

Giới thiệu Hôn Ước Tuổi 16!

Thể loại: truyện teen, hài hước

Ngay từ khi chưa được sinh ra thì giữa họ đã được định sẵn hôn ước từ đời ông cố để lại. Cũng từ đó mọi chuyện bắt đầu xảy ra khi hai con người được gán kết số phận lại với nhau cùng bị cuốn vào vòng xoáy của sự thù hận, những khúc mắc mà số phận nghiệt ngã đã cuốn lấy họ. Để rồi tình yêu sẽ hòa giải tất cả. Truyện cũng có chút hài hước. Mọi người theo dõi câu chuyện nhé.

Truyện này mình đã viết được vài chương rồi, mỗi ngày mình sẽ ra một chương hoặc có thể hơn hoặc không tùy vào thời gian của mình nữa. Mong các bạn đón nhận. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Giới thiệu đôi chút về nhân vật cho các bạn nhé:

NGUYỄN AN VY: 16t, tính nghịch, đáng yêu, là con gái của 1 gia đình bình thường, cô không có điểm gì nổi bật ngoài tính quậy phá, có hôn ước với Khánh Anh

Vương Thái Diệp: 16t, tính nghịch, dễ thương, là cô chủ của 1 tập đoàn lớn, có danh tiếng trong nước, là bạn thân của Khánh Anh và Bảo Nam, yêu Kin nhưng không thổ lộ, luôn đấu khẩu với Bảo Nam. Sau này là bạn thân của An Vy

NGUYỄN HOÀNG KHÁNH ANH: 16t, đẹp trai, lạnh lùng, thông minh, học giỏi, là cậu chủ của 1 tập đoàn lớn có danh tiếng trong nước, là bạn thân của Thái Diệp và Bảo Nam. Có hôn ước với An Vy. Quậy phá, biết võ.

TRẦN BẢO NAM: 16t, đẹp trai, ga lăng, thông minh, học giỏi, là cậu chủ của 1 tập đoàn lớn có danh tiếng. Là bạn thân của Khánh Anh và Thái Diệp, giỏi võ, có tình cảm với Thái Diệp nhưng không nói ra.

Tạm thời giới thiệu về 4 nhân vật chính đã, sau này xuất hiện các nhân vật sẽ giới thiệu sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khởi đầu cho mọi rắc rối

"Aaaaaaaaa, bố mẹ thật quá đáng. Tại sao lại tự ý đăng kí cho mình vào trường Trang Kính chứ?" - An Vy vừa đi về phía ghế chờ xe buýt vừa nhăn nhó độc thoại, trên tay vẫn cầm chai nước và giấy báo nhập học.

"Mà kẻ cũng lạ. Học lực như mình mà có thể vào được trường Trang Kính sao? Minh sao? Một con nhỏ luôn xếp trung bình? Không thể tin được hơn hơ" - Nó lại tiếp tục mồm độc thoại rồi cười ngây ngô. Đưa chai nước lên làm một ngụm rồi lại ngược đầu nhìn trời than thở.

"Trời ơi, tôi không muốn xa nơi này mà"

Nó vẫn đang nheo mắt nhìn trời thì có một cô gái bước xuống từ xe buýt lao tới chỗ nó.

"Làm gì làm bầm mặt mình như con điên trốn trại vậy mà?" - Linh Chi

Nó ngoảnh đầu sang nhìn người bên cạnh rồi méo mào đi thẳng.

"Này, đi đâu đấy?"

"Tao phải đi nhảy sông tự vẫn đây hu hu"

"Địa điểm lí tưởng đấy, trời đang nóng mà nhảy sông thì mát phải biết. Thế mày đi chết vui về nhé. Tao phải đi nhận học bạ đây." - Linh Chi vờ quay đi

"Mày có phải là bạn thân của tao không đấy?" - Nó gào lên

"Rồi rồi, gớm. Có chuyện gì nói xem?" - Linh Chi cười tươi quay lại kéo nó ngồi xuống ghế chờ xe buýt

"Nè?" - nó đưa tờ giấy báo nhập học cho Chi.

"What??? Trường Trang Kính danh tiếng đấy sao? Nơi dành cho các

Thiếu gia, Tiểu thư của các gia tộc danh giá đấy sao? Hahahahaha" - Linh Chi trở mặt rồi quay qua nhìn nó cười phá lên

"Nếu không phải là danh gia vọng tộc cũng phải là thiên tài mới có cửa bước vào ngôi trường này mày ời hahaha mà nhìn mày thì biết rồi. Chả được cái điểm nào hết. Cứ yên tâm đi, chắc có sự nhầm lẫn thôi" - Linh Chi vừa khoác vai bạn an ủi vừa cố nhịn cười đến đỏ mặt

"Mày đang an ủi tao đấy sao?" - mặt nó tối sầm lại

"Thôi nào, mày chỉ cần về hỏi bố mẹ mày là rõ chuyện chứ gì"

"Ừ. Nhưng tao lại có cảm giác rất bất an."

"Có thể có chuyện gì chứ? Con hâm này. Nhưng mà nếu phải đi học xa thật thì mày sẽ đành lòng chứ"

"Tất nhiên là không. Ở đây có gia đình, có bạn bè, còn cả mày nữa. Tao không muốn rời xa nơi này"

"Mày vẫn lưu luyến cậu ta đúng không? Vẫn muốn đợi cậu ta về sao?"

"Tao vẫn tin nhất định một ngày cậu ấy sẽ trở về. Cậu ấy đã nói như vậy" - Nó cười buồn rồi đứng dậy chạy về phía xe buýt

"A có xe rồi. Tạm biệt" - nó vẫy tay chào Linh Chi rồi lại vui vẻ lên xe

"Ừ tạm biệt" - Chi cũng vui vẻ vẫy tay nó rồi khẽ thở dài - "Sẽ không đơn giản như mày nghĩ đâu"

Quay trở lại với nó. Bây giờ trên xe chỉ còn một chỗ trống ở phía dưới cạnh một người con trai đang ngủ gật. Nó bất chợt đứng hình, nhìn chằm chằm vào người con trai đó và nghĩ:

"Oh my god! Cậu ta thật đẹp trai"

"Kia Vy, mau ổn định chỗ ngồi đi cháu"

"À Vâng" - nó giật mình rồi bước nhanh xuống phía dưới. Nhìn chàng trai kia đang ngủ ngon lành, nó phát tâm từ bi không nỡ gọi dậy, đành luồn qua hần để vào chiếc ghế bên trong nhưng không may cái nơ làm bằng sắt gắn ở trên cặp nó vạch một đường ở trán người con trai đang say sưa ngủ

"AAA tên khốn nào vậy" - Khánh Anh giật mình thức dậy gào lên.

Nó trở mắt nhìn người con trai mà nó nghĩ đẹp tựa thiên sứ ấy lại "vô văn hóa" như vậy.

"Cái gì? Tên khốn sao? Nhìn người chẳng đến nỗi nào" - Nó khinh khinh nhìn hần

"Còn giám nhìn tôi như vậy à? Cô bị câm sao? Đụng trúng người khác không biết xin lỗi còn nhìn bằng ánh mắt đó sao? Cô có ăn học không vậy?" - Hần đưa tay lên sờ nhẹ vết thương nó vừa ban cho - "Còn đâu khuôn mặt đẹp trai của tôi nữa chứ?"

Nó tối sầm mặt lại, khẽ hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười với Khánh Anh

"Mắt của tôi, tôi nhìn như thế nào là quyền của tôi. Nếu tôi bất hạnh bị câm thật, ông trời sẽ không để tôi gặp anh hôm nay đâu. Anh biết vì sao không?"

"Vì sao?"

"Vì những người gặp phải một kẻ bất lịch sự, vô văn hóa như anh là những người quá bất hạnh rồi, sao có thể vừa bị câm vừa vô phúc đến mức trái đất rộng thế này mà để tôi gặp anh chứ, đúng không?"

"Cô... cô" - Khánh Anh mặt đỏ lên vì giận. Hần đường đường là đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng danh tiếng lại bị một con nhỏ nhà quê xúc phạm trước mặt biết bao nhiêu con người

"Cô không biết tôi là ai sao?"

"Tại sao tôi phải biết anh?"

"Tôi là đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng" - Hần gằn giọng. Lần đầu tiên có một người làm hần giận đến như vậy

"Vậy Nguyễn An Vy tôi đây chính là đại thiếu phu nhân của gia tộc Nguyễn Hoàng đấy. Anh nhìn lại mình đi. Đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng phải đi xe buýt? Hahaha" - Nó cười phá lên. Mọi người xung quanh cũng che miệng cười nhìn hần như một người có vấn đề về thần kinh

"Cô... cô được lắm"

"Cô được bình thường thôi nhé cháu. Không biết sao này ai sẽ vô phúc lấy phải anh. Chắc kiếp trước phải giết người, cướp của, đốt nhà, thất nhân, thất đức lắm lắm luôn mới có thể được vinh hạnh sánh duyên cùng anh kiếp này đây"

Đến lúc này hần không nhịn được đứng dậy nắm chặt tay nó trừng mắt.

" CÔ THỰC SỰ MUỐN CHẾT SAO? "

" A ĐAU. Buông tôi ra. Anh là con trai sao? " - Nó la oai oái. Mọi người xung quanh xì xầm to nhỏ rồi chỉ chỗ hấn khiến hấn khó chịu hất tay nó ra

" Thôi nào hai đứa. Tôi nơi rồi đây. Tính ra hai đứa cùng xuống một nơi đây "

" Đúng là xui xẻo mà. " - Nó lườm hấn rồi quay lưng đi về phía cửa. Nó còn không kịp được ngồi ghế phải đứng cả buổi trên xe với tên xui xẻo này. Còn giám cầm tay nó nữa chứ

" Đau quá " - nó vừa đi vừa xoa xoa cổ tay đang đỏ lên. Vừa định bước xuống xe thì có một lực kéo nó quay lại

" Cẩn thận " - hấn đi sau nó và đã thấy một chiếc xe chạy ẩu đang tiến đến với tốc độ nhanh. Hấn chỉ kịp kéo nó lại làm nó mất đà ôm lấy hấn

" ĐỒ BIẾN THÁI " - Nó đẩy hấn ra rồi đưa tay lên tát hấn

" Có giá quá nhỉ? " - hấn nhếch môi cười khinh bỉ rồi rút tay vào túi quần bước xuống xe. Như sức nhớ ra gì đó, hấn rút điện thoại ra gọi cho ai đó rồi gần từng chữ " Nguyễn An Vy ".

" Kia Vy, cậu ta vừa cứu con đây " - Bác tài xề xề kể lại chuyện vừa xảy ra

" Ô cháu, cháu đang suy nghĩ nên không để ý " - nó quay vội xuống xe nhưng không còn thấy bóng dáng của hấn đâu nữa.

" Con người này thực sự là như thế nào? " - Nó vừa đi vừa không ngừng nghĩ về hấn. Lại càng không biết rằng cuộc đời của nó sắp phải sang trang mới. Còn nhiều phiền phức nữa đang đợi nó đối mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hôn ước và thỏa thuận

Nó ung dung rảo bước về nhà, miệng mấp máy theo lời bài hát quen thuộc

" Tựa vào bờ vai này nhé

Trọn đời chờ cho em

Giữ chặt đôi tay em nhé

Nhỏ bé nhưng thật ấm êm

Vui buồn ta sẽ cùng chia sẻ

để ngày chỉ còn hạnh phúc

Cảm ơn định mệnh

đã cho ta gặp nhau

Rồi tình yêu như ngọn sóng

Dịu dàng xô đến bên anh

Cả một đại dương hạnh phúc

Tắm mát cho em tháng ngày

Đôi bàn tay ta sẽ giữ lấy

ân tình mình đẹp biết mấy

Dẫu biết rằng đường đời

Còn xa hời anh "

Nó cứ đắm chìm trong bản nhạc ấy rồi về tới nhà lúc nào không hay. "Xe đâu mà nhiều vậy nhỉ? Mình đi lộn nhà sao?" Nó chợt khựng lại khi thấy trước nhà mình những chiếc siêu xe sang trọng đỗ ở đó. "Hay là... hay là cậu ấy trở về? Mà không đúng, nếu là cậu ấy thì đã không làm quá lên như thế rồi. Sao hôm nay nhiều chuyện kì lạ vậy nhỉ?" Nó ngó người ra nghỉ ngơi rồi một mùi thơm tỏa ra từ nhà nó làm nó búng tỉnh, tay xoa xoa bụng hớn hờ phi vào nhà:

"Mẹ OIII, con gái yêu của mẹ về rồi đây. Gà rán của chị, chị yêu emm" - Nó la toáng lên hớn hờ vì nghĩ sắp được ăn món gà mà nó yêu thích

"Con gái con đứa, lúc nào cũng vậy" - Một người phụ nữ đi ra đánh vào tay nó rồi nháy mắt ra hiệu "Hôm nay nhà có khách đấy"

"Ồ mẹ, ai thế ạ?" - Nó cười trừ nhìn mọi người đang tròn xoe mắt nhìn nó như không hiểu chuyện gì. Mỗi lần được ăn gà rán là nó lại quên hết mọi chuyện mà gào lên như thế.

"Con chào cả nhà ạ"

"Đây là An Vy phải không? Cô bé đáng yêu quá" - một người phụ nữ đứng tuổi nhìn nó mỉm cười phúc hậu

"Con cảm ơn bà ạ" - Nó hí híp mắt cười trong lòng không khỏi thắc mắc "Những con người này là ai? Đến từ đâu?"

"Thôi mau vào rửa tay rồi còn ăn cơm, đứng ngây ra đó nữa à" - Mẹ nó cười nhẹ đẩy đứa con gái vào trong

"Ồ dạ" - nó lập tức phi vào rửa tay rồi bước ra

"An Vy mau ngồi xuống đi, cả nhà đợi con lâu rồi đấy. Mọi người dùng bữa đi nào" - Ông nội nhìn nó triu mến

"À dạ. Con xin lỗi mọi người con về trễ. Mọi người dùng bữa đi ạ" - nó hí hửng kéo chiếc ghế trống định ngồi vào thì người con trai bên cạnh ngược mặt lên nhìn nó.

"Lại gặp nhau nữa rồi, cô vợ bất hạnh của tôi" - hấn cong môi cười

"Sao lại là cậu?" - Nó giật mình lùi lại - "Cái gì vợ chứ, cậu bị ảo tưởng à?"

"Đừng, phải gọi là vợ tương lai thì mới không là ảo tưởng" - hấn đứng dậy kéo ghế ra rồi đẩy nó ngồi xuống ghế. "Cô sẽ biết cái giá phải trả khi đụng tới Nguyễn Hoàng Khánh Anh này là như thế nào" - hấn cúi đầu thì thầm vào tai nó, vỗ vỗ vai nó "Sẽ sớm thôi".

Nó nhủ mồm khó chịu đẩy tay hấn ra, rồi quay đầu lại nhìn hấn thách thức, gằn giọng đủ để hấn nghe "Vậy để xem cậu có bản lĩnh gì". Hấn nhún vai rồi quay về ghế ngồi. Đến lúc này bà hấn mới lên tiếng:

"Hai đứa quen nhau sao?"

"Rất quen đấy ạ" - hấn vẫn nhìn nó mĩa mai

"Vậy thì tốt quá, hôn ước này có thể thực hiện rồi" - Mẹ hấn thêm vào

"Hôn Ước? Mọi người đang nói gì vậy?" - Bây giờ nó mới để ý đến thái độ của hấn cũng như của mọi người từ nãy giờ.

"À quên. Đây là...?" - Nó nhìn mẹ nó thắc mắc rồi nhìn những người lạ đang có mặt ở đây

"Đây là bạn thân giao với ông con, kia là con trai, con dâu và cháu trai của bà ấy" - mẹ nó từ tốn giới thiệu từng người

"A con đã nghe ông kể rất nhiều về ông bà. Có phải ông bà là đồng đội cùng ra chiến trường với ông con không? Ở nhưng mà ông đâu ạ? Sao lại có mình bà vậy ạ?" - Nó hí hửng nhìn bà hấn. Nó rất cảm phục người phụ nữ này. Nó cũng muốn trở thành một người mạnh mẽ như bà. Câu hỏi vô tình của nó làm không khí trầm xuống

Bà hấn cười nhìn nó triu mến. Nhưng nụ cười của bà vẫn không giấu nổi nỗi buồn ở trong đó. Bà kể:

"Ông ấy đã đi rồi. Để lại một tâm nguyện và muốn ta thực hiện nó. Năm xưa khi ông bà cùng đi bộ đội và cùng vào tiểu đội của ông cháu, trở thành những người bạn tốt của nhau, sau đó một thời gian dài ông bà bị chuyển nơi công tác. Chúng ta đã hứa phải cùng bình an trở về và sẽ gả con cho nhau, làm thông gia với nhau. Sau thời bình lập lại, ta và ông ấy cùng nhau ra bắc lập nghiệp. Mất luôn thông tin về ông cháu. Cách đây một tuần, ông ấy đã trút hơi thở cuối cùng và có nhắc đến lời hứa năm xưa với mong muốn tìm lại ông bạn già mà chúng ta đã thất lạc bao nhiêu năm, đồng thời thực hiện lời hứa ấy."

Tai nó như có con gì chui vào ù ù. Đầu óc choáng váng. Dường như nó đã hiểu ra phần nào nhưng vẫn cố hỏi lại:

"Vậy có liên quan gì tới cháu ạ?"

"Ta chỉ có hai người con trai, đều đã lập gia đình. May mắn cháu là con gái còn ta cũng có một cháu trai. Bây giờ có thể thực hiện lời hứa năm xưa, hôn ước này có thể thực hiện rồi" - khuôn mặt phúc hậu của bà hấn dường như không dấu nổi nét vui mừng. Bà rất quý mến đứa cháu dâu này.

" Hai đứa cũng đã quen biết nhau trước vậy thì hôn ước này dễ dàng thực hiện rồi " - ba hấn cũng mừng ra mặt

" Đúng đấy, đúng đấy " - Tất cả mọi người đều hoan hỉ chỉ có mình nó là tâm trạng phức hợp.

" Không " - nó đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn mọi người " Con không đồng ý, lời hứa ấy đã từ thủa nào rồi. Sao con phải lấy một người con không yêu chỉ vì hôn ước từ đời ông bà để lại chứ? " - nó đứng dậy gạt nước mắt rồi chạy đi.

" Kia Vy, Vy " - mẹ nó đứng dậy toan chạy theo thì Khánh Anh lên tiếng

" Cô để con " - nói rồi hấn cũng bước ra khỏi ghế đi theo nó

" Vậy con đi đi "

Quay trở lại với nó, nó chạy ra khu vườn trong lòng có chút le lói sợ. Nó sợ cái hôn ước này sẽ là rào cản giữa nó với Vũ Phong. Nó sợ nếu Vũ Phong biết được sẽ không trở về tìm nó nữa. " Không thể được, không thể được " - Nó lẩm bẩm rồi ngồi xuống chiếc xích đu nước mắt giàn dụa.

" Cô đã có người trong lòng phải không? " - Khánh Anh bước tới

Nó vội gạt nước mắt nhìn qua hướng khác

" Không phải, tại vì cậu quá đáng ghét. Tôi không muốn dính líu đến cậu, mất công tôi lại bị xui xẻo cả đời "

" Vừa khóc xong mà vẫn cao hứng nhỉ? Không nói móc, nói mỉa, cãi nhau với người khác cô sợ người khác nghĩ cô bị câm sao? " - hấn cũng không phải vừa đáp trả

" Sao đây? Muốn gây sự tiếp hả? " - Nó trừng mắt nhìn hấn. Đôi mắt của nó vẫn còn đỏ vì khóc. Hấn cũng không muốn cãi nhau lúc này

" Chúng ta diễn một vở kịch đi " - hấn đề nghị

" Vở kịch? "

" Cô cứ đồng ý đi. Cũng không phải là kết hôn bây giờ. Trong ba năm này tôi sẽ có cách để hủy hôn ước này. Cô cứ yên tâm ở lại nhà tôi, đợi tốt nghiệp xong cô sẽ được tự do "

" Không được, tôi không thể đồng ý hôn ước này "

" Vậy cô sẽ cãi lại bố mẹ và ông nội? "

" Tôi... tôi "

" Giữa chúng ta sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, đó là biện pháp tốt nhất trong lúc này. Ông tôi vừa mất, tôi không thể làm bà tôi đau lòng nữa. Cô quyết định nhanh đi "

Nó trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý

" Vậy được, tôi cũng không muốn ông và bố mẹ tôi buồn. Tôi đồng ý là hôn thê của cậu, nhưng chỉ ba năm thôi đấy "

" Có cho hơn tôi cũng không thêm " - hấn quay lưng bước vào nhà

" Hừ!! Để xem tôi trừng trị cậu thế nào " - Nó lờn hấn rồi cũng bước theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Về chung nhà

Quay trở về với gian phòng ăn tuy đơn sơ nhưng lại luôn tạo cho người khác cảm giác ấm cúng. Mỗi một con người ở đó đều theo đuổi một suy nghĩ riêng nhưng đều hướng về hai con người...

" Có phải chúng tôi đã quá đường đột rồi không? " - Bà nội hấn không giấu nổi sự lo lắng trên gương mặt phúc hậu

" Không sao đâu. An Vy còn bé, chưa hiểu chuyện. Bà đừng nghĩ nhiều " - Ông nó an ủi

" Chúng ta đúng là quá gấp gáp rồi. Đáng ra nên để chúng nó tìm hiểu trước rồi mới nhắc đến cái hôn ước này. An Vy phản ứng như vậy cũng là lẽ thường tình " - Mẹ hấn rầu rĩ nói

" Sẽ có cách giải quyết thôi mà. Mọi người hãy dùng bữa đi đã, chắc mọi người đói rồi. " - mẹ nó gấp thức ăn cho mọi người. Trong lòng nôn nao cứ liếc nhìn ra bên ngoài

Đứng từ ngoài cửa nhìn vào thấy mọi người như vậy, hai con người khề gật đầu nhìn nhau rồi nắm tay bước vào:

" Mọi người tính không dùng bữa thật sao? Món gà rán là sở trường của mẹ con đấy " - Nó tươi cười bước vào cùng hấn

" Đúng rồi, nếu không ăn nhanh thì con Heo sẽ ăn hết đấy " - Hấn cũng thêm vào

" Cậu bảo ai là con heo hả? " - nó hất tay hấn ra trừng mắt

" Ủa? " - Hấn nhìn nó rồi lại nhìn qua mọi người " Con có nói An Vy là con heo sao ạ? "

Mọi người không hiểu gì nhưng cũng bật cười trước hành động trẻ con của hai đứa nó. Nhìn thấy mọi người vui vẻ như vậy, hai đứa nó cũng cảm thấy vui trong lòng.

" Như này là...? " - Ba nó dò hỏi

" Bọn con sẽ thử tìm hiểu nhau ạ " - An Vy hơi ngượng trả lời

" Thật hả con? Con chấp nhận theo bọn ta về chứ? " (Vì ba mẹ hấn đã sắp xếp để nó vào học trường Trang Kính nên nó sẽ tới nhà hấn ở để tiện việc đi học và tất nhiên mục đích vẫn là để hai đứa nó tìm hiểu nhau) - Bà hấn vui mừng xoay người qua nhìn nó đang đứng bên cạnh rồi cầm tay nó

" Tất nhiên An Vy sẽ về cùng chúng ta rồi " - hấn quỳ xuống trước mặt bà nội rồi đặt tay lên bàn tay bà hấn - " Vậy nên bà hãy sống lâu thật lâu đấy, không được bỏ con đi như ông nội nữa "

Nhìn thấy cảnh tượng này ai ai cũng xúc động, đến nó cũng cảm thấy mũi lòng. " Không ngờ một kẻ đáng ghét như cậu ta lại tình cảm như vậy " nghĩ rồi nó cũng cười nhẹ với hấn

" Từ trước tới giờ nó là đứa sống rất tình cảm, chúng tôi thường xuyên phải đi công tác, nó sống chủ yếu với ông bà nội nên tình cảm rất sâu đậm " - mẹ hấn ngâm ngùi

" Thật là một đứa trẻ ngoan " - mẹ nó cũng cảm thấy an tâm phần nào khi giao nó cho hấn. Ai ai cũng cảm giác như trút bỏ được một gánh nặng. Mọi người lại bắt đầu vui vẻ dùng bữa.

Ăn xong, nó cùng mẹ vào phòng thu dọn đồ.

" Con phải biết nghe lời, đừng làm bà và hai bác buồn lòng nghe không? Lên thành phố rồi phải biết ngoan ngoãn mà học hành cho tốt. Lần đầu xa nhà nên chắc con sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng quen rồi sẽ không sao nữa. Còn phải biết giữ gìn sức khỏe nữa, nhớ chưa? " - mẹ nó vừa xếp đồ cho nó vừa buồn bã dặn dò nó.

" Thôi nào. Đầu phải con sẽ đi luôn đâu " - nó ngồi lại gần mẹ, ôm mẹ vào lòng " Con sẽ ngoan ngoãn, sẽ nghe lời bà và hai bác, con sẽ giữ gìn sức khỏe thật tốt. Con ăn như heo luôn nè " - nó cười tinh nghịch

" Con nhóc này, chỉ giỏi quậy phá thôi. Không biết mẹ nên lo cho con hay là lo cho nhà người ta nữa " - mẹ nó gõ nhẹ đầu nó rồi ôm nó vào lòng vuốt ve

" Hai mẹ con làm gì mà lâu vậy? Mọi người đang đợi đấy " - Ba nó gọi với

" Dạ, con ra liền đây ạ. " - nó trả lời ba nó rồi kéo vali đi ra

" Con đã nhớ những gì mẹ dặn chưa? " - mẹ nó cầm tay nó ngâm ngùi không muốn để con gái đi

" Chị cứ yên tâm đi ạ. Em sẽ chăm sóc tốt cho An Vy mà " - mẹ hấn hiền từ bước tới vỗ vai mẹ nó an ủi

" Con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, anh chị giúp đỡ nó nhiều hơn nhé " - ba nó bắt tay ba hấn rồi ôm nó vào lòng - " Nhớ phải nghe lời người lớn đấy "

" Con biết rồi mà. Con sẽ tự biết chăm sóc mình mà. Ba đấy, Ba bị thấp khớp, đừng làm việc nặng quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Còn mẹ nữa, mẹ cũng phải chăm sóc mình nhiều hơn đấy. " - nó rưng rưng nhìn ba mẹ rồi quay qua ông nó liền khóc òa ôm chặt lấy ông " Ông đã lớn tuổi rồi, phải ăn uống đầy đủ. Còn phải thường xuyên tập thể dục nữa nhé. Sau này con sẽ thường xuyên về thăm ông. Ông lại kể cho con chuyện ngày xưa nữa nhé "

" Con nhóc này bình thường thì quậy phá nay còn nói được những lời đó sao? " - Ba nó chăm chọc

" Ba này " - nó gạt nước mắt cố cười thật tươi để mọi người không lo cho nó

" Cũng tới rồi, chúng ta đi thôi. Con xin phép ạ " - hấn bước tới khoác vai nó rồi cùng lên xe. Hấn không muốn thấy cảnh tượng này vì hấn là một người coi trọng gia đình. Ba mẹ và bà nội hấn cùng tạm biệt gia đình nó rồi lên chiếc xe còn lại.

" Tôi còn tưởng con Heo thì chỉ biết ăn thôi chứ? " - hấn châm chọc nó

Nó chẳng thèm nhìn hấn cũng chẳng thèm cãi lại. Nó òa khóc thật to. Hấn bối rối chỉ biết vai nó an ủi " Thôi cô nín đi mà, tôi xin lỗi " Nó vẫn khóc lớn như không nghe thấy gì rồi hỉ mũi lấy áo hấn lau rồi lại khóc tiếp. Hấn nhăn trán đầu muốn bốc hỏa.

" CÔ MUỐN CHẾT À?! Lúc khóc mà cô cũng có thể đáng ghét như vậy được sao? "

Nó vẫn khóc lớn rồi gạt gạt đầu với hấn. Hấn vò đầu bứt tóc muốn điên lên vì nó

" Thôi mặc xác cô. "

Nó khóc đến mệt thì ngủ thiếp đi. Hấn cũng ngủ từ lúc nào không hay.

---- Hà Nội, 23h... ----

Hai chiếc siêu xe dừng trước một căn biệt thự sang trọng. Cánh cổng lớn từ từ mở ra

" Đã tới nhà rồi thưa cậu chủ " - tài xế dừng xe và quay người đánh thức hai đứa nó

" Cuối cùng cũng tới nơi rồi sao? " - nó mệt mỏi vuron người ra

Hấn chẳng nói gì bước xuống xe rồi cùng nó đi vào

" Mọi người đã mệt rồi. Về phòng nghỉ ngơi đi nhé. Khánh Anh con dẫn An Vy lên phòng đi " - Bà nội

" Vâng ạ " - hấn kéo nó lên tầng hai rồi chỉ phòng cho nó. Phòng nó nằm đối diện với phòng hấn. Hai đứa nó vừa vào phòng thì lao lên giường ngủ say, kết thúc một ngày mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bạn mới

Hà Nội, 6:30AM,... -----

Uri saranghaetjanha

Jebal nal ullijima

Ojik naegen neo hanappunya

Nuneul gamado boyeo

Gwireul magado deullyeo

Jebal nal tteonagajima

Eoduwtodeon nae sarme

Bichi doeojun saram

Neomuna sojunghan saram

Haru jinago tto jinado...]

Bản nhạc hàn du dương phát lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của một buổi sáng thanh bình trong căn phòng của...

" Alo, tên khốn nào giám phá giấc ngủ của lão nương vậy? " - Thái Diệp với tay lấy chiếc điện thoại mắt vẫn nhắm nghiền, giọng ngái ngủ lên tiếng

" Đồ con Heo, suốt ngày chỉ biết ngủ thôi " - tiếng một người con trai hét lên từ đầu dây bên kia - " Dậy mau "

"... "

" Alo? Alooo "

"... "

" Ngủ nữa rồi sao? Thật tức chết mà. Xem tao trừng trị mày như thế nào? " - giọng người con trai tức giận đùng đùng rồi tắt máy. Vâng, đó chính là Bảo Nam. Dứt câu, cậu liền phi xuống nhà xe phóng chiếc mô tô ra khỏi nhà.

----- 6:50AM -----

" Cô chủ vẫn còn đang ngủ trong phòng ạ " - Một người phụ nữ lớn tuổi dẫn Bảo Nam lên phòng Thái Diệp

" Vâng, bà đi làm việc đi, ở đây cứ để con lo " - Bảo Nam nói rồi tiến đến phòng Thái Diệp mở cửa rồi nhón chân đi tới bên giường Thái Diệp ngó rồi đi vào nhà vệ sinh bùng ra một xô nước rồi cười gian

" Không ăn thì ngủ, không ngủ thì ăn. Người thì mập như con Heo, vừa hung dữ vừa xấu xí. Lại không có chút dịu dàng nữ tính nào, suốt ngày chỉ biết đâm đá thôi, không có được cái nét nào hết trơn. Bởi vậy người ta mới nói cuộc đời không có công bằng mà. Nhìn tao rồi nhìn lại mày... Chối ôi, một trời một vực đấy " - Bảo Nam nhìn trời " Ca Tụng nó " rồi cười đắc ý nhìn xuống định tạt nước Thái Diệp thì...

" Chỗ này nè, tạt đi " - Thái Diệp vừa chỉ vào mặt mình vừa nói

" Az. Hết hồn. Mày dậy từ lúc nào thế " - Bảo Nam giật mình lùi bước lại

" Đủ để nghe cái tên to gan bằng trời giám xúc phạm lão nương " - Thái Diệp nở một nụ cười thật tươi rồi phi tới đập thẳng vào bụng Bảo Nam làm bao nhiêu nước bắn tung tóe khắp sàn

" Mì muốn chết hả, giám xông vào lãnh cung ám hại ta hả " - Thái Diệp nhảy lên người Bảo Nam ngồi, hai tay bóp cổ Bảo Nam lắc lắc

" Ấc. Tha cho tao đi mà, tao đến báo mày chuyện quan trọng này " - Bảo Nam giãy dụa kéo tay Thái Diệp ra nhưng không thể

" Bây giờ thì không có việc gì quan trọng bằng việc ta xử trảm mì đâu " - Thái Diệp vẫn không chịu buông Bảo Nam

" Hôm nay thằng Ken đưa con nhò nào về nhà đấy " - Bảo Nam hét lớn lên

" Há? Có chuyện đó sao? Vậy còn Hải My thì sao?" - Thái Diệp bây giờ mới dừng tay kinh ngạc nhìn Bảo Nam

" Ủ, nghe báo hôn ước gì đấy " - Bảo Nam đẩy Thái Diệp xuống rồi ngồi dậy xoa xoa cổ mếu máo gào - " trầy da tao rồi này, bắt đền mày đấy đồ con quỷ "

" Ai kêu mày ngu. Bây giờ chúng ta đến nhà nó luôn đi " - Thái Diệp gạt gù như không có chuyện gì rồi dẫm lên chân Bảo Nam đi vào WC vệ sinh cá nhân.

" Ax Đồ gian ác kia " - Bảo Nam ôm chân la oai oái rồi giẫy nảy nằm sập xuống nhà hét lên " TẠI SAO TÔI LẠI CÓ ĐƯA BẠN THÂN NHƯ VẬY HẢ TRỜI "

Ở một nơi khác cũng có hai con người đang gào thét với trời.

" Aaaaa, Trời ơi. Sao cậu lại vào phòng của tôi hả tên BIẾN THÁI " - An Vy hét lên ném gối vào mặt Khánh Anh

" Cô bị điên hả? " - Khánh Anh đầu bốc khói vì tức giận. Có lí nào không? Nó đi nhầm vào phòng hấn còn giám la lối om xòm

" Cậu bị điên thì có, giám lên vào phòng tôi toan làm chuyện bậy bạ hả " - An Vy vợ hết tất cả những thứ có thể ném được ném thẳng vào người hấn

" Cô đang suy bụng ta ra bụng người đấy " - Khánh Anh tức giận rồi cũng ném lại nó

" Cái gì? Tôi thêm vào mà có bụng dạ đấy với cậu " - An Vy đứng dậy ôm chần quất vào người hấn

" Thế chắc tôi thì thêm cô đấy " - Khánh Anh nhếch môi rồi ném cái gối vào nó. Nó dùng chân hất ra phía cửa đúng lúc thì Thái Diệp bước vào

" Má ơi, trời tối rồi sao? Sao bay quá trời nè " - Thái Diệp lão đảo bước vào còn Bảo Nam thì cười nghiêng ngả nói:

" Trời đang trừng phạt bà vì tội giám đánh tôi lúc nãy đấy "

" Nãy chưa đủ sao? " - Thái Diệp trừng mắt nhìn Bảo Nam rồi chuyển hướng lườm Khánh Anh - " Có ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? "

" Hai người là ai? Tại sao xông vào phòng tôi? " - Bây giờ An Vy mới lên tiếng nhìn hai người mới vào

" Hà? Phòng cô? " - Thái Diệp và Bảo Nam đồng thanh. Như nhớ ra chuyện gì đó, An Vy chỉ thẳng vào mặt Khánh Anh rồi nhìn qua hai người:

" Đúng. Tên biến thái này nhân lúc nửa đêm tôi đang ngủ giẫm lên vào đây tính làm chuyện bậy bạ với tôi. Hai người xử lý tên biến thái này đi "

" Trời ơi, sống với mày bao nhiêu năm rồi mà bây giờ tao mới hiểu lòng mày đấy " - Bảo Nam đi về phía An Vy rồi nhìn Khánh Anh với ánh mắt nghi ngờ

" Tao... " - Khánh Anh tính nói thì Bảo Nam cắt lời:

" Không thể ngờ ha mày " - Bảo Nam suýt xoa nhìn Thái Diệp

" Đứng đấy, nhìn mặt thì đáng hoàng vậy mà. Chẹp " - An Vy cũng cảm thán

" Đúng. Lớn lên bên nhau từ thời còn mặc tả lót mà bây giờ tao mới biết mày là loại người đó đấy Ken " - Thái Diệp cũng thêm dầu vào lửa rồi đi đến khoác vai Bảo Nam ý cùng phe với An Vy

" NÍN " - Khánh Anh gằn giọng làm chúng nó im bật

" Cô ta có thể nhầm chứ sao chúng mày cũng có thể không nhận ra phòng tao hả? " - Khánh Anh bức bối tiếp lời

" Ủa mà đây phòng thằng Ken mà? " - Bây giờ Thái Diệp mới chú ý không gian xung quanh.

" Ừ nhỉ? Lẽ nào... " - Bảo Nam nói rồi nhìn qua An Vy đang mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đầu tóc rũ rượi rồi lại nhìn xuống Thái Diệp " MAAAAA " - Cả hai hét lên rồi chạy lại đứng sau lưng Khánh Anh mà tra hỏi:

" Cô là ai? Sao lại ở phòng bạn tôi " - Thái Diệp

" Cô tên gì? Từ đâu tới? Gia đình có mấy người? Ba mẹ còn hay mất? Họ hàng còn ai không? Ở đâu? Làm gì? Và quan trọng đêm qua hai người đã làm gì rồi? " - Bảo Nam cũng tuôn ra một tràng

" Mày tin tao khâu miệng mày lại không? Làm gì mà quần áo vẫn còn nguyên đấy à? Xem xem có dấu hiệu nào là làm gì không?" - Khánh Anh lườm Bảo Nam rồi nhìn qua An Vy - " Cô làm ơn tỉnh táo nhìn lại giùm tôi đi. Đây là phòng tôi mà. Phòng cô đối diện kia kia "

" Sao tôi lại ở đây nhỉ? " - An Vy cười gượng ngồi xuống giường đưa tay lên che miệng cười là chả. " Hình như đêm qua tôi khát quá, sau đó tôi đi uống nước, rồi sau đó.. sau đó tôi vào nhầm phòng cậu "

" Còn ngồi đó mà cười à? " - Khánh Anh lườm nó rồi kéo cả bọn xuống dưới nhà

" Thì ra đây chính là người có hôn ước với thằng Ken à? " - Thái Diệp nói rồi nhìn qua nó một lượt - " Thú vị đấy. Xin chào, tôi là Vương Thái Diệp, có thể gọi tôi là Candy " - Thái Diệp nói rồi giơ tay ra trước mặt nó

" Tôi là Nguyễn An Vy, tên ở nhà của tôi là Rain. Vì lúc tôi sinh ra, trời mưa to nên ông tôi gọi tôi như vậy. Rất vui được gặp các cậu " - An Vy nở một nụ cười tươi rồi bắt tay Thái Diệp

" Còn tôi là Bảo Nam, có thể gọi tôi là Kín " - Bảo Nam cũng nở nụ cười ấm áp

" Còn tao là Ken, chủ nhà ở đây và đang bị những người khách không mời tới làm ngơ " - Khánh Anh cũng chìa tay ra kiểu làm quen

" Xi. Kệ nó. Rain này, nhân ngày cậu mới tới đây chúng ta đi chơi đi, sẵn tiện làm quen luôn, được không? " - Bảo Nam đẩy tay Khánh Anh ra một bên rồi nói với An Vy

" Cứ thấy gái là tươm tướp tươm tướp " - Thái Diệp liếc xéo Bảo Nam rồi lại nhìn qua An Vy hí hửng

" Cậu đi được chứ? "

" Cũng được, tôi muốn tham quan một chút về nơi này " - An Vy

" Vậy chúng mày đợi bọn tao đi thay đồ " - Nói rồi Khánh Anh cùng An Vy đi lên lầu chuẩn bị để lại hai đứa nó mỗi người một suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đụng độ

"Đẹp đôi đấy chứ?" - Bảo Nam kéo kéo vạt áo Thái Diệp rồi hất hàm về phía hai con người đang cùng nhau bước xuống.

"Tốt nhất là vậy. Tao chả thích con Hải My chút nào." - Thái Diệp xoa cằm làm ra vẻ suy nghĩ

"Chứ không phải mày đang ganh tỵ vì bị nhỏ đó cướp mất bạn thân hả? Người ta vẫn luôn nói con gái là chúa ganh tỵ mà" - Bảo Nam châm chọc

"Xôi. Cái đó là người ta nói đến ba cái đồ con gái bánh bèo thôi. Còn lão nương đây oanh oanh liệt liệt thế này sao có thể so sánh với bọn bánh bèo đấy chứ" - Thái Diệp hất hàm tự hào

"Có mà liệt toàn thân ý" - Bảo Nam lăm bằm

"Mày nói gì đấy?"

"Đâu nói gì đâu" - Bảo Nam cười trừ. Thái Diệp lườm lườm Bảo Nam thì đúng lúc bà nội đi tới

"Các con đi đâu à?" - Bà nội hắt từ trong đi ra

"Dạ, bọn con dẫn An Vy đi tham quan một vài nơi sẵn tiện làm quen nhau ạ" - Khánh Anh từ trên cầu thang xuống

"Con chào bà" - Thái Diệp đi tới lễ phép

"Con chào bà" - Bảo Nam cũng tươi cười lễ phép

"Ừ. Các con đi chơi vui vẻ nhé. Tối về đây ăn cơm nhé. Bà sẽ kêu người nấu những món mà các con thích" - Bà hắt nhìn chúng nó trù mền

"Tuyệt quá ạ. Bọn con nhất định sẽ về sớm ạ" - Thái Diệp híp mắt ra vẻ trẻ con

"Suốt ngày ăn ăn ăn" - Bảo Nam lườm Thái Diệp

"Thế mày đừng ăn, tao ăn hộ cho" - Thái Diệp nhéo vào hông Bảo Nam

"Thôi nào, cho tao xin" - Khánh Anh can rồi cả bọn chào tạm biệt bà rồi xuống nhà phóng xe đi tới nhà hàng Night.

"Tao đói sắp chết rồi đây." - Thái Diệp chọn một cái bàn trống gần cửa sổ đi tới ngồi rồi nằm sập lên bàn

"Mày cảm tình con Heo à?" - Bảo Nam tặc lưỡi ngán ngẩm

"Còn không phải nhờ mày mới sáng sớm đã tới lò tao qua nhà thằng Ken mà tao được nhìn đói tới bây giờ à?"

"Không cãi nhau chúng mày không sống nổi à?" - Khánh Anh bực bội

"Xa nhau chắc nhớ nhau nhiều ha" - An Vy thêm vào

"Ai thèm nhớ nó chứ" - Thái Diệp Và Bảo Nam đồng thanh

"Ai cho mày nói theo tao?" - đồng thanh pass 2

"Ai tin được là chúng nó không có gì với nhau chứ?" - Khánh Anh chào thua

"Axxxx" - Đồng thanh pass 3

"Thôi gọi đồ ăn đi, tôi cũng đói rồi" - An Vy

"Ừ kệ chúng nó, cô ăn gì?" - Khánh Anh đưa menu cho An Vy rồi cả hai giả vờ ngo lơ

"Cái gì đấy? Tao cũng đói mà" - Thái Diệp nhăn nhó giựt lại cái menu rồi kêu phục vụ gọi một đồng đồ ăn

"Đi với tụi này thì cô chỉ cần ăn còn việc ăn gì cứ để nó lo" - Bảo Nam giải thích khi thấy An Vy trở mắt nhìn Thái Diệp.

"À" - An Vy gật gù

"Ồ anh Kín" - một cô gái ăn mặc thiếu vải không biết từ đâu lao tới ôm lấy cổ Bảo Nam - "Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?"

"Ừ. Sao cô cũng ở đây " - Bảo Nam gỡ tay cô gái đó ra có phần khó chịu

"Kín là cái tên cho cô gọi à? " - Thái Diệp nhướn mày nhìn cô gái vừa tới không mấy thiện cảm

"Sao hôm nay em lại cảm thấy không khí ô nhiễm như vậy nhỉ? À em đi với bạn kia kìa, em ngồi đây nhé " - Nói đoạn cô gái cũng kéo ghế ngồi giữa Thái Diệp và Bảo Nam, ngó lơ câu nói của Thái Diệp

"Cô... " - Thái Diệp tức giận đập bàn

"Thôi mày ăn đi, Candy. " - Khánh Anh nắm lấy tay Thái Diệp kéo nó ngồi xuống ghế rồi quay qua cô gái đó - "Anna không đi cùng em sao? Lina "

"Không ạ, Chị ý đi đâu cùng anh Hải Minh ấy ạ " - cô gái đó vẫn éo lá ôm tay Bảo Nam

"Cô ăn cùng chúng tôi luôn đi " - Bảo Nam gỡ tay Hải Băng ra rồi khề liếc nhìn thái độ của Thái Diệp

"Dạ " - Hải Băng

"Ăn thôi " - An Vy từ nãy giờ nhìn rồi lại cúi đầu ăn rồi lại nhìn, chẳng hiểu chuyện gì. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nó liền gấp chiếc đùi gà vào chén của Thái Diệp rồi bốc lấy một cái đùi gà khác đưa lên cắn rồi nghiêng đầu cười

"Cảm ơn cậu " - Thái Diệp cười mỉm rồi cũng vui vẻ bốc chiếc đùi gà lên ăn.

"Nhiễm lệ vậy sao? " - Bảo Nam rùng mình

"Nhiễm cái gì? " - An Vy ngây thơ hỏi lại

"Cô nhiễm cái tật tham ăn của Candy còn Candy nhiễm cái độ khủng không ai cứu chữa nổi của cô đấy haha " - Khánh Anh tích đức khai não cho An Vy.

"Mày nói gì hả? Tao nghe không rõ " - Thái Diệp bỏ chiếc xương đùi gà mà nó vừa ăn vào chén của Khánh Anh rồi chớp chớp mắt - "Ăn hết đi "

"Ừa sao giống chó thế? " - An Vy giả vờ ngây thơ hỏi Thái Diệp. Khánh Anh mặt tối sầm lườm An Vy còn Thái Diệp và Bảo Nam thì đập bàn đập ghế cười nghiêng ngả

"Cô ta là ai vậy? Sao dám nói anh Ken như vậy? " - Lina tỏ ra tức giận đập bàn đứng dậy làm mọi người đều hướng mắt về tụi nó

"Khó chịu hả? Vậy thì biến đi " - An Vy bây giờ mới nhìn thẳng vào Lina lạnh lùng nói

"Cũng lộ rõ bản chất bộ mặt ngây thơ giả tạo rồi ha " - Lina khinh bỉ nhìn An Vy

"Bản chất của một người cũng có ảnh hưởng tới style của người đó đấy " - An Vy lấy chiếc khăn ở trên bàn bước tới khoác lên người Lina không quên dặn dò: "Ăn mặc phong phanh vậy cẩn thận cảm lạnh thì chết "

"Cô được lắm " - Lina cười lớn - "Nổi nhục hôm nay tôi sẽ từ từ trả đủ "

"Tôi sẽ đợi. " - An Vy nhún vai rồi về lại chỗ ngồi trước vẻ thán phục của Bảo Nam, Thái Diệp và sự khó hiểu của Khánh Anh "Lina từng đắc tội với An Vy sao? Không thể nào "

"Được lắm " - Nói rồi Lina dùng dùng bỏ đi

"Rain. Cậu quá đỉnh. Thường cho cậu cái đùi gà nè " - Thái Diệp cười toe toét gấp thức ăn cho An Vy

"Xuất sắc đấy " - Bảo Nam cũng nháy mắt với An Vy

"Nó đắc tội với cô à? " - Khánh Anh

"Không. Tôi đang giúp cô ta xem lại gu thời trang thôi mà. Đắc tội gì chứ " - An Vy nghiêng đầu làm vẻ đáng yêu - "Tôi tốt bụng mà "

"Bỏ tay với cậu, thôi ăn đi " - Bảo Nam cảm thấy thú vị với con người này, như sự nhớ ra chuyện gì đó, Bảo Nam tiếp lời:

"Ăn xong đi bar chứ? "

"Okey " - Thái Diệp và Khánh Anh đồng thanh

"Tôi chưa đi bao giờ, nhưng cũng được. Okey "

"Cậu là con gái nhà lành à? " - Thái Diệp trêu chọc An Vy rồi cả bọn lại bình thường trở lại, cãi nhau chí chóe. Sau đó cả bọn rủ nhau đi xem phim rồi tới khu vui chơi và chọi phá, cãi lộn nhau suốt buổi nhưng ai cũng cảm thấy vui vẻ. Chơi đến mệt rồi thì cả bọn cũng đói là liền leo lên xe phóng về nhà

hắn ăn tối.

----- Quán bar Rose -----

Ăn xong no nê rồi bốn nó kéo nhau đến quán bar Rose. Vừa mới bước vào bọn nó đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người ở đây. Có vài tiếng xì xào về sự hiện diện của nó. Khánh Anh, Thái Diệp và Bảo Nam thì đã quá quen với chuyện này rồi, còn nó thì nhũn mày khó chịu vì tiếng ồn ào, chẳng thêm quan tâm đến những thứ xung quanh. Cả bọn đi vào bàn khuất bên trong quán bar.

"A, anh Ken. Anh đến từ lúc nào vậy?" - một cô gái từ đầu bước tới ôm chầm lấy Khánh Anh

"Anh vừa tới" - Khánh Anh nở một nụ cười âm áp, xoa đầu Anna rồi cũng ôm cô vào lòng. An Vy vô tình nhìn thấy rồi kéo Thái Diệp ra hỏi:

"Cái người vừa ôm Khánh Anh là ai vậy?"

"Là Hải My, bạn gái Ken. Mọi người vẫn gọi cô ta là Anna. Chị họ của Lina đấy, cái người lúc trưa mình gặp ở nhà hàng ấy" - Thái Diệp ái ngại trả lời

"Là bạn gái sao?" - Nó trầm ngâm một lúc rồi như vớ được vàng liền phi tới kéo hắn ra khỏi Hải My.

"Cậu đã có người yêu rồi, chỉ cần cậu đưa cô ấy về ra mắt bà nội là giải quyết được mọi chuyện mà. Cái hôn ước đấy coi như bỏ đi. Tôi về nhà được chưa?"

"Cái gì? Hôn ước sao?" - Hải My tròn mắt nhìn nó rồi kéo Khánh Anh lại về phía mình. Đúng lúc này Hải Băng đi ra nói gì đó vào tai Hải My

"Không được, người ông tôi chọn là cô. Người bà tôi muốn là cô. Mọi chuyện hãy cứ như thỏa thuận đi" - Khánh Anh lạnh lùng nhìn nó.

"Nhưng mà..." - An Vy chưa kịp nói hết câu thì đã bị một bạt tai như trời giáng trước sự kinh ngạc của biết bao nhiêu người

"Cậu làm gì vậy?" - Bảo Nam tức giận lên tiếng

"Làm gì sao? Dạy dỗ lại cô ta để cô ta biết như thế nào thì người ta gọi là chó" - Anna mắt đỏ ngầu tính giờ tay lên tát nó nữa nhưng mà bị Thái Diệp giữ lại:

"Cô đủ tư cách dạy dỗ bạn tôi?"

"Có chuyện gì vậy?" - Từ bên ngoài một người con trai có khuôn mặt anh tuấn bước vào, giọng nói âm áp và đều đặn. Hải My hất tay Thái Diệp ra rồi chạy đến bên người đó

"Anh Hai, cô ta bắt nạt em"

"Em không bắt nạt người ta thì thôi chứ" - người con trai kia vẫn ôn hòa nói. - "Cậu biết tính nó mà, bỏ qua đi Candy"

"Anh Hai" - Hải My nhũn mày

"Anh em song sinh lại chẳng có nét nào giống nhau. Thật đáng buồn" - Thái Diệp lắc đầu.

"Vậy đấy. Các cậu..." - Hải Minh chưa nói hết câu thì An Vy vung tay tát Khánh Anh một cái trước mặt bao nhiêu con người.

"Cái tát này tôi trả cho cậu" - Nói đoạn An Vy nhìn sang Hải My ánh mắt sắc lạnh - "Cô yên tâm. Tôi sẽ không đòi Chồng tương lai của tôi bây giờ đâu. Nhưng cô hãy trân trọng đi vì tôi không chắc sẽ lấy lại lúc nào đâu" - Nói rồi nó bỏ ra ngoài, Thái Diệp toan chạy theo thì Bảo Nam giữ lại: "Có lẽ cậu ấy cần không gian riêng"

"Mày... mày" - Anna tức giận tính đuổi theo thì Khánh Anh giữ lại

"Em thôi đi" - buông tay Anna ra hắn đi tới góc bàn uống hết li này đến li khác mặc sự ngăn cản của mọi người. Còn Hải Minh nở một nụ cười thú vị rồi lẳng lặng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Cậu rất đặc biệt, kết bạn nhé!

Tại một nơi khác 20h35" PM-----

An Vy chạy nhanh ra khỏi quán bar thì đụng trúng một người làm nó ngã nhào, hai tay bị chầy xước quần áo thì lấm lem. Đến lúc này thì nước mắt nó đã tuôn ra, bây giờ nó thực sự nhớ nhà, nhớ những người thân, nhớ bạn bè của nó.

" Xin lỗi, cậu không sao chứ? " - Người con trai nó đụng trúng đưa tay ra có ý muốn kéo nó dậy

" Tôi không sao " - An Vy vẫn cúi đầu gạt vội nước mắt rồi đứng dậy chạy đi. Trong ánh đèn mờ ảo của màn đêm bao trùm, người con trai đó xoay người nhìn theo An Vy thẫn thờ:

" Giọng nói này... Tại sao mình lại cảm thấy thân quen như vậy nhỉ? Chắc không phải đâu " - người con trai đó lắc đầu rồi bước vào trong

Quay lại với An Vy, nó cứ chạy mãi trong màn đêm tĩnh mịch rồi dừng lại trước một cái cây cổ thụ lớn nằm khuất trong bóng tối. Nó ngồi xuống bó gối gục đầu khóc. Đã lâu lắm rồi nó không khóc nhiều như vậy. Kể từ khi Vũ Phong bỏ đi, nó tự hứa sẽ là lần cuối nó khóc. Đắm chìm mãi trong suy nghĩ, nó khóc. Nó khóc cho quá khứ, khóc cho hiện tại và khóc cho nỗi nhớ trong lòng nó. Đúng lúc này có một người con trai bước tới đưa cho nó chiếc khăn. Nó giương đôi mắt đẫm nước lên nhìn, nhưng trời tối nó không nhìn thấy gì, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên con người này, bất giác nó lầm tưởng là Tuấn Anh - người bạn thân của nó. Nó òa khóc như một đứa trẻ rồi đánh vào người con trai đó:

" Đưa tao về nhà đi, tao muốn về nhà " - nó khóc càng lúc càng lớn rồi ôm chầm lấy người con trai đó.

Người con trai đó không ai khác chính là Hải Minh. Hải Minh có hơi bất ngờ nhưng cũng vòng tay ôm nó vỗ nhẹ lưng. Đây là lần đầu tiên cậu gần gũi với một người con gái ngoài Anna, Lina và... Cậu cũng rất ngạc nhiên trước hành động của bản thân nhưng vẫn vô thức vỗ về nó.

Một lúc sau, An Vy buông Hải Minh rồi ngưng khóc, đến lúc này Hải Minh mới lên tiếng:

" Cậu là trẻ con sao? Khóc đến nỗi này " - nói rồi Hải Minh lấy chiếc khăn lau đi nước mắt trên khuôn mặt An Vy

" Cậu là ai? " - An Vy giật mình khi nghe giọng nói tuy ấm áp nhưng rất xa lạ này.

" Cậu tính nói chuyện mà không nhìn thấy mặt nhau sao? " - Hải Minh cười rồi dẫn nó đến chiếc ghế đá ở gần đó, đèn đường chiếu sáng cả một vùng.

" Cậu là anh hai của Hải My? " - An Vy ngồi xuống ghế đá cùng Hải Minh

" Trí nhớ cậu tốt đấy "

" Sao cậu lại ở đây? "

" Vậy cậu tưởng tôi là Ken à? " - Hải Minh cười khoanh tay trước ngực dựa vào thành ghế

" Đừng nhắc đến cậu ta nữa " - An Vy bữu môi bực bội

" Cậu có hôn ước với Ken thật sao? " - Hải Minh nghiêng đầu hỏi

" Thôi bỏ đi " - Nó chán nản lắc đầu - " Cảm ơn nhé, tôi sẽ giặt rồi trả lại chiếc khăn cho cậu " - An Vy bước đi không quên để lại lời cảm ơn

" Chúng ta làm bạn chứ? " - Hải Minh lên tiếng khi nhìn An Vy bước đi

" Em cậu sẽ không để cậu yên đâu. Tôi cũng không muốn bị thêm một bạt tai nữa đâu " - An Vy quay đầu lại nhìn Hải Minh cười rồi quay đi tiếp không quên nói thêm - " Cậu khác em cậu, Chào nhé "

" Cậu từ bi đừng trách nó mà " - Hải Minh cười rồi cũng đi nhanh bước theo nó

" Tôi có nói trách em cậu sao? "

" Cừ chỉ và lời nói của cậu nói lên điều đó "

" Đã bảo không có mà? " - Nó nhăn nhó lườm Hải Minh

" Dù sao thì cậu cũng rất đặc biệt, kết bạn nhé? " - Hải Minh cười nhìn nó

" Okey " - An Vy cũng cười tươi

" Trời tối rồi, tôi đưa cậu về nhé? " - Hải Minh

" Vậy thì đi thôi. Tôi cũng sợ ma lắm " - An Vy nhảy mắt tinh nghịch. Rồi cả hai cùng nhìn nhau cười.

Một giọt... Hai giọt... Ba giọt...

" Mưa rồi, đi thôi " - Hải Minh cởi áo khoác trùm lên đầu An Vy rồi kéo nó chạy đi. An Vy vui vẻ chạy theo Hải Minh. Mưa đã gột rửa mọi thứ. Gột rửa nỗi buồn đang trào dâng trong lòng nó. Mưa làm cho nó cảm thấy yên bình và vui vẻ hơn. Đi được một đoạn thì nó kéo tay Hải Minh dừng lại, rút

tay ra khỏi tay Hải Minh rồi kéo áo trùm đầu xuống

" Có chuyện gì vậy? " - Hải Minh khó hiểu quay đầu hỏi nó

" Tôi muốn tắm mưa " - nó cười nhẹ rồi nhắm mắt ngược lên trời, hai tay giơ ra hứng mưa - " Cậu biết không? Tôi rất thích mưa. Mưa xoa dịu lòng tôi, mưa xua tan nỗi nhớ trong lòng tôi. Mưa... sẽ không biết tôi đang khóc "

" Vậy giờ cô đang khóc? " - Hải Minh dứt tay vào túi rồi ngắm nhìn nó trong mưa

" Ừ, tôi đang khóc. Vì mưa đã mang tới cho tôi một người bạn tốt " - An Vy mở mắt nhìn qua Hải Minh cười tình nghich

" Cậu thật là... " - Hải Minh bật cười trước hành động của nó

" Nhưng mà cậu đừng giống như giọt nước mưa. Tràn xuống đột ngột rồi ra đi không một chút lưu luyến. Như ngày ấy, cũng trời mưa tầm tã như thế này, mưa đã mang bà tôi tới một nơi rất xa, nơi mà chỉ có khi tôi chết đi mới có thể chạm tới được. Cũng một ngày trời mưa tầm tã như thế, một người quan trọng trong lòng tôi cũng đi mất. Mưa có thể mang đến những gì vui vẻ nhất cho con người nhưng nó cũng có thể mang đi những thứ quý giá nhất của con người. " - Nó cười nhạt rồi lại nhắm mắt hứng những cơn mưa đang đổ ào xuống - " Cậu cũng làm theo tôi đi "

Hải Minh cười rồi cũng nhắm mắt ngược đầu lên trời hứng mưa.

" Mưa có thể mang đến những gì vui vẻ nhất cho con người nhưng nó cũng có thể mang đi những thứ quý giá nhất của con người. " - Câu nói này cứ vang vọng mãi trong tâm trí Hải Minh, rất quen thuộc. Có một cô gái cũng đã từng nói với cậu như vậy. Một người đã bỏ cậu đi, cũng trong làn mưa xối xả đó. Cậu dường như căm ghét mưa. Thả lỏng mình để cơn mưa trút xuống. Cậu cảm thấy thanh thản và bình yên vô cùng. Cơn mưa ấy đã trút hết những tổn thương trong lòng cậu, cậu cảm giác đã gỡ bỏ được quá khứ đau lòng và... phải chăng ông trời đã mang An Vy đến để đền bù cho cậu?!

Hai đứa nó mỗi người một suy nghĩ cứ đứng thế cho đến lúc trời tạnh mưa.

" Mặt tôi có dính gì sao? " - An Vy giật mình khi mới mở mắt ra đã thấy Hải Minh nhìn chăm chăm vào mình

" Không. Cậu đẹp lắm " - Hải Minh cười trên nó

" Cái đó tôi tự biết mà. Về thôi " - An Vy cũng cười

" Tôi vẫn chưa biết tên cậu đấy " - Hải Minh

" Lâm An Vy, ở nhà mọi người gọi tôi là Rain. Vì tôi sinh ra trong một ngày mưa xối xả " - Nó tự hào kể

" Tôi là Huỳnh Hải Minh, tên thân mật là Fin " - Hải Minh cười - " Bây giờ tôi đưa cậu về "

Cả hai vừa trò chuyện hết những thứ trên trời dưới đất, vui vẻ trở về.

Giới thiệu nhân vật:

HUỲNH HẢI MINH: 16 tuổi. Thông minh, ấm áp, ôn hòa. Có thể nói cậu là mẫu người lí tưởng của biết bao cô gái. Là cậu chủ của một tập đoàn có danh tiếng.

Biệt danh: Fin

HUỲNH HẢI MY: 16 tuổi, em gái song sinh của Hải Minh. Gia thế giống Hải Minh. Xinh đẹp, thông minh. Là bạn gái hiện tại của Khánh Anh

Biệt danh: Anna

Huỳnh Hải Băng: 16 tuổi, em họ của hai người kia nhé. Cũng có chút nhan sắc nhưng kiêu ngạo, hống hách. Thích Bảo Nam, luôn tìm cách theo đuổi Bảo Nam và hăm hại những người con gái đến gần cậu.

Biệt danh: Lina

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dù sao tôi cũng không muốn cậu bị bệnh

-- Quán bar Rose 21:15 PM -----

Tiếng nhạc sập sinh vẫn ồn ào không lúc nào ngớt.

"Thôi mà, em biết em sai rồi mà. Nhưng mà cô ta giám xúc phạm anh trước chứ, có phải em gây sự trước đâu. Đừng có giận mà " - Hải My lay lay tay Khánh Anh nhưng bị Khánh Anh hất tay ra.

"Mày tính uống tới chết sao? " - Bây giờ Thái Diệp mới can ngăn, bước tới hất cái li rượu Khánh Anh đang uống. Khánh Anh ngược mắt nhìn Thái Diệp rồi gục lên vai Thái Diệp nhắm nghiền mắt lại.

"Mày lại nhớ tới ông nội sao? " - Thái Diệp vỗ nhẹ lưng Khánh Anh. Hắn chỉ khẽ gật đầu và không nói thêm gì nữa. Bây giờ Khánh Anh giống như một đứa trẻ cần sự bảo vệ hơn là một siêu quậy, một play boy chính hiệu và trên đời này cũng chỉ có ông nội mới có thể làm hắn trở nên yếu đuối như vậy. Ông là người dạy dỗ hắn, là người kề cận bên hắn mỗi khi hắn ốm đau. Từ nhỏ ba mẹ đã không ở bên hắn thường xuyên, chỉ có ông bà là người theo sát từng bước chân của hắn. Cái chết của ông là cú sốc lớn đối với hắn và điều duy nhất hắn có thể làm là hoàn thành tâm nguyện của ông nhưng bây giờ hắn lại không thể... Người hắn yêu là Anna chứ không phải là nó!

"Về thôi " - Bảo Nam bước tới vỗ vào vai Khánh Anh rồi dìu hắn đứng dậy

"Anh Ken " - Hải My tính chạy theo thì bị Thái Diệp cản lại:

"Bây giờ hãy để Ken yên tĩnh "

"Vậy cậu hãy chăm sóc tốt cho Ken " - Hải My cũng hiểu được bây giờ Khánh Anh đang nghĩ gì. Thái Diệp chỉ khẽ gật đầu rồi theo chân Bảo Nam đi ra

"Sao chị lại để họ đi? Sao không đưa anh ken về chứ? Mà chị tính để yên cái vụ hôn ước đấy sao? Chị thật là " - Hải Băng khó hiểu nhìn Hải My

"Mày cũng biết Ken đối với ông nội như thế nào mà. Ken không nói cho tao biết về cái hôn ước ấy thì chắc chắn Ken sẽ không bỏ tao vì con nhỏ đó đâu. Nếu bây giờ tao làm lớn chuyện thì chẳng có ích lợi gì. Có lẽ Ken đã có dự tính rồi. Nhưng mà... con nhỏ đó chính là rào cản lớn giữa tao và Ken nên là..." - Hải My thông minh suy xét mọi chuyện rồi nắm chặt bàn tay lại

"Chị thật thông minh " - Hải Băng nói rồi cười nham hiểm

"Bây giờ phải tìm Rain ở đâu? " - Bảo Nam dìu Khánh Anh ra cửa rồi nhìn xung quanh

"Tao nghĩ nên đưa nó về trước, có thể Rain cũng trở về rồi. " - Thái Diệp vẫy taxi rồi cả bọn cùng về nhà hắn.

Đến trước cổng, Bảo Nam và Thái Diệp dìu Khánh Anh xuống xe cũng vừa lúc Hải Minh và An Vy về tới.

"Sao hai người lại đi với nhau? " - Bảo Nam thắc mắc nhìn An Vy

"Sao đầu tóc cậu ướt hết thế này? " - Thái Diệp đi tới xoay xoay người An Vy lo lắng.

"Chuyện dài lắm. Tôi sẽ kể cho các cậu sau. Đưa hắn ta lên phòng trước đi. " - An Vy nói mà không thèm nhìn Khánh Anh rồi quay qua Hải Minh vẫy tay: "Cậu về trước đi, gặp cậu sau nhé "

"Ừ, vậy cậu lên nhà tắm rồi đi nghỉ đi không bị cảm đấy. " - Hải Minh cười rồi quay qua Thái Diệp và Bảo Nam - "Tạm biệt hai cậu "

Thái Diệp và Bảo Nam gật đầu rồi cùng An Vy đưa Khánh Anh lên phòng. Đặt Khánh Anh lên giường rồi An Vy tiễn Thái Diệp và Bảo Nam về. Đóng xong cửa, An Vy mệt mỏi đắm vào vai rồi quay bước vào thì giật mình khi thấy có cái bóng đi ngang qua:

"Trời ơi, có trộm sao? " - An Vy cầm đại cái gạt rồi đi theo cái bóng đó. Nó cứ đi mãi theo cái bóng đó và thắc mắc:

"Người này sao lại quen quá vậy? "

"An Vy, con mau tới đây. " - cái bóng kia không ai khác chính là bà nội hắn

"Trời tối như vậy sao bà không nghỉ ngơi lại ra chỗ này vậy ạ? " - An Vy ngạc nhiên thả chiếc gạt xuống rồi chạy lại chỗ bà

"Con đi theo ta " - Bà dẫn An Vy đến một khu vườn trồng đầy hoa hồng xanh

"Sao bà lại dẫn con đến đây hả bà? " - An Vy ngấm ngĩa khu vườn rồi nhìn bà thắc mắc. Đây cũng là loài hoa mà ông bà nó rất thích

" Mỗi một bông hoa ở đây đều do Ken, ông nội Ken và ta tự tay trồng và chăm sóc " - bà ngồi xuống một bụi hoa gần đó nhỏ những cây cỏ rồi bỏ qua một bên - " Ông bà rất thích loài hoa này, con nhìn xem, hoa hồng xanh chứa một vẻ gì đó rất bí ẩn, nó có màu xanh ngả về màu tím của sự thủy chung. Ngoài sự bí ẩn nó còn có ý nghĩa là một tình yêu bất tử. "

" Ông con đã từng kể cho con nghe về truyền thuyết hoa hồng xanh. Ông kể rằng nếu đem lòng chân thành trồng một bông hoa hồng cho người mình yêu thì bông hoa đó sẽ chuyển thành hoa hồng xanh ạ "

" Cái lão già này thật là, năm xưa nghe theo lão bọn ta cũng làm theo nhưng chẳng thấy gì cả. Bây giờ còn nhớ để kể lại cho con sao? " - bà cười vui vẻ hồi tưởng quá khứ

" Ông con ngày xưa lãng mạn thế hả bà? " - An Vy cũng bật cười nghe bà kể

" Đúng đấy, ông con rất lãng mạn nhưng chỉ giới sủi bấy thôi " - bà cười rồi trầm ngâm nhìn những bông hoa đang du dương trong gió, một cảm giác an yên dâng lên trong lòng bà và nó - "Mỗi khi ta nhớ ông ấy, ta vẫn thường ra đây chăm sóc vườn hoa này. Từ nhỏ, ba mẹ Ken đã bận bịu công việc, suốt ngày ở công ty. Chỉ có ông bà là luôn bên cạnh nó. Lúc ông ấy mới mất. Nó không ăn không uống ở trong khu vườn này suốt liền 3 ngày. Khuôn mặt xanh xao tiêu tụy của nó đến bây giờ bà vẫn còn nhớ như in. Khu vườn này chứa đựng rất nhiều kỉ ức của nó và ông nội. Mỗi cánh hoa đều chứa đựng linh hồn của ông ấy. Bây giờ con hãy thay ta tiếp tục chăm sóc khu vườn này và... hãy giúp Ken vượt qua tổn thương này. Ông ấy đã mất hơn một tuần. Nhưng nỗi đau của nó thì chưa từng nguôi ngoai "

" Nhìn cậu ta đáng ghét như vậy thì ra lại chịu một nỗi tổn thương lớn như thế " - An Vy nhìn xa xăm nghĩ ngợi

" Cũng khuya rồi. Con trở về phòng nghỉ đi "

" Vậy để con điu bà về nghỉ ngơi trước "

Bà đứng dậy chỉ vào căn nhà nhỏ bên kia khu vườn - " Con điu ta tới đó đi, đêm nay ta sẽ ở lại đây với ông ấy "

" Vâng ạ " - An Vy bước tới điu bà đến căn nhà đó nghỉ ngơi rồi đóng cửa cẩn thận rồi mới quay về. Nó đi nhanh về phòng vì cảm thấy chóng mặt, nó thấy mệt và muốn ngủ một giấc. Định mở cửa phòng thì nó lại nhìn qua phòng đối diện rồi đi tới mở hé cửa bước vào.

" Cái tên xấu xa đáng ghét, hại tôi bị đánh giờ còn ngủ ngon quá ha? Tốt nhất cậu nên ngủ dài đi nếu không ngày mai tỉnh dậy cậu nhất định sẽ chết với tôi " - An Vy đứng chống nạnh chửi rủa hần, hình như nó đã không giận hần nữa rồi.

Đứng chửi một lúc rồi nó cười nhẹ, nó cảm thấy hả dạ vô cùng, nó tính quay bước về nghỉ ngơi thì hần lẩm bầm: " Nước... nước... "

" Ngủ mà cũng hành hạ được người khác nữa sao? Cậu đúng là ác ma mà " - An Vy nhăn nhó đi lấy nước rồi đặt lên bàn cho cậu khó chịu nói

" Uống sặc chết cậu đi nè "

" Này, dậy uống đi. Còn muốn người ta đút tới miệng nữa hả? "

" Nè " - An Vy kéo tay cậu dậy thì khựng lại - " Sao người cậu nóng như vậy? " - An Vy cúi người sờ trán cậu lo lắng.

" Chết rồi, cậu sốt cao quá " - An Vy vội chạy đi nấu nước nóng mang lên rồi lấy khăn lau người cho cậu. Cũng may lúc trước nó ham chơi tắm mưa về bị sốt cao mẹ nó chăm sóc nên bây giờ nó cũng biết chút ít. Cả đêm hần sốt cao, nó phải túc trực bên hần. Cách một giờ nó lại phải thay nước lau cho hần. Đến gần sáng người hần hạ nhiệt thì nó mới lìm đim ngủ gục bên cạnh hần nhưng vẫn không quên sờ tay hần xem còn nóng không.

----- 5:13 Am -----

Khánh Anh tỉnh dậy, trong người vẫn còn thấy khó chịu vì men rượu. Hần đưa tay lên định xoa trán thì cảm giác như ai đang đè lên tay mình. Bây giờ hần mới để ý thấy nó đang tựa đầu lên giường hần ngủ. Hần lấy chiếc khăn trên trán xuống rồi ngồi dậy nhìn nó.

" Bình thường cô đáng ghét vậy mà lúc ngủ cũng đáng yêu đấy chứ " - Khánh Anh cười rồi từ từ rút tay mình ra để bé nó lên giường thì nó tỉnh dậy.

" Cậu đỡ sốt hơn chưa? "

" Ừ, tôi... " - hần chưa nói hết câu thì nó chúi người về phía trước mặt hần đưa trán nó chạm trán hần để thử xem hần đỡ sốt chưa.

" Sao đầu cậu bây giờ lại lạnh thế? Để tôi đi lấy cháo cho cậu ăn " - nó nói rồi đi xuống nhà

Hần ngăn người ra vì hành động vừa rồi của nó. Tim đập loạn xạ, có cảm giác gì đó len lỏi trong tim mà hần không thể hiểu được đây là cảm giác gì.

" Nhưng mà... đầu cô ta nóng chứ có phải mình lạnh đâu ta " - hần đưa tay lên trán tự hỏi ngớ ngẩn

" Đây, ăn đi cho nóng " - nó ưỡ oài mang lên một tô cháo nghi ngút khói

" Cô nấu cho tôi sao? "

" Tôi chưa muốn ngộ sát người, cô Hoa nấu đây " - An Vy mệt mỏi trả lời - " Tôi về ngủ chút đây, một lát còn tới trường " - nói rồi nó quay lưng về rồi lại đột ngột mở cửa ra làm hấn giật mình:

" Sao nữa? "

" Tôi cảm cậu, từ nay về sau còn uống rượu nữa sẽ biết tay tôi "

" Cô lo cho tôi sao? Hay cô thích tôi rồi? " - Hấn cười trêu nó

" Có ma mới thèm thích cái đồ khó ưa như cậu " - An Vy làm mặt nhăn như khi làm hấn bật cười

" Nhưng mà sao trông sắc mặt cô nhìn khó coi thế? Hay cô bị bệnh rồi. " - bây giờ hấn mới để ý đến khuôn mặt xanh xao của nó

" Dù sao tôi cũng không muốn cậu bị bệnh " - nó trả lời chẳng liên quan đến câu hỏi của hấn rồi đóng cửa hấn đi về phòng ngủ. Hấn cười nhẹ rồi đi vào phòng vệ sinh cá nhân. Đường như khoảng cách của họ đã rút ngắn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngôi trường quý tộc

----- 7:00 Am-----

" Con chào bà, chào hai bác ạ " - Thái Diệp cùng Bảo Nam bước vào nhà lễ phép chào khi thấy mọi người đang ngồi ở trước sảnh

" Ủ, hai đứa đến gọi Ken và Vy đi học đây à " - Ba hấn lên tiếng

" Đến ăn ké đây ba " - Khánh Anh từ trên cầu thang đang sẵn tay áo bước xuống

" Mày chỉ nghĩ xấu bạn mày là giỏi thôi " - Thái Diệp bừu môi

" Ủ đây, có lòng tốt đến rủ đi học còn nói xấu người ta " - Bảo Nam cũng thêm vào

" Thế giờ không ăn phải không? " - Khánh Anh bước xuống ngồi bên cạnh nội rồi ngán ngẩm liếc hai đứa bạn

" Ăn, ăn chứ. " - Bảo Nam cười trêu. Thái Diệp thì khỏi phải nói rồi, gật đầu lia lịa

" Mấy đứa trẻ này thật đáng yêu " - Bà nó cười rồi quay qua Khánh Anh - " Sao không thấy An Vy xuống cùng con? "

" Cô Vy cả đêm thức để trông cậu chủ ốm nên chắc giờ đang ngủ. Nhưng có vẻ mệt mỏi lắm " - Cô Hoa bung trà ra vừa đặt xuống bàn vừa nói

" Con ốm sao? Sao không nói cho ba mẹ biết? " - Mẹ hấn lo lắng

" Con chỉ sốt nhẹ thôi. Không sao đâu mẹ "

" Hay giờ mình lên gọi Rain cùng xuống ăn đi " - Thái Diệp lên tiếng

" Ủ, mấy đứa lên gọi Vy xuống rồi cùng ăn. " - Bà nội nói rồi cùng ba mẹ hấn đi vào phòng ăn còn ba đứa hấn thì lên phòng nó

" Rain ơi, dậy đi " - Thái Diệp gõ cửa

" Các cậu vào đi " - An Vy khó nhọc ngồi dậy

" Cậu sao thế? " - Thái Diệp bước tới sờ trán nó - " Sao trán cậu nóng thế "

" Chắc hôm qua tắm mưa... hắc xì... nên bị cảm chút thôi " - An Vy đứng dậy vào làm vệ sinh cá nhân.

" Để tao đi lấy thuốc cho Vy, chúng mày đợi Vy rồi cùng xuống ăn sáng nhé " - Khánh Anh quay ra. Thái Diệp và Bảo Nam khó hiểu nhìn nhau

" Đây thì thức cả đêm trông người bệnh, đây thì đi lấy thuốc? " - Thái Diệp chỉ về phía An Vy rồi chỉ qua phía Khánh Anh vừa bước ra - " Ủa tao nhớ bọn nó ghét nhau lắm mà ta? "

" Hay tao mới là người bị sốt nhỉ? " - Bảo Nam đưa tay lên trán sờ

"Ừa, chứ mày có lúc nào bình thường đâu?" - Thái Diệp

"Thôi tôi xin, xuống ăn... hắc xì... còn đi học" - An Vy thay đồ xong đeo balo rồi kéo hai đứa xuống phòng ăn

"Sắc mặt con kém quá, con có cần nghỉ hôm nay không?" - Ba hần lo lắng nhìn An Vy

"Con không sao đâu ạ" - An Vy tươi cười rồi cùng ăn vui vẻ

"Ăn xong nhớ uống thuốc" - Khánh Anh cúi đầu ăn không buồn nhìn lên. Thực ra là hần cảm thấy ngượng. Lần đầu tiên hần quan tâm một người, lần đầu tiên hần biết lo lắng cho người khác. Ai cũng nhìn nhau cười chỉ có An Vy là không hiểu.

----- 8:30 AM Trường Trang Kính -----

Ngôi trường sừng sững hiện ra trước sự ngạc nhiên của nó. Trường Trang Kính là ngôi trường danh tiếng. Ngôi trường chia ra làm sáu toà nhà. Tòa nhà A là dãy cấp 1, Toàn nhà B là dãy cấp 2 và toàn nhà C là dãy cấp 3 nơi bọn nó sẽ học. Tòa nhà D là dãy nhà để học sinh (chỉ những người có quyền có thể thôi nhé) nghỉ trưa vì giờ học ở trường là từ 8:00 AM đến 17:00 PM. Còn tòa nhà E là dãy để sinh hoạt các hoạt động của trường. Còn dãy nhà F là dãy nhà đang bỏ hoang và tu sửa. Mọi người hình dung ngôi trường như thế này. Và tất nhiên khoảng cách giữa các dãy rất rộng. Tuy nói là dãy nhưng mỗi dãy đều giống như một ngôi trường biệt lập. Có dãy bỏ xe. Phòng nghỉ ngơi cho học sinh...v...v. Nói chung ngôi trường đúng chất quý tộc. Và tất nhiên trong một ngôi trường như thế, những người có gia thế như nó sẽ khó sống đây.

| cổng vào |

| Dãy hiệu bộ |

| Dãy A |

| dãy D | | Dãy B | | Dãy E |

| Dãy C |

| Dãy F |

"Trời ơi, có ai đã... hắc xì.. bị lạc và chết đói chưa? Hắc xì..." - An Vy mặt ngu ngơ rùng mình nhìn ngôi trường

"Chưa. Nhưng sắp rồi" - Khánh Anh bật cười khi nhìn thấy khuôn mặt nó

"Đạo này mày cười nhiều lắm nha Ken" - Bảo Nam cũng buồn cười trước vẻ ngốc nghếch của nó nhưng lại càng để ý đến thái độ của hần hơn.

"Hừ. Bình thường tao không hay cười với chúng mày à?" - Khánh Anh lườm Bảo Nam

"Nhưng mà nụ cười đó khác với nụ cười mày dành cho Rain" - Bảo Nam cũng gồng lên cãi lại như trẻ con.

"Tôi đi về đây" - Mặc kệ Khánh Anh và Bảo Nam đầu mắt nó hoang mang rút lui

"Cậu hâm à" - Thái Diệp túm cặp kéo An Vy lại rồi khoác vai... à không kẹp cổ kéo An Vy vào trong

"Khôngggggg. Tôi chưa muốn chết đâu. Tôi bị mù đường. Huhu"

"Có tôi rồi, cậu sợ gì chứ"

An Vy la oai oái vật lộn với Thái Diệp làm cho Khánh Anh và Bảo Nam phá lên cười.

"Anh Ken, có chuyện gì mà vui thế" - Hải My cùng Hải Minh và Hải Băng bước tới.

"Nhìn kia" - Khánh Anh ôm bụng chỉ vào An Vy và Thái Diệp đang vật lộn

"Đúng là nhà quê mà" - Hải Băng cười khinh bỉ nhìn nó

"Sao đi đâu cậu ấy cũng thành tâm điểm chú ý của mọi người vậy nhỉ? - Hải Minh nghĩ rồi bật cười vì sự đáng yêu của nó

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhập học

Kết thúc cuộc vật lộn với Thái Diệp, An Vy dùng hết sức bình sinh cầm đầu cắm cổ chạy ra ngoài nhưng đụng trúng Khánh Anh. Nhìn qua bên phải thì đụng trúng Bảo Nam chặn lại, nhìn qua bên trái thì Hải Minh nghiêng đầu cười nhún vai. An Vy mếu máo ngược nhìn vì ba đứa hấn ai cũng cao hơn nó một cái đầu. Sao bây giờ nó lại thấy nó nhỏ bé quá. An Vy chỉ biết nhìn trời than khóc:

"Tôi phải bỏ mạng ở đây thật sao? "

"Không. Cậu sẽ bỏ mạng cho thú dữ. Trong đó chỉ toàn cạp đống thôi" - Hải My làm mặt nghiêm trọng

"con nhỏ này" - Hải Minh bật cười đánh nhẹ đầu Hải My

"Hai này" - Hải My nhăn nhó đánh vào tay Hải Minh

"Tôi đưa cô lên phòng giám hiệu nhận lớp" - Hải Minh nắm lấy tay An Vy rồi kéo đi trước sự ngạc nhiên của mọi người

"Thân đến mức đó sao?" - Thái Diệp trề môi

"Lần đầu thấy anh hai nắm tay người con gái khác ngoài cô ta đấy" - Hải My cũng khó hiểu nhìn theo.

"Chúng ta cũng lên lớp thôi" - Khánh Anh khoác vai Hải My đi rồi cả bọn cùng lên lớp. À cả bọn đều học lớp 10A1 nhé.

"Đây là cổng vào, một... hai... ba... cái cây, bảy... tám... cái sọt rác. Một bước... hai bước... ba bước..." - An Vy vừa đi vừa lẩm bẩm nhớ những cảnh vật xung quanh

"Con Kiến đang bay kia Vy?" - Hải Minh cười mỉm nhìn mặt nó đang tập trung cao độ để nhớ, giả bộ hỏi

"Chắc nó bay đi tìm mồi. Suyt" - An Vy nói rồi đưa tay lên môi ý bảo Hải Minh yên lặng. Nhưng mà... này giờ nó đã tính đến đâu và tính được bao nhiêu rồi? Nó hoang mang ngược lên trời đưa tay ra đếm. Đây, cái tội mù đường chưa nói thì lại đến cái tội hay quên trước quên sau. Hối sao nó không lo lắng cho được. Hải Minh đến lúc này thì không nhận được nữa mà phá lên cười.

"Cậu bị điên hả?" - An Vy bực dọc lườm Hải Minh - "Cậu làm tôi quên hết đường đi rồi đấy"

"Chúng ta mới đi có chút xíu thôi mà quên, nhìn kia" - Hải Minh chỉ tay về phía cổng. An Vy nhìn theo hướng Hải Minh chỉ rồi cúi đầu lúi thủi đi tiếp

"Bệnh cậu nặng lắm à?" - Hải Minh buồn cười nhìn dáng vẻ thất thểu của nó

"Tôi chỉ nhớ đường tới trường và đường về nhà thôi. Còn lại tôi thấy đường nào cũng giống đường nào" - An Vy than thở

"Từ nay tôi sẽ là bản đồ của cậu!" - Hải Minh cười rồi xoa xoa má nó.

"Vậy chiều tôi đưa cậu đi photo thành hai người nhé" - Nó không mấy hứng thú hỏi - "Phòng hiệu trưởng ở đâu?"

"Trước mặt kia, phòng đầu tiên đấy"

"Cảm ơn. Đứng đi đâu đấy" - An Vy làm mặt đáng thương nhìn Hải Minh

"Có cần tôi đưa vào luôn không?" - Hải Minh cúi người dí sát mặt nó làm nó đỏ cả mặt vội chạy đi

"Tôi nghĩ là tôi có thể tự đi. Nhưng 10 phút sau không thấy tôi ra thì nhớ phải gọi bảo vệ tìm tôi gấp" - An Vy chạy đi không quên quay lại trêu Hải Minh

"Cô Ngốc này" - Hải Minh chỉ biết lắc đầu cười. Bỗng nhiên một hình bóng quen thuộc bước ra từ dãy hiệu bộ...

"Đó chẳng phải là..." - Hải Minh nheo mắt nhìn rồi đứng ngậy ra nghĩ ngợi - "Rốt cuộc đã có chuyện rồi sao?"

An Vy cầm trên tay bản đồ của trường chạy ra chỗ Hải Minh đang đứng chờ ra vẫy vẫy tay trước mặt Hải Minh kéo cậu về với hiện tại

"Làm gì mà đứng chờ người ra thế" - An Vy hỏi mà vẫn chăm chú vào chiếc bản đồ

"Tôi vừa gặp lại một người quen. Cậu biết đó là ai không?" - Hải Minh trầm ngâm

"Cái này là mê cung sao?" - Nó hoa mắt đưa bản đồ lên cho Hải Minh xem rồi trả lời Hải Minh bằng một câu hỏi rất là LIÊN QUAN.

"Thật hết thuốc chữa với cậu." - Hải Minh cười rồi túm lấy cậu nó kéo đi - "Cậu học lớp nào"

" Oái. Lớp 10A1 " - Nó vừa trả lời vừa đi thụt lùi vì bị Hải Minh túm cặp kéo ngược. Thiết nghĩ nó nên kiểm cái bọc rồi bỏ sách vở vào. Chứ cứ thế này chắc nó bị lôi đi suốt. Bây giờ nó lại oán trời, tại sao lại sinh nó ra lùn như vậy? No. Nó cũng được 1m65 đấy chứ, cũng đâu phải là lùn. Phải nói đúng hơn là tại sao bọn hắn lại cao như vậy. Đi được một lúc cũng khá lâu đấy, cuối cùng cũng tới được lớp nó.

" Cậu đợi cô gọi vào nhé " - Hải Minh cười rồi đi vào lớp còn nó thì khuôn mặt méo xệch vì mệt. Trường quái gì sao lại rộng như vậy? Nó đang nghĩ ngợi thì nghe tiếng cô giáo phát ra từ trong lớp:

" Nào các em. Hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn hai bạn mới tới. Chúng ta hoan nghênh các bạn nào " - Nói rồi cô bước ra gọi nó vào.

" Chào các bạn. Mình là Lâm An Vy. Học sinh mới tới. Mong các bạn giúp đỡ " - An Vy cười tươi cúi đầu. Cả lớp vỗ tay rồi cô giáo bây giờ mới lên tiếng.

" Bây giờ chỉ còn một chỗ trống ở chỗ Hải Minh. Vậy thì Hải My, em đến chỗ Hải Minh ngồi. Nhường chỗ cho An Vy đi "

" Không được " - Hải My lớn tiếng đập bàn - " Cái việc anh hai em không cho người khác ngồi vào đó là việc của anh hai. Em sẽ không đổi chỗ đâu "

" Lớp hết chỗ chứa nổi cậu rồi " - Hải Băng đứng dậy nhún vai đắc ý - " cảm phiền bạn mới biến qua lớp khác "

" Cô để An Vy ngồi cùng bọn em đi " - Bảo Nam lên tiếng

" Đứng đấy cô. An Vy sẽ ngồi cùng bọn em " - Thái Diệp nuốt vội thức ăn đang nhai trong miệng rồi nói. Thái Diệp ngồi với Bảo Nam. Khánh Anh ngồi cùng Hải My nhé

" Thưa cô... " - Cả Khánh Anh cùng Hải Minh đứng dậy đồng thanh làm cả lớp xôn xao

" Hai em có chuyện gì vậy? "

" Em không ạ " - Khánh Anh ngồi xuống rồi nhìn qua hướng khác

" An Vy sẽ ngồi cùng em " - Hải Minh nói trước sự kinh ngạc của mọi người. Bây giờ tiếng xì xào lại càng lớn hơn.

" Cậu ta có gia thế như nào nhỉ? ", " Cậu ta là ai? ", " Hay cậu ta chính là bạn gái mới của Hải Minh? ", " Sao tụi thằng Nam và Thái Diệp trông cũng thân thiết với cậu ta vậy? "... pla... pla...

" Rất tốt. Cái gì buông bỏ được thì hãy buông bỏ " - Cô giáo cười tươi nhìn học trò của mình nói chấm dứt tiếng xì xào bàn tán của cả lớp rồi quay qua An Vy nói - " Em xuống ngồi cạnh Hải Minh đi. Còn một bạn mới nữa sẽ tới sau, các em nghỉ ngơi đi vào tiết 1 nhé "

" Vâng ạ. " - Nói rồi An Vy bước xuống trong sự tức tối của Hải Băng và Hải My. Đặt chiếc cặp xuống, nó lôi sách vở ra bỏ lên bàn rồi khẽ liếc sang nhìn Hải Minh đang chăm chú đọc sách.

" Sao cậu lại không cho người khác ngồi vào chỗ này vậy? " - An Vy nói khẽ

" Bạn gái cũ " - Hải Minh cười nhạt mắt vẫn chăm chú đọc sách

" Thế sao cậu lại đồng ý cho tôi ngồi ở đây? " - An Vy nheo mắt hỏi tiếp

Hải Minh bây giờ mới đặt sách xuống nhìn qua nó cười âm áp rồi gõ nhẹ đầu rồi vò đầu nó:

" Vì cậu là bạn của tôi, ngốc à "

" Nè. Hừ tóc " - nó nhú mày nhìn tay Hải Minh rồi... " hắc xì, hắc xì, hắc xì " - nó hắc xì liên tục rồi úp mặt xuống bàn ngủ - " mệt quá "

" Đúng là bó tay với cậu " - Hải Minh lắc đầu chào thua vì cứ đang nói chuyện thì bị nó lại làm ngơ liên tục. - " Lúc nào cậu cũng hồn nhiên, vô tư vậy sao? " - Hải Minh cười rồi cời áo khoác đắp cho nó. Bây giờ vẫn là giờ sinh hoạt đầu giờ nên nó mới ngủ nhé. Hành động của Hải Minh đều lọt vào ánh mắt của mọi người.

" Chị nhìn anh Hải Minh kia " - Hải Băng kéo Hải My nói nhò vào tai

" Tao thấy rồi. Đúng là hồ li mà. Sao đến anh hai cũng như vậy nhỉ? " - Hải My bức bối nay lại càng căm ghét nó hơn

" Hải Minh thích An Vy sao? Họ quen từ lúc nào lại thân như vậy? " - Khánh Anh liếc nhìn hai người họ rồi nghĩ

" Ê mày, thằng Minh thích Rain đấy " - Bảo Nam kéo tay Thái Diệp

" Mày cú đi, tao đang ăn. Kéo kéo gì " - Thái Diệp hất tay Bảo Nam ra rồi ăn tiếp

" Mày không muốn ghép đôi thằng Khánh Anh cho Rain nữa hả? "

Bây giờ Thái Diệp mới chịu ngừng ăn nhìn lên cặp Hải Minh và An Vy

" Tao thấy có gì đâu? " - Thái Diệp

" Mày không thấy Hải Minh lấy áo đắp cho Rain à con ngu "

" Bình thường mày cũng làm vậy với tao mà. Mày cũng thích tao hả? " - Thái Diệp tiếp tục ăn mà không để ý mặt Bảo Nam đang đỏ lên. Nói trúng tim đen mà lại.

" Thì... thì mày là bạn thân tao mà. Thôi không thèm nói với mày nữa "

Bảo Nam dứt lời cũng là lúc tiếng trống vang lên bắt đầu vào tiết 1. Một ngày học mệt mỏi bắt đầu.

Giới thiệu nhân vật:

VUÔNG LINH CHI: 27 tuổi. Giáo sư du học từ Mỹ về. Là anh em xa với Thái Diệp. Gia thế cũng là con gái của một tài phiệt, có thể lực. Tâm lý, yêu thương và luôn giúp đỡ học trò của mình. Cô giáo chủ nhiệm của bọn hần. Về nước được hai năm và nhận lớp hần kể từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người lạ từng quen

----- 11:45 AM -----

Tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên. An Vy uể oải vươn vai rồi nằm gục xuống bàn.

" Cậu mệt à? " - Hải Minh nhìn nó hỏi

" Tôi thấy khó chịu trong người quá " - An Vy nói mà mắt vẫn nhắm nghiền

" Chắc do hôm qua dầm mưa đấy. Dậy đi ăn rồi có gì tôi đưa cậu lên phòng y tế " - Thái Diệp bước tới đỡ An Vy ngồi dậy

" Sắc mặt cậu kém quá " - Bảo Nam đi tới lo lắng nhìn nó

" Thôi bọn mình cùng đi ăn rồi tiện đưa An Vy đến phòng y tế luôn. Nãy giờ cậu ấy hắc xì liên tục, chắc không học tiếp được đâu " - Hải Minh lấy áo, khoác lên người An Vy rồi dìu nó đứng dậy

" Ken ơi mày làm gì lâu thế? " - Bảo Nam quay lại xem vẫn thấy Khánh Anh đang cúi húi dưới bàn

" Đi thôi anh " - Lúc này Hải My mới cất hộp son vào cặp và ôm tay Khánh Anh nói - " mọi người đợi kia "

Khánh Anh khẽ gật đầu xong đưa tay lên gỡ tay Hải My ra rồi rút tay vào túi quần bước đi

" Anh ấy làm sao vậy nhỉ? " - Hải My nhủ thầm rồi cũng đi theo. Cả bọn kéo nhau xuống canteen, chọn một vị trí khuất rồi ngồi vào

" Anh Kín, em như cũ nhé " - Hải Băng giọng ẻo lả lay lay tay Bảo Nam

" Okey cậu " - Bảo Nam gật đầu rồi quay qua Thái Diệp - " ăn gì Heo "

" Mày muốn chết à? " - Thái Diệp giờ nắm đấm lên đe dọa rồi thấp giọng nói - " Như cũ "

" Tương như nào " - Bảo Nam cười trêu nó

" À lấy thêm phần cháo cho Rain nữa, nó đang cảm, ăn cháo sẽ đỡ đấy " - Thái Diệp lườm Bảo Nam rồi chỉ vào An Vy

" Rain thì để tôi " - Hải Minh kéo ghế ra đứng dậy đi vào trong

" Anh Ken, em cũng như cũ nhé " - Hải My nhìn Khánh Anh. Hần gật đầu rồi đi vào cùng hai người kia.

" Nó làm sao vậy nhĩ? " - Thái Diệp nghĩ bụng rồi khẽ nhìn qua sắc mặt của Hải My khó hiểu

" Anh Ken làm sao vậy? Nãy giờ không nói tiếng nào luôn. Thái độ thì rất khó hiểu " - Hải Băng nói nhỏ vào tai Hải My. Hải My lắc đầu nhìn Hải Băng rồi lại nhìn theo hướng Khánh Anh vừa đi rồi nghĩ ngợi " Sáng nay anh ấy vẫn bình thường mà? Còn nói đã không giận mình nữa. Sau khi xem điện thoại thì thái độ khác hẳn. Rốt cuộc là vì sao? "

" Ăn nào " - Bảo Nam hào hứng bưng khay thức ăn đi ra rồi đặt lên bàn. Theo sau là Khánh Anh và Hải Minh

" Đã lâu không gặp " - Một người con trai bước tới cùng một cô gái rất xinh đẹp.

" Quả thật tôi đã không nhìn lầm anh " - Hải Minh nhớ lại lúc cùng An Vy đến phòng hiệu trưởng

" Vậy thì sao? " - Người con trai đó vỗ vỗ tay cô gái bên cạnh. " gặp lại bạn cũ không vui sao? "

" Bạn cũ? Đủ tư cách? " - Hải My lạnh lùng lên tiếng - " Biến cho nước trong "

" Cậu vẫn hận tôi như vậy sao? " - Cô gái lên tiếng

" Cầm miệng đi. Mày không đủ tư cách nói chuyện với tao. " - Hải My đập bàn tức giận đứng dậy chỉ thẳng vào mặt cô gái đó

" Tùy thôi. " - Cô gái nhếch môi khinh bỉ

" Ở đây hình như là canteen, không phải võ đài? " - Thái Diệp nhún mày

" Em vẫn chẳng thay đổi chút nào Candy " - Chàng trai đó cười lớn

" Một năm qua cô vẫn sống tốt chứ? " - Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Tất nhiên là tốt. Không những tốt mà chúng tôi rất hạnh phúc " - Chàng trai đó cười rồi nói với vẻ tự đắc

" Thì ra là như vậy " - An Vy đứng dậy nhìn chàng trai đó cười nhạt.

" An... An Vy? Là em thật sao? Vậy người ở quán bar anh gặp đêm qua đúng là em sao? Sao em lại ở đây? Sao lại đi chung với bọn họ? " - Chàng trai thất thần nhìn An Vy rồi tính gỡ tay cô gái bên cạnh ra để bước tới chỗ nó thì cô gái đó giữ tay lại

" Cậu quen bọn họ sao? " - Khánh Anh bây giờ mới nhìn biểu hiện của An Vy nói

" Là rất quen " - An Vy mặt mũi nhìn qua Khánh Anh - " Tôi muốn về nhà. Có được không? "

" Ở trường có quy tắc không cho phép về giữa buổi như vậy. Tôi đưa cậu đến phòng y tế " - Khánh Anh nói rồi bước tới đỡ An Vy đi thì bị chàng trai đó giữ lại:

" Em không muốn thấy anh sao? "

" Tôi đã chờ anh rất lâu. Chờ anh dừng bước. Chờ anh quay đầu lại nhìn tôi. Chờ anh chạm vào tay tôi một lần nữa. Trong làn mưa xối xả đó anh đã buông tay tôi không chút do dự. Nếu ngày hôm nay tôi không gặp lại anh trong hoàn cảnh này thì tôi vẫn còn tin anh sẽ quay về tìm tôi. Nhưng mà Vũ Phong, bây giờ thì chúng ta là người lạ từng quen. Hi vọng anh đừng xen vào cuộc sống tôi thêm một lần nào nữa. " - An Vy gỡ tay ra rồi cùng Khánh Anh bước ra ngoài. Cả bọn cũng đi theo chỉ còn hai con người đang đứng đó...

" Anh làm sao vậy? Đừng quên chúng ta quay lại để trả thù " - Cô gái đó

" Cô ấy là cả mạng sống của anh..." - Chàng trai đó nói rồi bước ra để lại một mình cô gái cười nhạt " Em làm vì anh bao nhiêu chuyện như vậy vẫn chưa đủ sao? " - An Dĩ Mai nắm chặt bàn tay rồi quay bước

Giới Thiệu nhân vật:

HOÀNG VŨ PHONG: 18 tuổi. Bố mẹ mất trong một vụ tai nạn từ lúc cậu mới vài tháng. Cậu được chú đưa về nuôi và đến năm 16 tuổi... có một sự thật đã làm thay đổi cuộc đời, con người cậu.

Biệt danh: Key

AN DĨ MAI: 16 tuổi, bạn thanh mai trúc mã với Vũ Phong. Là bạn gái cũ của Hải Minh, bạn thân của Hải My. Nhưng tất cả đều là một âm mưu. Là một người mưu mô, xảo quyệt!

Biệt danh: Lazy

Chương 11: Rắc rối nối tiếp rắc rối

Cả bọn đưa An Vy lên phòng y tế rồi đợi An Vy ngủ để Thái Diệp ở lại cùng An Vy xong bọn hắn mỗi người đều có chuyện cần làm..

"Tại sao bây giờ lại nhiều chuyện xảy ra như thế?" - Thái Diệp than thở rồi leo lên giường An Vy ngủ lúc nào không hay

Tại một nơi khác. Một cô gái đang bàn tính chuyện cùng một đám người khác. Đó không ai khác chính là Dĩ Mai.

"Giúp em xử lí con nhỏ mới tới đi" - Dĩ Mai ngược nhìn một đám người đứng gần đó

"Mày mới về mà đã có kẻ thù rồi sao?" - Dĩ Xuyên

"Chỉ cứ xử lí giùm em là được. Không cần phải hỏi nhiều." - Dĩ Mai bực dọc lên tiếng

"Okey. Mày muốn như thế nào?" - Dĩ Xuyên nhún vai

"... " và rồi cả bọn cùng xúm lại bàn bạc.

Còn Hải Minh đi lên thư viện nhìn ngắm nơi này một lúc rồi thở dài khẽ nói - "Anh sẽ không để mất em thêm một lần nữa "

Bầu trời hôm nay hết sức u ám. Chỉ có một cặp đôi là đang hạnh phúc ở bên nhau.

"Anh dẫn em tới đây để làm gì?" - Hải My thắc mắc nhìn Khánh Anh.

"Suýt" - Khánh Anh cười rồi bịt mắt Hải My đi tiếp

"Anh làm gì thế?" - Hải My khua tay trên không trung như đang dò đường đi

"Được rồi" - Khánh Anh dẫn Hải My tới một bãi đất trống rồi mở tay ra - "Hôm nay là kỉ niệm 2 năm của chúng ta mà. Tặng em nè" - Khánh Anh cười rồi đeo cho Hải My một sợi dây chuyền

"Lúc này anh lạnh nhạt với em là vì cái này sao?" - Hải My bật khóc hạnh phúc khi nhìn thấy hình trái tim được xếp bằng hoa hồng và dòng chữ "Anna, Anh yêu em "

"Một phần thôi, làm em bất ngờ. Phần nữa là em dám quên hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng ta sao?" - Khánh Anh vờ dỗi

"Em yêu anh" - Hải My bật cười ôm chặt lấy Khánh Anh hạnh phúc. Từ xa Bảo Nam đã nhìn thấy tất cả rồi khẽ thở dài "Nếu tất cả như mình dự đoán, thì không biết nó sẽ như thế nào đây? Dù sao thì mình cũng phải tìm ra sự thật thôi" - Bảo Nam nghĩ rồi quay lại canteen mua đồ ăn cho Thái Diệp và An Vy rồi đi lên phòng y tế.

"Trời ơi, con lợn này. Trông người bệnh thế này sao?" - Bảo Nam ngoác ngán nhìn Thái Diệp đang ngủ ngon lành bên cạnh An Vy rồi cười gian lấy bút vẽ linh tinh lên mặt Thái Diệp. Vẽ xong cậu thu dọn hiện trường rồi gọi Thái Diệp dậy:

"Con lợn, dậy mau" - Bảo Nam hét vào tai Thái Diệp làm An Vy cũng giật mình tỉnh dậy. Còn Thái Diệp vẫn ngủ ngon lành

"Cậu bị điên à?" - An Vy bị giật mình nên bực bội quát rồi nhìn sang Thái Diệp cười phá lên.

"Ồ làm cậu dậy rồi hả? Cậu đỡ nhiều chưa?" - Bảo Nam cười trừ rồi bịt miệng An Vy lại - "Suýt, bí mật đấy "

"Đáng lẽ là có thể khỏe rồi đấy. Nhưng giờ chắc phải vào khoa tai mũi họng" - An Vy gật gật đầu đồng ý với Bảo Nam không quên buông lời trêu cậu.

"Sorry mà. Cậu ăn chút cháo đi còn uống thuốc" - Bảo Nam mở chiếc hộp cháo ra đưa cho An Vy

"Đến giờ ăn à? Ăn à?" - Thái Diệp vội bật dậy vì ngửi thấy mùi thức ăn làm Bảo Nam và An Vy nhìn nhau chặc lưỡi chào thua

"Của tao đâu mày?" - Thái Diệp ngó nhìn cháo của An Vy, nó liền lấy tay che lại

"Cái này của tôi "

"Ai thèm của cậu chứ đồ xấu xa" - Thái Diệp lườm An Vy rồi nhìn lên trời giả vờ dỗi

" Đây. Của mày đây " - Bảo Nam cười nhìn hai đứa nó trẻ con

" Mày là só một đấy " - Thái Diệp mắt sáng lên vì nhìn thấy đùi gà rán. Món khoái khẩu của Thái Diệp và cũng là... của nó.

" Miếng ăn là miếng nhục mà " - An Vy bừu môi còn Thái Diệp thì chả buồn cãi với nó nữa. - " Kệ tôi " - rồi cầm đầu ăn. An Vy thấy vậy cũng mon men lại gần từ từ đưa tay vào hộp lấy chiếc đùi gà rồi cười xuề xòa.

" Nãy cậu bảo sao? Miếng ăn là miếng nhục mà? " - Thái Diệp lờm nó không quên nhai tiếp thịt gà trong miệng.

" Nhưng mà no bụng nhục cũng được hề hề " - An Vy cười xuề xòa rồi cắn một miếng to làm hai đứa nó bật cười. Rồi cả ba cùng ăn vui vẻ.

" Mấy đứa ăn vui vẻ nhì. Thuốc của em đây An Vy " - Bác sĩ bước vào cười rồi đưa cho Bảo Nam bọc thuốc

" Cảm ơn bác sĩ " - ba đứa nó đồng thanh

" Mặt em sao vậy? " - Bác sĩ nhìn mặt Thái Diệp bật cười rồi đi ra

" Ủa mặt tao làm sao? " - Thái Diệp nhìn Bảo Nam rồi lại nhìn qua An Vy - " Mặt tôi làm sao? "

Hai đứa nó cười trừ lắc lắc đầu. Thái Diệp kéo chân ra đi xuống giường bước lại đứng trước gương mà không để ý Bảo Nam đã trườn ra khỏi cửa rồi.

" Ai??? Ai giám hủy dung nhan của taaaaaaa? " - Thái Diệp ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía An Vy. An Vy lạnh sống vai rùng mình chỉ ra cửa.

" An Vy, cậu chẳng quân tử chút nào " - Bảo Nam mặt méo xệch đứng dậy nhìn Thái Diệp sợ hãi - " Tha cho tao đi mà " - Bảo Nam la oái oái rồi ba chân bốn cẳng chạy đi

" Mi sẽ bị xử trảm ngay bây giờ " - Thái Diệp đuổi theo Bảo Nam

" Còn ông tơ bà nguyệt sẽ xử hai người haha " - An Vy cười vui vẻ rồi làm tay hình khẩu súng chỉ ra phía hai người vừa chạy rồi bước xuống giường đi tới chiếc bàn lấy thuốc lên nhắm mặt:

" Xin lỗi em nhé, nhưng chị phải vút mày vào thùng rác thôi " - nó tính quay lưng lại thì có một bàn tay ấm áp đã ôm chầm lấy nó từ đằng sau

" Em vẫn như vậy. Vẫn trẻ con chẳng bao giờ chịu uống thuốc " - Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp đó không ai khác chính là Vũ Phong.

" Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi " - An Vy lạnh lùng nói. Vũ Phong lại càng siết chặt tay hơn rồi tựa đầu lên vai An Vy giọng khẽ run nói:

" Em đừng như vậy nữa được không? Anh đã mệt mỏi vì cuộc chiến này lắm rồi. Sao bây giờ em cũng... " - Vũ Phong ngập ngừng

" Haa. Lạnh lắm. Trái tim tôi lạnh lắm. Một cô bé chỉ mới 15 tuổi đầy mơ mộng đã bị anh buông tay không chút do dự. Tôi chơi vui như thế nào anh đâu có biết? Haha " - An Vy cười đau khổ, nước mắt cô đã rơi xuống từ lúc nào. - " Anh buông tôi ra " - An Vy dẩy gựa gỡ tay Vũ Phong ra

" Anh nhớ em rất nhiều? Em có biết không? Anh đã đợi đến ngày quay về để được gặp em, em có hiểu không? " - Vũ Phong xoay người An Vy lại rồi giữ chặt đôi vai cô: " Anh bảo em đợi thì em hãy đợi đi, anh bảo em chờ anh ở đó thì em đừng đi đâu cả. Anh đã mệt mỏi lắm rồi, Vy à " - Nói rồi Vũ Phong ôm chặt nó vào lòng.

" Nếu tôi không xuất hiện ở đây. Không nhìn thấy anh cùng bạn gái vui vẻ bên nhau thì chắc tôi vẫn ngu ngốc đợi anh đấy " - An Vy cười nhạt đầy Vũ Phong ra: " Tôi mặc kệ anh đang muốn làm trò gì? Sự thật trước mắt tôi có thể không phải là như vậy. Nhưng tôi yêu hận rõ ràng. Xin lỗi. Trái tim tôi đã không còn chỗ cho anh rồi "

An Vy bước đi mà nước mắt thì vẫn còn rơi. Vũ Phong giữ tay An Vy lại quỳ xuống. Bây giờ cậu cũng đã khóc rồi, dường như cậu đã bỏ lỡ mất tấm chân tình này rồi. Cậu gục đầu lên tay An Vy:

" Anh sai rồi. Xin em hãy tha thứ cho anh có được không? "

" Xin lỗi " - An Vy gạt tay Vũ Phong ra rồi bước đi. Cả hai đều khóc, khóc cho người kia và khóc cho mình. Họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Kể cả bây giờ, tình yêu họ dành cho nhau vẫn là tuyệt đối. Bầu trời hôm nay rất trong xanh nhưng lại mang cho người ta cảm giác ảm đạm. An Vy gạt nước mắt rồi bước vội về lớp. Còn Vũ Phong, cậu vẫn quỳ ở đó. Nước mắt hối tiếc vẫn cứ thế rơi. Đúng. Cậu đã sai thật rồi. Cậu nắm chặt bàn tay lại:

" Anh nhất định phải mang em về "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sự xuất hiện của hội trưởng hội học sinh

An Vy vô thức bước đi. Người con trai ấy từng là tất cả với nó. Mặc dù nó hận anh vì đã buông tay nó nhưng tình yêu mà nó dành cho anh vẫn chưa bao giờ thay đổi. Nó tin anh ra đi là có nỗi khổ tâm. Nó đợi xem, đợi xem rốt cuộc anh vì sao lại rời xa nó? Vì sao lại kêu nó đợi? Nhưng ngày hôm nay niềm tin cùng sự hi vọng của nó đặt nơi anh đã không còn nữa. Nó lại khóc, khóc cho mối tình đầy mộng mơ, khóc cho sự chấm dứt của một mối tình dang dở...

Khóc được một lúc, nó gạt nước mắt đi. Trong lòng đã hạ quyết tâm sẽ quên anh đi, nó tự nhủ với bản thân là như vậy. Nhưng mà... bây giờ nó mới nhìn cảnh vật xung quanh.

" Chết rồi. Đây là đâu? " - nó đứng giữa một khoảng đất trống rất rộng. Hình như đây là sân bóng đá. Nhưng đặt xa những ngôi trường ấy. Tại sao vậy nhỉ? Nó rộng đến mức nhìn từ xa chỉ thấy những ngôi nhà nhỏ. Sao nó có thể bắt cảm mà đi xa như vậy chứ? Mà thật đáng trách, tại sao ngôi trường này lại lớn đến như vậy? Nó hận vì đã vào ngôi trường này.

Nó chạy mãi, chạy mãi về phía dãy nhà xa xa kia nhưng không may vấp đá làm nó ngã nhào. Bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra trước mặt nó:

" Em không sao chứ? "

" Vâng ạ. Em cảm ơn chị " - Nó nắm lấy bàn tay của người đó đứng dậy

" Chạy hết bàn tay rồi còn đâu? " - Người đó nắm lấy tay nó xem

" Em không sao đâu chị " - Nó cười tươi nhìn người đó

" Sao chị thấy em lạ quá. Em mới chuyển tới à? " - Người con gái đó cúi người phủi bụi cho An Vy

" Dạ em là học sinh mới chuyển tới. Chị giúp em tìm lớp được không? " - Nó cười trừ - " Em... bị bệnh mù đường chị "

" Em dễ thương thật " - người đó bật cười rồi hỏi - " Em tên gì? Học lớp nào? "

Em tên Lâm An Vy, lớp 10A1. Ở nhà mọi người gọi em là Rain vì lúc em sinh ra trời mưa to dữ dội lắm "

" Còn chị là Nguyễn Hoàng Ngọc Ngân, lớp 12A1. Cũng là hội trưởng hội học sinh của trường. Mọi người gọi chị là summer vì chị sinh vào mùa hè "

" Hà? " - nó nhăn nhó khó hiểu

" Chị đùa đấy. Mọi người gọi chị là Linda " - Ngọc Ngân bật cười - " Để chị dẫn em về lớp "

" Dạ chị " - Nó hí hóp mắt cười

Rồi hai chị em vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện. Vừa mới gặp nhưng dường như họ rất hiểu nhau. Gần tới dãy lớp học của nó thì Bảo Nam hốt hải chạy tới:

" Trời ơi, cậu ở đây à? Làm tụi này kiếm khắp nơi "

" À Kín cũng lớp 10A1 mà nhỉ? " - Ngọc Ngân ngạc nhiên rồi nhớ ra liền hỏi

" Ồ chị Linda sao lại đi cùng Rain thế? " - Bảo Nam bây giờ mới ngược đầu lên nhìn người bên cạnh.

" Chị có việc phải đến dãy nhà F. Vô tình gặp Rain ở sân bóng nên chị đưa Rain về. Cũng gần tới lớp rồi hai em vào lớp đi. Chị còn có việc phải đi " - Ngọc Ngân cười với hai đứa nó rồi quay đi

" Chị ấy xinh quá " - An Vy cảm thán nhìn theo ngưỡng mộ

" Lại chẳng. Chị ấy là hot girl trường mình mà. Bố chị ấy là chủ tịch trường mình đấy "

" Òa. " - An Vy thốt lên

" Thôi gần tới giờ học rồi. Để tôi gọi Thái Diệp báo cho nó. Chúng ta vào lớp thôi "

Một buổi học nhàm chán nữa lại tiếp tục. Không gian u ám vẫn bao trùm lấy lớp 10A1

" Ngọt ngọt quá ha " - An Vy vẩy vẩy tay trước mặt như đang xua đi cái gì đó

" Cậu làm gì thế? " - Hải Minh bây giờ mới chịu nhìn nó

" Tôi phải hỏi cậu làm gì mới đúng. Bộ tôi làm gì sai à? Sao cậu thấy tôi thì khó chịu thế " - An Vy lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nói tiếp - " Hay cậu hối hận vì cho tôi ngồi ở đây rồi? Muốn đuổi tôi để cho bạn gái xinh đẹp kia ngồi cùng à? Tôi cũng xinh đẹp chứ bộ " - An Vy bữu môi hất hàm về phía

Di Mai đang ngồi cuối lớp

" Cậu có xinh đẹp à? " - Hải Minh bật cười vì dáng vẻ của nó như trẻ con

" Cậu cười rồi kìa. " - An Vy cười nhẹ - " Cậu ta là bạn gái cũ của cậu à? "

Hải Minh không nói gì chỉ cười rồi nhìn An Vy. An Vy hiểu rằng Hải Minh không muốn nhắc tới vì còn yêu cậu ta nên cũng cười rồi không nói thêm gì nữa.

Giới thiệu nhân vật:

NGUYỄN HOÀNG NGỌC NGÂN: 18 tuổi. Hội trưởng hội học sinh. Xinh đẹp, thông minh, tốt bụng. Gia thế là Con gái của chủ tịch trường Trang Kính. Chị họ của Khánh Anh. Ngoài miệng lúc nào cũng vui vẻ nhưng trong lòng lại có một nỗi buồn rất lớn. Luôn giúp đỡ nó

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kết thúc một buổi học mệt mỏi

Tiếng chuông báo kết thúc buổi học vang lên chấm dứt một ngày học mệt mỏi. Ai nấy đều nhanh chóng ủa ra khỏi lớp để trở về. Một ngôi trường danh tiếng như Trang Kính đương nhiên chất lượng học của học sinh cũng không thể tầm thường được. Bọn nó cũng không ngoại lệ, ủa oải bước ra ngoài nhà xe. Bọn nó đi mô tô nhè. Còn Hải Minh, Hải My và Hải Băng thì có người đón.

" Anh Ken, anh đưa em đi chơi nhè. Còn sớm mà " - Hải My khoác tay Ken vui vẻ nói

" Anh xin lỗi. Hôm nay anh có việc rồi. Bù cho em sau nhè " - Khánh Anh xoa xoa đầu Hải My

" Nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng ta mà. Anh có việc gì ạ? "

" Ken " - Từ xa một người đàn ông lịch thiệp cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp bước tới

" Chào chủ tịch ạ " - Cả bọn đồng thanh

" Ủ. Chào các cháu. " - người đàn ông đó cười rồi nhìn qua Khánh Anh - " Cháu dâu của chú đâu? "

" Dạ... " - Hải My cười tươi lên tiếng thì Khánh Anh lên tiếng ngắt lời:

" Đây là An Vy ạ " - Khánh Anh đẩy An Vy lên trước làm Hải My khó chịu giậm chân.

" Ố ơ. Dạ " - An Vy áp úm

" Thật không ngờ em lại là em dâu của chị nha " - Người con gái đi cạnh chủ tịch không ai khác chính là Ngọc Ngân

" Hai đứa quen nhau sao? " - Chủ tịch Lâm lên tiếng

" Con cũng mới biết An Vy thôi. Cô bé dễ thương lắm ba, hai chị em nói chuyện rất hợp ba " - Ngọc Ngân vui vẻ nói

" Hiếm khi thấy con vui vẻ như vậy nha Linda. Cô bé này quả là có duyên với nhà ta " - Chủ tịch Lâm cười

" Dạ. Đã lâu con không gặp được người nói chuyện hợp như thế ạ. Thôi mình đi ba. Hai đứa đi cùng luôn " - Ngọc Ngân nhìn ba rồi nhìn qua hai đứa

" Sáng nay em đi xe. Để em chở An Vy tới đó cho. Chú và chị đi trước đi " - Khánh Anh nháy nháy mắt với Ngọc Ngân

" À ba. Hay mình đi trước đi. Ở đây còn Kín với Candy nữa mà " - Ngọc Ngân nói khéo

" Vậy cũng được. Mấy đứa về cẩn thận nha " - Chủ tịch Lâm cùng Ngọc Ngân quay đi, một chiếc xe sang trọng chạy tới và đón họ

" Sao cậu lại thành cháu dâu của chủ tịch rồi? Cậu làm tôi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác đấy " - Hải Minh hỏi nó. Vẫn giọng trầm ổn thường ngày. Nhưng trong lòng cậu lại có chút khó chịu

" Chúng tôi có hôn ước với nhau. Không biết sao đây, mệt ghê " - An Vy ngán ngẩm

" Sao anh không nói rõ là anh đã có bạn gái và giới thiệu em với gia đình? " - Hải My khó chịu lên tiếng

" Anh đã nghe ông nhắc đến cái hôn ước này rất nhiều lần rồi. Anh không thể ra mắt em với gia đình được. Hơn nữa anh nghĩ cái người mà ông anh hứa hôn chắc gì còn sống. Nên anh mới để như vậy đợi đến lúc chúng ta trưởng thành mới ra mắt em "

" Cậu mới là người chắc gì còn sống đấy " - An Vy lườm Khánh Anh - " Tự nhiên dính líu tới cậu. Đúng là đen đui mà "

" Phải gọi là ĐM " - Bảo Nam lớn tiếng cười

" Vớ vẩn " - Thái Diệp cốc đầu Bảo Nam đau đớn

" Tao bảo định mệnh mà mày làm sao thế? " - Bảo Nam la oai oái rồi nhìn Khánh Anh và An Vy mặt đáng thương

" Ngu " - Cả hai đồng thanh rồi đi tới lấy mũ bảo hiểm đội rồi leo lên xe

" Ô ơ hai chúng mày phải bận tao không vậy? " - Bảo Nam ầm ức

" Hôm nay có bữa tiệc gia đình. Anh đưa An Vy đi trước sẽ gọi cho em sau " - Khánh Anh nói với Hải My rồi lao đi

" Tao tưởng có Rain thì số phận tao sẽ khác chứ? " - Bảo Nam uất ức leo lên xe đội mũ bảo hiểm đợi Thái Diệp

" Sẽ khác. Nhưng không phải số phận của mày mà là số phận của người khác " - Thái Diệp vui vẻ lên xe Bảo Nam rồi vẫy vẫy tay tạm biệt bọn họ

" Cậu... " - Hải My tức giận lên tiếng nhưng bị Hải Minh giữ tay lại. Ở đây mọi người đều biết Thái Diệp đang nói đến ai. Chỉ có điều trong lòng mọi người vẫn không khỏi thắc mắc...

" Đi ăn kem nhé. Tao bao " - Bảo Nam nghiêng đầu

" Okey " - Thái Diệp gật đầu đồng ý ngay. Bảo Nam lao đi để lại ba con người ở đó.

" Tại sao Candy lại ghét em đến vậy? " - Hải Minh thắc mắc nhìn theo bóng hai người vừa đi khuất. Tuy không hợp nhau nhưng Thái Diệp và Hải My cũng là bạn cùng lớp đã 9 năm rồi, cũng từng cùng nhau tham gia các hoạt động của trường, nhưng từ năm ngoái đến giờ thì Thái Diệp thay đổi thái độ hoàn toàn với Hải My.

" Chắc vì chuyện năm xưa. Cậu ta vẫn nghĩ là do em hại Camella "

" Cậu ta thật vô lí " - Hải Băng trước giờ đã không thích Thái Diệp rồi.

" Thôi xe tới rồi, về thôi " - Hải Minh khoác vai hai cô em của mình rồi cùng lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Một ngày nhàm chán

Một chiếc mô tô đang lao trên đường làm cho mọi người xung quanh đều trầm trồ còn An Vy thì nhắm mắt một tay giữ chặt áo Khánh Anh, một tay giữ cho chiếc váy của nó không bay lên mà hết:

" Cậu bị điên à? Mau cho tôi xuống "

" Cô nghĩ xe tôi là xe từ thiện, muốn lên thì lên muốn xuống thì xuống hay sao? " - Khánh Anh vui vẻ trả lời

" Dừng xe cậu sẽ chết với tôi. Tôi thề đấy " - An Vy bấu vào hông Khánh Anh nghiêng răng làm cho Khánh Anh phải giảm tốc độ

" Không biết ai là người xui xẻo đây " - Khánh Anh nhăn nhó rồi chờ nó tới một shop thời trang

" Đi thôi " - Khánh Anh dừng lại rồi kéo nó vào trong

" Cậu đưa tôi đến đây làm gì? " - An Vy vẫn giận dỗi không thèm nhìn mặt hắn hỏi

" Nếu về nhà thì mất rất nhiều thời gian. Chọn đại đi. Cô tính ra mắt nhà chồng bằng bộ đồ đồng phục đó sao? " - Khánh Anh lựa một chiếc quần Jean kết hợp với một chiếc áo phông trắng rồi đi vào thay đồ

"Chỉ là tạm thời tôi ở đây thôi. Cái gì mà nhà chồng chứ?" - An Vy tròn mắt nhìn hấn

"Vâng cô vợ hờ của tôi. Đi thay giùm tôi đi" - Hấn thay đồ xong rồi đi ra chọn đại một chiếc đầm trắng rồi đẩy nó vào trong - "Lắm chuyện. Tôi không có nhu cầu nghe cô lái nhai nên yên tâm cô không phải mẫu người của tôi. Okey"

"Vậy mới nói cậu bị mù" - An Vy kéo chiếc màn lại không quên buông lời châm chọc. Khánh Anh lắc đầu thờ dãi "Qua đêm trước tôi còn thấy cô dễ mến chút. Thật đáng thất vọng mà"

Một lát sau An Vy bước ra với một chiếc đầm xòe màu trắng phối ren nhẹ nhàng đơn giản, trông nó rất thanh khiết, dịu dàng.

"Được rồi, đi thôi" - Hấn ngắm nghía nó một lúc rồi kéo nó ra thanh toán tiền nhanh chóng đi ra

"Cầm hộ tôi cái cặp" - Khánh Anh cời chiếc cặp đang mang ném qua nó

"Ồ" - Nó tức xì khói ngậm ngùi ôm chiếc cặp của hấn

"Nhanh lên không thì đi bộ đấy"

"Mình điên mất" - An Vy nghiêng rặng rồi đi tới leo lên xe hấn. Hấn lại lao vút đi nó chỉ thăm cầu trời cho nó được bình an đi tới nơi về tới chốn. Nhưng mà... hình như nhờ chiếc cặp của hấn mà nó không phải khốn đốn vì chiếc váy nữa. Nó bừu môi rồi nói nhỏ đủ cho mình nó nghe - "Cũng tâm lý gớm"

Cuối cùng cũng đến được khách sạn Nikko. Nó cùng hấn bước vào đi thẳng tới một bàn tiệc đã dọn đầy thức ăn và tất nhiên bà nội, ba mẹ hấn cùng chú mợ và chị của hấn đang ngồi sẵn ở đấy.

"Chào mọi người" - Cả hai cùng lễ phép

"A Rain" - Ngọc Ngân vui vẻ vẫy vẫy tay nhìn nó

"Ồ đến rồi sao? Hai đứa ngồi xuống cùng ăn đi" - Bà hấn vui vẻ nói

"Con bé xinh ha" - Mợ hấn cười

"Con cảm ơn ạ" - Nó không biết xưng hô thế nào nên cảm ơn đại, thật khó xử mà. Hấn kéo ghế cho nó rồi cùng ngồi xuống ăn cơm vui vẻ.

Bữa ăn kết thúc, trở về nhà, nó chạy nhanh lên phòng lấy máy gọi video cho mẹ. Máy hôm nay nó chưa gọi được cho mẹ rồi. Nó nhớ nhà rất nhiều. Nhớ cả bọn bạn mà nó không kịp từ biệt trước khi đi. Nó cứ gọi hết người này đến người khác. Gọi hết rồi nó mới chịu ngồi lên bàn học rồi mới đi ngủ. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Nhưng dù sao thì trái đất vẫn quay và nó vẫn phải sống tiếp. Nó leo lên giường tắt bóng rồi lấy tay kê đầu nhìn ra bầu trời kia. Những ngôi sao lấp lánh đang cùng nhau tỏa sáng cả một vùng trời.

"Bầu trời về đêm thật đẹp" - Nó khẽ nói. Một con người khác ở đối diện nó cũng đang ngắm nhìn bầu trời ấy và rồi cùng thiếp đi. Kết thúc một ngày mệt mỏi

----- 7:45 AM tại trường Trang Kính -----

"Hello" - Bảo Nam cùng Thái Diệp đỗ xe vào cũng là lúc hấn và nó đi tới

"Hôm nay không ăn ké nữa sao?" - Khánh Anh cời mũ bảo hiểm ra rồi nhìn Bảo Nam nói móc

"Hôm nay Diệp tỷ tỷ mời nên tao không từ chối được, làm mày thất vọng rồi" - Bảo Nam nghiêng đầu

"Hôm nay anh chị còn tình tứ ghê vậy à?" - An Vy nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ

"Cậu với thằng kia mới đáng ngờ đấy" - Thái Diệp đi tới khoác vai An Vy đi lên lớp

"Có gì mà đáng ngờ chứ?" - An Vy trề môi

"Tuồng hai người ghét nhau lắm chứ? Đi cùng nhau thân mật vậy cơ mà" - Bảo Nam thêm vào

"Nếu nó không năn nỉ tao cộng với sức ép của ba mẹ tao thì đời nào nó được ngồi vào chỗ đó" - Khánh Anh lườm nó

"Giá như ngôi trường bé lại hoặc tôi không mù đường thì có khiêng tôi lên ngồi cũng đừng mơ tôi đi chung với cậu nhé" - An Vy bắt mẫn

"Vậy từ mai tôi sẽ tới đón cậu nhé, được không?" Hải Minh từ sau đi lên

"Không thích là không thích, sao phải biện hộ? Có giỏi thì tự đi đi, đừng bám lấy anh Ken nữa" - Hải Băng đi tới nhếch môi

" Haizzz. Mới sáng sớm đã phải gặp quạ tạ xui xẻo. Phiên ghê " - Thái Diệp kéo tay Bảo Nam và An Vy vào lớp, bỏ mặc Khánh Anh đang tay trong tay với Hải My

" Cậu nói ai xui xẻo hả? " - Hải Băng bức bối lớn tiếng

" Nếu cậu nghĩ là cậu thì cứ cho là như vậy đi. Tôi không ý kiến " - Thái Diệp vẫy vẫy tay rồi đi thẳng

" Ngông cuồng " - Hải Băng giậm chân rồi cũng bỏ đi

" Anh đừng đưa cậu ta đi học nữa " - Hải My bây giờ mới lên tiếng

" Không được. Cô ta mới tới, ba mẹ anh không yên tâm để cô ta đi một mình "

" Hi vọng lí do chỉ có từng đấy thôi em rě " - Hải Minh cười rồi vỗ vỗ vai hấn rồi lên lớp

" Cậu ta thích An Vy thật rồi sao? "

" Chắc anh ấy bị điên. " - Hải My nhún vai rồi cùng Khánh Anh lên lớp

" Cả lớp chú ý. Hôm nay là 6/8 như thường lệ thì 10/8 hằng năm chúng ta sẽ được đi dã ngoại do nhà trường sắp xếp để chuẩn bị cho một năm học mới. Chỉ còn 4 ngày nữa nên các em hãy chuẩn bị tốt các nhiệm vụ mà trường đưa ra nhé. Khánh Anh một lát nữa sẽ họp lớp trường. Bây giờ em lên phòng cô hiệu phó nhận danh sách lớp trước khi đi họp rồi về triển khai cho các bạn cụ thể chuyển đi nhé. " - Cô giáo.

" Vâng ạ. " - Khánh Anh cầm cuốn sổ rồi đi ra

" Còn An Vy, em lên phòng thể chất nhận đồng phục thể dục nhé "

" Vâng ạ "

" Các em tự sinh hoạt nhé " - Cô giáo nói rồi bước ra khỏi lớp

" Tôi nghĩ cậu nên cầm theo điện thoại " - Hải Minh nhìn nó cười

" Để làm gì? "

" Nếu có lạc đường thì có thể gọi cho tôi " - Hải Minh viết số ra một mảnh giấy rồi đưa lại cho nó

" Cậu không đi cùng tôi sao? "

" Tất nhiên. Tôi vẫn chưa có số cậu mà " - Hải Minh lấy sách vở ra học.

" Nè " - Nó mặt hằm hằm nhìn Hải Minh

" Cậu đang nhờ vả tôi đấy " Hải Minh nhún mày nhìn thái độ của nó

" Phải. Số điện thoại của tôi đã nhắn vào máy cậu rồi " - An Vy túm cổ Hải Minh kéo đi

" Thật hết nói với cậu " - Hải Minh bật cười kéo tay nó ra rồi cả hai cùng ra khỏi lớp

" Có vụ này, đi không chi? " - Đợi Hải Minh ra khỏi lớp, Hải Băng nhoi lên nói nhỏ vào tai Hải My

" Vớ? " - Hải My nhún mày

" An Di Xuyên, 12A5 "

" Hôm nào? "

" Tôi mai ở quán cafe gần trường "

" Được. Xem cô ta muốn dờ trò gì "

Tiếng chuông vang lên bắt đầu vào ngày học mới. Hôm nay vẫn như mọi ngày, một ngày học mệt mỏi lại tiếp tục. Cũng may chỉ mới là những ngày đầu nên còn dễ thở. Haizz. Một ngày nhàm chán lại kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cô ấy là vị hôn thê của tôi

Một ngày mới lại bắt đầu. Ánh nắng chiếu qua khe cửa len vào phòng nó, bây giờ đã là 7:05 AM, cái nắng của tháng 8 gay gắt đang chào đón một ngày mới. Nó ngồi dậy vươn vai nhìn ra cửa sổ đón ánh nắng đang rọi vào sau đó vào làm vệ sinh cá nhân và thay bộ đồng phục rồi mang cặp xuống nhà.

"Hello " - Bảo Nam ngồi ở ghế sôpha vẫy vẫy tay An Vy

" Các cậu tới sớm vậy " - An Vy vui vẻ chào lại

" Là cô dậy muộn đấy. Đi nào " - Khánh Anh đặt li trà xuống rồi kéo cả lũ vào phòng ăn

" Ủa bà nội và hai bác đâu? " - An Vy đặt cặp xuống rồi kéo ghế ngồi vào bàn ăn.

" Hôm nay ba mẹ và bà nội tôi có việc ra ngoài từ sớm, thấy cô ngủ ngon nên không gọi cô dậy nữa. Chắc mai mới về " - Khánh Anh vừa ăn vừa nói

" Hay quá, tối nay bọn tao tới nhà mày ngủ nhé " - Thái Diệp mừng rỡ

" Bây giờ đến ngủ cũng ké à? Bao giờ mới tránh xa nhà tao mày? " - Khánh Anh vẫn chăm chú ăn buông lời trêu Thái Diệp. Thái Diệp bữu môi rồi đưa bát canh gà lên húp rồi đặt xuống lau miệng:

" Nào nhà mày phá sản mới thôi nhé "

" Thăng Key về rồi, sao vẫn không có động tĩnh gì nhỉ? " - Bảo Nam bây giờ mới buông chiếc thìa xuống nhìn Khánh Anh

" Ủ đây. Cái tao thắc mắc là sao anh ta lại nhắm vào khối mình để gây chuyện nhỉ? " - Thái Diệp nhanh miệng nói

" Không hẳn đâu. Hắn ta nhắm vào lớp mình thì đúng hơn. Nếu tao đoán không sai thì mục tiêu của hắn ta là Anh em Hải Minh " - Khánh Anh trầm ngâm nói

" Lần đi dã ngoại này cũng có sự thay đổi. Lớp mình sẽ đi cùng lớp 11A1 và 12A1. " - Khánh Anh dừng một lúc rồi nói tiếp

" Sao lại thế? Bình thường là đi theo khối mà " - Thái Diệp thắc mắc

" Là do chị Linda đề suất " - Khánh Anh

" Nhưng mà... " - An Vy cắt lời - " Các cậu và Vũ Phong có xích mích gì sao? "

" Vũ Phong hả? Năm lên 10, Anh ta là lớp trưởng lớp 10A1, còn chị Linda là bí thư của lớp. Hai người đó nổi tiếng lắm luôn. Vừa học giỏi, lại đẹp, còn hay giúp đỡ người khác nữa chứ, hòa đồng còn tăng động... à năng động với các hoạt động của trường nữa. Đại loại là như vậy. Gia thế chị Linda thì cậu cũng biết rồi, còn anh ta thì ba mẹ ở nước ngoài, cũng có địa vị, chỉ có duy nhất một điều khác lạ là anh ta đối xử rất đặc biệt với anh em Hải Minh " - Bảo Nam nói một tràng

" Ba mẹ ở nước ngoài là sao? Anh ấy mò còi mà? " - An Vy thắc mắc hỏi lại - " Nhưng mà đối xử đặc biệt là đối xử sao? "

" Che dấu thân thế ở trong cái trường này thì không ít đâu. Nhưng hắn ta thực sự rất bí ẩn đấy " - Khánh Anh

" Cậu có vẻ quan tâm anh ta nhỉ? " - Thái Diệp nhìn An Vy rồi nói tiếp - " Nhưng mà bỏ đi, dù sao người anh ấy muốn gây sự cũng không phải là chúng ta. Hơn nữa anh ấy còn là ân nhân của tôi nữa đấy. Đi học thôi " - Thái Diệp đẩy ghế ra đứng dậy

" Đúng là có rất nhiều chuyện bí ẩn " - Bảo Nam lẩm bẩm

" Thôi đi học " - Khánh Anh lại ném cặp qua cho An Vy rồi đi ra lấy xe. An Vy âm ức nhìn theo mà chẳng làm được gì. Nếu không cầm cặp cho hắn thì nó sẽ khốn đốn với cái váy? Không. Cặp thì nó cũng có chứ. Nhưng mà nó không muốn tự bắt xe tới trường đâu. Nó thờ dài

" Tối nay tôi được ngủ chung với cậu rồi. Thích ghê " - Thái Diệp hào hứng

" Ngày nào cậu qua chả được, có gì đâu mà phải vui như thế " - An Vy

" Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt " - Thái Diệp cười rồi kéo An Vy đi ra rồi leo lên xe bọn hắn - " Tiến lên nào " - Thái Diệp hô lớn

Hai chiếc mô tô lao ra đường và chỉ sau 15 phút đã tới trường. Vừa mới bước chân vào lớp, Vũ Phong đã xuất hiện phía sau lưng bọn nó

"Đi theo anh " - Vũ Phong kéo tay An Vy đi nhưng bị Hải Minh kéo lại:

"Hình như sắp tới giờ học rồi, hội phó hội học sinh cần gặp Rain có việc gì sao? "

"Bạn gái tôi, tôi mang đi cần ý kiến của cậu? " - Vũ Phong cười lớn

"Thì ra cậu ta là bạn gái của hội phó chứ không phải là Hải Minh ", "Kính ngạc thật đấy ", "Không phải đâu, tao nghe nói Lazy mới là bạn gái của hội phó mà "... pla...pla

"Anh đang nói gì thế? " - Lazy lớn tiếng tức giận đi tới nhìn Vũ Phong

"Đây mới là bạn gái của cậu này, quan tâm cô ấy đi " - Vũ Phong cười nghiêng đầu về phía Dĩ Mai rồi cầm lấy tay An Vy nhưng bị nó hất ra

"Hình như tôi đã nói với anh rồi, đừng xen vào cuộc sống của tôi nữa " - An Vy quay về chỗ ngồi

"Anh có chuyện muốn nói " - Vũ Phong bước theo nó thì bị Khánh Anh chặn lại

"Tôi rất tiếc, nhưng người mà hai người giành giật này giờ... cô ấy là vị hôn thê của tôi. Nên hãy để cô ấy yên. Cảm ơn " - Khánh Anh nói rồi quay lưng đi thì Vũ Phong đặt tay lên vai hấn giữ lại:

"Cậu nói sao? "

"Đi theo em " - Thái Diệp gỡ tay Vũ Phong ra rồi kéo ra ngoài

"Đừng là thú vị mà " - Dĩ Mai cười nhạt rồi cũng ra khỏi lớp. Một lát sau Hải My cùng Hải Băng cũng ra khỏi lớp:

"Em đi đâu vậy? " - Khánh Anh kéo tay Hải My lại

"Em tưởng anh chỉ còn biết tới vị hôn thê của anh chứ " - Hải My đẩy tay Khánh Anh ra

"Lúc này ai đó còn cười đắc ý lắm mà " - Bảo Nam trêu Hải My

"Chắc lúc đó tôi bị điên rồi " - Hải My thờ dãi

"Em yêu anh trai mình hơn anh đấy " - Khánh Anh bắt mẫn

"Anh còn nói... ax bỏ đi. Em phải đi lấp đầy khoảng trống trong lòng đây. Em vừa bị người ta bỏ "

"Em đi đâu? " - Khánh Anh cười nhìn cô

"Đi ăn. Anh không có phần đâu " - Hải My lườm hấn rồi quay qua Hải Minh - "xin cho em nghỉ tiết này nhé hai " - Nói rồi Hải My đi ra khỏi lớp cùng Hải Băng

"Hình như cậu cũng đang bị bỏ đấy " - Hải Minh nghiêng đầu nhìn Khánh Anh

"Khẩu nghiệp đấy " - Bảo Nam ngậm bút rồi gác chân lên bàn dựa lưng trêu hấn

"Hai người đang cảm thấy xấu hổ vì không có người bỏ rơi à? " - Khánh Anh nhướn mi. Hải Minh và Bảo Nam nhún vai cũng là lúc cô giáo bước vào

"Cả lớp chào cô giáo " - Khánh Anh đứng dậy hô to, cả lớp liền đứng dậy cúi người

"Hôm nay thầy giáo dạy hóa có việc gia đình không thể tới. Các em tự học nhé. Mấy ngày hôm nay là thời gian các em nên nghỉ ngơi chuẩn bị đi chơi, khi trở về sẽ không còn thời gian than thở đâu nhé " - Cô giáo cười rồi bước ra khỏi lớp.

"Tuyệt vời " - Bảo Nam hét lên rồi nhìn qua bên cạnh ỉu xiu - "Gì vậy trời? Con này đi đâu mà lâu thế không biết? Chán ghê "

"Nhớ rồi sao? " - An Vy nãy giờ yên lặng bây giờ mới lên tiếng nhìn Bảo Nam

"Tôi mà thêm nhớ con lợn đó à? " - Bảo Nam gồng cổ lên cãi An Vy rồi ôm cặp lên ngồi cùng hấn thì hấn đã ngủ từ lúc nào

"Bà con lại mà xem lớp trưởng kính yêu của chúng ta. Người mà được toàn thể thầy cô giáo yêu mến đây " - Bảo Nam hô hào - "Tao không hiểu sao có loại người hai mặt như mày, trước mặt thầy cô phụ huynh là một người khác, sau lưng lại là một người khác. Không thể chấp nhận nổi mà. Sao không đợi tao ngủ cùng chứ. " - Bảo Nam chỉ chỗ hấn chửi rửa làm cả lớp bật cười rồi lấy cặp đặt lên bàn ngủ luôn

"Cậu ta đang giận cá chém thớt sao? Bây giờ tôi mới hiểu vì sao bọn họ chơi thân với nhau đấy " - An Vy lắc đầu chào thua

"Đã đi hết rồi. Không phải cậu muốn ngủ như họ chứ " - Hải Minh bật cười nhìn nó

" Tôi còn việc quan trọng hơn " - An Vy nói rồi lấy cuốn conan ra đọc

" Nếu đã không ngủ thì đi thôi " - Hải Minh cười rồi lấy cuốn truyện trên tay nó đặt xuống rồi kéo tay nó ra ngoài

" Ở cậu đưa tôi đi đâu " - An Vy í ới vì bị kéo đi

Hai đứa nó vừa ra khỏi lớp, trừ Khánh Anh và Bảo Nam đang ngon giấc thì cả lớp xúm lại bàn tán về chuyện vừa nãy. Dường như câu chuyện đó đã theo gió bay khắp mọi nơi tới từng ngõ ngách trong trường và trở thành trung tâm bàn tán của cả trường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bãi đất trống

Quay trở lại với Thái Diệp, cô kéo Vũ Phong ra một khoảng đất trống rồi dừng lại.

" Em đưa anh ra đây làm gì? " - Vũ Phong nhú mày

" Không biết nữa. Muốn hít khí trời thôi, căng thẳng quá mà " - Thái Diệp thả lỏng người hít một hơi thật sâu

" Con nhỏ này " - Vũ Phong lắc đầu rồi xoa xoa đầu cô

" Hôm nay không gây chuyện lại đi giải vây cho người khác sao? Đúng là có tiến bộ " - Vũ Phong cười rồi nhìn cô - " Nhưng mà hôn ước giữa Khánh Anh và Rain là sao? "

" Họ có hôn ước với nhau, từ thời ông chú nó hứa hôn ý. Anh và Rain có mối quan hệ như nào vậy? " - Thái Diệp ngược nhìn Vũ Phong

" Nhà Rain ở ngay cạnh ngoại anh. Hè nào anh cũng về đó. Cô ấy rất dễ thương, rất tốt bụng, lại hậu đậu hay quên. Năm nào cũng thế, anh chỉ đợi đến hè để được về quê ngoại, gặp cô ấy thôi "

" Thảo nào cứ tới hè là anh lại mất tích. À sao anh lại không nói thật về gia đình anh? Rain có nói cho em biết anh mồ côi, đang ở với chú mà? Vậy người đàn ông trước đây em gặp sao anh gọi là ba? "

" Người đó là chú của anh. Anh cũng không hiểu sao chú lại bắt anh gọi chú là ba. Đến năm ngoái thì anh mới hiểu hết mọi chuyện. " - Vũ Phong thờ dài nhìn xa xăm

" Anh đi đâu một năm trời vậy? Hiểu hết mọi chuyện là sao? Có dính líu đến Hải Minh sao? Mà hình như không phải năm ngoái... mà là năm kia, năm anh lớp 10 thì anh đã rất khác lạ rồi "

" Chuyện của anh không cần em bận tâm " - Vũ Phong lạnh lùng nói rồi quay lưng lại với Thái Diệp

" cái sẹo trên đầu em vẫn còn nè, năm em lên lớp 5, em bị tai nạn và được anh đưa đến bệnh viện, vì em hôn mê nên chưa thể tìm được gia đình, anh đã ở lại chăm sóc em mặc dù đó mới là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Lúc em tỉnh dậy anh vẫn luôn túc trực bên giường bệnh. Rồi ba anh đã tới đưa anh đi. Em mãi không tìm được anh. Sau đó lên lớp 6, anh lớp 8 chúng ta mới chung một dãy học. Anh cũng đã rất vui khi anh thấy em khỏe lại. Có đúng không? " - Thái Diệp xoay người Vũ Phong lại - " Anh là một người hay cười, âm áp và luôn giúp đỡ người khác. Nhưng bây giờ, anh không còn vui vẻ giống như trước nữa "

" Vậy thì sao? " - Vũ Phong nhướn mi

" Em không muốn anh như vậy " - Thái Diệp kéo tay Vũ Phong

" Thắc mắc của em sau này tự nhiên sẽ có câu trả lời " - Vũ Phong gỡ tay Thái Diệp ra rồi đi về lớp. Thái Diệp nhìn theo Vũ Phong thờ dài rồi cũng quay bước về lớp

Tại một khoảng đất trống gần đó cũng đang có ba con người đang nói chuyện với nhau...

" Chị hẹn tôi ra có việc gì? " - Hải My cùng Hải Băng đi tới gần một cô gái đang đứng đợi đó

" Muốn cho cô xem cái này " - cô gái đó đưa cho Hải My chiếc điện thoại

" Cái gì thế này? Sao chị lại có những tấm hình này? " - Hải My tức giận ném chiếc điện thoại xuống sàn vỡ tan tành

" Cái đó không quan trọng, quan trọng là chúng ta cùng chung một kẻ thù " - Cô gái đó xoay mặt lại nhìn Hải My cười

" Chị thì có liên quan gì tới cô ta? " - Hải Băng nghi ngờ lên tiếng

" Tất nhiên thì không liên quan tới tôi... nhưng lại liên quan đến em họ tôi " - cô gái

" Hèn nhát vậy sao? " - Hải My nhếch môi cười rồi xoay người bước đi, Hải Băng vội chạy theo. Hai người vừa đi khuất thì một cô gái khác bước tới nói:

" Dĩ Xuyên, chị làm tốt lắm "

" Chuyện mà mày nhờ sao chị có thể không làm tốt được chứ? Kỹ thuật chỉnh ảnh quả không tồi nha, chắc con nhỏ đó không xong với Anna rồi " - Dĩ Xuyên cười rồi hỏi tiếp " Nhưng sao mày không để tao xử lí con nhỏ đó mà phải mượn tay con Anna? "

" Anh Key sẽ không tha thứ cho em nếu em trực tiếp xử lí con nhỏ đó. Em đành phải làm vậy thôi " - Dĩ Mai nhếch môi nhìn Dĩ Xuyên - " Nhưng mà hôm qua chị tới khách sạn Nikko làm gì thế?

" Mày nghĩ xem? " - Dĩ Xuyên thờ dãi

" Lại hôn nhân chính trị sao? Một thật. Đi thôi " - Dĩ Mai khoác vai Dĩ Xuyên bước đi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lời bày tỏ

Quay trở lại với An Vy và Hải Minh, cậu kéo nó đến sân bóng rổ rồi chạy đi đâu đó

" Nè, cậu kéo tôi đến đây rồi chạy đi đâu thế " - An Vy gọi với nhưng không nhận lại được chút hồi âm nào từ Hải Minh

" Cậu ta lại dở trò gì nữa vậy " - An Vy lắc đầu rồi đứng dậy bước đi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Quả là rất rộng, thiết kế cũng rất chuyên nghiệp. Đây quả là ngôi trường dành riêng cho quý tộc. Từ phòng ốc đến trang thiết bị đều rất hiện đại, thiết kế rất tinh tế. Mãi ngẩn người trong suy nghĩ mà nó không biết Hải Minh đã đứng phía sau nó từ lúc nào

" Cậu ngẩn người ra nghĩ gì thế? " - Hải Minh đi tới ném quả bóng rổ về phía nó. - " Chơi bóng rổ với tôi không? "

" Gì? " - An Vy lông ngóng chụp lấy quả bóng rồi lườm Hải Minh câu - " Cậu đang sĩ nhục chiều cao của tôi đấy, làm sao tôi ném được quả bóng này vào cái rổ kia chứ "

" Haha. Cùng lắm là tôi bế cậu lên ghi điểm là được chứ gì? " - Hải Minh cười rồi đi tới cướp lấy bóng trên tay nó rồi ném vào rổ một cách điệu nghệ trước sự há hốc miệng của nó

" Xa như vậy mà cậu cũng... "

" Chơi nào " - Hải Minh cười rồi kéo nó đi vào sân - " Nếu cậu cướp được bóng từ tay tôi thì tôi sẽ làm osin cho cậu và ngược lại "

" Chỉ cướp bóng? Không cần phải ném vào rổ chứ? " - An Vy hỏi rồi xắn tay áo lên hùng hổ

" Tất nhiên " - Hải Minh nghiêng đầu rồi nhặt quả bóng lên vỗ xuống đất đợi nó chạy tới. Nó nhào tới cướp bóng, kéo áo rồi ôm chân... Pla pla lẫn lộn bò lết làm đủ trò nhưng vẫn không thể cướp được bóng từ tay Hải Minh

" Ở kia em chào thầy " - Nó đột nhiên dừng lại hứng phía cổng ra cúi đầu

" Cổng vào tôi đã khóa rồi. Từ lúc vào ngôi trường này tôi cũng chưa nghe tin đồn nào về ngôi trường này có ma " - Hải Minh bật cười nhìn khuôn mặt nhăn nhó khó coi của nó

" Thôi nghỉ đi, mệt quá rồi " - nó ngồi sập xuống đất thở. Hải Minh đi tới chiếc ghế để sẵn hai chai nước rồi mang tới ngồi bên cạnh nó đưa cho nó một chai nước.

" Vui không? " - Hải Minh cười rồi lấy khăn chấm mồ hôi trên trán nó

" Mệt. Nhưng mà vui " - nó cũng cười rồi lấy chiếc khăn từ tay Hải Minh rồi lau đi mồ hôi trên mặt

" Cậu có biết chơi bóng rổ quan trọng nhất là điều gì không? " - Hải Minh hỏi nó

" Là gì? " - nó lấy chai nước rồi uống một hơi

" Là người đồng hành cùng mình trên sân bóng đá. Có thể đi cùng nhau hết trận bóng đó và dành chiến thắng không thì người đồng hành rất quan trọng. Tôi và cậu cũng có thể là người đồng hành cùng nhau không? "

" Vậy thì cậu sẽ thua là cái chắc " -

An Vy vẫn tươi cười nhìn Hải Minh

" Sợ đi tôi không muốn gọi là đồng đội vì tôi không muốn giữa chúng ta chỉ là bạn bè " - Hải Minh nói mà không liên quan gì đến câu nói của nó và nhìn vào mắt An Vy

" Cậu hỏi hận vì làm bạn với người chân ngắn như tôi sao? " - An Vy cười xuề xòa cho qua chuyện, nhìn vào ánh mắt của Hải Minh dường như nó cũng đoán ra được điều gì đó

" Cậu làm bạn gái của tôi nhé " - Hải Minh đột ngột nói làm nó giật bắn người

" Cậu... Cậu đang nói gì thế? " - An Vy lăm bấp hỏi lại

" Từ lúc gặp cậu lần đầu cho tới bây giờ tôi cũng không biết điều gì ở cậu lại thu hút tôi như vậy. Lúc nghe cậu là hôn thê của Ken, trong lòng tôi rất khó chịu và cả lúc này khi Vũ Phong muốn đưa cậu đi tôi chỉ muốn cậu là của riêng tôi " - Hải Minh nhìn vào mắt nó thô lộ

" Tôi... Tôi " - An Vy bối rối nhìn sang hướng khác. Lời bày tỏ của Hải Minh quá đột ngột và nó cũng chưa sẵn sàng quên đi mối tình cũ để bắt đầu một tình yêu mới. Và hơn hết, nó chỉ luôn xem Hải Minh là bạn tốt.

" Cậu không cần phải trả lời tôi bây giờ. " - Hải Minh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó - " Hi vọng lời tỏ tình đột ngột thế này sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta "

" Bây giờ tôi chỉ có thể nói... Cậu là bạn tốt của tôi thôi " - An Vy nhìn Hải Minh rồi nói - " Tôi cũng không muốn vì cái gì mà đánh mất tình bạn này "

" Không sao " - Hải Minh cười rồi nói tiếp - " Mà lúc này cậu thua nhé, phải làm osin cho tôi đây "

" Không phải chứ? " - An Vy than thở - " Cậu cao hơn tôi còn rành chơi bóng rổ hơn tôi. Cậu phải biết tôi sẽ thua nên mới thách đấu phải không? "

" Làm sao mà không biết " - Hải Minh cười lớn

" Tôi sẽ giết cậu " - An Vy nhào tới phía Hải Minh nhưng không may dẫm phải chai nước làm nó té nhào lên người Hải Minh

" Ấy zaaa. Đau quá " - An Vy ngượng ngùng giả bộ than rồi chống tay ngồi dậy nhưng bị Hải Minh kéo lại

" Hình như tôi mới là người bị đè " - Hải Minh cười rồi lấy chiếc vòng trong túi quần ra đeo cho nó - " Sinh nhật vui vẻ "

" Cậu biết ngày sinh của tôi sao? " - An Vy bất ngờ ngồi dậy lấy tay sờ mặt dây chuyền, là hình cô bốn lá ☐

" Hi vọng cậu sẽ luôn gặp may mắn " - Hải Minh ngồi dậy rồi nhìn nó đột nhiên tiếng trống vang lên

" Gì vậy? " - An Vy thắc mắc

" Là tiếng trống báo nghỉ đây "

" Tối giờ nghỉ trưa rồi sao? Chưa tới giờ mà "

" Là nghỉ học. Chắc có việc nên được nghỉ. Số cậu may mắn thật. À chắc nhờ chiếc vòng hiệu nghiệm đây. Đi. Tôi dẫn cậu đi ăn. " - Hải Minh đỡ nó đứng dậy. Đúng lúc tiếng chuông điện thoại nó reo lên, nó chạy tới hàng ghế mà nó để áo khoác cùng điện thoại ở đó để nghe điện thoại. Hải Minh thu dọn đồ rồi đi tới phía nó

" Ai vậy " - Hải Minh hỏi

" Là Candy. Cậu ấy bảo ba người họ có việc về trước kêu tôi bắt taxi về " - nó nói rồi khoác chiếc áo lên

" Cũng tốt. Tôi dẫn cậu đi chơi " - Hải Minh cười rồi cũng lấy máy gọi cho Hải My báo rồi kéo nó đi - " Cũng phải tắm thay đồ trước chứ " - Hải Minh đưa An Vy đến dãy D. (mọi người còn nhớ dãy D là dãy gì không? Vì trường này ở lại buổi trưa nên có phòng riêng cho học sinh nhưng chỉ những người có gia thế lớn mới có nhé. Còn lại thì mỗi dãy trường đều có kí túc xá nhé. An Vy cũng được sắp xếp ở cùng bọn hắn nhé)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngày sinh nhật

Hôm nay là một ngày đặc biệt, đặc biệt vì hôm nay là ngày sinh nhật của nó. Một ngày sinh nhật xa nhà!

"Hôm nay tôi sẽ là hướng dẫn viên du lịch cho cậu" - Hải Minh cười rồi kéo An Vy xuống nhà xe rồi lấy mũ bảo hiểm đội lên cho nó

"Ừa, tôi nhớ sáng nay cậu có người đón mà, xe đâu ra vậy" - An Vy thắc mắc ngược đầu nhìn Hải Minh hỏi

"Tôi gọi người đưa tôi" - Hải Minh đội mũ rồi leo lên xe nhìn qua nó cười - "Xin mời tiểu thư lên xe"

"Cậu chắc là đi được chứ?" - An Vy nghi ngờ hỏi lại rồi leo lên xe

"Hên xui. Giữ chắc nhé, tôi đi đây" - Hải Minh bật cười rồi lao vút đi làm nó giật mình ôm chầm lấy cậu

"Chậm thôi, chậm thôi" - nó la í ới

Hải Minh vờ như không nghe thấy gì càng đi nhanh hơn, nó chỉ còn cách ôm lấy cậu như vậy. Ngồi sau lưng cậu, nó cảm giác có gì đó rất ấm áp và được bảo vệ nhưng mà liệu đó có phải là tình yêu hay không? Nó vẫn thường để ý Hải Minh và Dĩ Mai, giữa hai người tuy không đối mặt với nhau, ngoài giờ học ra Dĩ Mai cũng thường mất tích, không đụng chạm nhiều nhưng nó cảm nhận được cô gái này thực sự quan trọng với cậu. Nó cũng chỉ là một người mới, chẳng lẽ là vì có liên quan tới Vũ Phong? Ông trời thật giỏi sắp đặt số phận! Nó nghĩ ngợi mãi cho tới lúc Hải Minh dừng xe. Điểm đầu tiên bọn nó tới là nhà hàng Hàn Quốc, nó cùng Hải Minh ăn uống vui vẻ, nó về rồi đi tới khu vui chơi và điểm cuối cùng là rạp chiếu phim...

"Không thể tin được" - Hải Minh cảm thán

"Làm sao?" - An Vy lườm Hải Minh

"Lớn đầu còn xem phim hoạt hình, tôi còn tưởng lạc vào thế giới trẻ thơ chứ" - Hải Minh xoa xoa đầu nó cười

"Lâu lâu cũng phải nhớ về tuổi thơ chứ?" - An Vy hếch môi rồi vui vẻ đi ra khỏi rạp chiếu phim

"Hôm nay cậu vui chứ?" - Hải Minh cười rồi đi nhanh lên cùng nó

"Vui nhất từ lúc tới nơi này cho tới bây giờ. Cảm ơn cậu đã không để tôi cô đơn trong ngày sinh nhật xa nhà đầu tiên này" - nó cười hiền nhìn Hải Minh. Hải Minh cũng cười rồi chạy đi lấy xe

"Để tôi đưa cậu về" - Hải Minh xuống xe đội mũ bảo hiểm cho nó rồi leo lên xe đưa nó về nhà

----- 5:14PM Tại nhà Khánh Anh -----

"Cảm ơn cậu nhiều nhé, cậu về cẩn thận" - An Vy tươi cười vẫy tay tạm biệt Hải Minh.

"Cậu vào nhà đi" - Hải Minh nghiêng đầu về phía trong. An Vy vẫy tay rồi đi vào nhà, Hải Minh đứng một lúc rồi phóng xe đi

An Vy trở vào nhà thờ dài - "Bà nội và hai bác đi vắng, không biết ba người kia đã về chưa nữa. Nhà rộng để làm gì chứ? Haizz"

An Vy đi thẳng lên phòng nằm ườn dài lên giường

"Ừa, sao cặp của Candy lại ở phòng mình nhỉ?" - An Vy bật dậy khi thấy chiếc cặp của Candy đã đặt gọn gàng trên bàn học của mình. Nó lộ cộ vào thay đồ rồi đi xuống nhà

"Ừa. Sao hôm nay người làm đâu hết nhỉ? Tầm này mọi người phải đang dọn dẹp chứ?" - An Vy nhìn xung quanh phòng khách rồi bỗng nhiên nghe tiếng "choảng" phát ra từ phòng bếp, nó tò mò đi lại gần xem có chuyện gì...thì nó đứng hình trước cảnh tượng này. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ngày sinh nhật 2 (một ngày sinh nhật đáng nhớ)

" Trời ơi, đổ nước lênh láng ra rồi kìa, mau lau đi" - tiếng Thái Diệp la í ới

" Ủa, đây là nhà mày à? " - Khánh Anh bất mãn cãi lại

" Nhưng mày làm đổ mà, nãy cho người làm nghi hết rồi không mày thì ai dọn " - Thái Diệp chu mỏ cãi lại

" Phải đấy, phải đấy. Mày đúng là đồ phá hoại " - Bảo Nam đang kéo sợi mì dài rồi lắc lắc cho nó nhỏ lại và dài ra - " nhìn tao chuyên nghiệp không này? "

" Ủa mày nấu món gì thế? " - Thái Diệp đang trang trí cái bánh trên bàn thì dừng tay nhìn Bảo Nam

" Tao làm bánh gato còn " - Bảo Nam vẫn miệt mài làm

" Mày mới là đồ phá hoại ý, dọn dẹp đi " - Thái Diệp dõ giọng chị hai lên tiếng. Bảo Nam mặt bí xị đành phải thu dọn phở phẩm

" Này Candy, mày là con gái thật sao? " - Khánh Anh tay cầm chiếc khăn lau sàn đứng dậy ngó chiếc bánh - " Trang trí thì nhem nhuốc, chữ thì đọc không ra. Đây là bánh gato sao? "

" Kệ đi, bánh để ăn chứ để ngắm hà? Mà đây là cái thứ 5 rồi đấy, làm nhanh không Rain về thì toi. Chắc Rain sẽ bắt nờ lắm đây. Mày ra ngó xem Rain về chưa? "

" Ờ " - Khánh Anh bỏ chiếc khăn lên bàn rồi quay ra thì đã thấy nó đứng như tượng ở đó rồi - " Mẹ ơi, hết hồn. Cô bị khủng à mà đứng đó không lên tiếng " - Khánh Anh giật mình nói

" Sao... Sao cậu lại ở đây? " - Thái Diệp quay lại nhìn nó

" Cậu về từ lúc nào thế? " - Bảo Nam đàn người ra hỏi nó.

An Vy nhìn một bãi chiến trường rồi lại nhìn qua bọn hấn ai nấy đều lem luốc bột mì, trên bàn là chiếc bánh... À mà cũng không xác định được là cái gì nữa □ nó dường như hiểu ra mọi chuyện chạy tới ôm chầm ba người bọn hấn. An Vy xúc động ôm chặt lấy bọn hấn rồi nói - " Cảm ơn các cậu "

" Phien ghê, bỏ tay ra đi " - Khánh Anh gỡ tay nó rồi nhìn lơ đãng lên trần nhà, hấn không quen với những việc này nhưng không hiểu sao lại đồng ý làm cùng Thái Diệp và Bảo Nam tạo bất ngờ cho nó, chẳng phải hấn không ưa gì nó sao?

" Xi, kệ nó đi. Tính tạo bất ngờ cho cậu mà lỡ rồi thôi. Chúc mừng sinh nhật nhé " - Thái Diệp vui vẻ cầm chiếc bánh đưa ra trước mặt An Vy rồi nhìn qua hai người bên cạnh hỏi

" Ủa nên đâu? "

Bảo Nam cười trừ chỉ vào đồng hồ hỗn độn lúc nãy - " Tao lỡ " Thái " nó trộn với bột mì rồi "

" Trời ạ " - Thái Diệp đá vào chân Bảo Nam

" Á đau " - Bảo Nam ôm chân lò cò trốn sau lưng An Vy

" Thôi không sao, để tôi thử xem nào? " - An Vy bật cười giải vây cho Bảo Nam

" Được được, cậu thử đi, ngon lắm đấy " - Thái Diệp hí hửng đút cho nó. Cả Bảo Nam và Khánh Anh cũng háo hức đợi xem thành quả của mình

" Ng.o.n... Ngon " - An Vy cười trừ cố nuốt miếng bánh rồi làm ra vẻ ăn rất ngon miệng

" Thấy chưa, tao đã ra tay phải thế " - Khánh Anh hào hứng nói. Thái Diệp và Bảo Nam cũng nhìn nhau tự hào

" Để tao thử " - Thái Diệp lấy tay quẹt một miếng bỏ vào miệng...

" Ồ này " - An Vy tính ngăn lại nhưng không kịp, Thái Diệp vừa bỏ vào miệng liền nhổ ra hết - " Sao mặn vậy? Đây là bánh mặn chứ bánh ngọt gì " - Thái Diệp nhăn nhó kéo Khánh Anh và Bảo Nam chụm lại nhìn đồng gia vị rồi nói nhỏ

" Ủa sao có gói bột canh ở đây nữa? Lúc nãy tao có đưa ra đâu. Đưa nào nêm gia vị thế? "

" cái hũ màu vàng kia là bột canh đấy, lúc nãy tao thấy mày bỏ " - Khánh Anh tỉnh bơ

" Sao mày không ngăn tao? " - Thái Diệp trố mắt nhìn thẳng bạn thân

" Tao đâu có biết là không cần cái đó đâu? "

" Xi. Tao thấy không có màu nên bỏ thêm chút cho đậm đà nữa " - Bảo Nam dơ tay phát biểu

" Thật là... " - Thái Diệp ngán ngẩm lắc đầu rồi nhìn hai thằng bạn khề gật đầu. Cả ba quay đầu lại nhìn nó cười trừ

" Chúc mừng sinh nhật " - Bảo Nam đưa nó một cái la bàn nhỏ xinh xinh rồi cười tươi

" Cảm ơn cậu. Tôi rất thích món quà này " - An Vy bật cười nhận lấy

" Còn đây là quà của tôi, đây là bùa bình an, cậu giữ bên người nhé " - Thái Diệp đưa cho An Vy một chiếc hộp được gói rất đẹp

" Cảm ơn cậu " - An Vy cười nhận lấy rồi ôm Thái Diệp một cái sau đó nhìn qua Khánh Anh chia tay

" Quà tôi đâu? "

" Tôi tặng rồi " - Khánh Anh trả lời

" Ủa, lúc nào vậy? " - An Vy thắc mắc

" À, thì ra là thế. Tao còn tưởng hôm nay thằng Ken có vấn đề về thần kinh nên mới đứng trước lớp hùng hổ tuyên bố Rain là hôn thê của nó, còn trước mặt Anna nữa chứ " - Bảo Nam tình ý nói

" ghê thật " - Thái Diệp huých vào tay Khánh Anh trêu hấn

" Cảm ơn cậu " - An Vy bây giờ mới cười hiền lên tiếng nhìn hấn

" Không có gì " - Khánh Anh trả lời

" Nhưng mà chỉ thế thôi hả? Không có hiện vật tặng vợ tương lai hả đại thiếu gia? " - Bảo Nam châm chọc

" Trời. Thằng này đòi nào biết tặng quà ai. " - Thái Diệp cắt ngang lời Bảo Nam

Thái Diệp vừa dứt lời thì Khánh Anh đi đâu đó rồi đem tới một đóa hoa hồng xanh dúi vào tay An Vy rồi lại nhìn lên trần nhà - " Sinh nhật vui vẻ "

Thái Diệp có hơi bất ngờ nhưng cũng không quên châm chọc Khánh Anh

" Bộ có gì trên trần nhà sao mà mày nhìn lăm thế? "

" Hôm nay mày nói nhiều ghê " - Khánh Anh nói rồi quẹt bánh lên mặt Thái Diệp và thế là chiến tranh nổ ra. Cả bốn đứa nó lẫn lộn bắn phá nhau đến lúc mệt lử thì mới dừng lại đi tắm rồi phóng xe ra nhà hàng ăn vì chơi đại cho người làm nghỉ hết rồi. Ăn uống no nê rồi bọn nó quay trở về nhà dọn dẹp bãi chiến trường rồi leo lên phòng lần ra giường ngủ, kết thúc một ngày vất vả nhưng cũng rất vui. Một ngày sinh nhật đáng nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Từ bỏ

Ánh Mặt Trời ló rạng báo hiệu một ngày mới bắt đầu, những tia nắng bắt đầu le lói rồi bao phủ lấy vạn vật, chìm muông hót líu lo trên những cành cây, không khí buổi sáng thật trong lành. Không gian thanh bình, yên ả. Đối nghịch với khung cảnh ấy, trong một ngôi biệt thự lại tràn ngập sự căng thẳng, khó chịu.

" Sao ba dậy sớm vậy? Ba ngủ không ngon sao ba " - Vũ Phong bước lại ngồi đối diện một người đàn ông tuổi trung niên

" Con đã gặp lại con bé đó rồi sao? " - người đàn ông đó nghiêm nghị nhìn Vũ Phong

" Sao... Ba lại biết? " - Vũ Phong nhú mày nhìn người đàn ông có vẻ tức giận

" Là em nói đấy " - Dĩ Mai từ đâu đi tới trên tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau tay

" Em đến đây làm gì? " - Vũ Phong tức giận nhìn Dĩ Mai

" Anh đừng quên hai nhà chúng ta đã qua lại với nhau, anh không thể vì một con bé quê mùa mà đối xử với em như vậy " - Dĩ Mai cũng không phải vừa, cô ngồi xuống bên cạnh người đàn ông đó rồi nói tiếp - " Người có thể đi cùng anh là em chứ không thể là ai khác, anh đừng quên việc quan trọng bây giờ đối với anh là gì? "

" Các con chuẩn bị đi, lễ đính hôn sẽ sớm được tổ chức. Bây giờ thì đi ăn sáng rồi con hãy đưa Lazy cùng đi học " - Người đàn ông đứng dậy quay lưng

đi thì Vũ Phong lên tiếng

" Con không muốn "

" Con vào trong trước đi " - Người đàn ông nhìn Dĩ Mai. Đợi cô đi vào, người đàn ông đó mới tiến tới gần Vũ Phong giọng trầm trầm cất tiếng

" Để đánh bại được công ty đó thì bắt buộc phải liên minh với nhà Dĩ Mai. Con đã làm bạn trai của nó một năm rồi thì hãy tiếp tục làm tốt bổn phận của mình đi. Đừng gây thêm phiền phức cho ta nữa "

" Nhưng mà con... "

" Không nhưng nhị gì nữa cả. Dĩ Mai đã lớn lên cùng con từ nhỏ. Con bé có gì không tốt chứ? Không bàn cãi thêm nữa. Cứ như vậy đi. Con hãy chấm dứt tình cảm với con bé kia đi " - Người đàn ông nói rồi quay vào trong. Người làm đã dọn sẵn bữa ăn, Vũ Phong thờ dãi một mồi rồi cũng đi vào. Không khí bữa ăn thật âm đạm và sầu não!

-----7:25AM tại nhà Khánh Anh-----

" Nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên, nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên " - Bảo Nam cầm chiếc gậy gõ đi gõ lại rồi lớn tiếng lặp đi lặp lại

" Ôn ào quá. Im đi " - Vũ Phong ném chiếc gối tựa lưng vào người Bảo Nam. Bảo Nam nghiêng người né chiếc gối rồi tiếp tục tụng kinh - " Nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên "

" Cậu ấy sắp xuống rồi đấy. Mà sao cậu cứ chọc Thái Diệp thế? " - An Vy từ trên cầu thang đi xuống ngồi đối diện bọn hần

" Tôi có cố tình đâu. Tại nó cứ dành dùi gà với tôi nên bị trời phạt đấy " - Bảo Nam cố tình nói lớn khi thấy Thái Diệp đang xuống cầu thang

" Còn không cố tình hả? Cả đồng trên đĩa đó sao mày không ăn mà cứ dành của tao làm văng hết lên người tao hại tao phải đi thay đồ rồi còn lăm bằm như thằng điên trốn trại thế à " - Thái Diệp tức giận ném chiếc dép vào người Bảo Nam

" Nhưng cái dùi đó to nhất sao mày không nhường tao? " - Bảo Nam chu mỏ cãi lại

" Ủa mắc gì tao phải nhường cho mày. Tao thấy trước thì là của tao chứ? " - Thái Diệp cũng không vừa chống nạnh cãi lại và thế là cuộc đấu khẩu không hồi kết đã diễn ra.

Khánh Anh ngán ngẩm đứng dậy đi lại chỗ nó túm cặp lời đi.

" Nè " - Nó vùng vằng khó chịu nói khi cứ bị hần lời đi như thế rồi hần học nhìn hần

" Muốn nghe chúng nó đấu khẩu? " - Khánh Anh trả lời

Khánh Anh vừa dứt lời thì nó cúi đầu để mặc Khánh Anh lời đi. So với việc nghe chúng nó đấu khẩu thì bị hần lời đi vẫn tốt hơn. Nhìn thấy dáng vẻ này của nó khiến hần nở một nụ cười mỉm. Đạo gần đây hần rất hay cười. Cũng chẳng biết là vì cái gì. Như thường lệ hần lại ném cặp cho nó rồi leo lên xe đội mũ bảo hiểm rồi đợi nó ngồi lên để phóng xe đi. Bất giác nó nghĩ đến những hành động của Hải Minh hôm qua. Tự nhiên nó nghĩ về Hải Minh. Nó ù xuì đi tới nhận lấy mũ bảo hiểm hần đưa cho rồi tính leo lên thì Thái Diệp đã lao tới leo lên trước rồi giựt lấy chiếc mũ trên tay An Vy

" Cậu đi với nó đi " - Thái Diệp vừa nói vừa đưa mũ lên đầu

" Tự nhiên như ở nhà nhì? " - Khánh Anh quay lại nhìn Thái Diệp nói

" Làm sao? Ý kiến không? " - Thái Diệp lườm Khánh Anh

" An Vy, lên xe. Hôm nay không phải nghe bà chằn lái nhai rồi. Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời " - Thái Diệp vừa dứt lời thì Bảo Nam đi xe tới

" Mày bảo ai bà chằn muốn chết không? " - Thái Diệp dơ nắm đấm lên đe dọa

" Một hai người ghê " - An Vy lúc mới tới thì rất hào hứng hóng hai người này gây nhau nhưng chỉ mấy ngày thôi cũng đã ngán tận cổ, không hiểu hần chịu đựng kiểu gì nữa?

Khánh Anh cũng ngán ngẩm phóng xe đi chấm dứt cuộc đấu khẩu này. An Vy leo lên xe Bảo Nam rồi cũng phóng đi.

Trên đường đi bọn hần gặp Hải Minh và Hải My. Hôm nay Hải Minh và Hải My cũng đi xe mô tô. Hải Băng thì đã có bạn đón đi trước rồi. Vừa dừng xe Hải My đã chạy tới bên cạnh Khánh Anh cầm tay hần vui vẻ cười vì hôm nay hần không chờ nó. Khánh Anh cũng xoa đầu Hải My rồi cười nhẹ. Hải Minh cũng đi tới gần An Vy rồi nghiêng đầu cười với nó

" Lên lớp thôi "

An Vy cũng cười rồi cả bọn cùng đi lên lớp. Bảo Nam và Thái Diệp thì vẫn cãi nhau chí chóe. Đúng lúc đó thì Vũ Phong chở Dĩ Mai đi tới

"Ồ, hôm nay đông đủ nhỉ? " - Bảo Nam hớn hờ nói nhỏ vào tai Thái Diệp quên mất hai đứa đang giận nhau

"Haha, để xem hôm nay có kịch hay gì không?" - Thái Diệp cũng hí hửng hòa vào

Đi Mai đi xuống xe rồi hôn lên trán Vũ Phong cố tình nói to

"Cảm ơn honey đã đưa em đi học "

Vũ Phong khó chịu tránh né nụ hôn đó. Hải My bật cười khinh bỉ nhìn Đi Mai

"Đúng là không biết xấu hổ "

Đi Mai vẫn không quan tâm đến sự hiện diện của Hải My. Kề tai nói nhỏ với Vũ Phong - " Truyền thông sẽ sớm đưa tin lễ đính hôn của chúng ta thôi. Em đang giúp anh đấy. "

Vũ Phong chẳng nói gì rồi xuống xe đi tới trước mặt An Vy đưa cho cô cuốn sổ

" Sinh nhật vui vẻ. Đây là hồi ức của chúng ta nên em hãy nhận lấy "

An Vy nhìn xuống một cuốn sổ quen thuộc đã được buộc nơ gọn gàng. Kí ức của năm xưa bỗng ùa về. Mỗi lần gặp nhau, nó sẽ ngồi đọc truyện cho anh nghe. Còn anh sẽ vẽ hoặc viết gì vào đấy nhưng không cho nó xem. Đã nhiều lần nó mè nheo đòi xem nhưng anh bảo " Không được, những thứ trong này chỉ thuộc về một mình anh thôi " - rồi cười rất âm áp với cô. Hiểu được hành động của anh, nó nhận lấy mà không nghĩ ngợi gì mặc dù trong lòng nó rất khó chịu. Tình cảm nó dành cho anh vẫn còn rất nhiều. Nhưng nó không thể lí giải được lí do anh bỏ đi, anh cũng không thể nói với nó mọi chuyện. Vậy chỉ có thể là kết thúc. Cũng tốt, từ bây giờ nó có thể từ bỏ. Từ bỏ mối tình đầu, từ bỏ một hồi ức đẹp đẽ!

Nó muốn khóc nhưng nó đã kiềm lòng lại. Nó đã tự hứa sẽ không bao giờ khóc vì anh nữa. Nó đau lòng thật. Nhưng nhất định nó sẽ quên được anh. Bây giờ nó nhẹ lòng hơn bao giờ hết. Nó quay người bước đi, Hải Minh cũng đi theo rồi cả đám cũng không buồn nói với nhau câu nào rồi cùng lên lớp. Đi Mai tạm biệt Vũ Phong rồi cũng lên lớp. Chỉ còn Vũ Phong đứng đó, anh lấy trong túi ra sợi dây chuyền có mặt PV, lòng tên anh và nó lại với nhau. Đáng lẽ đây mới là món quà anh muốn tặng cho nó thay cho lời xin lỗi và nói rõ mọi chuyện để đưa nó trở về bên anh. Vũ Phong cắt sợi dây chuyền cẩn thận rồi leo lên xe và phóng đi.

Những ngày buồn chán sau đó nối tiếp nhau qua đi. Cuối cùng cũng đợi được đến ngày đi chơi. Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ đây...!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuyến đi dã ngoại

----- 5:00AM tại biệt thự gia tộc Nguyễn Hoàng -----

Không khí trong lành buổi sáng thật dễ chịu. Bà nội vẫn như thường lệ đã ra khu vườn hoa chăm sóc cho cây cối, ba hần thì đang tập thể dục còn mẹ hần đã vào bếp kêu người chuẩn bị thức ăn. Hôm nay là ngày trường tổ chức đi du lịch, nên mọi người dậy sớm hơn để chuẩn bị chỉ có nó vẫn say sưa trong giấc ngủ êm ái.

"Vy ơi " - Khánh Anh đi tới gõ cửa phòng An Vy để nhờ chiếc bút. Hần phải chuẩn bị trước danh sách lớp và cả ghi chú những thứ cần thiết cho lớp, nhưng bút hần tự nhiên lại tắc mực hết. Dưới nhà tiếng Bảo Nam, Thái Diệp và cả Ngọc Ngân cũng đã đến đông đủ.

"Mấy đứa tới rồi đấy à? " - Ba hần cười hiền nhìn cả bọn - " Không biết hai đứa nó dậy chưa, các con lên xem sao? Ngọc Ngân ở lại với bác một chút, bác có chuyện muốn nói với con "

"Dạ " - Thái Diệp và Bảo Nam đồng thanh rồi cùng nhau chạy lên cầu thang

"Có chuyện gì thế bác? " - Ngọc Ngân cúi túi xách ra rồi ngồi xuống ghế sofa rót nước mời ba hần

"Cũng chuẩn bị tới 49 ngày của ông nội con rồi. Tuy nó không thể hiện ra bên ngoài nhưng bác biết em con vẫn chưa thực sự chấp nhận. Nhân cơ hội này, con hãy giúp Ken có thể thoải mái và chấp nhận sự thật này " - Ba hần trầm ngâm nhìn cô cháu gái

"Con hiểu nó hơn ai hết mà. Đề xuất đi cùng lớp nó là con đã nhờ ba sắp xếp đấy ạ. " - Ngọc Ngân cũng buồn bã trả lời

"Bác nghe nói năm nay sẽ không đi du lịch ở nước ngoài mà địa điểm là đảo Phú Quốc, bác cũng đã đoán được là con nhúng tay vào rồi " - ba hần cười nhẹ

"Đây không phải là điều bác muốn nói phải không? " - Ngọc Ngân nghiêng đầu hỏi lại như đã hiểu được tâm ý của bác mình

" Ông nội vừa mới mất. Cũng sắp tới cái ngày đó rồi... Ta biết từ trước tới giờ con luôn là người biết tính trước tính sau. Nhưng để Khánh Anh phải trải qua cùng một lúc như thế... " - ba hấn nói mà không dấu nổi sự lo lắng trên khuôn mặt. Ngọc Ngân nghe vậy thì cắt ngang lời ba hấn

" Gần một năm rồi, không ai tin con bé đã chết. Nhưng đã tìm rồi cũng không biết thêm thông tin gì? Con không thể từ bỏ việc tìm kiếm con bé được. Hằng năm là ngày 6/9 sau đợt khai giảng thì nhà trường mới sắp xếp đi du lịch. Năm nay tổ chức đi sớm hơn là vì con luôn có cảm giác con bé sắp quay về bên chúng ta bác à. Dù đó là vì con nhớ nó quá thì Khánh Anh cũng phải đối diện với sự thật. Con rất có lòng tin vào chuyến đi này " - Ngọc Ngân rung rung nước mắt rồi nhìn ra ngoài cửa không muốn đối diện với bác mình với một người ba đã chịu nhiều tổn thương

Ba hấn cũng không nói gì thêm. Nhìn đứa cháu gái rồi khẽ thở dài. Một đứa thì không chịu thể hiện ra bên ngoài, một đứa thì quá cố chấp nhất nhất ôm lấy quá khứ để sống. Nhưng ba hấn hiểu cả Khánh Anh hay Ngọc Ngân đều cùng chung một ý chí!

Quay trở lại với bọn hấn. Thái Diệp cùng Bảo Nam đi lên hết cầu thang thì nhìn thấy Khánh Anh đi vào phòng An Vy. Hai đứa mặt gian tà đi núp ở mép tường rồi đi tới phòng An Vy hé cửa nhìn vào trong thì bất ngờ Khánh Anh mở rộng cửa ra làm cả hai giật mình té nhào. - " Ấy zaaa đau quá " - Thái Diệp nhăn nhó

" Mày dè lên tao thì đau cái gì? " - Bảo Nam âm ỉm mếu máo.

" Lại nhiều chuyện " - Khánh Anh thở dài nhìn hai đứa bạn thân nhiều chuyện

" Sao vậy? " - An Vy mắt nhắm mắt mở đi ra

" Vào chuẩn bị đồ đi. Sắp muộn rồi " - Khánh Anh nói với An Vy rồi đi về phòng. An Vy gật gù rồi ngáp ngắn ngáp dài đi vào làm vệ sinh cá nhân, bỏ hai đứa nằm trên sàn ngơ ngác

" Hai đứa tính nằm đó luôn sao? " - Ngọc Ngân đứng ngoài cửa từ lúc nào bật cười

" Con lợn dè chết người rồi " - Bảo Nam bây giờ mới đẩy Thái Diệp dậy rồi ngồi dậy buông lời trêu Thái Diệp nhưng Thái Diệp không cãi lại cũng không nhìn cậu lờm như mọi hôm nữa.

" Bốn ngày nữa là tới ngày đó rồi. Chẳng trách sao nó càng lúc càng trầm tính " - Thái Diệp vô thức nói

Ngọc Ngân đỡ Thái Diệp đứng dậy rồi buồn bã không nói gì thêm. Một lúc sau An Vy đi ra. Cả bọn cùng xuống nhà leo lên xe tới trường để kịp chuyến đi. Địa điểm tới của lớp 10A1, 11A1 và 12A1 là đảo Phú Quốc. 6h sáng lên xe ra sân bay và dừng chân ở khu nghỉ dưỡng Fusion Phú Quốc. Người chịu trách nhiệm quản lý là hội trưởng và hội phó hội học sinh.

Sau hơn hai tiếng bay cuối cùng cũng có thể đáp xuống sân bay quốc tế Phú Quốc. Mọi người nhanh chóng được đưa tới khu nghỉ dưỡng Fusion Phú Quốc. Và về phòng sắp xếp đồ và nghỉ ngơi, tới trưa thì có mặt tại nhà hàng trong khuôn viên để dùng bữa trưa và bắt đầu một tuần du lịch thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Đau nhói

Không khí trong lành ở khu nghỉ dưỡng thật thoải mái. Mọi người nhanh chóng ổn định phòng ốc rồi nhận được thông báo tập trung ở nhà hàng trong khuôn viên của khu nghỉ dưỡng lúc 11:00 để ăn trưa. Vì là đi dã ngoại do nhà trường tổ chức nhưng mục đích của chuyến dã ngoại này vẫn là để học sinh có thể thư giãn thoải mái nên chỗ ở và đồ cá nhân đều được tự do quyết định.

" Thoải mái thật đấy " - An Vy mở cửa sổ vườn vai hít khí trời

" Ừ, thích thật " - Thái Diệp vừa tắm xong bước ra cũng đi tới nhắm mắt thưởng thức không khí trong lành mà ở Hà Nội quá xô bồ khó có thể tìm thấy một nơi thanh bình, trong lành như thế này - " Ước gì chúng ta ở đây hoài luôn ha "

" Hay sau này chúng ta sẽ cùng người mình yêu di cư tới đây luôn đi " - An Vy nửa đùa nửa thật hí hửng nói

" Nhất trí " - Thái Diệp cũng cười tươi đồng tình ủng hộ thì bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc nhưng vô cùng khó ưa

" Có ai yêu không mà bày đặt nhất trí " - Bảo Nam đi tới choàng lấy cổ hai bọn nó

" Mày có muốn tao đá cho phát không? Đồ phá đám " - Thái Diệp quay qua lờm Bảo Nam nghiêng răng

" Oh no. " - Bảo Nam dè chừng Thái Diệp lắc lắc đầu rồi lùi lại chạy ra ngoài. An Vy bật cười nhìn cả hai rồi nói

" Hai người giống một cặp thật "

" Chỉ có cậu thấy vậy thôi " - Thái Diệp chống tay lên cửa sổ nhìn ra biển

" Vậy sao? " - An Vy cười làm Thái Diệp khó chịu quay qua nhìn

" Có gì đáng cười đâu "

" Cậu thích Bảo Nam phải không? " - An Vy hỏi đột ngột làm Thái Diệp giật mình

" Gì chứ? Cậu bị điên à? Ai mà thêm thích nó chứ? Cậu không thấy chúng tôi cãi nhau suốt à? Con mắt nào của cậu nhìn ra tôi thích nó hay thế? " - Thái Diệp sổ một tràng

" Tôi chỉ hỏi chơi thôi mà, làm gì căng thẳng thế? " - An Vy bật cười nhìn thái độ của Thái Diệp

" Xi...tôi... tôi đi tắm đây " - Thái Diệp bí lời đành đánh bài chuẩn quay lưng lại phía tủ lấy quần áo

" Cậu vừa tắm xong mà " - An Vy cũng quay lại nhìn Thái Diệp

" Tôi chưa gội đầu " - Thái Diệp nhanh chóng lấy khăn đi tới mở cửa nhà tắm

" Tóc còn ướt kia " - An Vy bật cười nhìn Thái Diệp lúng túng

" Đáng lẽ tôi không nên ở cùng cậu " - Thái Diệp thờ dãi cất khăn rồi vào phòng tắm sấy tóc

" Có tạt giặt mình mà " - An Vy cười rồi khẽ nói thầm bỗng có tiếng chuông nó vội ra mở cửa.

" Có chuyện gì không? " - An Vy mở cửa ra thì Vũ Phong đã đứng sẵn đấy rồi

" Gặp nhau chút đi "

" Giữa chúng ta không còn gì để nói " - An Vy đẩy cửa đóng lại thì Vũ Phong đã kịp giữ lại rồi kéo tay nó đi

" Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra " - An Vy cố thoát khỏi tay của Vũ Phong nhưng anh nắm chặt quá nó không thể nào thoát ra được đành phải đi theo anh. Anh đưa nó đến bãi biển rồi nắm chặt tay nó đi trên bãi biển đầy nắng. Kì ức ngày xưa lại ủa về. Anh rất thích biển, nó cũng vậy. Hồi ức đẹp đẽ của anh và nó có biển!

" Có chuyện gì anh nói đi " - đi được một lúc thì An Vy khựng lại

" Muốn cùng em quay về giống như trước đây " - Vũ Phong vẫn nắm chặt bàn tay An Vy

" Anh nghĩ có thể không? " - An Vy cười nhạt

" Trờ về lễ đính hôn giữa anh và Dĩ Mai sẽ được tiến hành " - Vũ Phong bỏ qua câu hỏi của An Vy nói trong sự mệt mỏi

" Anh muốn tôi chúc phúc nên mới nói ra với tôi à? " - An Vy cười chua chát gỡ tay Vũ Phong ra

" Anh không muốn em đọc được tin này ở báo hay bất cứ truyền thông nào đưa tin "

" Có khác gì nhau? Giữa chúng ta sẽ không có kết thúc khác đâu nên buông tha cho nhau là cách tốt nhất để giảm bớt nỗi đau mà anh đã gây ra cho tôi " - An Vy quay lưng bỏ đi nhưng Vũ Phong đã kịp kéo tay nó lại ôm chặt vào lòng

" Nếu anh nói anh có nỗi khổ riêng thì em có chịu đợi anh không? " - Vũ Phong ôm chặt lấy nó thì thầm

" Lí do là gì? " - An Vy đứng yên một chỗ chờ đợi. Liệu rằng giữa anh và nó có thể quay về không?

" Hai năm trước anh nhận được thông tin về bố mẹ ruột của anh, chú anh đã kể hết mọi chuyện cho anh nghe, chú anh đã vạch ra một kế hoạch trả thù. Vì vậy anh đã không đến gặp em được. Trong thời gian đó, chú đã phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và em nên đã bắt anh qua Mỹ cùng với Dĩ Mai. Ngày hôm đó anh không dừng lại nhưng anh đã núp sau hàng rào lặng lẽ nhìn em như vậy. Một năm trước anh không thể dứt được tình cảm đối với em. Bây giờ cũng vậy. Anh vẫn muốn hỏi em thêm một lần nữa, em có thể đợi anh không? " - Vũ Phong đẩy nhẹ An Vy ra rồi nhìn vào mắt nó nói

" Sự thật về bố mẹ anh hay sự thật về vị hôn thê của anh đều là rào cản mà anh không thể phá vỡ được. Dù anh rời xa em là vì nỗi khổ riêng thì cũng không thể xóa sạch mọi chuyện rằng anh sẽ không thể ở bên cạnh em? Hay anh muốn em lặng lẽ nhìn người mình yêu kết hôn với người khác rồi tự dối lòng, ừ anh sẽ về? Là như vậy sao? Anh muốn em sẽ đợi anh như thế sao " - An Vy bật khóc thành tiếng

" Giữa anh và Dĩ Mai thực sự không có gì. Em tin anh đi, anh chỉ xem cô ấy là em gái, người anh yêu từ trước tới giờ là em. Anh không thể quên được... " - Vũ Phong giữ chặt đôi vai đang run lên của An Vy đau xót nói. " - Trong cuộc chiến này anh đã rất mệt mỏi và cô đơn. Em đừng rời xa anh có được không? "

" Nếu một mối vậy hãy bỏ đi. Từ bỏ tất cả quay về như lúc ban đầu? " - An Vy đột ngột đề nghị

" Anh không thể... " - Vũ Phong lắc đầu nhìn An Vy

" Mọi quan hệ này cũng không thể " - An Vy cười rồi gỡ tay Vũ Phong xuống - " Thực ra từ trước tới giờ em vẫn luôn không hiểu tình yêu giữa anh và em là như thế nào? Hình như bây giờ em đã hiểu rồi. Chúng ta thực sự không dành cho nhau. Cái khoảnh khắc em nhìn thấy anh tay trong tay với người khác thì chúng ta đã không thể quay lại rồi. Cả anh và em đều đang lừa dối nhau mà thôi. Anh không thể không kết hôn với Dĩ Mai. Còn em, em cũng đã tỉnh mộng rồi. Cảm ơn vì đã nói ra để em hiểu " - An Vy nhón chân ôm Vũ Phong vỗ nhẹ vai anh - " Em không mong anh có thể làm được gì cho người khác, quá khứ không bao giờ có thể đền bù cho hiện tại và tương lai. Nên em mong anh sẽ luôn vui vẻ và hạnh phúc đừng bi thương trong quá khứ đã cũ "

Nói xong An Vy gỡ tay ra rồi quay lưng rồi đi. Cuối cùng nó cũng có thể buông bỏ mối tình đầu này. Thực ra nó chỉ đang lừa mình lừa người. Tình cảm đó mãi mãi sẽ không còn tồn tại nữa. Nó cười nhìn ra biển xa. Anh và nó giống như đường chân trời chỉ có thể chạy mãi nhưng không bao giờ có thể gặp lại nhau.

Vũ Phong quỳ xuống trên nền cát. Đúng vậy, anh đã quá ích kỷ khi muốn tất cả mọi thứ. Rõ ràng anh đã làm nó đau khổ rất nhiều vậy mà vẫn mong nó quay về nhìn một kẻ thất bại như anh lún sâu vào sự thù hận. Nước mắt anh đã rơi từ lúc nào. Thái Diệp bước tới vỗ vỗ vai anh. Từ này cô đã nghe thấy tiếng hai người và đã đi theo ra biển.

" Khóc đi. Khóc xong rồi tất cả sẽ chỉ còn là bọt biển, khóc rồi hãy quên đi tất cả " - Thái Diệp xót xa nhìn Vũ Phong. Anh vừa là ân nhân, vừa là bậc tiền bối cô kính trọng, vừa là người anh trai tốt bụng luôn cho cô hơi ấm. Từ sau lần bị tai nạn gặp lại anh, anh đã luôn bảo bọc cô như một người em gái. Và anh cũng trở thành một người anh trai mà cô muốn bảo vệ

Vũ Phong một mình ôm chầm lấy Thái Diệp gục đầu vào vai cô. Tất cả hình ảnh đó đã được thu lại trong tâm mắt của Bảo Nam. Cậu đàn người ra nhìn. Nhìn từ xa chỉ thấy hai người đang ôm nhau, Bảo Nam quay đầu chạy đi. Từ trước tới giờ cậu chưa từng thấy Thái Diệp thân mật với người con trai khác ngoài Khánh Anh và cậu. Cảm giác như vừa mất đi một thứ quý giá. Tim cậu như có ai bóp nghẹn, đau nhói. Cảm giác này gọi là sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngày đầu tiên

An Vy trở về thì đã gặp Hải Minh đợi sẵn ở cửa phòng. Đôi mắt nó vẫn còn đỏ vì khóc nhiều

" Cậu làm sao vậy? " - Hải Minh lo lắng đi tới trước mặt An Vy

" Không sao. Cậu tìm tôi có chuyện gì à? " - An Vy ngược lên nhìn Hải Minh

" Tôi giờ ăn rồi, tôi tới gọi cậu đi cùng " - Hải Minh vẫn nhìn nó lo lắng

" Tôi không sao mà. " - An Vy cười cho qua chuyện - " Để tôi gọi Thái Diệp rồi cùng đi "

" Thái Diệp không có trong phòng, tôi đã nhấn chuông rất nhiều lần nhưng không thấy ai trả lời "

" Vậy chắc cậu ấy đã đi rồi, chúng ta cũng đi thôi " - An Vy nói rồi cùng Hải Minh đi tới nhà hàng. Mọi người đã tập trung rất đông

" An Vy, Hải Minh chỗ này " - Ngọc Ngân vui vẻ vẫy tay gọi hai đứa.

" Mọi người đến đông đủ cả rồi ạ " - An Vy vui vẻ đi tới ngồi cạnh Ngọc Ngân - " Nhưng Thái Diệp vẫn chưa tới sao? "

" Nó còn đang bận yêu đương rồi, cậu không cần bận tâm tới " - Bảo Nam lên tiếng khó chịu khi nghe đến tên Thái Diệp

" Mày nói xấu gì tao đấy? " - Bảo Nam vừa dứt lời thì Thái Diệp đi vào

" Nói gì đâu " - Bảo Nam lạnh lùng nói rồi cúi đầu ăn.

" Hôm nay nó làm sao vậy nhỉ? " Thái Diệp nghĩ bụng rồi kéo ghế ngồi vào bàn ăn

" Chị, sao này giờ em không thấy Khánh Anh đâu vậy? " - An Vy kéo tay Ngọc Ngân rồi nói nhỏ vào tai Ngọc Ngân

" Chồng em rảnh đường ở đây lắm. Không lo thất lạc đâu " - Ngọc Ngân cười trêu nó, vô tình Hải My đến tìm Hải Minh thì nghe được lời nói của Ngọc Ngân thì vô cùng tức giận

"Chị nói gì thế? Chị kì cục" - An Vy nhăn nhó nhìn Ngọc Ngân

"Đằng nào mà chẳng gọi như vậy?" - Ngọc Ngân vẫn không buông tha cho nó

"Không thèm nói với chị nữa đâu, em ăn xong rồi, em về phòng đây" - An Vy tìm cách chạy lẹ

"Vừa mới ăn có chút mà" - Hải Minh kéo tay An Vy lại khi thấy nó đẩy ghế ra thì Hải My bây giờ mới đi tới đằng đằng sát khí hất tay An Vy ra khỏi tay Hải Minh

"Cái cục sặc dịt phòng của em, hai về lấy cho em đi, em đang cần gấp" - nói xong Hải My kéo Hải Minh đi

"Ồ con nhỏ này" - Hải Minh ú ớ rồi đi theo Hải My

"Tôi cũng về phòng trước đây" - Bảo Nam đẩy ghế ra rồi quay lưng đi lạnh lùng

"Hờ vừa nóng giờ lại lạnh, ồm mắt" - An Vy ngồi xuống ghế nhìn Thái Diệp và Ngọc Ngân tỏ vẻ không hiểu gì nhưng nhận lại câu trả lời chỉ là cái nhún vai của hai người.

Ở một nơi khác, Khánh Anh đi dạo trong khu rừng, hướng mắt xuống nhìn dòng suối đang chảy dữ dội, đôi mắt khẽ khép hờ, bàn tay cầm một tấm hình, bàn tay kia tựa vào thân cây hồi ức lại quá khứ một năm về trước...

"Anh hai nhìn nè, đẹp không?" - một cô bé chừng hai tuổi chạy lon ton bên cạnh một chàng trai đang đưa máy ảnh lên chụp hình

"Rất đẹp. Rất hợp với Camella đây" - chàng trai cười rồi ngồi xuống cầm bông hoa cài lên tóc cô bé rồi đi ra xa quỳ một chân xuống hô to - "Camella cười lên nào"

Cô bé hiểu rằng anh hai đang muốn chụp hình cho mình nên đã làm dáng rất đẹp. Đứa trẻ cứ ngây thơ nhìn ngắm cánh rừng, đôi môi chúm chím cứ thi thoảng lại thốt lên vì nhìn thấy những con bướm khoe sắc. Hai tay nắm lấy nhau ngược đầu nhìn cặp bướm đang bay lên cao

"Em thích bướm bướm hả?" - Chàng trai đi tới quỳ xuống bên cạnh cô nhóc

"Dạ" - cô nhóc cười chúm chím nhìn chàng trai

"Kìa là anh hai, còn con bên cạnh sẽ là Camella. Hai anh em sẽ bay cao, bay xa, bay hoài luôn, không bao giờ ngưng nghỉ, cũng không bao giờ xa nhau. Chịu không?" - Chàng trai chỉ vào cặp bướm bướm đang bay lượn trên đầu và nói

"Được ạ, được ạ" - cô nhóc nhảy cẫng lên vui sướng vỗ tay

"Bây giờ Camella có muốn bay không nào?" - Chàng trai nói rồi bế cô nhóc lên, nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ vang vọng khắp một khu rừng.

"Mày lại nhớ đến Camella à?" - Bảo Nam xuất hiện kéo hấn về với thực tại

"Tao chưa phút giây nào quên được sự hiện diện của Camella" - Khánh Anh vẫn khép hờ đôi mắt trả lời

"Chuyện xảy đến không ai lường trước được. Mày đừng tự trách mình nữa" - Bảo Nam đi tới vỗ vai Khánh Anh

"Đáng lẽ tao phải luôn ở bên cạnh Camella, đáng lẽ lúc đó tao không nên để Camella đứng đợi ở đó" - Khánh Anh vừa nói vừa đắm vào lồng ngực mình

"Bình tĩnh đi. Tao tin rồi sẽ tìm thấy con bé thôi, mày phải mạnh mẽ lên" - Bảo Nam quát lớn rồi giữ lấy tay hấn

"Tìm thấy sao? Một năm qua tìm kiếm vẫn không có tin tức gì. Mày bảo tao phải bình tĩnh như thế nào?" - Khánh Anh quỳ xuống đưa tấm hình lên nhìn rồi ôm vào lòng đau khổ nói - "Phải làm sao đây? Camella em mau trở về đi"

Bảo Nam lặng lẽ đứng đó nhìn, trong lòng cũng chua xót không kém. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, là Ngọc Ngân. Khánh Anh nghe điện thoại sau đó đứng dậy cất tấm hình cẩn thận vào túi

"Có chuyện gì thế?"

"Chị Linda gọi chúng ta tới tập hợp ở ngoài bãi biển" - Khánh Anh nói rồi cùng Bảo Nam đi xuống

Bây giờ mọi người đã tập hợp theo lớp đông đủ ở bãi biển, Khánh Anh đi tới báo cáo chỉ số rồi quay về hàng lớp

Ngọc Ngân và Vũ Phong đi tới sau khi các lớp báo cáo xong thì mọi người được tản ra tắm biển và chơi các trò chơi. Không cần phải nói An Vy và Thái Diệp đã chạy nhanh ra biển rồi. Mọi người chơi vui vẻ kết thúc một ngày đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cuộc chiến bắt đầu

Màn đêm buông xuống, tiếng sóng vỗ vào bờ làm lòng người dấy lên một nỗi buồn nhưng có phần gì đó rất bình yên, mọi người đã chìm vào giấc ngủ chỉ có một con người đang lục đục mò dậy.

"Dậy, dậy đi" - Thái Diệp kéo An Vy ngồi dậy

"Có chuyện gì thế? Trời còn đang tối mà" - An Vy ngồi dậy mà mắt vẫn nhắm nghiền

"Cậu có muốn đi biển giờ này không?" - Thái Diệp thích thú nói. An Vy lắc đầu lia lịa rồi nằm xuống ngủ tiếp

"Ồ này, dậy đi mà" - Thái Diệp kéo An Vy dậy lắc lắc đầu làm nó tỉnh ngủ

"Cậu làm sao thế?" - An Vy bực bội

"Đi với tôi ra biển đi mà, một mình sợ lắm" - Thái Diệp giọng nài nỉ. An Vy cũng đành miễn cưỡng đi vào làm vệ sinh cá nhân. Thực ra nó cũng thích biển, chỉ trừ không thích bị phá giấc ngủ ngàn vàng, nhưng thôi bỏ đi.

An Vy thay đồ xong thì đi ra khoác thêm chiếc áo rồi cầm lấy điện thoại xem, 2 cuộc gọi nhớ, 4 sms... Và - "What??? 12h đêm?" - An Vy rùng mình nhìn Thái Diệp

Thái Diệp cười trừ rồi kéo An Vy đi ra biển. Hình dáng nhỏ bé của hai cô gái rảo bước trên bãi cát mịn màng, tiếng sóng vỗ vào bờ, tiếng gió thổi hòa quyện vào nhau.

"Sao cậu lại muốn ra biển giờ này?" - An Vy dứt tay vào túi bước đi nhẹ nhàng trên biển

"Vì lòng tôi đang là một mớ hỗn độn, giống như màn đêm yên tĩnh bị tiếng gió, tiếng sóng làm khuấy đảo" - Thái Diệp thờ dãi - "Tôi cũng muốn được một lần đi dạo trên biển vào ban đêm để làn nước tràn lên bàn chân rồi rút đi, cảm giác ấy thật thích. Chỉ là đến bây giờ tôi mới tìm thấy người tôi muốn đi cùng" - Thái Diệp hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng

"Đúng vậy. Biển về đêm thật đẹp, nhưng lại khiến người lún sâu vào tâm trạng, khi ta buồn tâm trạng đó sẽ là buồn, khi ta vui tâm trạng đó sẽ là vui." - An Vy cười nhẹ

"Ừ. Kỳ diệu ha" - Thái Diệp cười buồn

"Bây giờ cậu đang vui hay buồn?" - An Vy nghiêng đầu nhìn Thái Diệp

"Hôm nay tôi vô tình nghe được câu chuyện của cậu và Vũ Phong. Bế tắc, buồn bã, đau khổ, tổn thương là những gì tôi cảm nhận được ở hai người. Tình yêu là như vậy sao?"

"Cậu đang để ý tới ai à?"

Thái Diệp nhìn An Vy một lúc rồi gật đầu - "Sao cậu biết?"

"Chỉ có những người đang yêu mới bận tâm đến những cảm xúc của tình yêu thôi. Người đó là Bảo Nam phải không?" - An Vy ngồi xuống một tảng đá thả lỏng chân vào nước vẩy nhẹ

"Tôi cũng không biết đây có phải là tình yêu không? Nhưng tình cảm tôi đối với Bảo Nam rất khác so với Khánh Anh. Có một lần khi nhìn thấy Bảo Nam thân mật với một người con gái khác trong lòng tôi rất khó chịu, khi biết đó chỉ là em họ của cậu ta thì tôi cảm thấy rất vui. Vì những cảm xúc đó, tôi đã nghĩ rằng tôi yêu cậu ta mất rồi, nhưng tôi không dám nói ra vì không muốn mất đi tình bạn này. Cho nên..." Thái Diệp cũng ngồi xuống cạnh An Vy chống tay về phía sau nhìn ra xa

"Cho nên cậu luôn đấu khẩu với Bảo Nam để gây sự chú ý với cậu ta à?" - An Vy bật cười xen vào cắt ngang lời Thái Diệp

"Cậu nhìn ra à?" - Thái Diệp xấu hổ nhìn xuống chân đạp nhẹ vào mặt nước

"Sao cậu không can đảm tỏ tình một lần?" - An Vy cùng nghịch nước với Thái Diệp

"Nhiều lần tôi đã cố gắng gợi ý, nhưng cậu ta luôn nghĩ tôi đùa. Chắc cậu ta không có tình cảm với tôi đâu " - Thái Diệp buồn rầu nói

"Đề tôi thử nhé? " - An Vy quay qua nhìn Thái Diệp rồi khẽ gật đầu ý bảo hãy tin ở tôi □

"Cậu muốn làm gì? " - Thái Diệp thắc mắc hỏi

"Rồi cậu sẽ biết sớm thôi " - An Vy cười rồi nhảy xuống nước đá nước vào người Thái Diệp - "Ra biển thì phải tắm thôi "

"Ồ cậu giám à? " - Thái Diệp nói rồi cũng nhảy xuống hất nước vào người An Vy. Cả hai cứ rượt đuổi nhau cho tới lúc thấm mệt mới khoác vai nhau vui vẻ trở về

Ở một nơi khác cũng có một con người trần trọc mãi mà không ngủ được. Trong màn đêm tĩnh mịch giọng nói ảm áp đều đều vang lên

"Khó ngủ à? " - Khánh Anh lên tiếng

"Tao làm mày thức giấc à? " - Bảo Nam đưa tay lên gối đầu

"Có chuyện gì? " - Khánh Anh vẫn chất giọng đều đều hỏi

"Nếu tao nói tao thích Thái Diệp thì mày nghĩ sao? " - Bảo Nam chần chừ rồi hỏi Khánh Anh

"Chuyện dĩ nhiên thì có gì phải nghĩ? "

"Sao lại dĩ nhiên? "

"Bây giờ mày mới nhận ra mày thích nó à? Ngốc. Nếu nhận ra muộn hơn có thể mày sẽ mất nó đấy. Đừng để sau này phải hối hận " - Khánh Anh nói xong thì kéo chăn lên nghiêng người nhắm mắt ngủ. Bảo Nam suy tư cả đêm không ngủ được. Ngày nào cũng cãi nhau nhưng khi không thấy cô thì cậu lại nhớ, cậu đã rất khó chịu khi thấy cô ở bên cạnh người con trai khác, đó là tình yêu hay là gì? Cứ thế cả đêm Bảo Nam cứ trần trọc mãi.

----- 7:00Am -----

Sau khi ăn xong bữa sáng tất cả mọi người tập trung ở sảnh. Hôm nay mọi người sẽ đi vào rừng tham quan. Để cho hấp dẫn thì Ngọc Ngân đã để sẵn một cái logo trường ở một nơi nào đó trong khu rừng. Mục tiêu của ba lớp là tìm ra được cái logo đó, trong quá trình đó mọi người sẽ được sử dụng súng nước màu để tiêu diệt đối thủ ngăn cho đối thủ không thể hoàn thành nhiệm vụ. 10A1 màu xanh dương, 11A1 màu xanh lá cây và 12A1 là màu đỏ. Vũ Phong sẽ là người chỉ đạo 12A1, Ngọc Ngân sẽ là trọng tài. Ba lớp đã chia ra ba địa điểm xuất phát khác nhau. Nhận được pháo hoa báo hiệu bắt đầu, cả ba lớp bắt đầu hành động.

Lớp 10A1 nghe theo sự chỉ dẫn của Khánh Anh.

"Để có thể mở rộng diện tích tìm kiếm và giảm bớt sự chú ý mọi người hãy chia nhau mỗi đội làm 3 người, tự ghép nhé " - Khánh Anh vừa dứt lời thì mọi người bắt đầu bắt cặp và tản ra

"Bảo Nam, chúng ta chung đội đi " - An Vy đi tới trước mặt Bảo Nam đề nghị. Bảo Nam lưỡng lự nhìn Thái Diệp rồi gật đầu đồng ý

"Hải Minh, cậu cũng chung đội với tụi này đi " - An Vy nói rồi kéo cả hai người đi

"Lại dờ trò quái quỷ gì không biết " - Hải Băng lẩm bẩm rồi cũng đi theo đội của mình. Chỉ còn lại Khánh Anh, Hải My và Thái Diệp

"Đi thôi " - Khánh Anh cùng Hải My và Thái Diệp bắt đầu vào cuộc chiến

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc chiến kết thúc

An Vy kéo Hải Minh và Bảo Nam đi sâu vào rừng, miệng không ngừng nhắm theo lời bài hát yêu thích

"Giữa menh mông hoa mặt trời

Trải dài cuối chân đồi phía xa

Ngồi bên anh mãi không rời

Bình yên nghe hương thơm cỏ cây

Gió ơi gió đừng vội kéo mây

Kéo hạt mưa rót qua nơi này

Để em ngắm nụ cười của anh

Cứ dịu dàng mà lại nồng say... "

" Hôm nay An Vy nhà mình có chuyện vui thì phải? " - Bảo Nam đi tới khoác vai An Vy cùng đi. Hải Minh thấy vậy thì nhũn mày khó chịu nhưng không nói gì. An Vy tươi cười nhìn Bảo Nam

" Được đi chung với hai người đẹp trai như hai cậu thì đương nhiên phải vui về thôi "

" Hợp lý " - Bảo Nam gật đầu lia lịa tỏ vẻ rất đồng tình. Hai người cứ vui vẻ kể chuyện trên trời dưới đất. Hải Minh đi phía sau hết nhìn hai con người phía trước lại khó chịu nhìn sang bên cạnh, bây giờ trong lòng cậu đang giống như lửa đốt, phần vì nhìn thấy An Vy và Bảo Nam thân mật, phần vì nhớ lại An Vy đã chủ động gọi Bảo Nam chung đội, sau đó nhìn thấy Bảo Nam muốn gọi Thái Diệp đi chung thì An Vy mới quay qua cậu. Những hành động của An Vy luôn luôn nằm trong tầm mắt của cậu, chỉ có lòng nó là cậu không thể nhìn thấu được.

" Có cần phải ôm vai ôm cổ thế không? " - Hải Minh không chịu được nữa đi tới gỡ tay Bảo Nam xuống làm cả hai quay đầu về phía sau ngơ ngác nhìn Hải Minh

" Cậu đang ghen đấy à? " - Bảo Nam cười rồi lại khoác tay lên vai An Vy cố tình khiêu khích Hải Minh

Hải Minh không nói gì nắm lấy tay An Vy kéo đi. Bảo Nam lắc đầu cười nhìn theo rồi cũng đi theo hai người họ.

An Vy đi được một lúc mới lên nhìn qua Bảo Nam đang vừa đi vừa nghịch súng mới quay qua vẫy vẫy tay Hải Minh ý muốn cậu cúi đầu xuống, cậu cao quá mà. Hải Minh hiểu ý cúi đầu xuống, An Vy nói nhỏ:

" Không phải như cậu nghĩ đâu, cậu giúp tôi cái này đi... %-&\$&%&\$%% " - An Vy thì thầm

" Hai người đang nói xấu tôi đấy à? " - Bảo Nam bây giờ mới để ý đến An Vy và Hải Minh, cậu liền đeo dây súng vào cổ rồi đi lại gần hai người hỏi làm cả hai giật mình

" Sao thế? Có tạt giạt mình à? Nói xấu tôi thật chứ gì? Sao nào? Hay mặt tôi dính gì? " - Bảo Nam làm bộ dạng bất bình chống nạnh hỏi. Hải Minh nghe An Vy nói xong thì liền vui vẻ, lấy lại sự điềm tĩnh vốn có nhìn Bảo Nam cười:

" Không có chuyện gì cả, chút chuyện riêng thôi, người hoàn hảo như cậu thì có gì để mà nói xấu "

Nói đoạn Hải Minh cùng An Vy tiếp tục đi, Bảo Nam trề môi rồi cũng đi theo sau đó nhưng cố tình lắng nghe câu chuyện của An Vy và Hải Minh

" Tôi cũng nghĩ là cậu ta yêu Thái Diệp đấy " - Hải Minh nói với An Vy

" Chắc chắn rồi, không thì làm sao lại đối tốt với cậu ấy như vậy? " - An Vy thêm vào

" Chẳng lẽ là liên quan tới Candy và Vũ Phong? " - Bảo Nam nhũn mày nghĩ rồi đi nhanh hơn rồi đưa đầu về phía Hải Minh và An Vy đang nói chuyện. An Vy quay đầu lại nói nhỏ nhưng đủ để Bảo Nam giật mình:

" Nghe lên không tốt đâu nha? "

" Tôi... Tôi có nghe đâu? " - Bảo Nam nhìn lơ đãng trả lời - " Nhưng mà các cậu đang kể về Candy à? Có thể cho tôi biết không? Nó đang thích ai à? " - Bảo Nam mắt láo liêng không nhìn thẳng vào hai người cứ ập úng nói

Hải Minh thích thú khoanh tay nhìn Bảo Nam, rồi khẽ nhìn qua An Vy gật đầu. An Vy nhận được câu trả lời thì cũng gật đầu rồi nhìn qua Bảo Nam nói

" Thực ra là chẳng có chuyện gì cả. Giỡn với cậu chút thôi " - An Vy cười nhìn Bảo Nam đang ngu ngơ không hiểu chuyện gì

" Là sao? Nó thích ai rồi chứ gì? " - Bảo Nam khó chịu nói

" Chết, nằm xuống " - An Vy phát giác có người ở phía sau lưng Bảo Nam lớn tiếng nói rồi đẩy cả hai người nằm xuống đất

" Chuyện gì thế? " - Hải Minh lo lắng nhìn An Vy đang úp mặt xuống đất

" Hình như có người đang theo dõi chúng ta " - An Vy nói khẽ. Hải Minh và Bảo Nam đưa súng lên trước mặt bắt đầu quan sát xung quanh.

" Các cậu tìm thấy chưa vậy? " - An Vy nói nhỏ đủ để ba người nghe

" Có thấy gì đâu? " - Bảo Nam nhìn xung quanh rồi trả lời

" Hình như tôi thấy rồi " - Hải Minh nói rồi đưa súng lên bắn vào chân một người đang đứng nấp ở cái cây gần đó, đồng thời gọi Bảo Nam - " Bảo Nam, bên phải của cậu "

Người đó bị Hải Minh bắn trúng chân lập tức quay người ra thì đã bị Bảo Nam bắn trúng vào lồng ngực

" Kỹ thuật của mấy đứa cũng tốt đấy " - người đó bước ra cười lớn. Bọn nó bây giờ mới đứng dậy phui sạch quần áo

" Anh Thiên, anh thực sự muốn ám hại em à " - Bảo Nam vờ giận dỗi

" Còn trung bộ mặt đó ra à? Mày vừa giết anh mày đấy " - người con trai đó đi tới gần

" Ai kêu ngu nấp đó chi " - An Vy nói nhỏ mà không ngờ mọi người đều nghe thấy

" Há? " - Thiên nhìn qua An Vy bất giác nói

" Ô hi hi, con kiến cắn chân " - An Vy cười trừ rồi cúi xuống gãi gãi chân mình. Hải Minh cười rồi kéo nó đứng dậy chỉ vào người được gọi là Thiên

" Đây là Trần Minh Thiên. Anh họ của Bảo Nam đấy "

" Rất vui được làm quen em, anh học lớp 12A1 " - Thiên đưa tay ra trước mặt nó

" Thì ra là anh họ Bảo Nam. Em là An Vy, lớp 10A1 ạ " - An Vy tươi cười bắt tay anh

" Chán thật, vừa làm quen được một cô bé đáng yêu thì phải xuống núi rồi " - Minh Thiên cũng cười với An Vy

" Ai đó không vui đâu anh " - Bảo Nam nghiêng đầu về phía Hải Minh buông lời chọc

" Thì ra là hoa đã có chủ " - Minh Thiên cười lớn rồi vỗ vỗ vào vai Hải Minh nói - " Được đấy "

Hải Minh nhún vai - " Mắt chọn người của em rất tốt mà "

Bảo Nam và Minh Thiên cũng tặc lưỡi với sự tự tin của Hải Minh, chỉ có An Vy là chưa tiêu hóa hết chữ

" Cái thằng " - Minh Thiên bật cười rồi chào tạm biệt ba đứa nó để xuống núi

" Anh em đường công à sao không thấy giống nhau gì hết. " - An Vy quan sát mặt Bảo Nam rồi phán

" Trời ơi, người ta là anh em họ cậu đòi giống nhau ra, mà cũng có nét đấy chứ " - Bảo Nam nhìn lại cơ thể mình

" Bây giờ sang tới phủ hệ nhà người ta luôn, cậu cũng ghé góp thật. Cái gì cũng nói được " - Hải Minh bật cười xoa xoa đầu An Vy rồi đặt hai tay lên vai An Vy xoay người nó lại tính bước đi thì tiếng súng phát ra làm An Vy giật mình nhìn lại... Là Vũ Phong? Sau lưng Hải Minh đã trúng mảy đỏ của Vũ Phong bắn ra. Nếu là súng thật đã xuyên qua tim của cậu rồi. An Vy bất giác đưa súng lên nhắm vào người Vũ Phong. Vũ Phong ánh mắt sắc lạnh nhìn Hải Minh rồi quay qua nhìn An Vy đang chia súng vào mình, ánh mắt dịu dàng hơn. Tiếng súng vang lên, nhưng không phải là súng của An Vy mà là súng của Bảo Nam, vị trí cũng nằm ở điểm hiểm. An Vy giật mình nhìn sang Bảo Nam thì thấy ánh mắt cậu chứa đầy hận ý. Cả bốn người đứng nhìn nhau như đầu mất một lúc thì Bảo Nam cầm cánh tay An Vy kéo đi, An Vy nhìn lướt qua hai người rồi xoay người đi cùng Bảo Nam. Vũ Phong nhếch môi rồi quay xuống không nói thêm câu gì. Hải Minh nhìn theo bóng dáng Vũ Phong đầy suy tư. Ánh mắt đó... Chưa đựng rất nhiều rất nhiều sự thù hận!

Quay lại với Khánh Anh, Thái Diệp và cả Hải My. Cả ba đều là những cao thủ cầm súng vì mỗi lần tới khu vui chơi giải trí bọn hắn đều chơi trò bắn súng, nên trò chơi này không có gì khó khăn và rất thú vị với bọn hắn. Cả ba đều xuất sắc hạ rất nhiều đối thủ. Thái Diệp đi vài bước cứ hắc xì một lần, - " bọn họ đang nhắc tới mình sao? " - Thái Diệp nghĩ rồi cứ hắc xì liên tục, trong người bắt đầu khó chịu

Khánh Anh đang chăm chú quan sát thì bị tiếng hắc xì của Thái Diệp làm phân tâm. Hải My cũng dừng việc quan sát lại mà nhìn vào Thái Diệp. Khánh Anh đi tới nhìn Thái Diệp hỏi:

" Hôm qua đi biển về bị cảm rồi sao? " - Khánh Anh cởi áo phao ra rồi cởi áo khoác trùm lên người Thái Diệp. Bây giờ Thái Diệp mới cảm thấy lạnh lạnh trong người. Chắc vì tối qua đi biển cùng An Vy về rồi không chịu thay đồ ướt ra đứng tắm điện thoại trong phòng máy lạnh nên bây giờ có.

Khánh Anh tính đỡ Thái Diệp ngồi xuống thì Hải My chạy tới tranh để đỡ Thái Diệp ngồi xuống

Thái Diệp nhàn nhạt cười:

" Thằng Ken không phải gu của tôi đâu "

Khánh Anh cười rồi dang một tay khoác vai Hải My

" Biết đâu được? " - Hải My nhún vai rồi nhìn Khánh Anh cười

" Mà đi được nữa không? Hay ở lại đây nghỉ ngơi rồi lát bọn tao quay lại đón. "

" Tao không sao, vẫn đi được " - Thái Diệp lau mồ hôi trên trán rồi đứng dậy. Khánh Anh bước lên trước chỉnh lại áo cho Thái Diệp thì phía sau vang lên tiếng động giống như người nào đó đang giẫm lên một cành củi khô. Chỉ kịp nghe Thái Diệp nói lớn - " Cẩn thận " thì tiếng súng đã vang lên. Khánh Anh quay lại nhìn thì đã thấy Hải My dang tay che lấy người hắn. Lập tức Khánh Anh đưa súng lên ngang vai Hải My rồi bắt thẳng vào tìm người đã nổ phát súng đó

" Em bị trúng đạn rồi " - Hải My quay người lại nhìn Khánh Anh rồi chỉ vào vạt nước màu xanh lá cây

" Đờ cho anh sao? Ngốc " - Khánh Anh cốc nhẹ đầu Hải My rồi cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. - " Em đi xuống trước đi, nhớ cẩn thận "

Hải My cười híp mắt nhìn Khánh Anh - " Dạ "

Đợi cho Hải My đi quá tầm mắt thì lúc đó Khánh Anh mới tới đỡ Thái Diệp cùng đi tiếp.

Thái Diệp quan sát nãy giờ rồi ngược lên nhìn Khánh Anh, rốt cuộc là sao đây? Cô ta có thực sự liên quan đến sự mất tích của Camella không? Nhưng rõ ràng đã thấy, hôm đó thực sự cô đã nhìn thấy. Nhìn thấy cảnh vừa rồi, Thái Diệp cũng nguôi ngoai bớt phần nào sự căm ghét đối với Hải My.

Tại một nơi khác, Hải Băng quan sát thấy đã an toàn liền rút máy ra gọi cho Hải My

" kế hoạch sao rồi chị? "

" Thất bại rồi, tao trúng đạn rồi, bây giờ phải xuống núi "

" Sao lại thế? Sao chị có thể trúng đạn chứ? Chị bắn súng rất giỏi mà. Còn anh Khánh Anh nữa mà "

" Chuyện dài, tao sẽ kể cho mày sau. Gọi cho Dĩ Mai dừng tay đi. Hẹn nhau 10h tối nay ở chỗ cũ "

" Vâng ạ " - nói xong Hải Băng tắt máy gọi cho Dĩ Mai. Cùng lúc đó pháo hoa báo kết thúc trò chơi, pháo bắn ra là màu xanh lá cây, 11A1 đã chiến thắng.

Mọi người dừng lại tất cả và xuống núi để tập hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hòn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Kể lạ mặt

Kết thúc trò chơi, mọi người nhanh chóng trở về phòng. An Vy vừa vào tới phòng đã thấy Thái Diệp nằm ườn dài trên ghế. An Vy nhảy vào ngồi xồm dưới đất dựa đầu vào thành ghế nhìn Thái Diệp cười.

" Cậu bị trúng gió à? Ngồi đó cười hoài " - Thái Diệp quay qua nhìn An Vy rồi dí đầu nó nói

" Ú " - An Vy nghiêng đầu né tay Thái Diệp rồi tươi cười bảo - " Cậu ta thực sự có quan tâm đến cậu đấy, chúng ta triển bước hai thôi "

" Cậu chắc chứ? " - Thái Diệp nửa mừng nửa sợ nhìn An Vy

" Chắc như đinh đóng cột, yên tâm " - An Vy nháy mắt với Thái Diệp rồi đi lại tú lấy quần áo rồi quay lại nhìn Thái Diệp thắc mắc - " nhưng mà giữa Vũ Phong và Bảo Nam hình như có gì đó không bình thường "

" Không bình thường như nào? " - Thái Diệp chuyển hướng ánh mắt sang Thái Diệp

" Không chắc nữa, tôi chẳng biết diễn tả ra sao " - An Vy nhún vai rồi đi vào phòng tắm

Thái Diệp nhìn theo An Vy đợi nó đi vào phòng tắm rồi mới nhìn ra hướng cửa sổ. Bầu trời trong xanh cao vút, trong lòng Thái Diệp bây giờ tâm trạng phức hợp buồn vui đan xen. Thái Diệp đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương nhũn nhũn, bây giờ người cô đang rất khó chịu, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bên ngoài mọi người đã tập hợp đầy đủ ở nhà hàng để ăn bữa trưa. Khánh Anh đã tới phòng Hải My trước, chỉ còn lại Bảo Nam lục đục tìm chiếc đồng

hồ, chợt nhớ ra đã đưa cho Hải Minh giữ hộ lúc Hải Minh đi xuống núi trước, cậu vội vàng khoác áo rồi ra khỏi phòng. Đi được một lúc thì gặp Hải Minh đang đi ngược chiều lại với cậu, cậu bước tới trước mặt Hải Minh.

" Có chuyện gì vậy? " - Hải Minh nhìn Bảo Nam hỏi

" Chiếc đồng hồ tôi nhờ cậu giữ đâu rồi? " - Bảo Nam có vẻ nóng vội hỏi

" Tôi để ở phòng đấy, để tôi đi lấy cho cậu "

" Tôi đi cùng cậu " - Bảo Nam vội vàng đi theo Hải Minh đến phòng cậu.

Hai người bước vào phòng, Hải Minh đi tới góc tủ lấy ra một chiếc đồng hồ da đưa cho Bảo Nam. Bảo Nam cầm lấy rồi cúi nhẹ nhàng lên mặt kính xong đeo cẩn thận lên tay. Hải Minh thấy vậy cầm lấy tay Bảo Nam xoay xoay nhìn

" Quan trọng lắm à? "

" Rất quan trọng " - Bảo Nam cười rồi đưa chiếc đồng hồ đang đeo trên tay lên nhìn với một vẻ rất nâng niu rồi quay qua nhìn Hải Minh - " Cậu tính đi đâu à? Sao lại đi về hướng đó? "

" Tôi tới gọi An Vy cùng đi ăn, bây giờ chắc cậu ấy cũng tới rồi "

" Vậy đi thôi " - Bảo Nam nói rồi cả hai cùng đi ra

Nhà hàng bây giờ đã đông đủ người qua lại. Tiếng nói cười vui vẻ xôn xao phá tan khung cảnh yên bình vốn có. Hải Minh cùng Bảo Nam đi tới bàn Ngọc Ngân, Vũ Phong, Khánh Anh, Hải My và Hải Băng ngồi xuống.

" Candy và Rain chưa tới nữa à? " - Bảo Nam quay qua nhìn Khánh Anh

" Vẫn chưa. Vừa nãy Rain gọi cho chị nói là sẽ gọi đồ ăn tới phòng " - Ngọc Ngân ngồi dậy nghiêm chỉnh cầm đũa lên chỉ vào bàn ăn - " đông đủ rồi, mọi người ăn đi "

" Sao cậu ấy không tới vậy chị? " - Hải Minh bây giờ mới lên tiếng nhìn Ngọc Ngân

" Hình như Candy ốm nên Rain ở lại ăn chung cùng Candy " - Ngọc Ngân đưa miếng thịt vào miệng rồi nói

" Vừa sáng vẫn còn thấy bình thường mà? " - Bảo Nam nghe xong thì đẩy ghế ra đứng dậy - " Để em đi xem sao? "

Khánh Anh giữ tay Bảo Nam lại rồi đập đập vào ghế ý muốn Bảo Nam ngồi xuống mà vẫn cúi đầu ăn.

" Ăn trước đi, tao mua thuốc đưa tới cho nó rồi "

Bảo Nam lưỡng lự rồi cũng ngồi xuống, Vũ Phong khoanh tay quan sát này giờ bây giờ mới kéo ghế lại cầm đũa lên, chưa ăn vội, anh nhìn sang Bảo Nam dò xét:

" Cậu có vẻ quan tâm tới Candy nhỉ?

Bảo Nam dương đôi mắt lạnh lùng nhìn người vừa phát ra giọng nói kia làm mọi người khựng lại.

" Tình huống gì đây? " - Ngọc Ngân hơi ngạc nhiên nhíu mày vì thái độ của Bảo Nam. Trước giờ cậu là một người vui vẻ, hòa đồng. Ít có khiêu khích với người khác.

Hải My đặt đôi đũa xuống rồi đẩy ghế ra đi tới chỗ Vũ Phong tựa lên thành ghế nói:

" Anh cũng thấy ở đây không ai thích anh chứ? "

" Nếu có vậy cũng không phải là việc của cậu nên nói " - Dĩ Mai bước tới nhếch mép đẩy Hải My ra xa cái ghế

" Cô... " - Hải My trừng mắt nhìn Dĩ Mai tức giận

" Không ai xem hội trường tôi ra gì nữa đúng không? " - Ngọc Ngân ném ánh mắt sắc lạnh nhìn hai con người đang đứng bên cạnh. - " Ngồi xuống hết đi "

Dĩ Mai vẫn nụ cười thường ngày đi ngang qua Hải My nói nhỏ đủ cho hai người nghe

" Đừng quên kế hoạch của chúng ta. Cậu hãy thận trọng thái độ của mình "

Nói xong Dĩ Mai ngồi xuống bên cạnh Vũ Phong, Hải My nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt tức giận nhìn Dĩ Mai chằm chằm. Hải Băng ngồi gần đó đưa chân ra khều chân Hải My rồi nghiêng đầu ý muốn cô về lại chỗ ngồi. Hải My quay lại ngồi bên cạnh Khánh Anh, ai nấy đều không nói với nhau câu nào

chỉ ngồi và ăn. Ngoài trời mây đen kéo tới, hình như là trời sắp mưa. Con mưa bắt chợt đổ xuống, mọi người ai nấy đều hướng mắt ra ngoài. Là sao đây? Vẫn còn 4 ngày để họ tham quan nơi này mà? Nhìn trời có vẻ sẽ không tạnh nhanh đâu. Dĩ Mai trông thấy trời mưa thì vui vẻ reo lên rồi chạy ra ngoài trời nhảy đùa cùng mưa. Hải Minh bất giác nhìn ra bất gặp hình dáng, nụ cười hồn nhiên ấy, hồi ức giữa cậu và Dĩ Mai bỗng ùa về, hình ảnh An Vy cũng đột nhiên xuất hiện. Tâm trạng cậu rối bời. Cậu chưa từng đối diện với Dĩ Mai từ lúc cô quay về, tại sao khi nhìn lại thì cậu lại rung động như vậy? Có lẽ nào cậu chưa quên được Dĩ Mai? Có lẽ nào tình cảm cậu đối với An Vy là phút chốc? Mọi người cũng ùa ra ngoài trời chơi đùa với mưa. Không gian bây giờ lại càng hỗn loạn. Khánh Anh, Bảo Nam, Ngọc Ngân, Vũ Phong thì không quan tâm đến việc này, vẫn ngồi ăn bình thường.

"Em đi rửa tay chút" - Hải My nói với Khánh Anh rồi đi tới kéo Hải Minh vào trong.

"Hai bị làm sao thế? Đừng nói là hai vẫn chưa quên được cô ta nhé?" - Hải My tức giận nói

Hải Minh chỉ cười nhìn cô em gái rồi khoác lên vai Hải My đi ra.

"Nè, em không đùa. Cô ta không tầm thường đâu" - Hải My cau mày ngược nhìn Hải Minh nhưng không nhận lại được câu trả lời nào ngoài nụ cười của Hải Minh và lực đẩy từ tay Hải Minh đang nắm sức đẩy cô đi ra dù cô có cấu như thế nào. Cậu bây giờ không muốn nói bất cứ thứ gì bởi vì lòng cậu cũng đang rối bời.

Ở một nơi khác cũng có một người đang reo lên vui mừng, đưa bàn tay nhỏ bé ra ngoài cửa sổ hứng những hạt mưa nặng trĩu mà lòng cô thì nhẹ nhõm

"Cậu thích mưa đến vậy à?" - Thái Diệp nằm trên giường nhìn ra hướng cửa sổ khẽ nói

An Vy quay đầu lại nhìn Thái Diệp vui vẻ nói:

"Đợi cậu khỏi ốm chúng ta sẽ đi tắm mưa được không?"

Thái Diệp cười nhẹ rồi gật đầu với nó. An Vy lại nhìn ra hướng cửa sổ chống tay lên thành cửa sổ, đầu lắc qua lắc lại lẩm nhẩm hát

"La la là la la. La la là la la"

Thái Diệp nhìn theo An Vy mà không thể nhịn cười bật lên thành tiếng, đúng là vui vẻ thật. Thái Diệp cứ nằm như vậy nhìn ngắm dáng vẻ của nó. Đứng một lúc thấy mỏi chân, An Vy đi vào phòng tắm lau tay rồi đi ra lấy thuốc đến cho Thái Diệp

"15 phút rồi, uống thuốc đi này" - An Vy đưa đến cho Thái Diệp một cốc nước rồi đỡ cô dậy uống thuốc. Uống xong, An Vy kéo chăn ngang ngực Thái Diệp rồi vỗ nhẹ lên bụng Thái Diệp như đang dỗ trẻ con ngủ.

"Ngủ ngoan nào. Nhanh nhanh khỏi ốm còn đi tắm mưa với tôi"

"Cậu thật là..." - Thái Diệp bật cười rồi từ từ nhắm mắt lại ngủ. Thuốc mà Khánh Anh mua cho cô là loại thuốc rất mạnh, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. An Vy nhìn Thái Diệp cười nhẹ rồi đi tới chiếc ghế nằm rồi leo lên đeo chiếc tai phon bật lên bài nhạc yêu thích, nó nằm xuống ngắm nhìn mưa du dương cùng tiếng nhạc. Một lúc sau thì có người bấm chuông. An Vy ngồi xồm dậy nhanh chóng ra mở cửa vì sợ sẽ làm Thái Diệp thức giấc

"Xin chào, anh muốn hỏi ai... Ừm ừm."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khoảng khắc đau đến tận tâm can

Bên ngoài, trời mưa tầm tã, không có dấu hiệu nào cho thấy là sẽ tạnh. Mới đó mà đã chập tối. Vì trời mưa mà màn đêm nhanh chóng tối đen lại, mặc dù bây giờ mới chỉ là 7 giờ PM.

Thái Diệp cự quậy đôi mắt, uể oải nghiêng người vươn vai, mở mắt ra nhìn xung quanh, trời đã tối rồi sao? Mình ngủ được bao lâu rồi nhỉ? Vừa nghĩ Thái Diệp vừa vói tay lên chiếc tủ đầu giường cạnh cô lấy chiếc điện thoại bật lên, ánh sáng điện thoại phát sáng một vùng. Thái Diệp hơi nhíu mày vì ánh sáng vừa mới bật ra. Bây giờ đã 7 giờ tối rồi sao? Có một sms!? Một cuộc gọi nhờ. Thái Diệp nhấp mắt khẩu điện thoại mở ra, một cuộc gọi nhờ của Vũ Phong và một sms của An Vy. Mở tin nhắn ra từ số điện thoại lưu tên: Rain

"Chị Linda tìm tôi có việc, tối nay tôi ngủ ở phòng chị Linda nhé. Cậu dậy thì gọi đồ ăn rồi nhớ uống thuốc nhé"

Thái Diệp đọc xong tin nhắn của An Vy thì nằm ườn dài ra giường một lúc rồi mới ngồi dậy vươn vai, kéo chăn ra rồi đi xuống giường bật đèn và vào làm vệ sinh cá nhân. Vừa đi ra tiếng chuông điện thoại đã vang lên, Thái Diệp cầm máy lên trả lời:

"Có chuyện gì thế à?"

"... "

" Vâng, em xuống ngay đây "

Nói xong Thái Diệp tắt máy rồi thay đồ đi ra khỏi phòng. Cùng lúc đó Bảo Nam mở rộng cửa bước ra, nhìn theo bóng lưng của Thái Diệp. Giờ này nó còn đi đâu nhỉ? Bảo Nam tò mò rồi đi theo.

Thái Diệp đi xuống khu vườn nhỏ trong khuôn viên khách sạn, Vũ Phong đã đứng đợi cô sẵn ở đó. Bảo Nam đứng nép vào bên một cái cây, dùng từ xa nhìn bọn họ, Bảo Nam thắc mắc tự đặt ra biết bao nhiêu câu hỏi " Là Vũ Phong sao? Anh ta tìm Candy làm gì? Sao phải ra chỗ này? Lén lút lút lút làm gì? "

Thái Diệp vừa bước tới đứng trước mặt Vũ Phong nói

" Có chuyện gì mà anh gọi em ra đây vậy? "

Vũ Phong thấy Candy liền cởi áo khoác ra mặc lên cho Candy

" Sao lại mặc áo mỏng như thế? Em bị ốm đã đỡ nhiều chưa? "

Vũ Phong đẩy Thái Diệp ngồi xuống ghế đá rồi dí sát đầu anh lại phía đầu cô, áp trán anh lên trán cô, không cho cô kịp nói gì, Vũ Phong lại lên tiếng:

" Cũng không nóng lắm, nhưng cần phải giữ sức khỏe đây "

Nhìn từ xa, lại trong màn mưa xối xả, ánh sáng mờ nhạt làm cho thị giác Bảo Nam cũng mờ đi, nhìn theo góc độ của cậu thì bây giờ trước mặt cậu là hai con người đang hôn nhau. Bảo Nam bắt giác lùi chân ra sau như không tin vào mắt mình. Bây giờ cậu mới hiểu khoảng khắc đau đến tận tâm can là như thế nào. Một giọt nước mắt lăn xuống, cậu thần người ra một lúc rồi đâm mạnh vào thân cây làm tay cậu bị chảy xước, tim cậu đang nhói đau. Bây giờ cậu mới thực sự hiểu được tình cảm cậu dành cho Candy là gì? Nhưng hiểu ra thì đã làm sao? Khánh Anh nói đúng, nếu cậu nhận ra muộn nhất định cậu sẽ hối hận. Và giờ đây, cậu đã hối hận rồi. Cậu đứng là tên ngốc, để đến khi Candy thuộc về người khác thì mới hiểu ra bản thân yêu cô ấy nhiều đến chừng nào. Nhìn chằm chằm hai con người trước mắt, cậu đau nhói gạt đi giọt nước mắt, Bảo Nam quay người chạy đi, trong làn mưa xối xả, cậu cứ chạy, chạy mãi mà không biết đã chạy ra bờ biển, cậu quỳ xuống nhìn ra biển xa, sóng cuộn cuộn trong làn mưa như trút, lòng cậu bây giờ cũng như vậy. Cậu khóc. Khóc thành tiếng. Ngược lên nhìn trời cậu hết thật to. Làn mưa cùng màn đêm đang bao trùm lấy cậu, nhận ra thì đã sao? Cậu nên chúc phúc cho cô ấy!?

Quay trở lại với Thái Diệp, cô bật cười nhìn hành động của Vũ Phong, hai tay giữ lấy áo khoác mà Vũ Phong đắp lên người cô

" Anh làm gì thế? "

" Khám bệnh cho em " - Vũ Phong nhìn Candy cười nhẹ rồi đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Candy

" Mỗi lần anh ốm Rain cũng thường làm như vậy "

Thái Diệp quay sang nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt ấy chứa đựng một nỗi buồn khó tả, cô thở hắt ra rồi nhìn về phía trước, mưa cứ dội xuống mãi không ngừng. Cả hai im lặng một lúc rồi Thái Diệp lên tiếng phá vỡ không gian âm ỉ lúc này:

" Sao anh không qua phòng em mà phải hẹn tới đây? "

" Anh không muốn chạm mặt Rain làm cô ấy khó xử. Mà hình như Kín đang hiểu lầm gì đó, cậu ta ở phòng bên cạnh nên anh không muốn cậu ta thấy rồi nghĩ nhiều. Cậu ta có về quan tâm em đây "

" Hiểu làm sao ạ? " - Thái Diệp nhìn sang Vũ Phong thắc mắc

" Anh cũng không biết nữa " - Vũ Phong thờ dãi rồi ngả người về sau - " Trời mưa rồi "

" Trời mưa làm anh nhớ đến Rain phải không? " - Thái Diệp nhìn Vũ Phong rồi nhìn về phía trước ngắm những giọt mưa đang trút xuống

" Không có lúc nào là anh không nhớ đến cô ấy, chỉ là lúc trời mưa, nỗi nhớ ấy lại càng lên cao, lần át lí trí anh, dằn vò anh đến từng hơi thở. " - Vũ Phong cười nhạt

" Giữa hai người thực sự không thể quay về nữa sao? " - Thái Diệp nhìn thấy Vũ Phong đau khổ như vậy cũng có chút xót xa

" Rain là một cô bé đầy mơ mộng, tình yêu đối với cô ấy rất trong sáng, trong sáng không chút hoài nghi, không chút dối lừa. Cô ấy sẽ không tha thứ " - Vũ Phong nhìn sang Thái Diệp rồi nhìn ra xa xăm, tiếng chuông điện thoại reo lên, màn hình hiển thị cái tên: Minh Thiên

" Có chuyện gì thế? "

" Trời mưa thế này rất thích hợp để tâm sự đây " - đầu dây bên kia vang lên

" Cũng được, hôm nay tao cũng không có tâm trạng làm gì, ở đâu? " - Vũ Phong bật cười khi nghe giọng điệu của thằng bạn thân

" Phòng Linda. Bọn tao chuẩn bị xong hết rồi, tới nhanh đi nhé. Tối nay không say không về "

" Okey " - Vũ Phong nói rồi tắt máy

" Ai vậy anh? " - Thái Diệp nhìn Vũ Phong hỏi khi anh đã tắt máy

" Thăng Karl, từ lúc anh về cũng chưa có dịp ngồi với nhau. Bây giờ sẵn có dịp này, tâm sự chút " - Vũ Phong cười rồi đứng dậy, Thái Diệp cũng đứng dậy theo

" Bảo anh ấy nhớ bảo người ta chặn cửa ngoài rồi hãy tâm sự nhé, em sợ điệu bộ lúc say xỉn của các anh lắm rồi " - Thái Diệp bày ra vẻ mặt sợ sệt làm Vũ Phong bật cười rồi cả hai cùng đi vào, đến trước sảnh Vũ Phong tạm biệt Thái Diệp rồi đi về phía dãy phòng của mình.

Thái Diệp nhìn theo bóng dáng anh rồi thở dài, bao giờ anh mới buông bỏ được đây? Đi được một đoạn thì...

" Bạch "

Thái Diệp nghe thấy tiếng động phía phía cổng vào vội quay đầu lại nhìn, cái gì kia? Là Bảo Nam sao? Thái Diệp chưa định thần được thì Hải Băng hốt hoảng từ phía ngoài cổng chạy vào đỡ Bảo Nam đứng dậy

" Anh Kín, anh sao vậy? Sao lại say tới như vậy? Tay anh làm sao thế này? "

Thái Diệp buông tay để cho chiếc áo của Vũ Phong cứ xuôi chiều mà trượt xuống, cô chạy vội đến trước mắt Bảo Nam đỡ một bên tay còn lại tức giận lớn tiếng khi nhìn thấy bộ dạng này của Bảo Nam:

" Có chuyện gì vậy? Sao ướt nhèm như thế này? Mày uống rượu sao? "

Bảo Nam đưa đôi mắt đỏ ngầu lên mơ màng nhìn hai con người đứng trước mặt, cũng không biết là vì cậu khóc quá nhiều hay cậu uống quá nhiều nữa. Cậu chuyển hướng nhìn chăm chăm vào Thái Diệp một lúc rồi hất mạnh tay làm Thái Diệp té ngửa ra. Điệu bộ đứng không vững cứ loạng choạng rồi chỉ vào mặt Thái Diệp quát lớn, giọng điệu say xỉn lại càng làm cậu đáng sợ hơn

" Đừng giả nai trước mặt tao nữa. Giả dối. Tất cả đều là giả dối. Cả đời này tao hối hận nhất là làm bạn với mày, mày hiểu chứ? Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa "

Nói rồi cậu ôm lấy Hải Băng để đứng vững, cậu loạng choạng bước đi, mắt hồ hững như khép như mở, miệng vẫn lẩm nhẩm: " đừng bao giờ, đừng bao giờ... Xuất hiện trước mặt tao nữa "

Hải Băng mặc dù không hiểu gì nhưng đặc ý nhìn Thái Diệp rồi đỡ Bảo Nam bước đi.

Thái Diệp thất thần cứ mở to mắt nhìn chăm chăm vào Bảo Nam như vậy cho đến lúc cậu bước đi cô vẫn thần người ra như vậy, một giọt nước mắt rơi xuống... Rồi hai giọt... Nước mắt dần giữa cứ thế chảy xuống. Cô khóc, khóc đến không biết bản thân đang làm gì. Trên nền nhà lạnh lẽo, nhân viên, tiếp tân, tất cả mọi người đều đang nhìn cô chỉ chỗ, cô vẫn cứ ngồi bất động như thế, nước mắt vẫn cứ rơi như thế. Cho đến lúc...

" Bộ dạng này là sao đây? Đại tiểu thư của nhà họ Vương đây sao? " - Dĩ Mai quỵ xuống trước mặt Thái Diệp rồi nâng cằm cô lên nhếch môi cười nham hiểm khác xa với con người dịu hòa vốn có thường ngày, Dĩ Mai cúi người về phía trước nói nhỏ vào tai Thái Diệp - " Tránh xa anh Key ra nếu không tôi sẽ cho cô sống không bằng chết "

Dĩ Mai gần từng chữ rồi đứng dậy nhếch môi bỏ đi. Hải My đứng nhìn này giờ không lên tiếng cũng không làm gì, dù sao giữa cô và Thái Diệp cũng không có hiềm khích gì, hơn nữa Khánh Anh là bạn thân của Thái Diệp, cô cũng không muốn bất hòa. Hải My nhìn Thái Diệp thương hại rồi lắc đầu bỏ đi.

Trời mưa mỗi lúc một to hơn, Thái Diệp cứ ngồi đó, những lời Bảo Nam nói lúc này cứ đua nhau chạy vào đầu cô lặp đi lặp lại khiến cô đau nhói. Lúc này, Khánh Anh bước tới vỗ nhẹ vào vai cô

" Khóc đi "

Giọng nói đều đều trầm ổn của Khánh Anh vừa dứt, Thái Diệp đã dựa hẳn vào người Khánh Anh khóc nức lên. Hẳn không nói gì thêm cứ vỗ về cô như thế, đưa bàn tay to lớn của mình vòng lấy ôm cô vào lòng. Từ trước tới giờ hẳn đều nhìn thấu tình cảm của hai đứa bạn thân, nhưng chưa bao giờ hẳn ghép nối bọn họ lại, dù cái vòng tròn luẩn quẩn đó cứ đẩy hai người đi xa mãi thì hẳn vẫn cứ im lặng, nhưng hẳn sẽ luôn là người ở bên, vỗ về bọn họ. Chỉ có thể tự tìm thấy nhau, thì hai người mới biết khó khăn nhường nào mà trân quý từng khoảnh khắc ở bên nhau!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mất tích

Đêm nay là một đêm dài lê thê. Trong hơi men rượu, Bảo Nam đưa đôi mắt đờ đẫn nhìn Hải Băng, lòng nghĩ đến ai thì tức khắc sẽ nhìn mọi thứ đều chỉ thấy duy nhất một bóng hình. Bảo Nam ôm lấy Hải Băng vào lòng, miệng vẫn không ngừng gọi tên Candy. Từ trước tới giờ giữa hai người vì sao lại phải mang cái mác bạn thân mà không thể tiến xa hơn? Phải chăng vì cậu nghĩ rằng cô ấy vẫn luôn ở đó, thì làm sao hai người có thể lạc mất nhau được? Càng nghĩ cậu lại càng siết chặt Hải Băng vào lòng, đôi môi mấp máy vài chữ - "Candy, tao thích mày, thích mày...thích mày rất nhiều" rồi gục lên vai Hải Băng. Từ nãy giờ Hải Băng vẫn đứng im để cậu ôm. Đứng im để được ở trong vòng tay cậu. Hai tay cô ôm lấy Bảo Nam để cậu không bị ngã. Nghe từng lời độc thoại của Bảo Nam, Hải Băng cười nhạt rồi đỡ cậu nằm xuống giường. Ngồi xuống bên cạnh, cô cầm một tay Bảo Nam lên áp vào má mình, đôi mắt vẫn dán vào cậu nhìn chăm chăm, từ năm cấp 2, cô đã để ý tới cậu rồi, cô vẫn luôn cố gắng làm tốt mọi thứ để cậu chú ý tới, kể cả phải làm những chuyện xấu, cô vẫn làm để được cậu chú ý dù chỉ một lần nhưng ngoài Candy ra cậu không bận lòng tới bất cứ người con gái nào. Dù vậy cũng không sao, tình cảm cô dành cho cậu chưa từng nhạt nhòa. Những lúc cậu cười, những lúc cậu vui đùa bên người khác cô đều nhìn thấy hết. Bởi vì ánh mắt của cô luôn hướng tới cậu. Đau nhói. Tuyệt vọng. Cô đều chọn lựa chịu đựng chứ không chịu buông bỏ. Nhưng có phải quá tàn nhẫn với cô không? Chỉ khi là một người khác cô mới được cậu ôm vào lòng?! Hải Băng cứ nghĩ rồi khóc rồi lại vuốt ve bàn tay cậu. Nhẹ đặt lên tay cậu một nụ hôn, nước mắt theo đó cũng chảy xuống tay cậu:

"Anh đau lòng vì một người khác, có biết lòng em cũng đang nổi giông bão? Em sẽ luôn ở bên cạnh anh. Dù chỉ có thể nhìn anh từ phía xa em nhất định cũng không bỏ cuộc. Tối bao giờ anh có thể chấp nhận em. Nhìn nhận em là chính em"

Cứ thế, cô cứ ngồi đó nhìn chăm chăm vào cậu. Rất hiếm khi cô được nhìn cậu với cự ly gần như vậy, hôm nay cô không thể lãng phí của trời được, cô phải nhìn ngắm thật kĩ khuôn mặt này.

Bên ngoài, trời vẫn mưa to, Hải Minh khoanh tay đứng trong một mái hiên được lợp bằng lá dừa, cậu nhìn ngắm những hạt mưa rơi xuống đất rồi thấm vào đất, ánh mắt buồn đầy tâm trạng nhưng không biết nói với ai chỉ có thể nhìn ngắm mưa, ngắm nghĩa nó như một đồng hồ ước.

"Hai, sao lại đứng ở đây?" - Hải My đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Hải Minh, đưa tay chạm lên vai cậu theo phản xạ cậu quay lại nhìn

"Không có gì, chỉ là hai có vài điều chưa nghĩ thông" - Hải Minh nhìn thấy Hải My rồi lại quay lại nhìn ra bầu trời mưa

"Khi thức dậy, người hai nghĩ tới có phải cô ta không? Trước lúc đi ngủ, hai mong ai sẽ là người khi thức dậy hai sẽ nhớ đến?" - Hải My bước tới ngang hàng với Hải Minh, khoanh tay sau lưng rồi cũng nhìn ra đêm mưa lạnh lẽo

Không nghe được câu trả lời từ Hải Minh, Hải My lại tiếp lời:

"Em cũng muốn biết trong lòng hai nghĩ gì? Là tình cảm với người cũ chưa dứt hay tình cảm thoáng qua với người mới, đâu mới là thứ tình cảm chân thành mà trái tim hai đang thực sự hướng đến. Tim cô ta đi. Đổi diện một lần, sau đó lãng quên tất cả"

Hải Minh nhìn cô em gái thờ dài rồi lại nhìn ngắm mưa không muốn nói gì thêm. Cả hai cứ đứng đó nhìn màn đêm lạnh lẽo.

Một đêm dài dằng dặc chìm đắm trong cơn mưa buồn. Thái Diệp nằm trên chiếc ghế sofa hướng ánh mắt nhìn ra cửa sổ, Khánh Anh vẫn ngồi ở đầu giường tựa lưng vào thành giường không ai nói với ai câu nào. Từ lúc Khánh Anh đưa Thái Diệp về phòng, cô cứ nằm bất động như thế, trong tâm trí cô cứ xuất hiện hình ảnh của Bảo Nam, những lúc cậu cười, những lúc hai người đấu khẩu, cả những hành động lúc này của Bảo Nam và ánh mắt cậu nhìn cô lúc đó. Tất cả cứ chạy vào đầu cô như một cuộn phim quay nhanh làm đầu óc cô nhức nhối. Nhìn thấy mưa, đột nhiên cô nhớ tới An Vy, đứng rồi, nếu giờ có nó ở bên thì thật tốt biết mấy. Thái Diệp rà tay xuống ghế tìm điện thoại rồi gọi liên tục vào số điện thoại Rain. Nhưng không có ai bắt máy. Đã ngủ rồi sao?

"Mày gọi cho ai vậy?" - Khánh Anh nhìn thấy Thái Diệp cứ liên tục gọi cho ai đó mà không nói gì

"Rain. Nhưng cậu ấy không nghe máy. Chắc là ngủ rồi" - Thái Diệp nói rồi đặt máy xuống lại quay về trạng thái ban đầu

"Cậu ta không ở chung với mày sao?"

"Cậu ấy qua phòng chị Linda ngủ rồi"

"Có sao? Chị Linda đang ở chung với Karl và Key mà? Cậu ta đâu có ở đó? Trước khi đến chỗ mày tao vẫn ở chỗ bọn họ mà" - Khánh Anh nói với điệu bộ hồ hởi nhưng trong lòng lại có cảm giác như chuyện gì đó không hay đang xảy ra, ngay từ lúc mới vào hẳn đã để ý khi không thấy An Vy nhưng không muốn hỏi Thái Diệp trong lúc này nên đành im lặng

"Không thể nào, tin nhắn Rain gửi cho tao vẫn còn đây này" - Thái Diệp bây giờ mới tỉnh táo ngồi dậy đi tới ngồi xuống giường đưa cho Khánh Anh chiếc điện thoại trong đó là tin nhắn được gửi từ số điện thoại có lưu tên Rain

Khánh Anh nhìn một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Thái Diệp:

"Đi lúc nào? Có điều gì bất thường không?"

Thái Diệp nhún mày cúi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn Khánh Anh với vẻ không chắc chắn:

"Trong khoảng 1h trưa tới 7h tối. Lúc tao dậy đi gặp Vũ Phong... Hình như cửa không khóa thì phải"

Khánh Anh nhìn thẳng vào mắt Thái Diệp nói chắc nịch:

" Có người đã bắt cóc cậu ta rồi? "

" Sao... Sao có thể? "

" Thời gian này nói thì tao và Bảo Nam vẫn đang ở phòng chị Linda cùng anh Karl. Bảo Nam về phòng tầm 7 giờ kém thì một lúc sau Key tới tao mới rời đi. Chị Linda chưa gặp An Vy đâu " - Khánh Anh nói rồi giữ lấy vai Thái Diệp nhìn thẳng vào mắt Thái Diệp khi thấy cô bắt đầu hoảng loạn - " Ổ yên trong phòng, đợi tao trở về. Đừng tiết lộ với bất cứ ai "

Nói xong hần chạy đi. Thái Diệp hai bàn tay đã run lên rồi, phải làm sao đây? Bây giờ đã gần 10 giờ đêm rồi, thời gian An Vy mất tích cũng đã được vài tiếng. Thái Diệp bây giờ đã thực sự suy sụp. Nhìn lại phía tủ chiếc áo khoác của An Vy vẫn còn ở đó. Thời tiết đang se lạnh, nó rất sợ lạnh, không lí nào ra ngoài lại không mang theo áo. Sao cô có thể sơ xuất như vậy được? Thái Diệp vội đi tới lấy áo khoác lên người rồi đi ra khỏi phòng, dừng lại nhìn sang phòng bên cạnh cô tự nhủ rằng từ nay sẽ không vì bất cứ người nào mà chịu tổn thương nữa, kể cả người đó là cậu!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giông đến thật rồi

" Hôm nay không say không về " - Karl nâng lon bia lên đưa vào không trung

" Chúc mừng cho tình bạn của chúng ta " - Ngọc Ngân cũng cười rồi đưa lon bia lên chạm vào lon bia của Minh Thiên

" Cạn " - Vũ Phong đưa lon bia lên rồi nhún vai nghiêng đầu cười, cậu đưa lon bia lên miệng uống một hơi

" Lần này mày về lại thấy mày khác hơn 1 năm trước nữa. Riết rồi chẳng nhận ra mày nữa Kay à " - Minh Thiên chắc lưỡi

" Tao vẫn là Kay của chúng mày thôi " - Vũ Phong cười rồi vỗ vỗ vai hai người

" Cuộc đời này đúng là không đoán biết trước được điều gì, hôm nay vui thì cứ vui thôi, biết đâu được ngày mai đã có chuyện xảy đến, đúng không? Uống đi " - Ngọc Ngân cầm lon bia khua tay loạn xạ trước mặt

" Ax Xi, con này. Mới có hai lon đã nói linh tinh rồi. " - Minh Thiên nhướn mày lấy lon bia từ tay Ngọc Ngân xuống rồi lấy ly khác đổ nước ngọt vào cho cô

" Có luôn à? " - Vũ Phong bật cười nhìn một thùng nước ngọt được Minh Thiên lấy ra từ dưới gầm giường

" Hôm nay nhậu nước ngọt thôi, bia tao chỉ mua nhiều đó thôi à " - Minh Thiên cười trừ chỉ trên bàn 6 lon bia

" Vậy mà hô hào ghê lắm " - Ngọc Ngân lờm Minh Thiên rồi lắc lắc đầu cho tỉnh táo - " Bây giờ đã lớn hết rồi, chỉ còn một năm nữa chúng ta phải đi du học để gánh vác công ty cho gia đình rồi, nghĩ tới là phát ngán. Tại sao không thể được như xưa hoài luôn nhỉ? Lúc chúng ta mới chỉ là những cậu nhóc 4,5 tuổi. Lúc đó vô ưu, vô lo. Thật thoải mái "

Vũ Phong chống khuỷu tay lên bàn, hai tay vịn về miếng giấy vo tròn lại, Minh Thiên cúi người về sau tựa vào thành ghế, tay lắc nhẹ ly nước, không gian bỗng chìm trong sự im lặng. Giàu có thì đã sao? Không có ước mơ, không có sự lựa chọn, không có sự tự do? Là như vậy. Đến cả tình yêu cũng có thể là hôn nhân sắp đặt vậy kiếm tiền để làm gì nếu không có những thứ cơ bản đó?

" Còn một năm nữa, sống hết mình thôi " - Minh Thiên cong môi vẽ ra một nụ cười nhẹ

" Cúp học, bỏ tiết, đánh nhau, bày trò chọc phá thầy cô? Đại loại là vậy " - Vũ Phong nghiêng đầu cười rồi đưa lon bia cùng nhẹ vào ly nước Minh Thiên đang cầm

" Ha ha. Khi trở về nhất định phải làm được " - Ngọc Ngân cười lớn nhìn hai đứa bạn thân. Bao nhiêu năm bọn họ đều là học sinh giỏi, đều là ban cán sự lớp nên rất nghiêm chỉnh. Cả ba nhìn nhau cười rồi bắt đầu tám hết tất cả chuyện trên trời dưới đất. Cứ vui vẻ bên nhau mặc cho thời gian cứ trôi qua.

Quay trở lại với Khánh Anh. Bây giờ đã 3 giờ sáng, hần trở về phòng 206 nhưng đã đóng cửa mất rồi, rút trong túi ra chiếc điện thoại, hần bấm vào số Candy rồi gọi, nhưng không ai nghe máy, hần quay lại nhìn vào phía cửa phòng 206 nghĩ ngợi một lúc thì tiếng nói phát ra phía sau đã kéo hần quay lại:

" Mày đứng đó làm gì? " - Bảo Nam mở rộng cửa phòng 207 ra rồi đứng tựa vào tường mệt mỏi vì còn men rượu trong người nhìn Khánh Anh

Khánh Anh đưa đôi mắt hồ hững nhìn Bảo Nam rồi nhìn xuống điện thoại lướt xem gì đó, nói:

" An Vy mất tích rồi, có thể Candy cũng đã ra ngoài tìm cậu ta rồi "

Chất giọng đều đều trầm ổn thường ngày của Khánh Anh vang lên từng chữ rõ ràng. Bảo Nam ngẩng đầu nhìn Khánh Anh như không tin vào tai mình. Cậu loạng choạng đi tới giữ lấy vai Khánh Anh hỏi dồn dập:

" Cái gì? Sao lại mất tích? Mà trời tối thế này, lại còn đang mưa, ra ngoài bây giờ không phải là nguy hiểm lắm sao? Sao mày không ngăn Candy lại? "

Khánh Anh nhìn thẳng vào mắt Bảo Nam như xoáy vào tim cậu:

" Với bản tính của Candy, nếu An Vy mất tích mà nó vẫn ngồi đó thì mới nên lo lắng. Nhưng ngược lại, mày cũng chuẩn bị mất nó đi là vừa "

Bảo Nam buông người Khánh Anh ra ngồi xuống tựa vào một góc tường, nghe được tin từ Khánh Anh giống như tiếng sét thức tỉnh cậu ra khỏi cơn say. Những hành động cậu làm, những lời cậu nói, tất cả đã tái hiện lại. Bây giờ cậu mới nhớ lại tất cả những việc mình làm lúc say. Đó không phải là những lời cậu muốn nói. Không phải như vậy!? Nhưng như vậy thì sao? Nếu cậu không tàn nhẫn như vậy thì Candy cũng đã có người khác. Cậu ôm lấy đầu đau khổ. Rồi sức nhớ ra điều gì, cậu ngẩng cao đầu lên, cậu vịn vào tường đứng dậy:

" Tao phải đi tìm nó, phải đi tìm nó "

Rồi cậu loạng choạng bước đi, cậu dùng hết sức bình sinh cố đi thật nhanh. Khánh Anh lắc đầu thờ dài rồi cũng đi theo cậu. Cả hai cứ đi như thế tìm kiếm Candy trong trời mưa tối tăm

----- 6:15 AM tại nhà hàng khách sạn -----

" Chào buổi sáng " - Ngọc Ngân cười tươi đi tới ngồi vào bàn Minh Thiên, Vũ Phong và Dĩ Mai

Minh Thiên đang cúi đầu bấm điện thoại nghe giọng Ngọc Ngân liền ngược đầu nhìn:

" Không ngủ thêm chút đi "

" Không khí trong lành như vậy, tao không muốn bỏ phí " - Ngọc Ngân cười rồi nhìn ra bên ngoài - " Trời tạnh mưa rồi "

" Sau cơn mưa sẽ là bão tố đấy " - Vũ Phong mắt vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, lên tiếng trên Ngọc Ngân

" Nói xong cái sóng thần ập đến chắc vui " - Minh Thiên bật cười hùa vào

" Vớ vẩn, hai người làm mất hứng quá " - Ngọc Ngân nâng ly cafe □ phục vụ vừa mang tới đưa lên miệng nhấp nhí. Đúng lúc đó thì Khánh Anh đỡ Bảo Nam đi vào.

" Giông đến thật rồi " - Minh Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bảo Nam rồi lăm bầm. Xong liền chạy đến giúp Khánh Anh đỡ cậu ngồi xuống ghế

" Hai đứa làm sao thế? " - Ngọc Ngân buông ly cafe xuống lo lắng hết nhìn Khánh Anh lại nhìn Bảo Nam

Cả hai im lặng không nói gì, cứ ngồi nhìn vào một khoảng không không xác định lại càng làm mọi người tò mò hơn

" Có chuyện gì nói đi chứ, ơ hai thằng này " - Minh Thiên đứng sau lưng vỗ vỗ vào vai Khánh Anh và Bảo Nam rồi cúi đầu xuống nhìn mặt hai người hỏi

" Ồ Candy " - Minh Thiên vừa dứt lời thì Ngọc Ngân thốt lên rồi chạy đến đỡ lấy Thái Diệp khi cô đang thất thểu đi vào. Gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi

Bảo Nam nghe vậy liền bật dậy đi đến trước mặt Thái Diệp, nhìn cô tiều tụy đi nhiều. Chỉ mấy ngày thôi, cậu không nhìn kĩ cô như vậy. Cậu xót xa nhìn cô rồi quát:

" Mày không sao chứ? Sao lại một mình đi tìm Rain như vậy, có biết nguy hiểm lắm không? "

" Tìm... tìm Rain? " - Ngọc Ngân lắp bắp hỏi lại, đứng rồi, hơn một ngày rồi không thấy Rain. Cứ nghĩ Rain vẫn luôn ở trong phòng với Candy sao giờ Candy lại đứng ở đây còn Rain thì sao?

Vũ Phong đứng dậy rồi lấy máy gọi liên tục vào số Rain. Chết tiệt. Tại sao cậu chỉ mới có suy nghĩ sẽ rời xa Rain thì cô ấy lại gặp nguy hiểm? Đáng lẽ tới qua cậu nên lên phòng tìm cô ấy, đáng lẽ cậu không nên tránh mặt cô ấy. Vũ Phong tắt máy rồi chạy đi.

" Anh Kay, anh Kay " - Dĩ Mai đẩy ghế đứng dậy gọi theo nhưng không có tác dụng gì. Cô cứ nhìn theo bóng dáng Vũ Phong đang chạy đi mà lòng đầy oán hận.

" Tìm cô ta sao? Không dễ vậy đâu " - Dĩ Mai lăm bầm rồi cũng quay lưng đi ra khỏi nhà hàng

Thái Diệp vẫn đứng đó, ánh mắt vô hồn nhìn xuống sàn nhà. Bảo Nam cầm lấy cánh tay cô lay nhẹ

" Mày có nghe tao nói gì không? Candy "

Thái Diệp không nói gì, cũng không nhìn cậu lấy một lần, hất bàn tay cậu ra rồi quay sang nhìn Ngọc Ngân với ánh mắt vô hồn đó, cô gỡ tay Ngọc Ngân ra rồi thất thểu đi về phòng. Bảo Nam tính đuổi theo thì bị Khánh Anh giữ lại, lắc đầu nhìn cậu ý bảo để Candy được yên tĩnh. Khánh Anh nhìn sang Minh Thiên:

" Chăm sóc chị ấy giúp em "

Nhận được cái gật đầu của Minh Thiên, Khánh Anh đỡ Bảo Nam về phòng. Ngọc Ngân vẫn bất động như thế, trong đầu cô bây giờ là câu nói của ông nội mình năm xưa: " Camella mất tích rồi ". Mất tích rồi... Đã mất tích rồi, cũng nơi này, cũng thời điểm này, Ngọc Ngân nhắm mắt bịt tai lại như không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa. Nước mắt cô đã lăn dài. Minh Thiên đứng nhìn cô rồi bước tới ôm cô vào lòng vỗ về. Đưa bàn tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô, để cho cô tựa vào vai mình mà khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sự trở lại không báo trước

----- 5h:45 AM Tại một cách rừng cách xa nơi khách sạn mà bọn hắn đang ở -----

" Chị ơi, chị làm sao vậy? " - Tiếng nói trong trẻo của một cô bé chạy tới bên một cô gái đang nằm dưới đất, cô gái ấy không ai khác chính là An Vy. Tay chân nó bây giờ mõi rã rời vì bị trời. Đêm qua nó đã liều mạng cố gắng đưa dây trói cà vào cục đá, đến khoảng 3 giờ AM. Nhân lúc kẻ bịt mặt ngủ quên, nó mới dùng hết sức cởi dây trói ở chân và chạy đi, nó cứ chạy mãi, chạy mãi, không giám nhìn lại, chạy được một lúc lâu thì nó mệt mõi ngã xuống, nó không còn chút sức lực nào để chạy tiếp nữa.

An Vy nghe tiếng cô bé, nó cố gắng mở mắt ra nhìn, cùng lúc đó tiếng bọn bịt mặt phía sau đang ngày một tiến lại gần, dùng hết sức bình sinh An Vy chống tay ngồi dậy, kéo tay cô bé lại gần, nói với cô bé:

" Em hãy tới khách sạn khu nghỉ dưỡng Fusion, tìm chị Vương Thái Diệp đang ở phòng 206 báo với chị ấy, An Vy đang ở ngôi nhà hoang ở đường XXX, đi về hướng tây có một khu rừng. Em nhớ chưa? " - An Vy khuôn mặt tái nhợt nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé dặn dò, đợi cô bé gật đầu An Vy mới dùng hết sức đẩy cô bé đi.

Cô bé nhìn lại An Vy rồi nhìn lại phía sau, một đám người bịt mặt đang tới gần. An Vy cố đứng dậy đẩy cô bé đi:

" Đừng nhìn nữa, chạy đi. Nếu không em cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy "

An Vy đợi cô bé chạy đi rồi mới chuyển hướng cố chạy nhanh để đánh lạc hướng bọn chúng, chạy được một lúc thì nó quy xuống không thể cố gắng thêm nữa:

" Chắc có lẽ cô bé đã an toàn rồi "

Nó lẩm bẩm rồi đôi mắt nó không tự chủ mà nhắm mắt lại. Đám người bịt mặt chạy đến và đưa cô về. Một người trong số đó đã rút máy ra gọi cho ai đó:

" Đã tìm thấy cô ta rồi, thưa cô chủ "

"..."

" Vâng. Chúng tôi trở về ngay đây "

Nói xong, người đó tắt máy rồi nhìn xung quanh một lượt mới quay đi.

Thái Diệp mở rộng cửa phòng bước vào rồi đẩy cửa lại đi đến bên giường cởi áo ra rồi ném chiếc áo và điện thoại xuống giường. Cô ngồi xuống rồi nhìn ra phía cửa sổ. Hình ảnh An Vy lúc đùa giỡn với mưa, nụ cười hồn nhiên của nó lại xuất hiện trong đầu Thái Diệp. Bây giờ không biết sống chết như thế nào. Cô lại khóc, nước mắt cô lại lăn dài. Ngồi xuống dưới sàn, cô ôm lấy chân gục đầu khóc nức nở. Cô sợ, sợ chuyện năm xưa sẽ tái diễn một lần nữa.

~~~~~ Hồi ức ~~~~~

" Nè, cái này mới ngon " - Thái Diệp đưa cho Bảo Nam một trái ổi bé tí rồi lấy trái ổi bự trên tay Bảo Nam đưa vào miệng cắn một miếng thật to rồi nhe răng cười nhìn Bảo Nam đang tức xì khói

"Mày muốn chết đó hả?" - Bảo Nam mặt hầm hầm nhìn Thái Diệp như muốn cướp lại trái ổi

"Không được, của tao mà" - Thái Diệp chạy đi không để cho Bảo Nam có cơ hội cướp lại

"Đứng lại, đứng lại đó cho tao" - Bảo Nam vừa lớn tiếng nói vừa cố tình giậm chân thật mạnh làm Thái Diệp hốt hoảng chạy nhanh hơn. Vì đường trên núi trơn, còn đá nhiều, địa hình lại khó đi, Thái Diệp vấp đá té nhào xuống

"Ấy zaaa" - Thái Diệp té nằm sập xuống đất, cô mếu máo ngẩng đầu dậy thì bóng dáng của Hải My đang nắm tay Camella đi đang chuẩn bị rẽ hướng. Cô chống tay ngồi dậy cũng là lúc Bảo Nam chạy tới

"Mày không sao chứ?" - Bảo Nam lo lắng cầm hai tay Thái Diệp lên thổi thổi vào tay khi thấy tay nó bị chầy xước - "Cho chừa cái thói tham ăn"

"Mày còn nói nữa hả?" - Thái Diệp bậm môi nhìn Bảo Nam rồi xô Bảo Nam té rồi giận dỗi đứng dậy cà nhắc đi về hướng cũ

"Thôi mà, tao xin lỗi mà" - Bảo Nam đi theo nài nỉ

"Dẫn tao đi biển" - Thái Diệp đột nhiên dừng lại quay đầu chu mỏ nhìn Bảo Nam

"Lúc này thì đòi lên rừng, giờ lại đòi đi biển" - Bảo Nam nhăn nhó nhìn Thái Diệp

"Mày không thấy biển à?" - Thái Diệp chỉ tay ra phía xa, ở đây nhìn xuống biển thật thích, đẹp thật. Thái Diệp cười rồi quay sang Bảo Nam nhíu mày - "Không thì thôi" - Thái Diệp bước đi trước

"Được rồi, được rồi" - Bảo Nam giữ tay Thái Diệp lại rồi quỳ một chân trước mặt cô - "Với một điều kiện để tao công mày"

Thái Diệp vui vẻ leo lên lưng Bảo Nam rồi cả hai cùng đi xuống biển. Đến chập choạng tối, Thái Diệp và Bảo Nam vui vẻ trở về Khách sạn đã gặp ông bà nội của hắn, Hải My, Khánh Anh và chị Ngọc Ngân nhưng không thấy Camella đâu.

"Có chuyện gì thế?" - Thái Diệp cùng Bảo Nam đi tới khi nhìn thấy gương mặt ai cũng đang lo lắng

"Tao để lạc mất Camella rồi" - Khánh Anh thất thần, đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm - "Camella muốn tao bắt con bướm bướm cho nó, tao đã để con bé một mình ở đó và cầm vợt đi theo. Một lát sau quay lại thì không thấy đâu nữa, tao đã tìm xung quanh đó nhưng không có dấu vết nào"

"Chắc có sự nhầm lẫn ở đây. Tao thấy Anna ở cùng Camella mà?" - Thái Diệp chỉ vào Hải My, ánh mắt lo lắng nhìn Hải My chờ đợi một thứ gì đó

"Cậu nói gì vậy? Lúc Ken, Camella và hai người lên rừng tôi vẫn còn ở trong phòng mà, chị Linda cũng ở đó mà" - Hải My cũng bộ dạng lo lắng nói

"Không thể nào, tôi không thể nhìn lầm được" - Thái Diệp nhìn Hải My nghi ngờ

"Thôi nào, ông đã báo công an nhờ họ giúp đỡ rồi. Các cháu bình tĩnh lại đi" - ông nội hắn ngăn

"Trời sắp tối rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì của con bé chứ?" - bà nội hắn đưa đôi mắt đỏ hoe sang nhìn ông nội hắn, hai tay run run cố giữ chặt thành ghế

"Không đợi được đâu, mọi người tản ra đi tìm đi" - Ngọc Ngân gạt nước mắt rồi đứng dậy không đợi ai lên tiếng cô vội chạy đi, lần lượt Thái Diệp, Bảo Nam, Khánh Anh, Hải My cũng chạy theo đi tìm. Bấy giờ trên rừng, tất cả mọi người đều tản ra tìm kiếm Camella nhưng giống như cô bé không hề tồn tại vậy. Tìm kiếm cả đêm nhưng không có chút manh mối nào!

~~~~~

Quay lại với thực tại, Thái Diệp co chân lại, siết bàn tay ôm chặt lấy cơ thể. Người cô đang run lên vì đói, vì mệt và vì sợ. Nỗi ám ảnh năm xưa chưa dứt, Camella chưa trở về, bây giờ lại đến An Vy, người bạn thân chỉ mới quen nhưng hiểu cô và luôn làm cho cô vui vẻ. Candy ngược khuôn mặt giàn giụa nước mắt nhìn lên chiếc áo khoác của An Vy, tay vịn lên giường đứng dậy đi tới lấy áo An Vy xuống áp vào má mình, giọng nói yếu ớt:

"Rain, cậu đang ở đâu? Camella, tại sao bây giờ em vẫn chưa quay về?"

Thái Diệp ngồi xuống giường ôm lấy áo An Vy khóc lên thành tiếng:

"Trở về đi mà. Làm ơn"

Càng nghĩ cô lại càng khóc lớn hơn. Bảo Nam đứng ở ngoài cửa nhìn vào, xót xa nhìn cô rồi đi ra đóng nhẹ cửa lại, cậu khẽ thở dài rồi trở về phòng, nhìn thấy Khánh Anh vẫn đang ngồi làm gì đó trên máy tính, Bảo Nam mệt mỏi ngả người xuống giường, mệt mỏi nói:

"Bây giờ làm sao? Đã báo với nhà trường chưa?"

"Bây giờ chúng vẫn chưa hành động, trước mắt hãy giữ kín chuyện này" - Khánh Anh vẫn chăm chú nhìn vào máy tính

" Nói vậy là mày đã biết ai bắt cóc Rain? " - Bảo Nam bật dậy nhìn Khánh Anh

" Đây cũng là điều tao muốn biết " - Khánh Anh cất máy tính đi rồi nhìn Bảo Nam - " An Vy vẫn đang an toàn, đừng lo lắng. Nghi ngơi đi, tối nay tao và mày còn có việc để làm " - Khánh Anh vỗ vỗ vai Bảo Nam rồi đi vào phòng tắm. Bảo Nam ngả người xuống giường thờ dài nhẹ nhõm.

Bên ngoài, trời đã tạnh mưa nhưng mây đen vẫn chưa tản ra, Hải Minh khoanh tay trước ngực đứng trước cửa sổ nhìn ra xa. Hơn một ngày rồi cậu đã không nhìn thấy Rain. Cậu nghĩ ngơi một lúc rồi lấy điện thoại trong túi ra cậu bấm gọi cho Dĩ Mai

" Alo, ai vậy? " - giọng Dĩ Mai vang lên từ đầu giây bên kia

" Alo, ai vậy? " - Không nhận được câu trả lời Dĩ Mai lên tiếng hỏi lại

" Là... Tôi " - Hải Minh lên tiếng

" Có chuyện gì không? " - Dĩ Mai trả lời

" Gặp nhau chút đi " - Hải Minh

" Sân thượng khách sạn " - Dĩ Mai nói rồi tắt máy.

Hải Minh cũng tắt máy rồi khoác chiếc áo đi đến chỗ hẹn. Dĩ Mai đang gọi cho ai đó, thấy Hải Minh đi tới, Dĩ Mai tắt máy rồi nhìn theo bước chân cậu.

" Đã lâu chúng ta không gặp riêng như thế này. Cậu vẫn khỏe chứ? " - Dĩ Mai đứng trước mặt Hải Minh nhìn cậu cười nhẹ

" Một năm qua cậu sống thế nào? " - Hải Minh dứt tay vào túi cúi đầu rồi ngẩng mặt nhìn cô

" Rất tốt. " - Dĩ Mai quay lưng lại bước lên trước tựa vào lan can chống cằm nhìn xuống. Nhìn từ trên cao có thể nhìn hết khuôn viên khách sạn, nhìn ra biển xa xanh rộng lớn. Thật đẹp, đẹp giống như một bức họa không tỳ vết.

" Tại sao một năm trước cậu lại bỏ đi? " - Hải Minh cũng bước lên tựa vào lan can nhìn ra biển cả

" Fin này " - Dĩ Mai chần chờ một lúc rồi quay sang Hải Minh nói - " Cảm ơn cậu hai năm trước đã cho tôi những hồi ức đẹp đẽ. Nhưng xin lỗi, tình cảm tôi dành cho cậu chỉ là cảm mến chứ chưa phải là tình yêu. Người tôi yêu từ trước tới giờ là anh Key. Anh ấy luôn từ chối tôi. Mặc dù tôi biết anh đã có người khác nhưng tôi vẫn không thể nào quên được. Lúc bắt đầu với cậu, thực lòng tôi muốn làm lại từ đầu, nhưng không thể... Tôi xin lỗi "

Hải Minh quay đầu nhìn Dĩ Mai rồi lại hướng mắt nhìn ra xa:

" Cảm ơn cậu đã thật lòng nói hết những gì tôi thắc mắc bao năm qua. Vì câu trả lời này tôi đã luôn đóng cửa lòng mình. Đến lúc tìm được cô gái tôi muốn bảo vệ lại không giám theo đuổi tới cùng, hoài nghi chính bản thân "

Hải Minh nói xong thì chạy đi, bây giờ cậu đã có câu trả lời của mình, cậu khẽ cười rồi chạy xuống phòng 206. Cậu nhấn chuông mãi nhưng không ai trả lời, gọi cho Rain và Candy đều không ai nghe máy.

" Bọn họ đi đâu được nhỉ? Hay là đã ra biển chơi rồi? " - Hải Minh lẩm bẩm rồi tiếp tục chạy đi tìm nó

Ở trong phòng 207, Bảo Nam và Khánh Anh đang ăn cơm thì tiếng chuông điện thoại của Khánh Anh vang lên, Khánh Anh nhấc máy nghe rồi đập mạnh tay đang cầm thìa xuống bàn làm Bảo Nam giật mình hốt, ho sặc sụa:

" Mày điên à? "

" Không đợi đến tối được đâu, có lẽ Candy cũng là mục tiêu của bọn chúng. Đi thôi "

" Là...là sao? " - Bảo Nam ngơ ngác nhìn Khánh Anh đứng dậy đi tới tủ lấy quần áo - " Giải thích cho tao hiểu đi? "

" Tao nhận thấy sự sơ hở của bọn chúng trong tin nhắn giả mạo An Vy gửi cho Candy. Candy ốm chỉ có những người ở trong bàn ăn trưa hôm chúng ta thực hiện trò chơi ở trên núi. Tao đã đi xem lại camera và đúng như tao nghĩ, có một người lạ mặt tới làm An Vy ngắt xiu rồi mang đi. Tao đã dò theo camera tìm ra biển số xe của hắn và cho người tìm kiếm. Vì muốn đợi kẻ chủ mưu xuất hiện nên tao định tối nay mới hành động, nhưng vừa rồi người của tao báo Candy đã bắt taxi đi đâu đó và có người đang theo dõi nó. Khả năng lớn là Candy đã được thông báo tin tức của An Vy để dụ nó vào bẫy " - Khánh Anh cầm bộ quần áo trên tay nhìn Bảo Nam nói một hơi

" Còn đứng đó làm gì, nhanh lên " - Bảo Nam nghe xong thì đẩy Khánh Anh vào phòng tắm rồi hốt hải ngồi dậy đi lại tủ lấy đồ. Cả hai thay đồ xong thì đã có một chiếc xe đợi bọn hắn sẵn ở đó. Bọn hắn lên xe rồi xe bắt đầu lăn bánh. Phía sau chiếc taxi của Vũ Phong cũng vừa lúc về tới, nhìn thấy sự bất thường của hai người Vũ Phong cho bác tài đuổi theo.

Lúc này, Ngọc Ngân vẫn còn nằm ở trong phòng, trong tim cứ nhảy nhộn nhịp như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

" Mày dậy ăn chút cháo đi " - Minh Thiên bước đến ngồi xuống giường đặt tô cháo lên tủ cạnh đầu giường

" Có tin tức gì của Rain không? " - Ngọc Ngân quay sang nhìn Minh Thiên

" Vẫn chưa. Bây giờ điều mày nên làm là ăn chút gì đi. Nếu lỡ mày lại ngất xỉu đi như lúc này thì lại càng khiến Ken lo lắng hơn, sao có thể yên tâm đi tìm Rain " - Minh Thiên dỗ ngọt Ngọc Ngân rồi cúi người về phía trước đỡ Ngọc Ngân ngồi dậy rồi cầm tô cháo lên thổi

" Tại sao Ken lại không cho thông báo với ai? Nó đang làm trò gì thế? Nếu lỡ Rain xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào? " - Ngọc Ngân tức giận nói, khuôn mặt cô cũng không khá hơn lúc này là bao nhiêu

" Ken không phải là người bông bột. Nó làm thế chắc là có lí do. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa " - Minh Thiên an ủi Ngọc Ngân

" Nhưng sao tao lại cảm giác sắp có chuyện gì đó. Tim tao đập liên hồi. Cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Không được, mày dẫn tao qua phòng Ken đi " - Ngọc Ngân kéo chân ra rồi đặt chân xuống sàn

" Nhưng mà... "

" Tao có cảm giác gì đó lạ lắm. Đưa tao đi đi nếu không tao sẽ không an tâm " - Ngọc Ngân nói rồi đứng dậy đi, Minh Thiên vội đỡ rồi rồi đành chấp nhận đưa cô qua phòng Khánh Anh, đến trước phòng 207, Minh Thiên nhấn chuông hoài nhưng không có ai trả lời. Cậu liền lấy điện thoại ra gọi nhưng cũng không nhận lại được câu trả lời nào. Cậu quay sang nhìn Ngọc Ngân lắc đầu ý bảo không có ai ở trong này, điện thoại cũng không ai nghe, Ngọc Ngân ôm lấy ngực tựa vào tường.

" Linda, Linda " - Minh Thiên vội đỡ Ngọc Ngân đứng dậy cho cô dựa vào người

Hải Minh chạy tới trước hai người lo lắng hỏi:

" Chị Linda sao vậy? "

" Chị không sao, chị chỉ hơi mệt thôi " - giọng nói yếu ớt của Ngọc Ngân lại càng làm cho hai người lo lắng hơn. Đúng lúc đó tiếng một cô bé phát ra làm cả ba đều hướng ánh mắt quay lại nhìn. Một cô bé chừng ba tuổi có khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu đang ngước mặt lên nhìn ba người, bên cạnh là một cô gái chạc tuổi bọn hắn cũng đang nhìn ngược lại bọn họ.

" Anh chị cho em hỏi chị Thái Diệp là ai ạ? " - Cô bé cất giọng trong vắt nhẹ nhàng hỏi

Cả ba bất động nhìn cô bé rồi lại nhìn nhau rồi lại nhìn cô bé...

" Camella... Là em thật sao? "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sự thật được hé lộ

Dừng lại trước một cánh rừng, Thái Diệp bước xuống xe rồi kêu bác tài chạy xe đi, cô lấy máy ra rồi bấm gọi cho ai đó:

" Tôi đã đi theo những gì các người chỉ dẫn. Bây giờ tôi phải làm gì tiếp? "

"... " - đầu dây bên kia

Nhận được câu trả lời, Thái Diệp cất máy vào túi, nhìn xung quanh rồi chậm chậm bước vào khu rừng, đi được một lúc thì Thái Diệp nhìn thấy một con đường mòn, cô thận trọng nhìn xung quanh rồi bước theo con đường đó, đi mãi vào sâu trong khu rừng, Thái Diệp mới thấy một ngôi nhà hoang.

" Ai lại có thể sống được ở nơi này chứ? "

Cô lảo lảo rồi đi thẳng đến trước ngôi nhà, những kẻ bịt mặt bây giờ đã chú ý đến sự xuất hiện của cô và đi tới chặn đứng trước mặt cô:

" Bạn tới đâu? " - Thái Diệp vừa nói vừa lén nhìn xung quanh một lượt

Một tên bịt mặt đứng ở giữa nghiêng người nhìn phía sau lưng cô rồi nói:

" Không có ai đi theo cô chứ? " - Đội Thái Diệp gật đầu hắn lại nói tiếp: " Muốn gặp được bạn cô thì hãy giơ tay chịu trời "

Thái Diệp chần chừ một lúc rồi nhìn xung quanh:

" Làm sao tôi biết được trong này có bạn tôi thật hay giả chứ? "

Tên đó cười lớn rồi đưa điện thoại ra cho Thái Diệp xem, trong đó là hình An Vy đang bị trói trong một căn phòng

"Dám tới một mình thì cô nghĩ còn có thể trả giá với chúng tôi sao? "

Nói xong hắn ra lệnh cho mấy người bên cạnh đi tới giữ lấy Thái Diệp. Thái Diệp vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi tay bọn chúng, cô đành để mặc cho bọn chúng trói tay rồi mang đi. Bọn chúng dẫn cô đi vào một căn phòng nhỏ trong căn nhà hoang, Thái Diệp vừa bước vào, đập trước mắt cô là hình ảnh An Vy với khuôn mặt tái nhợt đang bị trói vào một chiếc ghế. Thái Diệp bị đẩy vào rồi cũng trói cô vào bên cạnh An Vy, dùng dây thừng trói chặt chân cô lại, xong xuôi bọn chúng đi ra, bây giờ cô không cảm thấy đau đớn vì bị bọn chúng trói chặt nữa nữa mà cô đang rất lo lắng cho An Vy:

"Rain, Rain, cậu tỉnh dậy đi " - Thái Diệp cố gọi An Vy dậy nhưng không có ích gì

Thái Diệp bèn dùng đôi vai của mình cố lay lay An Vy dậy:

" Tỉnh dậy đi, Rain. Rain "

An Vy cử động đôi mắt rồi từ từ mở mắt ra nhìn:

" Candy...? " - Nó một mõi quay sang, đưa đôi mắt không chút sức lực cố mở ra nhìn Thái Diệp

" Ủ, tôi đây, cậu không sao chứ? Bọn chúng không làm gì cậu chứ? " - Thái Diệp lo lắng nhìn An Vy

" Cậu gặp được cô bé rồi sao? Nhưng sao cậu cũng bị trói vậy? Sao không gọi người khác đến giúp mà một mình tới đây? " - An Vy thều thào

" Cô bé nào? Bọn chúng chủ động gọi cho tôi rồi chỉ dẫn cho tôi tới đây, nếu tôi báo với người khác, sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm nên một mình tới đây " - Thái Diệp cố xích lại gần An Vy - " Cậu dựa vào vai tôi đi "

" Cậu đúng là ngốc " - An Vy thều thào rồi gục đầu lên vai Thái Diệp

" Sao nhìn cậu không có chút sức lực nào vậy? " - Thái Diệp lo lắng hỏi

" Bọn chúng giam tôi ở đây không cho tôi ăn, tôi rất thèm đùi gà rán. Khi trở về tôi nhất định ăn cho tới lúc bụng mới thôi " - An Vy yếu ớt cười để Thái Diệp đỡ lo

Thái Diệp cũng bật cười, cô rất nhớ những câu nói đùa của An Vy, tiếng nó cười, rất hồn nhiên, rất thoải mái.

" Có cậu là đồng đội thật tốt. " - Thái Diệp cười rồi cũng dựa đầu vào đầu An Vy

" Phải nhịn đói, không vui đâu. Mà cậu đừng bảo là không mang gì nhé? Ít ra cũng phải giấu vào gói bím bím chứ? Đến gặp tôi chẳng lẽ lại đi tay không? "

" Trở về tôi sẽ mua cho cậu " - Thái Diệp bật cười nghe An Vy nói. Thật tốt, bây giờ cô có thể an tâm rồi. Dù có chuyện gì xảy ra cũng đã có cô ở bên nó.

" Cậu và Kin có tiến triển gì không? "

Thái Diệp im lặng một hồi rồi lắc đầu:

" Thời gian cậu mất tích đã xảy ra rất nhiều chuyện, không giống như trước kia nữa đâu "

" Tình cảm của cậu dành cho Kin thì sao? Cũng thay đổi luôn sao? "

" Không. Trải qua mọi chuyện thì tôi mới càng hiểu rõ tình cảm của bản thân dành cho Kin. Tôi yêu Kin, đúng. Nhưng kể từ lúc nhận biết được cậu mất tích thì tôi đã quyết định chôn chặt tình cảm này rồi. Tôi sẽ không vì Kin chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa " - Thái Diệp thờ dãi

" Cậu đã nói cho cậu ta nghe chưa? Câu " tôi yêu Kin " đấy " - An Vy một mõi khép hờ đôi mắt lại

" Có lẽ sẽ không còn cơ hội đâu "

" Không cần cơ hội vì tao đã nghe đủ rồi " - Thái Diệp vừa dứt lời thì một chất giọng quen thuộc vang lên, rồi sau đó là tiếng người nào đó vừa nhảy xuống sân, rất nhẹ nhàng.

Cả An Vy và Thái Diệp đều quay sang hướng tiếng âm thanh phát ra. Thân ảnh hai người mặc bộ đồ đen, đội mũ đen, đi giày cũng màu đen đang bước tới gần bọn nó.

" Sao hai người lại ở đây? " - Thái Diệp nhìn hai người đang tới gần liền hỏi, có chút ngạc nhiên

" Làm sao tụi này bỏ mặc hai người được " - Khánh Anh nghiêng đầu rồi đi tới quỳ một chân xuống bên cạnh An Vy - " Cô cầm tỉnh con Heo à?

Trong tình huống nào cũng nghĩ tới ăn vậy? "

" Đây là câu nói cậu nên nói với người đang bị trời à? - An Vy cố ngược đầu dậy lờm Khánh Anh

" Thái độ gì vậy? Đừng quên bây giờ chỉ tôi mới cứu được cô nhé? "

" Vậy tôi ở đây cũng được " - An Vy nói xong lại gục đầu lên vai Thái Diệp nhắm mắt

" Cậu ở lại một mình đi, Candy tôi phải mang đi rồi " - Bảo Nam nửa đùa nửa thật nhìn An Vy cười rồi lại nhìn sang Thái Diệp

" Nhìn gì mà nhìn? Tao cũng không thèm đi với mày đâu " - Thái Diệp không thèm nhìn Bảo Nam lấy một lần, quay sang hướng khác nói

" Vừa nãy thì bảo yêu tao, bây giờ trở mặt hả? " - Bảo Nam quay đầu Thái Diệp lại nhìn mình, Thái Diệp đang bị trời nên không thể làm gì khác

" Không phải tao? " - Thái Diệp gồng lên cãi.

Đúng lúc đó tiếng nói chuyện ở bên ngoài phát ra, bốn đứa nó khựng lại một lúc nhìn ra bên ngoài.

" Hai người tìm chỗ trốn đi " - Thái Diệp lên tiếng

Bảo Nam và Khánh Anh nhìn nhau gật đầu rồi chui ra cửa sổ vừa nãy.

An Vy và Thái Diệp vẫn cứ nhìn ra tò mò không biết kẻ nào có xích mích với hai người. Một đám người chừng 7,8 người bước vào, đi đầu là ba cô gái... Rất quen thuộc.

" Ngưỡng mộ tình bạn của hai người thật " - Dĩ Mai đi vào vỗ vỗ tay rồi cười lớn

" Cậu muốn gì? " - Thái Diệp trừng mắt ngược nhìn Dĩ Mai

" Muốn gì sao? " - Dĩ Mai nhìn Thái Diệp bằng ánh mắt sắc lạnh rồi bước tới cúi xuống dang mạnh tay tát Thái Diệp đến nỗi khóe miệng của Candy chạy máu - " Tao đã cảnh cáo mày rồi mà, tại sao mày cứ tới gần anh Kay vậy? Ôm ấp nhau ở ngoài biển chưa đủ còn muốn hẹn riêng nhau? Mày đừng thách thức lòng miến nhẵn của tao "

" Thảm hại " - An Vy cười lớn nhìn thẳng vào Dĩ Mai

" Mày câm đi. Để mày nhện đói đã là may mắn cho mày lắm rồi. Đừng nghĩ tao sẽ bỏ qua cho mày dễ dàng như vậy " - Dĩ Mai quay sang An Vy lạnh lùng nói

" Được, vậy thì tìm tôi đi. Bản thân cô không chiếm được tình cảm của người mình yêu thì thôi đi, bây giờ còn đổ lên đầu người khác? Nực cười " - An Vy nhìn Dĩ Mai khinh khỉnh nhếch môi

Dĩ Mai cười rồi đưa tay ra bóp miệng An Vy:

" Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó. Tao và anh Kay lớn lên bên nhau, đáng lẽ anh ấy phải là của tao. Nhưng vì mày, tất cả đều vì mày đã xen vào giữa tao và anh ấy "

Thái Diệp nhếch môi cười rồi duỗi chân ra đạp vào chân Dĩ Mai làm cô ngã ngửa, ánh mắt đầy sát khí nhìn Thái Diệp:

" Mày giám? " - Dĩ Mai ngồi dậy buông tay tát Thái Diệp nhưng Thái Diệp đã nhanh hơn quay mặt đi né cái tát của Dĩ Mai

" Tôi và Kay hoàn toàn không có như cô nói. Giữa chúng tôi chỉ có tình cảm anh em. Cô có biết cô đang làm trò cười cho chúng tôi không? Nhưng xin lỗi, cô diễn dở thật. Chẳng vui " - Thái Diệp nhìn Dĩ Mai với nửa con mắt làm cô tức xì khói, xong lại ngược đầu lên nhìn hai cô gái đang khoanh tay đứng nhìn - " Còn hai người nữa, có chuyện gì nói luôn đi. "

Hải Băng nhìn Thái Diệp rồi cười - " Thật tội nghiệp, nếu Kin nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô sẽ có cảm nghĩ như thế nào nhỉ? "

" Cậu ta nhất định sẽ giết chết cậu? " - An Vy nhìn Hải Băng nói rồi lại cười nhìn Thái Diệp - " Yên tâm, cậu vẫn rất xinh "

" Tôi chưa bao giờ quên điều đó " - Thái Diệp nhún vai nhìn An Vy với vẻ đó là điều dĩ nhiên

" Thôi đủ rồi. Chết đến nơi còn nhiều lời " - Hải My bây giờ mới lên tiếng

" Nếu có chết, tôi cũng sẽ lời cô theo " - Thái Diệp đưa ánh mắt lửa giận nhìn Hải My - " Chuyện năm xưa tôi vẫn chưa tính đủ với cô, chết sao dễ dàng như vậy được "

" Chuyện của Camella sao? Ha ha. Một năm qua chắc cậu khó chịu khi thấy tôi lắm nhỉ? Thôi được, tôi sẽ nói cho cậu mọi chuyện. Một năm trước, vì tôi mệt nên ở lại trong phòng cùng chị Linda, chị Linda có cuộc gọi nên đã ra ngoài. Vì buồn chán nên tôi đã lên rừng tìm các cậu, lúc đó tôi gặp Camella đang ngo ngắc đi tìm mấy người, tôi chạy đến bên con bé hỏi chuyện mới biết Ken để nó một mình rồi đi bắt bướm bướm cho nó. Tôi liền dắt nó đi tìm

Ken, đứng lúc đó lại nhận được cuộc gọi từ anh hai nói là Lazy hôm nay sẽ đi nước ngoài. Tôi vì quá bất ngờ, hỏi anh hai tôi đủ mọi chuyện đến lúc nhìn lại đã không thấy con bé nữa. " - Dĩ Mai đi tới cúi người nhìn Thái Diệp - " Cũng không thể trách tôi được, có trách thì hãy trách mấy người có mỗi đứa trẻ con cũng không trông được "

Thái Diệp nghe xong tức giận đến đỏ mặt, cố gắng vùng vẫy ra khỏi chiếc dây thừng, bây giờ cô chỉ muốn lao tới đánh cho người trước mắt cô không thể nói được.

" Tại sao? Camella lúc đó chỉ mới hai tuổi, tại sao cô nhần tâm đến như vậy? TẠI SAO? Con bé còn nhỏ không thể đi xa nhanh như thế được, tại sao cô không đi tìm? Camella dù sao cũng là em gái Ken, cô luôn miệng nói yêu Ken, là yêu như vậy sao? TẠI SAO? " - Thái Diệp vừa khóc vừa hét vào mặt Hải My đầy oán hận. Tay chân đang cố thoát ra khỏi chiếc dây thừng nhưng bất lực.

" Tôi cũng không còn cách nào khác, lúc đó cô cũng đã thấy, phía dưới đó chính là biển cả. Mới thoáng chốc đã không thấy con bé đâu, nếu như con bé rơi xuống biển hoặc gặp bất cứ nguy hiểm nào, Ken sẽ hận tôi đến chết. Tôi chỉ còn cách quay về phòng giả vờ nằm ngủ, chị Linda trở về vẫn nghĩ tôi vẫn luôn nằm nghỉ ở trong phòng. Chuyện xảy ra là ngoài ý muốn. Tôi cũng rất thương con bé, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể để Ken hiểu lầm bất cứ chuyện gì. Tôi không thể để mất anh ấy. Hôm nay cũng vậy, tôi không muốn động chạm tới cậu, người tôi muốn cảnh cáo là cô đấy " - Hải My nói rồi nhìn sang An Vy - " Nhanh chóng rút khỏi cuộc sống của bọn tôi, cô không thích hợp ở nơi này đâu. Rút đi trước khi tôi không còn giữ được bình tĩnh "

" Cô không sợ chúng tôi sẽ nói lại với Khánh Anh sao? " - An Vy nhếch môi cười khinh bỉ nhìn con người thủ đoạn trước mặt

" Cô nghĩ anh ấy sẽ tin chị gái của anh ấy, bạn gái của anh ấy hay lời nói nhảm của hai cô? " - Hải My vỗ vỗ nhẹ vào má An Vy

" Không cần nói nhiều nữa. " - Dĩ Mai nói rồi kéo Hải My ra sau - " Lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau nếu còn không biết điều thì đừng trách bọn tao... Một vụ tai nạn? Mất tích... Và biến mất? Rất đơn giản đấy " - Dĩ Mai lạnh lùng nói rồi hét nhìn Thái Diệp đến nhìn An Vy

" Để tôi xem em giám làm gì họ? " - Tiếng Vũ Phong vang lên làm cả bọn đều quay lại nhìn, bốn tên bị mặt bây giờ đã đứng một hàng ngang ngăn không cho Vũ Phong bước tiếp vào

" Tránh ra " - Vũ Phong lạnh lùng nhìn từng người một.

" Anh... Anh à " - Dĩ Mai ấp úng, khuôn mặt sợ hãi nhìn vào người Vũ Phong đang đầy sát khí. Hải My và Hải Băng chưa kịp định thần lại thì Khánh Anh cùng Bảo Nam cũng nhảy từ cửa sổ vào, cả hai lạnh lùng không nói gì chỉ bước tới cời dây trói cho bọn nó. Hàn khí tỏa ra từ ba người bọn hắn làm cho Dĩ Mai, Hải My và Hải Băng đều không tự chủ mà run rẩy.

" Cô còn gì để nói không? "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nụ cười hạnh phúc

Giọng nói đó không ai khác chính là Ngọc Ngân. Ngọc Ngân dắt tay một đứa bé đi vào, phía sau là Minh Thiên, Hải Minh và một cô gái lạ mặt. Nghe thấy giọng nói của Ngọc Ngân ai nấy đều ngoảnh lại nhìn. Khánh Anh vừa thấy cô bé mà Ngọc Ngân dắt vào liền thay đổi sắc mặt, từ lạnh lùng, giận dữ đến hoang mang, ngạc nhiên. Nước mắt hắn không tự chủ mà rơi xuống, hắn cứ nhìn chăm chăm vào cô bé. Cả Thái Diệp và Bảo Nam cũng có cảm xúc tương tự, chỉ có nó là mặt mũi, đôi mắt lơ lơ dường như không thể gắng gượng thêm được nữa. Bọn hắn cứ bất động nhìn chăm chăm cô bé cho đến lúc cô bé gỡ tay Ngọc Ngân chạy đến phía Khánh Anh, cầm lấy tay An Vy lắc lắc, chất giọng trong trẻo, cao vút vang lên thức tỉnh tất cả mọi người:

" Chị An Vy, chị làm sao thế? "

An Vy cố gắng nhìn xuống cô bé rồi từ từ nhắm chặt đôi mắt lại ngã vào lòng hắn. Bây giờ hắn mới nhìn sang An Vy. Hắn vòng tay ôm lấy nó rồi lay lay người nó:

" An Vy, An Vy "

" Đưa nó về khách sạn đi, chắc nó bị kiệt sức " - Thái Diệp nhìn sang Khánh Anh nói.

Khánh Anh bế sóc nó lên rồi chạy đi. Bảo Nam bế Khánh An lên rồi cùng mọi người chạy nhanh theo Khánh Anh. Bây giờ chỉ còn lại chín con người đang nhìn nhau.

" Các người ra ngoài đi " - Vũ Phong nhìn mấy kẻ lạ mặt rồi ra lệnh

Bọn chúng cứ chần chừ nhìn nhau cho đến lúc nhận được cái gật đầu của Dĩ Mai mới bước ra ngoài.

" Chuyện này là sao? Anna? " - Hải Minh nhìn chăm chăm vào Hải My, khuôn mặt sợ hãi đến tái đi

" Em... Em " - Hải My bật khóc nói không ra tiếng

" Bọn em chỉ muốn cảnh cáo cô ta thôi " - Hải Băng thấy vậy liền xen vào nói

" Em cảm miệng đi " - Hải Minh tức giận lớn tiếng quát. Đây là lần đầu tiên cậu tức giận như vậy. Hải Băng, Hải My cúi đầu sợ hãi

" Cô ta cũng có làm sao đâu? Sao phải căng thẳng như vậy? " - Di Mai nắm chặt bàn tay cố gắng giữ bình tĩnh rồi nói

Vũ Phong vẫn lạnh lùng bước từng bước tiến gần đến chỗ Di Mai.

" Anh... Anh muốn làm gì? " - Di Mai run rẩy đi lùi lại về phía sau

Vũ Phong áp sát cô vào tường, đôi mắt sắc lạnh như xoáy vào tim gan cô, giọng nói như muốn nuốt chửng người trước mặt:

" Đây là lần cuối anh cảnh cáo em. Nếu em còn dám đụng chạm tới hai người họ thì kẻ thù của anh chính là em "

Vũ Phong nói xong buông Di Mai ra rồi quay lưng bước đi. Di Mai bây giờ ngồi xuống mới dám thở mạnh ra. Mặc dù cô biết Kay chưa từng thích cô nhưng chưa bao giờ đối xử với cô như vậy. Trong lòng sợ hãi bao nhiêu lại căm hận Rain và Candy bấy nhiêu. Cô nắm chặt đôi bàn tay lại, nước mắt đã rơi từ lúc nào, cô đã vì anh làm không biết bao nhiêu chuyện vậy mà anh lại vì bọn họ tàn nhẫn với cô như vậy?

Hải Minh nhìn cả ba một lượt rồi nhìn vào Hải My và Hải Băng lạnh lùng nói:

" Lúc trở về hãy nghĩ cách mà ăn nói với ba mẹ "

Nói xong, cậu quay người chạy đi. Trong lòng cậu đang rất sợ hãi. Cậu cảm nhận được khoảng cách giữa cậu và nó. Cậu lo lắng nó sẽ gặp chuyện gì, lo lắng nó sẽ hận cậu. Bây giờ cậu chỉ muốn trở về thật nhanh để gặp nó.

Hải Minh vừa đi khuất, Hải My run rẩy quỵ xuống đất. Đôi mắt sợ hãi vẫn không giảm bớt. Hải Băng thấy vậy quỵ xuống bên chị vỗ về:

" Không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi "

" Anh Ken.. Anh Ken nhất định sẽ hận tao đến chết. Phải làm sao đây? Tao không thể mất anh ấy được, không thể. KHÔNG THỂ " - Hải My run rẩy nói rồi hét lên, hai tay ôm lấy đầu khóc lớn. Bây giờ cô mới hoàn hồn, mới có thể khóc được. Hải Băng nhìn thấy thì chỉ biết ôm chặt Hải My vào lòng vỗ vỗ. Đến một lúc sau, Di Mai gạt đi nước mắt, chống tay đứng dậy:

" Đứng, không thể mất anh ấy được " - Di Mai đi tới trước mặt Hải My đưa tay ra rồi nói - " Bỏ qua quá khứ, hợp tác vui vẻ "

Hải My ngược khuôn mặt đăm lẹ lên nhìn chăm chăm vào Di Mai, một lúc sau cô gạt đi dòng nước mắt rồi cầm lấy tay Di Mai đứng dậy:

" Cô từng bỏ tôi đi không nói một lời, cũng chính vì cô mà hôm đó tôi mới để lạc mất Camella, bây giờ cô vẫn còn dám nói câu đó với tôi sao? "

" Tôi đã nói rồi, tôi không có tình cảm với anh trai cô. Hơn nữa, dù cô có trách tôi thì mọi chuyện cũng không thể quay ngược trở lại. Nếu muốn kéo Ken về tay mình, cô nhất định phải hợp tác với tôi " - Di Mai một lần nữa đưa tay ra trước mặt Hải My

Hải My đứng nhìn Di Mai, hai người cứ như đang đấu mắt. Di Mai lại tiếp lời:

" Nếu không thì thôi vậy "

" Khoan đã. Với một điều kiện " - Hải My nhìn thấy Di Mai đang muốn quay đi thì lên tiếng

" Cô muốn gì? " - Di Mai nói

" Cô không được tiếp cận hay làm bất cứ việc gì gây tổn thương cho anh hai tôi nữa. Nếu không tôi sẽ tự có cách biết trả đủ cho cô!? "

" Có một điều cô vẫn luôn quên là tôi chưa bao giờ tiếp cận Fin. Cũng đã từng thực lòng muốn bắt đầu một tình yêu mới nhưng tình cảm không cho phép tôi tiếp tục với Fin. Cô yêu Ken như vậy chắc cũng có thể hiểu được "

" Vậy được, bỏ qua mọi chuyện " - Hải My đưa tay ra. Di Mai cũng đưa tay ra bắt tay Hải My. Cả hai nhìn nhau một lúc rồi cùng Hải Băng trở về.

Bên ngoài, trời lại bắt đầu mưa. Trong phòng 206, bây giờ mọi người đã tản về phòng vì đều đã mệt mỏi. Khánh Anh đặt An Vy lên giường rồi bắt gác nhìn ngắm nó. Nhìn nó ngủ thật yên bình. Ngoài cửa, Khánh An nhón chân lên cố mở cửa nhưng nắm cửa cao quá, cô bé không thể mở được:

" Em đến tìm chị An Vy sao? " - Bảo Nam quỳ xuống bế cô bé lên rồi mở cửa bước vào. Khánh Anh quay lại nhìn thì bắt gặp Khánh An đang vòng tay ôm cổ Bảo Nam đi vào:

" Camella " - Hân chỉ thốt ra tên cô bé rồi bật đến ôm chầm lấy cô bé từ cánh tay của Bảo Nam

" Hai xin lỗi, là hai không tốt đã để em phải chịu khổ nhiều " - Hấn vừa nói vừa hôn khắp đầu Khánh An. Cô bé ngây thơ nghiêng đầu nhìn:

" Anh là anh hai của Khánh An thật sao? "

" Đúng vậy. " Khánh Anh bế cô bé đến ngồi trên giường rồi đặt cô bé ngồi gọn lên chân hấn. Đưa đôi tay lên lấy chiếc dây chuyền từ cổ Khánh An ra, mặt dây chuyền có chữ Khánh An, hấn đưa tay ra rồi kéo tay áo lên, hấn cũng có một chiếc vòng tay có chữ Khánh Anh. Khuôn mặt ngây thơ của cô bé cứ nhìn theo hành động của Khánh Anh, đôi môi nhỏ chúm chím cười rồi ôm lấy cổ Khánh Anh:

" Vậy là Khánh An tìm được anh hai rồi "

" Anh hai sẽ chữa bệnh cho Camella, Camella sẽ sớm nhớ lại mọi người thôi. Từ bây giờ anh hai sẽ bảo vệ Camella, sẽ không để ai gây hại cho Camella nữa " - Khánh Anh cũng ôm con bé vào lòng rồi đặt một nụ hôn lên trán con bé. Chưa bao giờ mọi người thấy hấn dịu dàng như vậy.

Khánh An ôm hấn rồi chợt nhìn thấy An Vy liền bò xuống bên cạnh An Vy:

" Chị An Vy sao thế ạ? " - Khánh An quỳ thấp xuống, chống hai tay xuống giường nhìn chăm chăm vào An Vy

" Chị ấy không sao. Sẽ sớm khỏe lại thôi " - Khánh Anh xoay người lại một tay chống xuống giường, một tay vuốt tóc Khánh An rồi nhìn sang An Vy khẽ cảm ơn trong lòng. Nhờ có nó, hấn mới tìm thấy em gái. Hấn cứ ngồi đó vuốt ve Khánh An rồi lại nhìn An Vy âu yếm. Bảo Nam khoanh tay đứng phía sau mỉm cười nhẹ. Trông họ thật giống một gia đình.

Thái Diệp bước ra từ phòng tắm nhìn thấy cảnh này cũng nở một nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng sóng gió cũng qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Rung động

" Camella, lại đây với chị nào? " - Thái Diệp cười rồi đi tới bế Khánh An lên rồi đi lại chiếc ghế ngồi xuống, đặt cô bé ngồi gọn gàng trên chân mình. Thái Diệp vuốt cọng tóc cho Khánh An rồi nhìn kỹ khuôn mặt cô bé hơn

" Một năm qua Camella ở đâu? Với ai? Có bị ăn hiếp không? "

" Camella là tên của em á? " - Khánh An đưa đôi mắt ngây thơ ngược nhìn Thái Diệp. Bảo Nam thì đi lại phía sau lưng Thái Diệp, lấy chiếc khăn trên cổ Thái Diệp xuống rồi lau nước trên tóc cô. Đôi mắt cũng đang chăm chú nhìn Khánh An.

" Đúng rồi. Là tên ở nhà của em đó " - Thái Diệp nhéo mũi Khánh An rồi hỏi tiếp - " Bây giờ Camella kể cho chị nghe xem nào? "

" An sống với với má Năm ở ven rừng đó ạ. Má Năm không nhìn thấy gì nữa. Má Năm đi cùng chị Bích Thảo lên núi và gặp được An sau đó đưa An về nhà má Năm " - Khánh An vừa nói vừa nghịch hai sợi dây trên cổ áo Thái Diệp. Bọn hấn nhìn nhau xót xa cho cô em gái bé bỏng, chỉ có Khánh An là vẫn vui vẻ nghịch sợi dây mũ áo của Thái Diệp.

" Vậy rồi má Năm bị mù, ai lo cho Camella? " - Bảo Nam dịu dàng nhìn cô bé

" Chị Bích Thảo á. Chị Bích Thảo là con của má Năm á " - Khánh An ngẩng đầu lên nhìn Bảo Nam, Bảo Nam cười với cô bé rồi khẽ thờ dài cúi đầu lau tóc cho Thái Diệp

Khánh Anh đi tới quỳ gối trước mặt Khánh An, bàn tay hấn cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của Khánh An vuốt ve:

" Camella đã chịu nhiều cực khổ rồi. Từ giờ hai sẽ chăm sóc cho Camella chịu không? Hai sẽ đón cả chị Bích Thảo và má Năm cùng về, Camella chịu không? "

" Chịu ạ " - cô bé reo lên vui mừng. Bàn tay nhỏ xíu cứ vỗ vỗ vào nhau cười rất vui tai.

" Cạch "

Đúng lúc đó thì Ngọc Ngân, Minh Thiên cùng Bích Thảo bước vào, đi sau là một người tuổi trung niên.

" Rain đỡ hơn chưa? " - Ngọc Ngân lên tiếng

Khánh Anh nhìn sang An Vy rồi đứng dậy nhìn Ngọc Ngân:

" Vừa nãy đã ăn cháo, bây giờ đã ngủ rồi chị "

" Vậy để con bé ngủ đi " - Ngọc Ngân nói rồi nhẹ nhàng đi tới nhìn Khánh An - " Phải để con bé chịu khổ rồi "

" Chị muốn làm gì ạ? " - Bảo Nam hơi nhủu mày nhìn Ngọc Ngân

" Bệnh tình của Camella đã được Bích Thảo nói lại với bác sĩ, khả năng hồi phục là rất cao. Nhưng phải đưa con bé vào hoàn cảnh một năm trước mới có thể nhớ lại được. Vì lúc con bé hoảng loạn mới quên hết đi phần kí ức về trước, chỉ khi con bé gặp đối diện thì mới lấy lại được phần kí ức đó " - Minh Thiên đồng ý nói

" Không được " - Khánh Anh dứt khoát nói. Cậu không thể để em gái mình phải sợ hãi thêm một lần nữa

" Gần tới 49 ngày của ông rồi. Em không thể để Camella quên hết kí ức về ông được, trước lúc nhắm mắt tâm nguyện của ông vẫn là nhanh chóng tìm ra Camella. Ông rất yêu thương nó. Đây coi như là niềm an ủi cho ông đi " - Ngọc Ngân đi tới một tay cầm lấy cánh tay Khánh Anh, một tay xoa xoa phía lưng dưới vai hắn. Hắn nhìn sang Ngọc Ngân rồi nhìn xuống Khánh An đang ngồi gọn trong lòng Thái Diệp vẫn hồn nhiên cười với Thái Diệp. Hắn khẽ gật đầu rồi đứng sang một bên để bác sĩ đi tới. Người phụ nữ tuổi trung niên vừa nãy bước lên rồi ngồi xuống chiếc ghế Minh Thiên vừa đưa lại. Lấy trong túi ra một cái kẹo mút rồi đưa cho Khánh An:

" Cô bé đáng yêu, con có thích kẹo không? "

Khánh An reo lên rồi nhận lấy chiếc kẹo mà người phụ nữ đó đưa cho:

" Dạ có "

" Để chị bóc cho nào " Thái Diệp nhận lấy kẹo từ tay Khánh An rồi bóc ra đưa cho cô bé. Cô bé cầm lấy đưa vào miệng mút ngon lành

" Ngon không? " - vị bác sĩ cười nhìn Khánh An

" Rất ngon ạ " - Đôi môi chúm chím cứ chuyên tâm mút chiếc kẹo rồi trả lời

" An nói cho cô biết ba mẹ An tên gì được không? "

" Là má Năm á " - Cô bé ngoan ngoãn trả lời

" Không đúng. Má Năm chỉ là người nhận nuôi An thôi mà. Còn ba mẹ ruột của An đang tìm An đấy, họ đang rất đau khổ. Khánh An có cảm nhận được không nào? " - vị bác sĩ vẫn kiên nhẫn nhìn cô bé cứ chăm chú ăn kẹo.

" Vậy ba mẹ của An đâu? " - Bây giờ cô bé mới đưa chiếc kẹo mút ra rồi nhìn vị bác sĩ ngây thơ hỏi

" Cô sẽ nói cho Khánh An biết nhưng Khánh An phải trả lời cho cô biết một chuyện, sau đó chúng ta cùng đi tìm ba mẹ được không? " - vị bác sĩ

" Dạ được " - Khánh An chăm chú nhìn bác sĩ. Còn lại tất cả ánh mắt cũng đều nhìn vào Khánh An. An Vy cử động đôi mắt rồi từ từ mở ra, nhìn thấy cũng tự hiểu được mọi chuyện nên im lặng để bác sĩ chữa bệnh cho Khánh An.

Vị bác sĩ lại tiếp lời:

" Trước đây có một cô bé rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn nên được anh hai dẫn đi chơi. Anh hai đã đưa cô bé lên rừng chơi, ở đó có rất nhiều bướm bướm, rất nhiều rất nhiều bướm bướm đủ màu sắc. Cô bé muốn anh hai mình bắt chúng cho cô bé chơi, vì cô bé rất ngoan nên anh hai đã chiều cô bé chạy đi bắt bướm bướm cho cô bé, nhưng sau đó đã để lạc mất cô bé. Cô bé đó chính là Khánh An, Khánh An có biết cô bé đã đi đâu và làm gì không? " - vị bác sĩ vừa nói vừa thôi miên tâm trí Khánh An để cô bé bước vào đúng hoàn cảnh mà cô bé vừa được nghe. Cô bé chậm chậm nhắm mắt lại, tay vẫn ghi chặt cây kẹo trông rất đáng yêu. Thái Diệp vỗ về Khánh An để cô bé dễ dàng đi vào giấc ngủ. Mọi người cứ nhìn nhau rồi lại nhìn Khánh An lo lắng. Khánh Anh nắm chặt hai bàn tay lại, ánh mắt đang lo lắng nhìn em gái mình, người hắn không tự chủ có chút gì đó run nhẹ. Chính bản thân hắn cũng đang nhớ lại năm xưa, lúc trở lại không thấy bóng dáng của Camella, hắn đã hoảng sợ đến chừng nào. Mồ hôi lạnh bắt đầu phát ra, thân thể hắn cứng đờ ra cứ nhìn chăm chăm vào Khánh An. Đột nhiên một bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay hắn đang nắm chặt lại hình nắm đấm. Hắn quay sang nhìn thì ra là An Vy. Mọi người đều đang chăm chú vào Khánh An nên không để ý nó đã ngồi dậy từ lúc nào. An Vy khẽ gật đầu ý nói mọi chuyện rồi sẽ ổn, bàn tay cô cầm chặt tay Khánh Anh đang run run, lạnh toát. Bên ngoài trời vẫn đang mưa.

Khánh Anh gật đầu với nó rồi cả hai cùng hướng ánh mắt vào Khánh An. Cô bé bây giờ đã có phản ứng, hai tay cứ giật giật, rồi lắc đầu liên tục, miệng mấp máy nói gì đó. Mọi người xung quanh đều cố gắng im lặng hết sức có thể để không đánh thức cô bé. Khánh Anh lại nắm chặt bàn tay lại hơn, cảm nhận được nỗi sợ hãi của hắn, An Vy cũng siết chặt tay hắn hơn. Một giọt nước mắt của cô bé đã lăn xuống, cô bé giật mình mở to mắt ra, hai tay nắm chặt lại, bàn chân co chặt vào nhau, thở gấp như vừa trải qua một cái gì đó rất đáng sợ. 1s... 2s... 3s... Khánh An bật khóc òa lên nức nở, miệng không ngừng gọi:

" Anh hai, anh hai cứu Camella "

Đường như đã định thần được, nhìn thấy đối diện là gương mặt của Khánh Anh, Khánh An đưa tay ra khóc lớn, miệng vẫn cứ gọi: " Hai ơi, hai ơi "

Khánh Anh thấy vậy liền buông tay An Vy ra bước nhanh tới đưa bàn tay ra ôm chặt lấy Khánh An. Cô bé cũng vòng tay ôm cổ hắn khóc lớn rồi ghi

chặt lấy hân sợ hãi.

"Không sao, không sao. Đã có hai ở đây rồi" - Khánh Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng Khánh An. Tất cả mọi người đều thờ dài nhẹ nhõm, còn cô bé vẫn cứ khóc lớn cứ luôn miệng gọi "Hai ơi". mọi người đều hiểu nỗi sợ của một cô bé ba tuổi ám ảnh đến chừng nào. Ai nấy đều xót xa nhìn cô bé. Bây giờ Thái Diệp mới chú ý đến An Vy, cô vội đứng dậy đỡ An Vy ngồi lại giường khi sắc mặt nó vẫn còn chưa tốt lắm.

Ngọc Ngân vừa khóc lại vừa cười ôm lấy hai anh em:

"Tốt rồi. Tốt quá rồi"

Minh Thiên cười nhẹ rồi vỗ vỗ vào vai Ngọc Ngân. Vị bác sĩ cũng cười ngược lên nhìn cô bé đang khóc nức nở trong vòng tay Khánh Anh:

"Cô bé thật dũng cảm"

Một lúc sau, khi đã bình tĩnh lại, Khánh An đã nín khóc. Khánh Anh ôm chặt ngang người cô bé, bây giờ cô bé mới ngửa đầu ra nhìn Khánh Anh, bàn tay bé xíu cứ sờ hết mặt lại sờ mũi Khánh Anh, lúc Khánh An một, hai tuổi cũng thường làm như vậy với anh trai. Cô bé không khóc nữa nhưng vẫn cứ nức nức, rất đáng yêu. Ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm rồi nở nụ cười nhìn cô bé.

Trời cũng đã chập chòn tối, bây giờ cũng đã 5:25 chiều rồi. Trời vẫn còn mưa nên chóng tối hơn.

"Xin phép bác sĩ, chúng tôi có thể mời bác sĩ ở lại dùng bữa được không? Sẵn chúng ta nói rõ hơn về tình trạng của Camella" - Ngọc Ngân đứng trước vị bác sĩ khẽ mở lời

Bác sĩ gật nhẹ đầu rồi đi ra cửa bước theo Ngọc Ngân, mọi người chào An Vy rồi cũng đi theo ra. An Vy còn mệt nên ở lại phòng nghỉ ngơi. Bảo Nam bế Khánh An rồi cùng Thái Diệp đi theo sau đó. Khánh Anh đỡ nó nằm xuống kéo chăn lên đắp ngang bụng nó. Hân quý xuống bên cạnh giường, nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của nó rồi bất giác thấy khó chịu trong lòng, cô gái nhỏ này rất nhiều lần đã làm hân rung động, làm hân cười nhiều hơn, bây giờ lại vì hân mà gặp nguy hiểm. Có quá nhiều chuyện làm hân bỏ quên nó, nhưng từ bây giờ hân muốn chăm sóc cho cô gái này, bảo vệ cô gái này. Hân cúi đầu nhỏ nhẹ nói với nó:

"Ngủ thêm chút đi"

Nó gật đầu rồi nhắm mắt lại. Khánh Anh đợi nó ngủ rồi mới bước ra, khép hờ cửa lại rồi cũng đi ăn tối cùng mọi người.

Tại bữa ăn, Ngọc Ngân ngồi bên cạnh bác sĩ, bên cạnh là Minh Thiên rồi đến Thái Diệp, Bảo Nam, Khánh Anh và Khánh An. Bích Thảo đã về trước vì mẹ cô vẫn còn ở nhà. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ.

"Tình trạng của Camella như thế nào rồi bác sĩ?" - Thái Diệp lên tiếng

"Rất tốt. Bệnh này không có di chứng đâu mọi người đừng lo. Trong thời khắc hoảng loạn, sợ hãi khiến cô bé không muốn nhớ đến nên đã gây ra chứng mất trí nhớ tạm thời mà thôi" - vị bác sĩ giảng giải

"Như vậy là Camella đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi phải không?" - Khánh Anh gấp miếng thịt vào chén Khánh An rồi nhìn lên bác sĩ hỏi

"Đúng vậy." - Vị bác sĩ cười hiền nhìn cô bé đã ăn rất ngon miệng không còn để tâm đến xung quanh đang nói gì

"Trời ơi lem hết ra miệng rồi kìa" - Ngọc Ngân bật cười rồi đưa cho Khánh Anh chiếc khăn. Mọi người đều nhìn lại phía Khánh An bật cười. Khánh Anh cũng cười nhận lấy chiếc khăn từ tay Ngọc Ngân rồi lau miệng cho Khánh An.

"Không biết nó em thằng Ken hay em con này nữa" - Minh Thiên bật cười khoác vai Thái Diệp đang ngồi bên cạnh

"Anh còn muốn ăn cơm không hay muốn húp cháo?" - Thái Diệp đang cạo chiếc đùi gà dờ liền quay sang lườm Minh Thiên.

"Em dâu à, đừng mạnh động" - Minh Thiên cười trù rồi thu tay về

"Ai là em dâu của anh chứ?" - Thái Diệp gồng cổ cãi lại

"Lúc bị trói thì nói yêu tao, giờ được thả rồi lại trở mặt" - Bảo Nam nói với giọng điệu giận dỗi làm Minh Thiên và Ngọc Ngân ồ lên

"Tò tính rồi sao? Ai trước vậy?" - Minh Thiên hứng thú hỏi rồi quay sang Ngọc Ngân - "Tao với mày cá không? Tao đoán em dâu"

"Thằng Kín ấy" - Ngọc Ngân cũng cười rồi hùa với Minh Thiên. Khánh Anh thì cứ lo sắn đồ ăn ra cho Khánh An. Thái Diệp xấu hổ cứ cúi gầm mặt xuống làm mọi người đều bật cười, vị bác sĩ cũng rất thân thiện, tuy có vẻ lớn tuổi nhưng rất tâm lý và hài hước. Mọi người nói chuyện vui vẻ cho đến lúc Hải My xuất hiện...

"Cô tới đây làm gì?" - Thái Diệp nhìn Hải My lạnh lùng nói

"tôi đến xem Camella như thế nào" - Hải My nói rồi cúi người cầm tay Khánh An nhưng Khánh Anh nhanh tay hơn bế nó lên rồi đưa tới cho Ngọc Ngân giữ:

"Chị chăm sóc nó giúp em"

Ngọc Ngân đưa tay ra bế Khánh An vào lòng rồi gật đầu:

"Chị biết rồi, em đi đi"

Khánh An hai tay cầm đùi gà đang ăn bây giờ mới ngược lên nhìn Khánh Anh:

"Hai đi đâu?"

"Hai đi có chút việc. Camella ăn ngoan đi nhé" - Khánh Anh nhéo mũi Khánh An rồi đi ra ngoài. Hải My cũng đi theo hần

Hần sai từng bước dài đi ra biển giường như hần có rất nhiều chuyện để nói. Hải My phải chạy đi theo hần mới kịp

"Anh đi chậm thôi" - Hải My gọi với rồi cúi đầu chạy đi theo sau hần

Ra tới bãi cát, hần quay đầu lại đợi cô đi lại gần, khuôn mặt lạnh băng nói:

"Từ nay trở về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Camella nữa."

Hải My đi tới gần cầm lấy tay Khánh Anh rồi ngược đầu nhìn hần:

"Chuyện không như anh nghĩ đâu, thực sự hôm đó em chỉ sợ ý để lạc Camella thôi mà. Em thực sự không cố ý. Ken, anh tha lỗi cho em được không?"

Khánh Anh hất tay Hải My ra rồi nói đầy oán hận:

"Cô đã lừa dối tôi một năm qua, mặc kệ Camella sống chết thế nào cô vẫn im lặng bỏ đi. Cô ở bên tôi nói cười như không có chuyện gì xảy ra? Không có một chút ân hận?"

"Nhưng em cũng vì lo nghĩ anh sẽ hiểu lầm em thôi mà. Vì em yêu anh, em yêu anh rất nhiều anh có hiểu không?" - Hải My bật khóc nắm tay Khánh Anh

Khánh Anh nhếch môi cười rồi hất tay Hải My ra:

"Con người như cô vì sự ích kỷ của bản thân đến tính mạng của người khác cũng không màng tới sao? Kết thúc đi"

Khánh Anh cười nhạt rồi quay lưng đi. Hải My quỳ xuống ôm lấy chân Khánh Anh khóc nức nở:

"Đừng mà, đừng đi mà. Em sai rồi, đừng rời xa em mà. Anh đừng đi"

Khánh Anh cúi người gỡ tay Hải My ra rồi lạnh lùng đi thẳng. Hần yêu hận rất rõ ràng, hần sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ lừa dối! Trời lại bắt đầu đổ mưa xuống. Đến thật kịp lúc. Từng giọt mưa đổ xuống như trút. Hải My ngồi bệt xuống đất khóc lớn. Không còn biết đâu là mưa đâu là nước mắt nữa.

Quay lại với An Vy. Nó đang ngủ thì cảm nhận được ai đó đang nắm tay mình liền thức dậy nhìn xung quanh. Thì ra là Hải Minh.

"Cậu đến từ lúc nào thế?" - An Vy nhìn Hải Minh nói

"Được một lúc. Cậu khỏe hơn chưa?" - Hải Minh vừa nói rồi vừa đỡ nó dậy khi thấy nó đang chống một tay còn lại để ngồi dậy

"Tôi không sao. Đỡ nhiều rồi" - An Vy khuôn mặt nhợt nhạt cười nhẹ nhìn Hải Minh. Nó biết bây giờ cậu chắc đang cảm thấy có lỗi với nó nên cô cố gắng làm dịu đi

"Tôi xin lỗi..." - Hải Minh vẫn cầm chặt lấy tay An Vy

An Vy liền lên tiếng cắt ngang lời Hải Minh:

"Không liên quan đến cậu. Đừng nghĩ nhiều. Tôi biết phân biệt trắng đen rõ ràng. Không phải loại người vợ đùa cả năm. Trước đây tôi cũng đã nói rồi, cậu không giống em gái cậu" - An Vy cười hiền

"Cậu có thể tha thứ cho nó được không?" - Hải Minh ngược nhìn An Vy

An Vy nhìn cậu một lúc rồi rút tay lại. Sau đó đặt lên eo mình:

"Tôi ôm hơn trước phải không? Có xinh hơn không?" - An Vy chớp chớp mắt nhìn cậu

Hải Minh bật cười nhìn nó. Cô gái nhỏ này thực sự luôn mang đến cảm giác thoải mái cho người khác. Rất hiểu chuyện và luôn nghĩ cho người khác. Rất đơn thuần, tinh khiết nhưng cũng rất tinh tế.

Hai người vui vẻ nói chuyện một lúc thì An Vy lại chóng mặt, có lẽ nó vẫn chưa bình phục hoàn toàn, cơ thể nó vẫn còn mệt mỏi vì bị trói và bị bỏ đói.

" Cậu ngủ thêm đi. Ngày mai tôi lại đến tìm cậu " - Hải Minh đỡ nó nằm xuống rồi bắt giắc đưa bàn tay lên vuốt tóc nó.

An Vy cười nhẹ rồi gật đầu mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, nó vẫn còn muốn ngủ nữa, mắt nó cứ trệu lại.

Hải Minh nhìn ngắm nó đang say giấc rồi khẽ đặt lên tay nó một nụ hôn:

" Cảm ơn em đã đến bên cuộc đời anh "

Nhìn ngắm nó một lúc lâu Hải Minh mới rời đi, lòng tự nhủ sẽ không để nó gặp nguy hiểm thêm một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tình yêu chớm nở

Ngọc Ngân cùng Minh Thiên tiễn vị bác sĩ về còn Khánh Anh và Bảo Nam thì bế Khánh An về phòng. Lấy lại được kí ức rồi, Khánh An cứ bám lấy anh hai không chịu buông. Thái Diệp thì gọi đồ ăn về phòng cho An Vy.

Thái Diệp bước vào phòng đã thấy An Vy ngồi tựa lưng vào thành giường hướng mắt ra cửa sổ nhìn trời mưa, sắc mặt bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

" Dậy rồi à? Cậu thấy khỏe hơn chưa? " - Thái Diệp đi tới đặt khay thức ăn lên bàn rồi lấy một chiếc bàn nhỏ để trên giường xong đi tới lấy khay thức ăn đó đặt lên bàn nhỏ rồi leo lên giường ngồi đối diện với An Vy - " Cậu ăn đi "

" Ngủ dậy thấy khỏe hẳn. Woa. Được ăn rồi, đói chết mất " - An Vy tươi cười ngồi thẳng dậy cầm lấy đũa gắp thức ăn đẩy vào chén - " Nhưng sao không có đùi gà rán vậy? " - An Vy nhăn nhó nhìn Thái Diệp

" Ăn này đi. Dinh dưỡng đây. Lúc nào khỏe hẳn tôi dẫn cậu đi ăn một bữa bẻ bụng luôn " - Thái Diệp cười híp mắt khoanh tay lên bàn nhìn nó ăn

" Trời ơi trời " - An Vy bữu môi rồi lấy muỗng uống canh, vẫn cúi đầu vừa ăn vừa nói - " Camella sao rồi? "

" Con bé nhớ lại rồi, bây giờ đang quán lý thằng Ken với thằng Kin bên phòng kia. Tưởng cậu ngủ nên không vào làm phiền nữa " - Thái Diệp nói rồi gắp thịt bò bỏ vào chén An Vy - " Mà cái cô bé cậu nhờ báo tin là Camella đây à? "

An Vy vừa ăn vừa gật đầu:

" Camella năm nay mới có ba tuổi thôi à? "

" Ừ. Mẹ Ken khó sinh, từng sảy thai một lần sau đó tới tận 8, 9 năm sau mới có lại rồi sinh ra Camella đây. "

" Ra vậy " - An Vy vừa ăn vừa gật gù

" Cậu có duyên với nhà nó nhì? Ai mà ngờ cái hôn ước của hai người lại từ thời mấy ông để lại chứ. Nay lại còn gặp được Camella nữa. Sao hai người không biến giả thành thật đi " - Thái Diệp chống cằm chớp chớp mắt nhìn nó

" Cậu không nhắc chắc tôi cũng không nhớ cái hôn ước đó tồn tại đây " - An Vy nghe Thái Diệp nói mà bị sặc

" Nhưng mà cậu có tình cảm với nó không? " - Thái Diệp cúi gằm mặt xuống nhìn nó đầy hi vọng

" Sao mà có thể... " - An Vy dí đầu Thái Diệp ra xa

" Không có gì là không thể " - Giọng Khánh Anh vang lên từ bên ngoài cửa làm cả hai giật mình quay lại nhìn ra hướng cửa vào. Khánh An đi giữa, nắm tay Khánh Anh và Bảo Nam đi vào.

" Sao... Sao hai người vào được vậy? " - Thái Diệp tròn mắt nhìn

" Cửa đâu có khóa? " - Bảo Nam bế Khánh An lên giường ngồi bên cạnh Thái Diệp rồi cậu cũng ngồi lên luôn

" Bây giờ cô còn giám phủ bỏ chồng tương lai là người vừa cứu cô đây à? " - Khánh Anh đi tới ngồi bên cạnh An Vy nhìn chăm chăm vào nó khiến nó ăn không được mà nước đầu cũng không xong

" Sao cậu không khóa cửa? " - An Vy nhìn lên sang Thái Diệp nhăn nhó

" Tay bụng đồ ăn " - Thái Diệp giơ hai tay lên lắc lắc - " Lấy đâu ra mà khóa cửa " - Thái Diệp cũng cúi gầm mắt tránh né ánh nhìn của Bảo Nam

" Giờ sao đây? Hai người cứ cúi mặt mãi như vậy à? " - Bảo Nam nhìn nó rồi nhìn sang Thái Diệp - " Mà tỏ tình xong rồi đá tao như vậy hả? "

" Ủ nhì. " - An Vy ngẩng đầu dậy - " Mà liên quan gì đến tôi đâu? " - An Vy đưa ánh mắt vô tội nhìn bọn hắn rồi lại tiếp tục ăn

" Đồng đội, chúng ta là đồng đội mà " - Thái Diệp nhìn lên An Vy cầu cứu nhưng An Vy cứ giả bộ như không nghe thấy, Thái Diệp đành ngược mặt lên nhìn lại Bảo Nam quát - " Đã bảo không phải tao nói mà "

" Hôm đó còn có Rain và thằng Ken chứng kiến nhé. Còn chối à " - Bảo Nam cũng nhìn chăm chăm lại Thái Diệp làm cô xấu hổ nhìn lơ đãng đi hướng khác

" Tôi làm chứng " - An Vy giơ một tay đang cầm thìa lên nhìn hai người đối diện

" Tao cũng làm chứng " - Khánh Anh cười rồi hòa theo

" Đây, mà thấy chưa. Biểu quyết nào, ai đồng ý giơ tay lên " - Bảo Nam vừa nói vừa dơ tay, An Vy và Khánh Anh cũng giơ tay. Khánh An đang ngậm kẹo mút cũng rút ra giơ lên làm mọi người bật cười

" Trời ơi lạnh quá hà " - Thái Diệp nheo má lúm đồng tiền của Khánh An rồi leo xuống giường cầm lấy đôi đũa trên tay An Vy đặt xuống khay thức ăn rồi bụng đi - " Cậu ốm để tôi dọn cho "

" Ở tôi chưa ăn xong mà " - An Vy miếu máo nhìn theo bước chân Thái Diệp tiếc nuối rồi quay sang Bảo Nam lườm - " Tại cậu đấy. Nhưng mà đồng ý cái gì thế? "

Khánh Anh nhìn thấy đáng về nó lúc Thái Diệp mang đồ ăn đi thì bật cười lắc đầu chào thua nó. Còn Bảo Nam thì nhún vai cười rồi chạy theo Thái Diệp

" Đồng ý... làm một cặp không? " - Khánh Anh dí sát mặt nó nói làm mặt nó đỏ ửng lên, hắn bật cười thích thú rồi ngồi lại tiếp lời - " Ý nó là vậy đấy. Sao mặt cô lại đỏ lên như thế, bộ có ý gì với tôi à? "

" Cậu bị điên à? " - An Vy thẹn quá hóa giận gồng lên cãi lại hắn. Khánh An thì cứ chum chim nhìn hai người cười làm cả hai đều quay lại nhìn cô bé

" Bé con, em cười cái gì? " - An Vy nhìn Khánh An hỏi, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn

" Chị là chị dâu của em á? " - lời nói phát ra từ miệng của trẻ thơ có khác, rất ngây ngô nhưng cũng đủ để làm giật mình. Khánh Anh thì bật cười nhìn cô em gái bé bỏng rồi đưa chiếc bàn nhỏ trên giường xuống rồi chúi người về trước bế Khánh An ngồi vào giữa hắn và nó

" Ai bảo bé con như thế? " - An Vy quay sang nheo mũi Khánh An rồi cúi đầu xuống dí đầu Khánh An, hai tay thì cù léc cô bé làm Khánh An cười nắc nẻ vì nhột

" Ha ha... Anh.. Haha anh Kín " - Tiếng cười của Khánh An vang vọng khắp phòng. Khánh Anh nhìn nó và Khánh An bất giác cảm thấy hạnh phúc trong lòng

" Tên này, thật xấu xa. Sao lại gieo vào đầu con nít nấy cái thứ đó chứ? " - An Vy giỡn với Khánh An đủ rồi thì bế cô bé ngồi gần mình, đưa tay ra cho cô bé tựa người vào

" Chị dâu thôi mà. Mấy cái đó là có ý gì? Cô muốn làm gì tôi à? " - Khánh Anh lại một lần nữa cúi sát mặt nó, cùng lúc An Vy nhìn sang hắn tính cãi lại thì bắt gặp ánh mắt hắn. Hai người cứ thế nhìn nhau. Khánh An là lúc lu đầu ngậm kẹo mút hát bài Ba thương con rồi bất ngờ ngược đầu lên lại tùm tùm cười kéo hắn và nó về thực tại.

" Ồ.. Ừm. Bé con có xem phim không nào? " - An Vy vội đánh trống lảng, quay sang bên trái lấy điện thoại, nó nhăn nhó cố hít thở đều đặn vuốt vuốt ngực thăm nghĩ " Mình làm sao vậy nhỉ? " rồi cô lại hối hận vì không sát cánh bên đồng đội, để cho Thái Diệp đi mất. Rất nhanh chóng nó lại gãi cơ mặt ra nở một nụ cười quay lại nhìn Khánh An, vòng tay qua cổ Khánh An, kéo chân lên đắp ngang người rồi bật youtube mở phim " Nữ hoàng băng giá ", bình thường nó cũng rất thích xem những bộ phim của Disney, nó thích nhất là Elsa và Anna. Còn Khánh An thì khỏi nói rồi, rất thích bộ phim hoạt hình, hai chị em thích thú chú ý xem. Khánh Anh cười rồi cũng đưa chân lên giường đắp chăn chung với Khánh An và nó rồi cầm lấy máy giúp nó sau đó cùng xem, hắn nhìn hai chị em cười mà chẳng hiểu nổi cái này có gì hay?

Trời càng lúc càng mưa to hơn. Thái Diệp bụng khay thức ăn ra chỗ nhà hàng rồi có nhân viên đi tới lấy. Thái Diệp thờ dãi đi vòng vòng khuôn viên, cô không giám trở lại vì sợ chạm mặt với Bảo Nam, bây giờ đi đâu về đâu đây? Đang không biết làm gì thì ánh mắt cô lóe sáng lên khi thấy một người. Cô vội chạy tới ngồi xuống bên cạnh người đó:

" Kay, sao anh lại ngồi đây? "

" Candy à? " - Vũ Phong ngược lên nhìn khi nghe tiếng gọi quen thuộc - " Không có gì. Buồn chán nên anh ra đây ngồi thôi. Còn em? Ở đây làm gì? "

" Em không biết đi đâu về đâu đây nè " - Thái Diệp thờ dãi lần nữa rồi chống cằm nhìn trần nhà

Vũ Phong bật cười rồi đứng dậy nắm lấy tay Thái Diệp kéo cô dậy rồi nói:

" Vậy để anh dẫn em đến chỗ này "

" Ở đi đâu ạ? " - Thái Diệp ú ớ rồi để Vũ Phong lôi đi

Ở một nơi khác...

" Anh chị lôi em ra đây làm gì, em còn phải đi tìm Candy nữa " - Bảo Nam bức dọc nhìn Minh Thiên và Ngọc Ngân

" Ủa nó lại mất tích giống Rain hả? " - Minh Thiên làm bộ mặt ngờ ngác nhìn Bảo Nam

" Vì anh chị nên nó mất tích thật rồi đấy, em đang đuổi theo nó tự nhiên anh chị nhảy ra lôi em tới đây " - Bảo Nam nhìn thấy bộ mặt không hiểu gì của Minh Thiên lại càng bức bội

" Thôi mà, đột nhiên anh chị muốn ra đây ngắm cảnh mà, gọi em đi cùng cho vui mà " - Ngọc Ngân dỗ ngọt Bảo Nam

" Khu vườn bé tý này có gì đẹp đâu? Anh chị bắt cóc em chứ gọi hồi nào? " - Bảo Nam nhìn lại Ngọc Ngân bất mãn - " Không chịu đâu, em đang có chuyện hồi nó mà. " - Bảo Nam nhõng nhẽo với Minh Thiên và Ngọc Ngân

" Tao tán cho phát giờ, thấy ghê " - Minh Thiên nhìn điệu bộ của Bảo Nam mà rùng mình

" Ô, kia không phải là Candy à? " - Ngọc Ngân nheo mắt nhìn đằng xa rồi thốt lên

Bảo Nam và Minh Thiên cũng quay lại nhìn.

" Ủ ờn, bọn họ ở kia làm gì? Qua xem nào " - Minh Thiên cũng nhìn theo rồi kéo Bảo Nam và Ngọc Ngân đi gần về phía Candy và Key. Trong lòng Bảo Nam bất giác cảm thấy sợ hãi, nhưng đôi chân vẫn không tự chủ mà bước theo Minh Thiên.

" Anh đưa em ra đây làm gì? " - Thái Diệp ngờ ngác nhìn Vũ Phong

" Anh có chuyện muốn nói " - Vũ Phong bước sát đến gần Thái Diệp hơn rồi cầm hai tay Thái Diệp lên nhìn vào mắt cô

Thái Diệp thấy vậy liền rút tay về nhưng không có tác dụng gì, cô ngược đầu lên nhìn Vũ Phong lấp bắp:

" Có... Có chuyện gì thế ạ? "

" Anh...anh... " - Vũ Phong nắm chặt tay Thái Diệp hơn rồi nhìn vào mắt cô rất say đắm.

" Thôi đủ rồi " - Bảo Nam hét lên rồi chạy tới xô Vũ Phong ra mà không để ý Ngọc Ngân và Minh Thiên đang che miệng cười

" Anh sáng mai phải bay về trước vì gia đình có việc, em ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe " - Đợi Bảo Nam xông đến, Vũ Phong mới bật cười nói tiếp nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Bảo Nam nói một cách rõ ràng và đều đặn. Bảo Nam và Thái Diệp ngờ ngác không hiểu chuyện gì thì Ngọc Ngân và Minh Thiên đi tới, cả Vũ Phong nữa, ba người khoác vai nhau rồi cười lớn

" Anh chị đang đùa đấy à? " - Thái Diệp nhăn nhó bỏ đi. Bảo Nam tính đuổi theo nhưng Vũ Phong giữ lấy cánh tay cậu:

" Lần trước ngoài biển là Candy đang an ủi tôi mới làm như vậy. Lần ở trong khuôn viên nhà hàng cũng là tôi chủ động tìm vì muốn xem nó ốm thế nào nhưng không muốn cậu hiểu lầm mới gọi nó ra gặp riêng. Với tính cách của Candy thì nó sẽ không bao giờ thừa nhận tình cảm với cậu trước đâu. Càng không giải thích bất cứ điều gì đâu. Cậu đừng ngày thơ nghĩ có thể làm rõ mọi chuyện bằng cách đơn giản nhất nữa. Nếu yêu chỉ cần thể hiện, không cần làm rõ, không cần phải nói nhiều cũng sẽ tự đến với nhau "

Bảo Nam nhìn sang Vũ Phong rồi khẽ gật đầu:

" Cảm ơn anh "

Xong cậu vội chạy đi. Cả ba đều hướng ánh mắt nhìn cậu cho đến lúc khuất bóng cậu.

" Haiz. Bọn nhỏ đều có cặp. Chỉ còn mấy người già tui mình thôi " - Minh Thiên cảm thán

" Sáng mai mày phải về rồi à? Sao không đợi đến chiều rồi cùng về? " - Ngọc Ngân quay sang Vũ Phong hỏi

" Lazy đã về trước rồi. Có lẽ lễ đính hôn sẽ tổ chức sớm hơn " - Vũ Phong vẫn cứ nhìn theo hướng Bảo Nam chạy rồi nói

" Mày can tâm đính hôn sao? " - Minh Thiên bây giờ mới nghiêm túc nhìn Vũ Phong

" Có một sự thật mà tao chưa thể nói rõ với chúng mày được. " - Vũ Phong dứt tay vào túi rồi bước đi, Ngọc Ngân và Minh Thiên cũng bước theo cậu

"Liên quan tới ba mẹ mày phải không?" - Ngọc Ngân vừa đi vừa nói

Vũ Phong không nói gì chỉ khẽ gật đầu rồi cả ba chìm vào im lặng.

Phòng 206

Thái Diệp mở rộng cửa định bước vào thì bị ai đó bịt miệng lúi đi. Cô cố vùng vẫy, hai bàn tay cố gỡ bàn tay đang bịt miệng mình ra nhưng vô ích. Tên đó kéo cô vào phòng 207. Tất nhiên không thể là ai khác ngoài Bảo Nam.

"Mày làm gì vậy?" - Thái Diệp quay lại quát khi nhìn thấy Bảo Nam đang xoay người lại với cô chốt cửa

Bảo Nam đóng cửa xong thì xoay người đi tới gần không để cô kịp phản ứng, Bảo Nam vòng tay ôm lấy Thái Diệp vào lòng, lần môi áp lên mái tóc cô nhẹ nhàng làm Thái Diệp bất ngờ cứ đứng thẩn người ra.

"Chuyện... Chuyện gì vậy?"

"Đứng yên đi. Để tao ôm mày"

"Mày điên rồi à?" - Thái Diệp vùng vẫy cố thoát ra khỏi vòng tay Bảo Nam nhưng càng vùng vẫy thì Bảo Nam lại càng siết chặt cô lại hơn:

"Tao thích mày... À không, phải là tao yêu mày"

"Mày...nói gì?" - Thái Diệp buông lỏng tay xuống, bàn tay cô giờ đây giống như mất hết sức lực, cơ thể cô cứng đờ ra, ánh mắt hoang mang chớp liên tục để ngăn giọt nước mắt rơi xuống

"Tao nói là tao yêu mày" - Bảo Nam lặp lại lời nói đó một lần nữa rồi buông cô ra, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt Thái Diệp tiếp lời:

"Đừng chạy trốn tao nữa. Nếu có chạy trốn thì cũng phải có tao cùng đi. Nhớ chưa?"

"Nhưng hôm đó..."

"Hôm đó tao say. Những lời đó đều trái ngược với những gì tao muốn nói."

"Nhưng tao..."

Không để cho Thái Diệp nói tiếp, Bảo Nam đã nhanh tay kéo cô lại đặt lên môi cô một nụ hôn. Tim cô dường như đang muốn nhảy ra ngoài, hai mắt trừng to, bất động đứng đờ người ra, chưa kịp hiểu hết mọi chuyện, Bảo Nam lại lên tiếng:

"Tao chán làm bạn thân của mày rồi. Bây giờ mày muốn làm bạn gái của tao hay là bạn đời của tao?"

1s...2s...3s... Thời gian cứ như đang ngừng trôi. Hai người cứ nhìn nhau như vậy. Nụ hôn đầu đời cùng lời tỏ tình bất ngờ làm Thái Diệp không tin vào mắt mình được. Cô toan bỏ chạy đi nhưng Bảo Nam đã kịp giữ tay Thái Diệp lại rồi đi tới tựa đầu lên vai cô:

"Đã bảo đừng chạy trốn rồi mà"

Hành động này của Bảo Nam lại càng làm cho tim Thái Diệp đập nhanh hơn. Cô đẩy nhẹ cậu ra rồi đi lại giường ngồi:

"Mày đừng làm tao rối nữa mà"

"Vậy mày trả lời tao đi, bạn gái hay bạn đời?"

"Mày... Ax bỏ đi"

"Trả lời tao đi mà" - Bảo Nam đi tới ngồi bên cạnh rồi cúi đầu tựa vào tay cô lắc lắc làm Thái Diệp cũng chào thua. Chẳng bao giờ nghiêm túc được lâu. Nhưng cô lại thích tính cách trẻ con này của cậu. Thái Diệp nhìn sang cậu rồi không tự chủ được bất giác nói mà cũng không biết mình đang nói gì:

"Cả hai được không?"

Chỉ đợi có thế, Bảo Nam liền ngược đầu dẩy cười gian làm Thái Diệp rùng mình. Không hiểu sao cô lại yêu được một tên như này nữa. Bảo Nam vòng tay ôm lấy Thái Diệp, nở một nụ cười hạnh phúc!

Tại phòng 206

Khánh An đã ngủ từ lúc nào, An Vy thì cứ ngủ gà ngủ gật, cuối cùng không chịu được nữa nghiêng đầu xuống ngủ, Khánh Anh nhanh tay đã đỡ lấy đầu nó. Hấn lắc đầu chào thua nhìn ngắm hai chị em ngồi ngủ gật rồi nở một nụ cười. Đúng lúc đó Bảo Nam và Thái Diệp nắm tay nhau đi vào. Khánh Anh nhìn ra đưa ngón trỏ lên môi - " Suyt "

Bảo Nam đi khẽ tới bế An Vy nằm ngay ngắn lại, Khánh Anh bế Khánh An nằm lại rồi kéo chăn đắp ngang người rồi đi ra ngồi vào ghế cùng Bảo Nam và Thái Diệp:

" Vừa rồi tao có nhìn lầm không? " - Khánh Anh cười nhìn xuống bàn tay Bảo Nam đang nắm chặt lấy tay Thái Diệp

" Không nhầm đâu. Từ nay cảm mây thân thiết với vợ tao như hồi xưa nữa nghe chưa? " - Bảo Nam cũng cười rồi hát hăm về phía giường trên hấn - " Cửa mây kia kia "

Khánh Anh quay lại nhìn rồi cũng bật cười nhìn An Vy và Khánh An ôm nhau ngủ rất ngon lành.

" Nhìn mà muốn ngủ ghê " - Thái Diệp chăm chú nhìn nó nãy giờ mới chặc lưỡi lên tiếng - " Tối nay để Camella ngủ ở đây đi "

" Cũng được, mà nghe nói Chủ tịch Hoàng và chủ tịch An sắp liên hôn đây " - Khánh Anh quay lại nhìn rồi nghiêm túc nói

" Lúc này Key bảo sáng mai sẽ về trước, tao cũng đoán ra rồi. Cổ phiếu lại tăng lên đáng kể đây " - Thái Diệp gãi gãi cằm nói

" Sao gấp gáp vậy nhỉ? " - Bảo Nam nghiêng đầu

" Chịu. Ngày mai chúng ta tới nhà người nhận nuôi Camella rồi sau đó sẽ bay về buổi trưa luôn, ba mẹ nôn gấp Camella "

" Họ có chịu đi cùng mình không? " - Bảo Nam

" Không. Họ không nói lí do nhưng có vẻ cương quyết lắm. Trước mắt mình cứ tạo mọi điều kiện tốt nhất cho họ đã rồi họ cần gì thì giúp đỡ tiếp. Cũng muộn rồi " - Khánh Anh nói xong rồi đứng dậy đi tới bên cạnh giường cúi người đặt lên trán Khánh An một nụ hôn rồi nhìn sang nó nói nhỏ:

" Ngủ ngon nhé "

Hấn quay ra rồi cùng Bảo Nam quay về phòng, Thái Diệp chốt nhanh cửa rồi leo lên giường ngủ ngon lành. Đã lâu Candy không được ngủ một giấc đúng nghĩa rồi.

" Ngủ ngon aaa "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trở về nhà

Sau một đêm dài mưa to, vạn vật được gột rửa, sáng bừng lên một sức sống mới, reo ca cùng ánh mặt trời. Một ngày mới đã bắt đầu.

Khánh Anh và Bảo Nam đã dậy từ sớm, chuẩn bị mọi thứ, sắp xếp đầu ra đó, vali đã đóng gói gọn gàng. Bây giờ đã hơn 6 giờ sáng rồi. Khánh Anh đi tới phòng Ngọc Ngân để xin phép cho cả bọn sẽ về trước. Hôm nay là ngày cuối tổng kết, Khánh Anh là lớp trưởng nên còn nhiều việc phải bàn giao lại. Bảo Nam nhận nhiệm vụ cao cả là gọi bọn nó dậy.

Bảo Nam nhấn chuông liên tục nhưng không có phản ứng gì, kết hợp với gọi điện thoại nhưng vẫn công cốc. Bên trong Thái Diệp và An Vy vẫn còn say giấc nồng. Khánh An đã dậy từ lúc nào, cô bé dụi dụi hai con mắt rồi vờn vai ngáp một cái, nghe thấy tiếng chuông nghĩ là anh hai liền leo xuống giường chạy tới mở cửa, nhưng nắm cửa cao quá, cô bé cứ nhón mũi nhưng không mở được. Khánh An chạy lại giường kéo áo Thái Diệp:

" Chị Candy, dậy đi mà. Anh hai tới kia. Chị Candy "

Khánh An vừa nói vừa giựt giựt áo Thái Diệp, bàn tay bé xíu của Khánh An va chạm vào eo Thái Diệp làm cô nhột tỉnh dậy, cô rất dễ bị nhột.

Thái Diệp ngáp ngán ngán dài dờn đi ra mở cửa. Candy mở rộng cửa, tựa vào mép tường, mắt vẫn nhắm nghiền hỏi:

" Có chuyện gì không ạ? "

Bảo Nam bấm chuông nãy giờ bực mình lại thêm câu hỏi ngây thơ vô (số) tội của Thái Diệp làm Bảo Nam tức muốn xì khói. Đang tính mắng cho Candy tỉnh ngủ thì Khánh An ló đầu ra ngước lên nhìn:

" A anh Kín "

Bảo Nam nhìn xuống Khánh An thì không còn tức giận nữa, cúi người bế Khánh An lên rồi nhìn sang Thái Diệp đã thức tỉnh sau câu nói của Khánh An:

"Mày nên cảm ơn Camella đi"

Nói xong cậu đẩy cửa rộng ra rồi bế Khánh An đi vào. Thái Diệp đứng lại nhái giọng Bảo Nam rồi bừa môi mới chịu đóng cửa đi vào.

An Vy giờ mới lơ mơ ngồi dậy dụi mắt:

"Có chuyện gì thế?"

"Mặt Trời mọc quá đầu rồi kìa, định không thức dậy nữa sao?" - Bảo Nam ngao ngán nhìn phòng bọn nó, chưa chuẩn bị một thứ gì hết. - "Không nhanh về, tao và thằng Ken bị hai bác gọi cho ừ tai mắt"

Khô. Nhận được tin, ba mẹ hấn và bà nội gọi suốt hồi thẩm tình hình. Mới 4 giờ sáng mẹ hấn đã gọi ầm lên hỏi xem bao giờ về, nóng lòng gặp con gái.

Thái Diệp đi tới ngồi xuống chiếc ghế trước tủ cạnh đầu giường chải tóc rồi bôi lên cao, hai bên lông mày nhú lại rồi làm bầm:

"Mới có 6 giờ đã ầm ĩ cả lên"

Xong đi tới bế Khánh An vào làm vệ sinh cá nhân, An Vy cũng ngồi trên giường bôi tóc cao lên rồi cũng đi theo sau đó. Bảo Nam lắc đầu thờ dãi với bọn nó.

Một lúc lâu sau, bọn nó mới dọn dẹp và sắp xếp đồ xong, tính qua gọi bọn nó ăn sáng, nhưng thành ăn trưa mất rồi. Để vali gọn gàng một góc, một lát nữa sẽ có người tới đưa hành lý của bọn nó ra sân bay. Sau khi ăn xong cả bọn sẽ đi tới nhà má Năm của Camella

Xuống đến nhà hàng, Khánh Anh đã ngồi sẵn đợi bọn nó ở đó rồi. Khánh An lon ton chạy nhanh về phía anh hai:

"Chạy nhanh ngã giờ" - Khánh Anh mỉm cười với cô em gái bé bỏng rồi bế Khánh An ngồi lên ghế bên cạnh.

Từ lúc tìm được em gái, Khánh Anh cười nhiều hơn, dịu dàng hơn, bớt lạnh lùng hơn. Nhưng chỉ với người thân và bọn bạn thân là bọn nó thôi. Sau chuyện của Hải My thì hẳn tự nhủ lòng sẽ bảo vệ tốt cho những người thân bên cạnh!

Sau khi ăn xong, cả bọn mới lên xe đi tới khu nhà nhỏ trong rừng. Chiếc taxi dừng lại giữa một con đường vắng vẻ, bọn hấn mở cửa bước xuống nhìn xung quanh rồi đi theo lối mòn đến một căn nhà nhỏ, đơn sơ.

Trước cửa là một người đàn bà đang mò mẫm tìm lối ra, Khánh An buông tay Khánh Anh ra chạy tới cầm lấy tay người đàn bà có gương mặt khắc khổ đó:

"An về rồi nè má Năm"

Người đàn bà đưa tay sờ vào mặt Khánh An rồi xoa đầu Khánh An, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm:

"An, là con đấy à?"

Lúc này bọn hấn đã đi tới trước mặt người đàn bà đó, Khánh Anh nhỏ nhẹ lên tiếng:

"Con chào cô. Con là anh hai của Khánh An, tên là Khánh Anh ạ"

Người đàn bà quay đầu sang hướng phát ra tiếng nói, đôi mắt vô hồn nói:

"Chào con. Cô đã nghe Bích Thảo kể lại mọi chuyện. Thật tốt quá. Cuối cùng An cũng tìm lại được gia đình rồi"

Người đàn bà đó vừa nói vừa rung rung. Bọn nó bây giờ mới đồng thanh lên tiếng:

"Bọn con chào cô"

"Ừ. Chào các con. Các con vào nhà chơi đi"

Người đàn bà nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt vô hồn lóa lên một niềm vui. Ngôi nhà này từ lâu đã không có người qua lại. Khánh An cầm lấy tay má Năm dẫn bà vào nhà, bọn hấn cũng đi theo sau đó:

"Các con uống nước đi, nhà cô không có gì ngoài nước lọc, các con uống tạm nhé"

Bọn hấn ngồi vào bàn rồi nhìn xung quanh ngôi nhà chẳng có gì cả ngoài chiếc giường, bộ bàn ghế được đóng đơn giản và chiếc bàn học cũ kỹ nhưng rất gọn gàng.

"Không sao đâu cô. Cô sống một mình ở đây với con gái ạ?" - Thái Diệp vừa hỏi vừa đưa li nước lên miệng nhấp môi nhìn người đàn bà

"Đúng thế. Trước đây thì còn có chồng cô nữa, nhưng ông ấy đi làm xa rồi bật vô âm tín, không cách nào liên lạc được với ông ấy " - Người đàn bà nói, đôi mắt đã đỏ hoe ngấn lệ. Khánh An tựa người vào chân má Năm rồi ngược mặt lên nhìn người đàn bà, ngậm thơ hỏi:

" Chồng má cũng đi lạc giống An á? "

Người đàn bà chớp mắt ngăn dòng lệ rơi xuống rồi nở một nụ cười ôm lấy Khánh An vỗ về:

" An về nhà rồi phải thật ngoan, không được để lạc anh hai nữa biết không? Má Năm và chị Bích Thảo sẽ rất nhớ con "

" Cô về cùng bọn cháu đi. Bây giờ mắt cô đã không thấy gì, ở đây lại vắng vẻ như vậy. Cô về để bọn cháu chăm sóc cô mà Bích Thảo cũng đỡ cực nữa "

- Bảo Nam nhìn người đàn bà thương xót nói

" Cảm ơn các con. Nhưng cô phải ở lại đợi ông ấy. Cô cũng sống ở đây quen rồi, không muốn đi đâu " - Người đàn bà ngẩng đầu lên nói

" Bích Thảo năm nay bao nhiêu tuổi rồi cô? " - An Vy đặt li nước xuống rồi hỏi

" Năm nay nó lớp 9 rồi. Hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Cô thấy cuộc sống như này cũng tốt, không ồn ào mệt mỏi "

Bọn hấn chìm trong sự im lặng khẽ nhìn người đàn bà khốn khổ này, trong lòng ai cũng đều mang một nỗi buồn khó tả. Sống trong một gia đình giàu có, ít khi tiếp xúc với những người nghèo khổ, bây giờ bọn hấn mới được tận mắt nhìn thấy, ban đầu có chút không tin vào mắt mình. Đến cả An Vy cũng là một người bình thường nhưng nhìn hoàn cảnh này đúng là không khỏi đau lòng.

Nói chuyện được một lúc thì bọn hấn phải chuẩn bị để ra sân bay. Bảo Nam đi ra xe lấy mấy túi quà Ngọc Ngân đã chuẩn bị đưa vào đặt lên bàn.

" Bọn con có chút quà biếu cô. Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Khánh An trong một năm qua " - Khánh Anh cầm lấy bàn tay người đàn bà rồi nói

" Quà cáp gì cho phiền phức. Cô rất vui vì gặp được Khánh An, con bé rất ngoan, rất đáng yêu " - Người đàn bà cũng vỗ vỗ tay vào bàn tay Khánh Anh rồi nói - " Con bé sẽ tốt hơn nếu ở với ba mẹ con bé. Cô cũng an lòng "

Khánh Anh cười nhẹ rồi ôm lấy người đàn bà, lòng đầy biết ơn bà. Hấn buông người đàn bà ra rồi tiếp lời:

" Bọn con sẽ lại về thăm cô "

Xong hấn rồi lại tới lượt Khánh An và bọn nó cũng đi tới ôm người đàn bà chào tạm biệt nhau. Khánh Anh lặng lẽ đi lùi về chiếc bàn học, đặt một sấp tiền lên đó rồi lấy bút viết địa chỉ nhà, kèm số điện thoại và dòng chữ " Nếu có khó khăn cần giúp đỡ thì hãy tìm đến địa chỉ này "

Xong xuôi bọn hấn chào tạm biệt người đàn bà rồi ra xe đến sân bay để kịp giờ bay.

----- 3 tiếng sau -----

Bọn hấn đã đáp xuống sân bay Nội Bài. Ba mẹ hấn cùng bà nội đã đợi ở cổng chờ từ lúc nào. Khánh An cầm tay Khánh Anh đi ra, sân bay đông người qua lại vậy mà vừa thấy bóng dáng lấp ló của ba mẹ và bà nội, cô bé đã nhận ra ngay. Khánh An òa khóc chạy ra:

" Mẹ ơi, mẹ ơi "

Ba mẹ hấn cùng bà nội vội quay lại nhìn. Ai nấy đều nước mắt lưng tròng nhìn cô con gái bé nhỏ đang gào khóc chạy tới phía mình.

" Con tôi " - Mẹ hấn dang rộng vòng tay ôm lấy Khánh An vào lòng vỗ về. Hai mẹ con cứ ôm nhau khóc mặc cho mọi người xung quanh đang chỉ chỏ. Có người còn chụp ảnh lại. Cũng đúng, ba mẹ hấn nổi tiếng trong giới kinh doanh như vậy, chuyện mà chủ tịch Nguyễn thất lạc con gái ai mà không biết, hôm nay lại xuất hiện cảnh tượng này ai mà chả quan tâm.

Bà nội hấn cũng nước mắt ngấn nước mắt dài ôm lấy hai mẹ con, đến cả ba hấn bình thường rất điềm tĩnh hôm nay cũng không thể cầm được nước mắt nhìn cô con gái bé bỏng.

" Con đã bảo sẽ đưa em về mà, ba mẹ với bà nội ra tận đây làm gì cho mệt " - Khánh Anh nói rồi cùng An Vy bước tới. Bảo Nam và Thái Diệp đi phía sau tay nắm chặt tay nhìn mọi người vui vẻ

" Lòng dạ nào mà ngồi ở nhà con " - Bà nội hấn đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn bọn hấn nói. An Vy bước lên lau nước mắt cho bà nội rồi vòng tay qua người bà vỗ vỗ vào cánh tay bà cười nhẹ. Bà nội cũng vỗ vỗ tay nó cười

" Tốt rồi. Mọi người mau lên xe về thôi " - Ba hấn gạt nước mắt đi rồi nở một nụ cười hiếm hoi nói

Xong quay sang mẹ hấn đang ôm Khánh An, đưa tay về phía trước bế Khánh An lên:

" Để ba bế Camella của ba nào "

Khánh An cũng đưa tay ra ôm lấy cổ ba, gục đầu lên vai ba rồi nấc nhẹ làm lòng ông bất giác đau nhói. Ba hấn vỗ về Khánh An rồi cùng mọi người ra xe

quay trở lại biệt thự. Người làm bây giờ đã chuẩn bị sẵn bữa ăn rất thịnh soạn đợi mọi người trở về. Hai hàng người đã đứng sẵn ở đây cúi đầu:

" Chào mừng cô chủ trở về "

Đa phần là người làm lâu năm đã từng chăm sóc Khánh An nên khi vừa mới nhìn thấy cô bé ai nấy đều mỉm cười xúc động.

Mọi người ngồi vào bàn vui vẻ cùng nhau ăn bữa. Khánh An vẫn nhí nhảnh, đáng yêu như thế. Bữa ăn tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc.

Dùng xong bữa, mọi người ra phòng khách ngồi ăn đồ tráng miệng. Khánh An đứng trên ghế sofa nhún nhảy rồi lăn đùng kiêu làm mọi người ai nấy đều bật cười vì cô bé quá đáng yêu.

Một người mặc bộ đồ vest rất lịch lãm đi tới bên cạnh ba hấn, nhìn mọi người cúi đầu rồi quay sang ba hấn:

" Chiều nay chủ tịch có cuộc họp cổ đông ạ "

" Tôi biết rồi. " - Ba hấn nói rồi quay sang bọn hấn nói - " Ngày kia hai nhà Hoàng gia và An gia tổ chức đính hôn cho con, các con nhớ chuẩn bị cho chu đáo. Đây là bạn kinh doanh lâu năm của ba. Hôm đó rất nhiều người có gia thế giàu có đều tới "

" Sao gấp gáp vậy ba? " - Hấn nhìn sang ba hấn hỏi

" Hai nhà Hoàng gia và An gia chắc có lẽ vì chuyện năm xưa nên mới nhanh chóng liên hôn như vậy. Có nguồn tin họ muốn thu mua công ty Huỳnh gia. Chuyện này các con không cần để ý đâu. Con cái họ đều là chỗ quen biết với các con. Sau này các con sẽ còn gặp lại. Nên nhớ không nên đứng về phía nào. " - Ba hấn căn dặn. Khánh Anh, Bảo Nam và Thái Diệp đều gật đầu chỉ có nó là ngơ ngác không hiểu chuyện gì, mắt cứ lơ đãng nhìn lên trời không biết làm sao, nó chẳng hiểu một chút gì về công việc kinh doanh, nghe như gió thoảng qua tai vậy. Khánh Anh nhìn thấy điệu bộ của nó chỉ muốn phá lên cười. Đành lên tiếng giải vây:

" Cũng mệt rồi, bọn con xin phép lên phòng nghỉ ngơi ạ "

" Bọn con cũng xin phép về luôn ạ " - Bảo Nam và Thái Diệp cũng đứng dậy cúi chào mọi người

" Được rồi, mấy đứa nghỉ ngơi đi. Về muộn cả rồi "

Mẹ hấn cũng bà nội đã dắt tay Khánh An về phòng cô bé. Bảo Nam và Thái Diệp ra cổng đã có xe riêng đón về. Khánh Anh cùng An Vy đi lên cầu thang về phòng. An Vy khều khều tay Khánh Anh:

" Hồi nãy bác nói gì mà liên hôn rồi thu mua gì thế? "

" Ba tôi bảo sớm tổ chức đám cưới cho tôi và cô để chóng có cháu nội bé. Dễ hiểu thế mà " - Khánh Anh dút tay vào túi áo vừa đi vừa nói, gương mặt rất nghiêm túc

" Ai lấy cậu chứ? " - An Vy bức dọc nhìn hấn, chân vẫn cố bước nhanh để kịp hấn: " Bộ tôi điếc đâu mà không hiểu cậu đang nói dối hả? "

" Hiểu rồi hỏi gì? " - Khánh Anh nói xong câu đó cũng đã tới phòng, mở cửa ra bước vào không cho nó kịp nói gì làm nó giật chân đá tường tức tối. Hấn thì bước nhanh vào phòng vừa đóng cửa đã bỏ ngay bộ mặt nghiêm túc mà bật cười. Nhìn nó ngốc không tả được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là Hải Minh. An Vy nhìn xuống điện thoại rồi ngẩng đầu chải rửa hấn một lúc mới chịu về phòng và nghe điện thoại

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sự xuất hiện của hai nhân vật huyền thoại

Mới thoáng chốc trời đã chập tối, An Vy vẫn nằm ườn trên giường ngủ ngon lành. Không biết nó đã ngủ được bao lâu rồi.

" Cạch "

Tiếng mở cửa xong đến tiếng bước chân đang tiến gần về phía nó. Nó vẫn ngủ không biết gì, Khánh Anh nhón chân đi vào cố gắng không gây ra tiếng động rồi hét vào tai nó làm nó giật bắn bật dậy ngủ ngơ nhìn xung quanh. Khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ, đầu tóc rối bời thán người ra chưa hiểu chuyện gì thì cái mặt đáng ghét đang phá lên cười của hấn làm nó điên tiết lên. Vợ hét gào ném vào mặt hấn:

" Cút cho bà ngủ "

Nói xong nó lại úp mặt xuống giường ngủ tiếp. Khánh Anh cười đã đời rồi vợ đóng gói bỏ lại lên giường rồi kéo nó ngồi dậy, nó mắt nhắm mắt mở lên

giọng nài nỉ:

" Cho tôi ngủ đi mà "

Chuyện là cả trưa nó bị Hải Minh tra tấn lỗ tai, hỏi hết tùm lum chuyện. Nó về trước mà quên không nói lại với Hải Minh. Chiều nay cậu mới cùng mọi người lên máy bay về. Nằm nghe Hải Minh lải nhải cả buổi, nó vừa ngủ được tí thì Khánh Anh đã vào phá giấc ngủ ngàn vàng của nó rồi.

" Dậy đi, tôi đưa cô tới nơi này " - Khánh Anh nhìn thấy khuôn mặt biểu cảm dù có chết cũng không dậy của nó đành nghiêm túc nói

" Đi đâu " - nó vẫn nhắm nghiền mắt hỏi lại, chỉ cần hất buông tay ra nhất định nó sẽ vùi vào chăn ngủ tiếp

" Chiều nay có cuộc họp mặt gia tộc. Trên các trang báo đã rầm rộ tin tức tiểu thư Nguyễn Hoàng trở về, các trưởng lão trong gia tộc muốn họp bàn chính thức thông báo chuyện này với truyền thông để tránh những tin đồn vớ vẩn " - Khánh Anh lắc nhẹ cách tay nó - " Dậy đi "

" Gia tộc nhà anh thì liên quan gì đến tôi? " - An Vy vờn vai ngáp một cái rồi nhìn sang Khánh Anh khó hiểu

" Cô lại quên cô đang là hôn thê của tôi à? " - Khánh Anh nói một cách hết sức bình thường làm nó tròng mắt gắt:

" Thôi nha, không giỡn đâu. Như thế khác nào ra mắt nhà chồng? "

Khánh Anh bật cười rồi gật gật đầu làm nó càng bức mình hơn:

" Cậu phải giải quyết nhanh đi chứ, đã nói chỉ là tạm thời thôi mà "

Khánh Anh cứ làm ra bộ mặt nhon nhon không quan tâm làm nó bức mình đẩy hất ra rồi vùng vằng kéo chăn ra đi vào làm vệ sinh cá nhân. Hắn nhìn theo nó, trên gương mặt phản phát nụ cười.

Đi lại chiếc ghế, hắn ngồi xuống rồi lấy máy ra bấm đọi nó. Trên báo bây giờ tràn ngập thông tin chủ tịch Nguyễn Hoàng tìm thấy con gái và hai nhà Hoàng Gia và An Gia liên hôn.

Khánh Anh đang lướt điện thoại thì có một sms gửi tới từ một số lạ " Tôi vừa về nước, hẹn gặp cậu ở bữa tiệc của Key "

Khánh Anh hơi nhú mồm nhìn qua số điện thoại rồi ngẩng đầu lên khi nghe tiếng mở cửa. An Vy đi về phía chiếc gương chải đầu gọn gàng rồi đi theo hắn xuống nhà. Vừa xuống tới cầu thang, bà nội và ba mẹ cùng Khánh An đã vui vẻ nói cười bước vào.

" Mọi người về luôn rồi ă? Bọn con xin lỗi " - An Vy mặt hối lỗi bước xuống đi tới gần phía ba mẹ hắn nói

" Xin lỗi chuyện gì? Chú Lâm muốn gặp Camella mà Ken nó bảo con mệt còn đang ngủ nên bác để nó ở nhà với con thôi mà? Ở nhà có chuyện gì à? " - Mẹ hắn cúi người chỉnh lại chiếc áo cho Khánh An rồi ngược dậy nhìn nó khó hiểu. An Vy nghe xong thì đưa hai con mắt đờ đờ sát khí nhìn hắn, cái gì mà cuộc họp gia tộc, cái gì mà rất quan trọng chứ?

" Mà hai đứa chuẩn bị đi đâu à? " - Ba hắn nhìn hai đứa nó nói

" Vâng ạ " - An Vy dãn cơ mặt ra cười rồi cúi đầu chào - " Chào cả nhà con đi "

Nói xong An Vy kéo hắn đi ra ngoài, hắn thì vẫn cứ nhon nhon cười mặc kệ nó muốn làm gì. Đi ra khỏi cổng, An Vy đấm, đập, đá vào người hắn không thương tiếc.

" Đau đấy " - Khánh Anh nhăn nhó xoa xoa những chỗ bị nó đánh

" Lần sau còn dám đùa với tôi nữa, cậu chết chắc. " - An Vy gằn từng chữ rồi vẫy một chiếc taxi

" Cô đi đâu đấy? "

" Tôi có hẹn với Fin. " - Nói xong nó mở cửa bước vào xe đóng sầm cửa lại không cho hắn kịp nói gì. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, trong lòng hắn khó chịu nhìn theo.

Tại một nhà hàng Pháp, trong một căn phòng vip, hai người đàn ông cùng con cái của họ đang dùng bữa.

" Lễ đính hôn đang được chuẩn bị, thiệp mời cũng đã gửi đi hết rồi. Bữa tiệc ngày mai không được có sai sót gì " - Ông Hoàng Vũ Hiền lên tiếng

" Nhất định phải làm như thế sao? " - Vũ Phong vẫn cúi đầu ăn, giọng đều đều lên tiếng

" Con không thích con gái ta sao? " - An Nhất Tùng lên tiếng, giọng điệu có vẻ khó chịu

" Ba " - Dĩ Mai lắc nhẹ tay ba mình rồi lên tiếng - " Bọn con cũng đã chuẩn bị hết rồi "

" Vậy tốt lắm " - Ông Hoàng Vũ Hiền nhìn Dĩ Mai gật đầu rồi nhìn sang Vũ Phong tiếp lời - " Năm xưa nếu ông ta không phản bội ba mẹ con thì họ đã không chết. Công ty đó vốn dĩ không phải thuộc về ông ta. Con không thể để ba mẹ con chết oan uổng như vậy. Nhất định phải nhanh chóng thu mua tập đoàn MJB. "

" Đúng vậy, hôm đó chính ta đã chứng kiến ba mẹ con chết thảm như thế nào. Mỗi thù này không thể không trả " - An Nhất Tùng đập mạnh tay xuống bàn.

Vũ Phong yên lặng không nói gì. Ba mẹ anh rốt cuộc đã chết thảm hại như thế nào? Đến bao giờ cái vòng tròn luân quần này mới chấm dứt?

Bữa ăn lại tiếp diễn trong sự im lặng.

Tại một quán bar, tiếng nhạc ồn ào cùng tiếng cạ chén vang lên ở một chỗ khuất trong quán bar, một người con gái mặc một chiếc váy da bó người hở vai, lộ rõ xương quai xanh hút hồn đang nhâm nhi một ly rượu, đầu lắc lư theo điệu nhạc. Từ phía xa xuất hiện một chàng trai trẻ mặc một chiếc quần Jean rất phong cách nếu không muốn gọi là " rách tả tơi ", kết hợp với một chiếc áo trắng phía bên ngực trái là một bông hoa hồng đen đúng chất dân chơi. Cậu đi đến phía cô gái đó như một con hổ thấy mồi. Vừa bước tới, cậu đã mạnh bạo ôm lấy vòng eo cô gái, bàn tay đang càng lúc càng di chuyển lên cao, rồi xoa xoa vòng một của cô gái đó, cậu cúi mặt xuống hít hà hương thơm từ vai cô gái đó.

" Leo, Cậu không cần mạng sống nữa sao? " - Cô gái vẫn điềm tĩnh uống rượu

" Maris à. Cậu ở nước ngoài bao nhiêu năm rồi sao vẫn khó khăn như vậy chứ? " - Người con trai có tên Leo gương mặt vô si nói với cô gái

" Cậu về từ lúc nào? " - Maris không nhìn vào Leo mà vẫn nhìn theo li rượu trên tay nói

" Vừa mới về đã nhận được tin cậu ở đây liền tới " - Leo vừa nói vừa gọi thêm một chiếc ly

" Một nhà thiết kế trẻ tài ba như cậu nếu bỏ đi cái vô si thì sẽ lắm người theo đấy " - Maris bây giờ mới chịu nhìn qua cậu bật ra từng chữ - " Một kẻ biến thái, đang sợ "

" Leo tớ đây chẳng cần cái thứ tình yêu chóng tàn kia đâu. Chỉ cần nhìn thấy đối tượng, tớ sẽ không bỏ qua. Như thế chẳng phải tốt hơn sao "

" Thôi bỏ đi. Candy và Kin đã thành cặp rồi đấy. Cậu cẩn thận với nó " - Maris lại tiếp tục uống rượu

" Nhanh vậy sao? Ken và Anna thì sao? " - Leo nói rồi cũng tựa vào bàn uống rượu

" Đã chia tay, mới hôm kia thôi. Nhưng mà... " - Maris đang nói dở thì nhú mày nhìn sang cậu - " Lại có một con nhỏ nào là vị hôn thê gì đó, nghe có tin được không? "

" Phục cậu thật đấy. Thông tin rất nhanh lẹ. Lí do cậu về nước sao? " - Leo nhìn sang Maris

" Tất nhiên là không. Tớ chỉ hiếu kì mà về thôi. Hai ngày sau tớ sẽ bay qua Mỹ "

" Nhanh vậy sao? "

" Kevin đã qua Pháp rồi, tớ phải về quản lý công ty thôi. Dù sau này mai cũng phải gặp các bạn trẻ thôi. Uống đi " - Maris vừa dứt lời thì Leo đưa ly rượu lên nghiêng đầu cười rồi cụng ly với Maris.

Giới thiệu nhân vật:

Huyền thoại trong giới kinh doanh: Leo, Maris.

Hai cái tên mà nghe tới mọi người đều biết nhưng ít khi được gặp họ. Xuất hiện bất thành linh cũng biến mất không dấu vết.

Maris, 20 tuổi, đã là Tổng Giám đốc của một công ty ở bên Mỹ, hành động bí hiểm, khó hiểu.

Leo, 20 tuổi, nhà thiết kế tài ba nổi tiếng trong làng thời trang, có rất nhiều nhãn hàng thời trang nổi tiếng lúc còn rất trẻ. Là một kẻ vô si, biến thái.

Không một ai thực sự hiểu biết về hai con người này!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ghen?

Khánh Anh đang ngồi dựa lưng vào ghế sofa, tay phải chống cằm, tay trái vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của Khánh An đang ngồi trên chân hán dựa người vào hán vừa ăn bím bím vừa xem phim cười nắc nẻ. Hán khẽ di chuyển ánh nhìn sang chiếc đồng hồ treo tường, trong đáy mắt đang tối sầm lại, hán lẩm bầm:

"Bây giờ còn chưa chịu về nữa sao? "

Khánh An đang xem phim thì nghe thấy liền ngẩng cổ lên nhìn anh trai đang trầm tư nghĩ gì đó, cô bé hỏi:

"Hai nói gì thế ạ? "

"À, có gì đâu. " - Khánh Anh xoa xoa trán Khánh An rồi như sự nhớ ra điều gì, Khánh Anh bế Khánh An quay người lại với mình, đưa điện thoại lên lắc lắc trước mặt cô bé - "Em có muốn gọi cho chị Rain không? "

"Dạ không " - con bé đảo để nói rồi che miệng tủm tủm cười. - "Anh hai có muốn gọi cho chị Rain không ạ? "

Khánh Anh nhéo má cô bé rồi làm mặt nhăn cười sau đó bấm máy gọi cho Rain rồi bật loa to đưa cho Khánh An.

Khánh An nhận lấy máy rồi quỳ gối cao trên chân hán, một tay ôm cổ Khánh Anh, một tay đưa điện thoại lên tai.

"Alo, có chuyện gì? " - giọng An Vy vẫn bực tức vang lên trong điện thoại

"Chị Rain ơi, là Camella nè. Bao giờ chị về nhà với Camella? " - Khánh An vừa cười mỉm nhìn anh trai vừa nói. Khánh Anh thì gật gù đầu liên tục tỏ vẻ hài lòng

"A bé con của chị. Chị sắp về tới rồi, bé con còn chưa ngủ sao? " - đầu giây bên kia vang lên một chất giọng nhẹ nhàng vui tươi, khác hẳn hồi nãy

"Chưa ạ. Camella đang xem phim với anh hai ạ " - Khánh An vừa nói vừa nhìn môi Khánh Anh đang mấp máy nhắc rồi tiếp lời - "Camella nhớ chị lắm. Chị về nhanh đi "

"Được rồi, chị về với bé con nhanh đây. Chị cúp máy nhé. Chụt " - An Vy nói rồi hôn vào điện thoại sau đó tắt máy

Khánh Anh đưa ngón cái lên trước mặt Khánh An rồi vui vẻ bế Khánh An ngồi lại vị trí ban đầu để xem phim tiếp. Khánh An thì cứ ngẩng cổ lên hỏi:

"Anh hai nhớ chị Rain hả? "

"Không có. Xem phim đi tới đoạn hay kìa " - Khánh Anh nhéo má lúm của cô bé rồi dụ cô bé xem phim

"Không nhớ sao ạ? Có nhớ không? Có nhớ không? " - Khánh An cứ ngẩng cổ lên hỏi. Khánh Anh cười khỏ hôn má cô em gái tinh ranh của mình rồi ôm Khánh An vào lòng tựa vào ghế xem phim tiếp

"Camella gọi à? " - Hải Minh bước từng bước nhẹ nhàng rồi quay sang hỏi nó

"Bé con bảo nhớ tôi, gọi tôi về chơi cùng " - An Vy cười vui vẻ nhìn Hải Minh

"Con bé có về quý cậu nh? " - Hải Minh lại tiếp tục nhìn phía trước rồi tiếp tục đi

"Con bé rất dễ thương " - An Vy bước đi bên cạnh Hải Minh vừa mỉm cười ôm con gấu bông mà vừa nãy hai người đoạt được ở trung tâm giải trí

Đột nhiên bước chân Hải Minh ngừng lại, nó cũng phản xạ có điều kiện dừng lại luôn:

"Có chuyện gì thế? "

Hải Minh quay sang đứng đối diện với Nó, đầu cậu hơi cúi xuống nhìn nó hỏi:

"Cậu đã có câu trả lời chưa? "

Nó lúng túng nhìn đi nơi khác rồi trả lời:

"Tôi... Tôi không biết nữa "

Hải Minh nhìn nó lúng túng thì cũng không muốn ép nó nói tiếp, thực sự nó cũng không hiểu tình cảm của nó thì làm sao nói rõ ràng với cậu? Chỉ biết bây

giờ, hiện tại đây, người luôn đối xử tốt với nó là Hải Minh, nó rất quý mến cậu, quý mến hơn mức tình bạn... Nhưng không biết đã chạm đến tình yêu chưa? Hải Minh lại lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

" Không sao. Lúc nào cậu có câu trả lời thì hãy nói. Giờ tôi đưa cậu về nhà "

Hải Minh nói rồi lại nghiêng người ý bảo đi tiếp thôi. Hải Minh và nó đang rảo bước trên vỉa hè, cũng sắp tới rồi, cả hai chìm vào im lặng cứ bước đi như vậy trong làn gió mát mẻ của màn đêm.

" Cậu vào nhà đi " - Hải Minh cười nhìn nó

" Vậy cậu về cẩn thận nha " - An Vy đứng đối diện cậu đưa tay lên vẫy vẫy cười rồi xoay người bước vào trong. Hải Minh đợi nó đi khuất rồi mới quay người lại đi về

Khánh Anh ở trên tầng hai nhìn xuống đã thấy tất cả. Thoáng chốc đôi mắt hần đã tối sầm lại. Tại sao hần lại cảm thấy khó chịu như vậy? Bàn tay hần đập mạnh vào lan can nhũ mỳ rồi quay vào trong.

An Vy vừa về đã đi lên phòng Khánh An, nhìn cô bé ngủ ngon lành bên con gấu bông bự bằng người cô bé, An Vy khẽ cười mỉm cúi đầu rồi hôn lên trán cô bé một cái - " Ngủ ngon nhé bé con "

" Cạch "

Đúng lúc đó thì Khánh Anh mở cửa xông vào, cầm lấy cổ tay nó kéo đi. Vì sợ Khánh An thức giấc nên nó nhẫn nhịn chịu đau mà đi theo hần. Ra tới phía ngoài, Khánh Anh đẩy An Vy ra đứng gần lan can đối diện với hần, nói:

" Bây giờ cô là hôn thê của tôi, lại đi với người con trai khác tới giờ mới về mà xem được? Còn cười cười nói nói trước cửa vui lắm sao? "

Khánh Anh tuôn một tràng. An Vy vừa được Khánh Anh thả tay ra thì nhẫn nhịn xoa xoa cổ tay đang đỏ lên hình ngón tay của hần mà gất:

" Vậy lúc là hôn phu của tôi cậu cũng có bạn gái đấy, xem được à? "

Nó nói xong rầy rầy tay cho bớt đau rồi lườm hần tỉnh bỏ đi nhưng hần nhanh tay đã giữ tay nó lại nhưng lực nhẹ hơn, giọng lạnh băng lên tiếng:

" Từ nay cấm cô đi về muộn như vậy nữa "

" Vậy tôi sẽ đi tới 1 giờ sáng là sớm chứ gì? " - An Vy bực bội mới lên tiếng chọc điên hần rồi quay người lại gỡ tay hần ra, hần cũng quay người lại đối diện với nó, đôi mắt đã đỏ lên vì giận. An Vy lại tiếp lời:

" Mà cậu đang ghen với tôi sao? Đang ghen hả? " - Nó cúi đầu ngược lên nhìn cho rõ khuôn mặt hần, ngoài ban công lấp ló ánh sáng nên nó không nhìn rõ mặt hần

" Tôi không muốn cô làm mất mặt nhà tôi mà thôi " - Khánh Anh dứt khoát nói rồi bỏ đi. Thực ra vì hần cao nên cúi đầu nhìn xuống nó, ánh sáng không chiếu đến mặt hần, nhưng hần lại nhìn thấy nó rất rõ. Câu nói của nó cũng giống như nói trúng tim đen hần mới bỏ đi, hần cũng không hiểu sao bản thân lại làm như vậy.

Nó nhìn theo bóng dáng hần tức tối nói không ra lời, cái gì mà mất mặt chứ? Nó đâu có làm gì sai? Làm như nó là đứa con gái hư hỏng ấy. Nếu không vì gia đình hần thì nó cũng không phải tới nơi này xa gia đình còn bị bắt cóc nữa chứ? Nó giậm chân rồi đứng đờ đờ về phòng gọi cho ba mẹ. Giờ này mới có 9 giờ hơn thôi mà.

Nó lăn lóc trên giường gọi cho ba mẹ xong rồi ôm lấy gối ôm nhìn ra bầu trời sao. Thôi kệ, ngày mai phải đi tới bữa tiệc đính hôn của Kay và Dĩ Mai nữa, nó nghĩ ngợi một lúc rồi ngủ thiếp đi. Chỉ có hần là trần trọc gác tay lên trán mãi không ngủ được. Đưa mắt nhìn ra bầu trời đầy sao, trầm ngâm nằm như vậy. Một lúc lâu sau mới có thể đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nhắm trúng đối tượng

Ánh nắng sớm rọi vào làm sáng cả một gian phòng. Chiếc giường với màu chủ đạo là màu xanh in hình những bông tuyết đang được ánh sáng bao phủ. An Vy nhũ mỳ kéo chăn lên trùm đầu tiếp tục ngủ.

* Cạch *

Cửa phòng bật tung ra, Thái Diệp hí hửng nhảy lên giường kéo chăn nó ra rồi chui vào nằm cùng. Nó cảm giác ai đó đang ôm lấy eo mình liền mở mắt

đứt khoát dơ đầu lên nhìn sang phía sau lưng, thì ra là Thái Diệp, nó nhăn nhó cau mày:

" Đây là giường của Lâm An Vy không phải là giường của Trần Bảo Nam đâu thưa Vương đại tiểu thư "

Thái Diệp chẳng nói chẳng rằng ôm lấy An Vy nhắm mắt, khoe miệng cong lên không giấu nổi nụ cười, bây giờ mới lên tiếng:

" Ngủ đi, ngủ đi mà "

An Vy lườm kẻ phá hoại một cái rồi gục đầu xuống gối ngủ tiếp.

Khánh Anh và Bảo Nam đang chơi với Khánh An ở phòng khách, đợi mãi mà không thấy Thái Diệp đi xuống, Bảo Nam cau mày nhăn mặt:

" Ngủ trên đó luôn sao trời? "

Bảo Nam Vừa dứt câu thì ba mẹ hắn ăn mặc trang nghiêm đi ra ngồi xuống đối diện bọn hắn. Khánh An thấy mẹ thì cười hơn hờ chạy tới.

" Ba mẹ phải đưa Camella đến chào ông nội, rồi gặp các con ở bữa tiệc. Nhớ đến đúng giờ đấy, bữa tiệc rất đông người đều là những người có máu mặt không đấy " - Mẹ hắn căn dặn rồi chỉnh lại mái tóc cho Khánh An cười hiền nhìn cô bé cứng nưng

" Bọn con biết rồi, ba mẹ đi cẩn thận " - Khánh Anh chột trềm giọng xuống, ánh mắt thoáng qua một nét buồn khó tả

" Đi thôi " - Ba hắn đứng dậy rồi đi ra ngoài, theo sau là mẹ hắn dắt tay Khánh An đi ra

Bảo Nam tựa người vào ghế sofa nhìn sang thằng bạn thân rồi lại nhìn lên cầu thang, cất giọng, âm lượng vừa đủ cho hai người nghe:

" Đi lên xem bọn nó đang làm gì "

Khánh Anh khẽ gật đầu, đứng dậy cùng Bảo Nam đi lên phòng nó.

* Cách *

Bảo Nam vặn nắm cửa mở rộng ra rồi bước vào, theo sau là Khánh Anh. Bảo Nam đứng đờ ra vài giây khi nhìn thấy cảnh tượng này. Cậu đứng là không nên tin tưởng giao cho Thái Diệp trọng trách đi gọi An Vy mà. Cậu nhìn sang Khánh Anh với bộ mặt dờ khóc dờ cười. Khánh Anh cũng nhìn cậu lắc đầu ngao ngán với bọn nó. Hắn toan bước lên gọi bọn nó thì Bảo Nam ngăn lại, nở một nụ cười gian đưa tay có đeo chiếc đồng hồ lên trước mặt Khánh Anh cười cười:

" Bây giờ chỉ mới 6 rưỡi thôi "

Khánh Anh chưa kịp lên tiếng thì Bảo Nam đã nhảy lên giường, gỡ chăn ra chui vào nằm cùng, gỡ tay Thái Diệp ra rồi xoay người cô quay mặt vào lòng ngực cậu, hai tay ôm lấy cô vào lòng, mặt cười hơn hờ.

" Vô si " - Hắn bật cười nhìn hành động Bảo Nam như đang dành lại thứ quý giá vừa bị mất cắp mà bật ra hai chữ rồi đi đến cửa sổ đút tay vào túi đón hết ánh nắng sớm mai ấm áp

An Vy cảm nhận được người nào đó vừa mới trèo lên chiếc giường thân yêu của mình, lại một lần nữa cử động con mắt rồi uể oải ngồi dậy nhìn sang bên cạnh trong cơn mê ngủ.

* Bịch *

Tiếng động vang lên làm hắn giật mình nhìn lại. An Vy đã đá hai người xuống từ lúc nào.

" Chuyện gì vậy? " - Thái Diệp nhăn nhó xoa xoa lưng như vừa bị ai đập vào, tay con lại chống xuống sàn ngược dậy, cú ngã vừa rồi làm cô tỉnh ngủ hẳn, nhìn thấy Bảo Nam đang nhăn nhó nằm phía dưới, ngo ngắc lên tiếng hỏi - " Ô chồng, mày làm sao thế? "

Bảo Nam một tay đưa sau lưng cau mày, một tay nhéo mũi cô nói:

" Hôm nay mày đẹp lắm vợ "

" Nằm như vậy luôn? " - Khánh Anh đi tới cúi nửa người nhìn cặp đôi đang diễn bộ phim tình cảm sến sẩm, bày ra bộ mặt hài lòng, biểu cảm như muốn nói đáng đời lắm

Thái Diệp bây giờ mới nhìn lại. Cô đang dè lên người Bảo Nam vội chống tay đứng dậy lấp bấp:

" Ủa, tao đang ngủ với Rain mà, sao lại nằm ở đây? "

Bảo Nam ngồi dậy cười khỏ, một khi Thái Diệp đã ngủ thì sẽ ngủ say như chết, bất cứ động tĩnh gì cũng không làm cô mất giấc mộng được. An Vy thì khác, nghe tiếng nói chuyện của bọn hắn làm nó phát điên, đây là lần thứ ba nó thức giấc. Trán day lại, một tay ôm gối một tay vơ đại chiếc gối ném về phía phát ra âm thanh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền vùi đầu dưới gối rồi đặt tay lên chiếc gối.

Khánh Anh nhanh tay ôm lấy chiếc gối đang bay đến bật cười ném lại vào người nó như chọc điên. Bảo Nam cũng đã đứng dậy khoác lấy vai Thái Diệp phì cười nhìn nó:

" So với vợ mày thì vợ tao vẫn còn tốt chán "

Thái Diệp khoanh tay trước ngực ngược đầu lườm Bảo Nam rồi nhìn sang Khánh Anh hát hăm về phía nó:

" Nhanh, gọn lẹ đi mày "

Khánh Anh gạt đầu dứt khoát với vẻ nghiêm túc bước lên giường hất chăn ra bế nó lên đi vào làm vệ sinh cá nhân, mặc nó vùng vằng thế nào.

" Ra đáng đấy chứ " - Bảo Nam cảm thán nhìn theo Khánh Anh rồi sực nhớ ra điều gì đó đưa ngón trỏ lên gõ nhẹ vào đầu Thái Diệp.

" Ấy.. Mày điên à? " - Thái Diệp xụ mặt lườm Bảo Nam rồi đưa tay lên gỡ gỡ chỗ cậu đánh mà không hiểu gì

" Kêu mày lên đây gọi Rain mày lại ngủ là sao hả vợ? " - Bảo Nam bắt lực mắng yêu nó

" Thích thì ngủ " - Thái Diệp lèm bèm rồi đi ra khỏi phòng xuống nhà dưới, Bảo Nam chào thua rồi cũng đi theo nó

Bây giờ trong phòng, An Vy nết nham nết mở đứng trước gương đánh răng, hần thì quay người lại đối diện với nó, tựa người vào tường khoanh tay nhìn nó, khoe miệng cong lên một nụ cười.

An Vy phần vì còn buồn ngủ, phần vì còn giận hần chuyện lúc tối nên không thèm quan tâm đến hần, đánh răng xong rửa bàn chải rồi cúi đầu xúc miệng. Hần cứ nhìn nó cười rồi cúi người về trước vén lọn tóc rối xuống bồn nước lên cho nó. Nó rửa mặt xong, tỉnh táo đã hần ra khỏi phòng. Giận đối không thèm nói bất cứ câu nào với hần mà đóng sầm cửa lại. Hần bật cười rồi đi xuống phòng khách đợi nó.

Nó mặc một chiếc quần bò kết hợp chiếc áo ni mỏng có mũ rồi lấy chiếc cặp nó vẫn mang khi đi ra ngoài bước xuống phòng khách tươi tỉnh nói:

" Đi ăn thôi "

Nói xong nó và Thái Diệp phi vào phòng bếp bỏ mặc bọn hần đi phía sau lưng. Hôm nay chỉ có bà nội ngồi ở bàn ăn đợi bọn hần. Ba mẹ hần đã ra ngoài rồi. Bọn nó lễ phép chào bà rồi ngồi vào ăn vui vẻ. Nó vẫn giữ thái độ với Khánh Anh dù Khánh Anh có chọc nó thế nào cũng không làm gì được.

Ăn uống xong xuôi, bọn nó chào tạm biệt bà để đi tới shop thời trang để lựa đồ đi tiệc. Vì bọn hần ít khi đi dự tiệc kiểu như này, chỉ toàn đi ăn chơi nhảy múa thôi. Nó thì lại càng không có những bộ đồ như thế. Nó lại phải miễn cưỡng đi cùng xe với hần. Hai chiếc mô tô lao vút ra đường và dừng trước một shop thời trang. Cả bọn đi vào, Thái Diệp lựa cho mình một bộ đầm trễ vai màu đỏ đô. Bó sát người, phía dưới xòe ra, điểm xuyên những bông hoa trắng rất sang trọng nhưng không kém phần trẻ trung, năng động. Mái tóc xoăn xõa xuống đôi vai trắng ngần kết hợp một đôi dây cao gót cùng tông màu váy, rất bắt mắt. An Vy lại lựa cho mình một chiếc đầm kín đáo hơn, chiếc đầm màu trắng pha ren, ống tay phồng to dài đến một nửa bắp tay, cổ tròn, bên dưới xòe rộng, phía trên ôm sát cơ thể rất vừa vặn. Lại thêm sợi dây chuyền hình cò bốn lá lấp lánh đặt cổ định trước ngực. Kết hợp với đôi dây cao gót sáng-đan để pha lê. Nhìn nó rất giản dị, tinh khiết, mái tóc được buộc cao lên. Bọn hần thì đã thay xong chiếc quần âu kết hợp áo sơ mi trắng đóng thùng, rất đơn giản nhưng với dáng người cao trên 1m8 của bọn hần thì đẹp mê hồn.

Bọn nó bước ra trước sự ngỡ ngàng của bọn hần. Bình thường hai đứa nó thích mặc những bộ đồ rộng thoải mái, bây giờ nhìn bọn nó quả thật khác một trời một vực. Bộ váy đã làm tôn lên dáng dấp đẹp đẽ của bọn nó. Nếu Thái Diệp bốc lửa, trẻ trung năng động thì nó lại dịu dàng, đơn thuần, tinh khiết. Hai màu sắc đối nghịch nhau nhưng lúc đứng chung lại như bù trừ cho nhau. Bảo Nam đi tới vòng tay qua eo Thái Diệp ôm lấy cô rồi tựa cằm lên vai cô nhìn vào trong gương:

" Vợ tao đẹp thật "

" Điều dĩ nhiên mà lại " - Thái Diệp bật cười khanh khách

An Vy cũng đứng soi gương bên cạnh giả vờ cúi đầu nôn làm Bảo Nam và Thái Diệp lườm nguýt không thôi. Khánh Anh vẫn cứ ngồi trên ghế, chân bắt chéo nhau nhìn chằm chằm vào nó rồi đột nhiên đứng dậy đi tới kéo ruy băng trên đầu nó xuống, nó quay người về phía sau, mái tóc bung xõa tự nhiên làm nó thêm phần dịu dàng, hiền thực.

Nó đang định cho hần một tràng thì bên ngoài tiếng bước chân đang đi lại gần, tiếp đến là tiếng vỗ tay kéo bốn đứa bọn hần đều hướng mắt ra nhìn. Một người con trai cao trên 1m8 gương mặt tuấn tú cao ngạo, mặc một chiếc sơ mi màu đen cùng chiếc quần Tây kết hợp với đôi dây bóng bẩy rất sang trọng, rất quý phái, kiểu người đàn ông trưởng thành nhưng vừa mở miệng ra thì...

" Bé con của anh, em vẫn xinh đẹp, năng động như ngày nào " - Leo bật ra từng chữ nhẹ nhàng như không mà không để ý sắc mặt Bảo Nam đang tối lại

" Câm miệng " - Bảo Nam nắm chặt bàn tay lại hình nắm đấm, rít lên từng chữ

Leo nhếch môi tạo ra một nụ cười đều cang đang bước đến phía Bảo Nam và Thái Diệp nhưng Khánh Anh đã giữ tay hần lại, nói:

" Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn "

Leo chuyển hướng ánh mắt sang Khánh Anh vẫn chất giọng cọt nhả lên tiếng:

" Cậu chỉ cần bảo vệ tốt cho Anna là đủ rồi, Candy bây giờ không còn cần cậu nhúng tay vào rồi. " - Leo cười lớn nhìn Bảo Nam rồi quay sang Khánh Anh tiếp lời - " A mà hình như cậu đã chia tay con bé rồi? Vậy thì anh đây có cơ hội rồi... " - Leo quay sang Khánh Anh vừa chỉnh lại cổ áo rồi dứt tay vào túi quần vừa nói rồi đột nhiên dừng lại chuyển hướng ánh mắt lên người An Vy. Một cô gái có đôi mắt to, chân mày ngang kết hợp với hàng lông mi cong vút, chiếc mũi nhỏ nhắn nhô cao, đôi môi chúm chím nhấp nháy im lặng quan sát, chiều cao chắc cũng tầm 1m6. Vóc dáng bé nhỏ không phải kiểu người chân dài bốc lửa hay quyến rũ chết người nhưng lại có gì đó rất thu hút với Leo. Làn da trắng hồng rạng rỡ lại càng thu hút tầm nhìn của Leo, nhưng nhìn chiếc đầm nó mặc anh hơi nhíu mày lắc đầu. Ở nó không có vẻ nào là tiểu thư sang chảnh, quý phái nhưng lại toát ra nét đẹp thuần khiết, đáng yêu. Như sự nhớ ra lời của Maris, Leo đoán ngay đây là cô gái có hôn ước với Khánh Anh, vợ " hò " của Ken đây mà. Nghĩ tới đó Leo bật cười thành tiếng định đi về hướng nó nhưng hần đã nhanh tay kéo nó lại phía sau lưng mình. Người hần cao lớn che hết tầm nhìn của Keo đối với nó, ánh mắt sắc lạnh nhìn Leo nói:

" Cô gái này thì không được "

" Nhưng rất tiếc, anh đã nhầm trúng cô ta rồi "

Leo cười lớn rồi quay người bước ra không quên nghiêng đầu nhìn nó rồi nháy mắt với nó một cái làm nó da gà nổi lên. Mặc dù khuôn mặt đẹp đẽ của anh ai cũng phải công nhận nhưng nó lại cảm nhận được sự vô si của kẻ này mà bất giác rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Lễ đính hôn

Khánh Anh trầm ngâm ngồi vắt chéo chân tựa lưng vào ghế, đôi mắt mơ hồ chẳng hiểu hần đang suy nghĩ điều gì. Cả bốn đứa ngồi vòng tròn đối diện nhau, chẳng ai nói với ai câu nào. An Vy chống cằm trên bàn hết liếc nhìn Khánh Anh đến nhìn Bảo Nam và Thái Diệp, không chờ đợi ai mở lời trước nữa, nó sột ruột lên tiếng:

" Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? Tên kia là ai? Quan hệ như nào? "

Thái Diệp thờ dài rồi chậm chậm nói:

" Hần ta là Leo. Một nhà thiết kế trẻ tài ba. Từng đau khổ vì tình, sau đó thì hần trở nên như vậy. Những cô gái mà hần nhầm trúng hần sẽ làm đủ mọi cách để có được, sau đó thì đá đi không thương tiếc, kể cả là phải cưỡng bức. Chúng tôi có quen biết với hần. Hần ta rất nổi tiếng trong giới kinh doanh. Hần ta vừa có tiền, vừa có quyền. Người sợ hần ta nhiều hơn là người ngưỡng mộ hần ta. Hần ta được xem như là thần thoại, rất nguy hiểm, rất quyết đoán, còn rất trẻ, mới 20 tuổi thôi "

An Vy nghe Thái Diệp nói mà đầu óc choáng váng, bất giác thốt lên:

" Người giàu các cậu thật lắm phiền phức "

Khánh Anh và Bảo Nam vẫn ngồi im lặng trầm ngâm, Thái Diệp thì cứ xụ mặt xuống chẳng buồn nhìn ai, An Vy lại càng bức bối lên tiếng:

" Không khí này là sao đây? "

" 10 giờ 30 rồi. Đi thôi " - Nó vừa dứt lời thì hần đứng dậy đi tới bên cạnh nó, kéo tay nó lên đặt trên tay hần. Hần cầm chặt tay nó rồi nhìn thẳng vào mắt nó: " Từ bây giờ cô hãy là bạn gái của tôi "

Trước lời đề nghị đột ngột của hần, nó ú ớ đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình:

" Tôi? Bạn gái cậu? Không bao giờ... "

Nó chưa kịp nói xong thì bị hần lôi đi. Nó cố thoát ra khỏi tay hần nhưng không thể. Càng cố thoát ra hần lại càng siết chặt tay rất đau, nó đành âm ức ngoan ngoãn đi theo hần. Bảo Nam và Thái Diệp nhìn nhau rồi cũng nắm tay nhau đi theo sau bọn hần. Bọn nó bắt một chiếc taxi để đến bữa tiệc.

Xe đậu trước một khách sạn năm sao, bọn nó bước xuống đi theo thảm đỏ bước vào. Người vào người ra tấp nập, đông đúc làm nó hơi nhíu mày nhưng mãi ngắm kiến trúc vừa sang trọng vừa có phần cổ kính của căn phòng mà nó vừa được hần kéo vào liền mê mẩn thích thú. Căn phòng được trang trí với màu chủ đạo là màu trắng và màu tím. Ở đây, người trung niên có, người già hơn cũng có, người trẻ như bọn nó cũng có nhưng đều có một điểm chung là đều rất sang trọng quý phái. Là con gái, ai cũng lựa cho mình những bộ đầm sang trọng hoặc bó sát người để tôn lên đường cong trên cơ thể. Chỉ có nó là ăn mặc giản dị, thuần khiết. Không đến nỗi quê mùa nhưng quá đơn giản. Bọn hần đều đã quen với không gian này, chỉ có nó là choáng ngợp trước khung cảnh này nhưng nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh phần vì có Bảo Nam, Thái Diệp đi bên cạnh, phần vì Khánh Anh đang nắm chặt tay nó và vì nó

thấy rất nhiều món ăn ngon, nên quên hết khung cảnh lộng lẫy xung quanh.

" Hai oi " - Đột nhiên tiếng Khánh An vang lên kéo cả bọn quay sang nhìn. Khánh An mặc chiếc đầm màu hồng xòe ra kết hợp với một lớp lưới mỏng bên ngoài, đầu búi lên cao trông đáng yêu như một nàng công chúa bé nhỏ.

Bọn hấn tươi cười rồi đi về phía Khánh An.

" Bé con đáng yêu quá " - An Vy cúi xuống nheo mắt cô bé cứng nựng

" Công chúa của anh " - Bảo Nam buông tay Thái Diệp ra bế Khánh An lên hôn vào má rồi kêu. Thái Diệp cũng tiện thể hôn ké.

Khánh An cười khúc khích nhìn hai người làm hai đứa cứ muốn hôn nó mãi.

Hải Minh cùng Hải My cũng đang đứng ở đó với ba mẹ. Hải Minh vừa thấy nó thì vui vẻ tính gọi tên nó nhưng khựng lại vì cái nắm tay của nó và hấn. Hải My nắm chặt bàn tay lại kiềm nén sự tức giận cùng ánh mắt ghen tỵ xuyên vào nó.

" Mấy đứa tới rồi à? " - Ba Bảo Nam bây giờ mới lên tiếng kéo bọn nó quay lại nhìn.

" Chào các bác " - bọn hấn đồng thanh

" Mấy đứa này lớn nhanh quá " - Ba Hải Minh lên tiếng rồi cười lớn vỗ vỗ vào tay Hải My đang khoác tay mình nhìn ba mẹ Khánh Anh - " Chúng ta đều là bạn bè lâu năm. Làm thông gia nữa thì còn gì bằng "

Hải My cong lên một nụ cười dịu dàng nhìn ba mẹ hấn. Ba mẹ hấn ái ngại nhìn qua An Vy thì bây giờ mới để ý hai đứa hấn đang nắm tay nhau. Ba mẹ hấn nhìn nhau cười rồi nhìn sang ba Hải Minh từ chối khéo:

" Anna thông minh, xinh đẹp như vậy. Chắc đã có nhiều người theo đuổi rồi chứ "

" Đâu có đâu, ba mẹ đặt đâu con ngồi đó chứ " - Ba Hải Minh cười lớn nhìn ông bạn già

Ba Khánh Anh đang định lên tiếng về hôn ước của Khánh Anh, vì họ vẫn chưa chính thức lên tiếng nên chưa có nhiều người biết. Đột nhiên tiếng MC lại vang lên chào hỏi mọi người và tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Không phải nói, ba mẹ Bảo Nam và Thái Diệp vui mừng như thế nào khi Bảo Nam và Thái Diệp thành cặp. Rất thân quen lại muốn đăng hộ đối.

" Thôi chúng ta vào trong, dành không gian riêng cho bọn trẻ chứ " - Mẹ Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Phải đấy. Chúng ta đi thôi " - Ba Thái Diệp cũng lên tiếng đồng tình rồi các ba mẹ đi vào. Khánh An cũng đi theo mẹ vào, nó bây giờ mới rời mắt khỏi Khánh An nhìn thấy Hải Minh liền vui vẻ chào cậu.

Hải Minh cười nhẹ với nó rồi hơi nhìn xuống cánh tay nó và hấn. Nó nhìn theo rồi cố rút tay về nhìn Hải Minh cười trừ, rồi lại lắc lắc đầu ý bảo chỉ là hiểu lầm

Phía xa xa bên trong một góc khuất không ai để ý tới là hai con người đẹp tuyệt mỹ đang hướng ánh mắt đến bọn hấn.

" Cậu nói là cô bé mặc đầm trắng đó sao? " - Maris nheo mắt nhìn từ đằng xa

" Đúng vậy " - Leo chống cằm lên nhìn chằm chằm phía xa nở một nụ cười vô thức

" Khẩu vị của cậu thay đổi từ lúc nào thế? " - Maris quay lại nhìn cậu rồi đưa li rượu lên nhấp nhí, đôi mắt khẽ liếc sang nhìn cô gái có gương mặt xinh đẹp, đường cong nóng bỏng đang tựa lên người anh. Đây chắc là con mồi anh mới bắt được để phục vụ anh tối nay đây mà, Maris nhếch môi lên cười. Leo nhìn theo ánh mắt của Maris quay sang cô nàng bên cạnh. Anh ngẩng đầu dậy xoay ghế sang ôm lấy eo cô gái kéo sát cô vào lòng. Đôi môi anh đặt lên môi cô gái hôn ngấu ngiến, bàn tay anh không an phận mà sờ soạn khắp người cô. Đột nhiên anh đẩy cô nàng ra nhếch môi một cái, bật lên hai chữ:

" Biến đi "

Cô gái không chịu thua lại cố gắng đi sát lại người anh, đưa vòng một của mình áp sát vào cơ thể anh mà sát vào người anh, giọng ẻo lả lên tiếng:

" Ừ anh sao vậy? Em đã làm gì sai sao? "

Anh bây giờ đã quay lại vị trí ban đầu, đưa hai tay lên ngắm nhìn cô bé đầm trắng phía xa xa kia mà vui vẻ cười, nghe thấy tiếng cô gái khòe mắt anh có phần nóng giận vì phiền nhưng nhìn thấy cô bé kia anh lại vui vẻ chả quan tâm mà nói:

" Em nên cảm ơn cô gái kia " - Leo hát hăm về phía bọn nó rồi quay sang cô gái lạnh lùng - " Nếu không em cũng thành món hàng chơi xong sẽ bị đá không thương tiếc rồi "

Chất giọng lạnh lùng cùng ánh mắt sắc bén của anh như muốn nuốt chửng cô, bất giác Maris đẩy li rượu về phía cô gái nghiêng đầu: " Có cần chút rượu để bình tĩnh không cô bé? "

Hết sát khí trên người Leo đến ma lực tỏa ra từ Maris làm cô gái hoảng sợ bỏ đi. Maris cười khẩy rồi đi tới khoác tay Leo cười mình

" Phải tới chào hỏi thôi. Xem cô gái kia giỏi giang tới đâu "

Leo nhún vai rồi vỗ vỗ tay Maris đang luồn vào tay mình khẽ lên tiếng:

" Sau này cậu sẽ còn gặp dài dài. Tôi sẽ đưa cô bé cùng sang Mi "

Maris bữa môi không tin vào một kẻ trắng hoa như anh. Rồi hai người rảo bước về trước đến gần bọn hắn:

" Đã lâu không gặp " - Maris nở một nụ cười nhìn bọn hắn

" Chị quay về từ lúc nào vậy? " - Thái Diệp cúi người về trước ôm nhẹ Maris

Lần lượt bọn hắn cũng như thế. Ôm xong Maris khẽ liếc nhìn An Vy rồi quay sang cười tươi nhìn Thái Diệp:

" Tôi qua "

" Chị về bao lâu? " - Hải Minh lên tiếng hỏi Maris nhưng ánh mắt thì như viên đạn nhìn vào Leo đang chăm chăm nhìn An Vy

" Chắc là ngày kia. "

" Nhanh vậy ă? " - Hải My đang khoác tay Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Anh cũng sắp đi nè cô bé, có nhanh quá không? Chúng ta có thể gặp riêng " - Leo đi ngang qua người Maris vuốt tóc Hải My nở một nụ cười mê hồn. Hải My mặc một chiếc váy bó ngắn đến nửa bắp chân. Cổ áo xẻ đến nửa ngực để lộ xương quai xanh quyến rũ.

Hải My hất tay Leo ra trừng mắt nhìn anh:

" Leo, anh đừng đưa bàn tay dơ bẩn của anh chạm vào người tôi "

Khuôn mặt điển trai hơi cau lại, đôi tay lại một lần nữa không an phận mà đặt lên eo Hải My, Hải Minh kéo Hải My ra sau đút một tay còn lại vào túi quần nhìn Leo:

" Thích thì nói chuyện với tôi "

Leo nhún vai rồi nhìn qua Hải My nháy mắt một cái rồi đưa hai bàn tay lên ngang người cười khẩy:

" Thực ra tôi hết cảm giác với em rồi "

Nói xong anh quay lại vị trí ban đầu mà không quan tâm Hải My đang tức giận đến mức nào.

Leo lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó. Một tay nó bị hắn cầm chắc không buông, một tay đang cầm lấy bánh ăn ngon lành chẳng quan tâm đến câu chuyện của " người giàu ".

" Ấy da " - đột nhiên nó kêu lên làm bọn hắn chú ý tới.

" Sao vậy? " - Khánh Anh cúi đầu nhìn nó lo lắng

Ánh mắt lúng túng của nó nhìn xuống sàn rồi nhìn Khánh Anh như sắp khóc:

" Rớt bánh rồi "

Nó hậm hực nhìn vào tay đang bị hắn cầm chặt, nó muốn đưa tay ra húng lấy phần bánh sắp rớt cũng không được. Nó phải bị hắn giữ đến bao giờ đây. Còn không cho nó ăn, nó nhìn sang bàn ăn dài đằng kia tiếc hùi hụi.

Leo bật cười trong lòng thích thú nhìn nó. Khánh Anh phì cười đưa tay còn lại lau đi mẩu bánh trên khóe môi nó rồi cúi đầu nói nhỏ vào tai nó:

" Đồ ăn có độc đấy. Rớt rồi chết chậm hơn. Cô nên vui mừng vì điều đó "

An Vy lờ mờ ngửi thấy một cái rõ dài. Đúng lúc Ngọc Ngân và Minh Thiên đi tới.

" Oh Maris " - Ngọc Ngân và Minh Thiên cười rồi ôm lấy Maris

" Tôi còn tưởng hai người quên mất tôi rồi " - Maris vờ giận dỗi

" Không quên cậu đâu nhưng tớ thì chắc rồi " - Leo hậm hực

" Sao có thể? " - Minh Thiên nghiêng đầu cười rồi ôm Leo

" Anh càng ngày càng phong độ đấy " - Ngọc Ngân cũng cười ôm nhẹ Leo

" Còn em thì quá xinh đẹp " - Leo bật cười

An Vy nhìn thấy thế thì khều khều Khánh Anh hỏi nhỏ:

" Ủa thế rốt cuộc hần ta là người tốt hay xấu? "

Câu hỏi ngờ nghệch của nó làm hần đơ ra vài giây rồi bật cười không biết nói sao với nó. Hải Minh đã nhìn thấy hết mọi hành động cử chỉ của nó và hần. Cậu rất muốn hỏi xem chuyện gì nhưng chưa có cơ hội. Trong lòng cậu đang rất khó chịu.

" Và bây giờ là sự xuất hiện của hai nhân vật chính của chúng ta " - giọng nói của MC vang lên kéo sự chú ý của tất cả mọi người hướng về sân khấu

Đi Mai mặc chiếc đầm xòe màu trắng pha màu hồng phấn che hết phần bắp chân, điểm xuyến những bông hoa nhỏ nhẹ nhàng, mái tóc được tết rất khéo léo, đội lên chiếc vương miện lấp lánh dưới ánh đèn. Quả thật trông cô chẳng khác nào một nàng công chúa. Vũ Phong thì mặc một bộ vest trắng, rất lãng tử. Hai người sánh bước bên nhau đi ra. Đi Mai cười tươi rạng rỡ, Vũ Phong mặt không cảm xúc. Ánh mắt hướng về nó không chớp. Nó cũng nhìn lại, hai người cứ nhìn nhau như vậy. Cho đến lúc tiếng nhạc bật lên. Mọi người nâng li chúc mừng đôi bạn trẻ. Sau khi uống xong, là đến phần trao nhẫn đính hôn. Mọi người trong khán đài đều hồi hộp nhìn theo. Hải Minh thầm chúc phúc cho Đi Mai. An Vy lòng nhẹ bâng, không hiểu cảm xúc trong nó là như thế nào. Anh chỉ còn là hồi ức một thời thanh xuân đẹp đẽ của nó. Nó đã từng mơ sẽ được cùng anh sánh vai đi như vậy, nó hơi chạnh lòng siết bàn tay lại, Khánh Anh cảm nhận được điều đó mà nhìn lại nó, nó cũng bất giác ngược lên nhìn hần. Hai ánh mắt chạm vào nhau rồi ngại ngùng quay đi nơi khác. Trao nhẫn xong, âm nhạc khiêu vũ nổi lên. Đây là chủ ý của Vũ Phong vì anh không muốn rườm rà phức tạp. Đến phút cuối thì để ba anh và ba Đi Mai lên phát biểu vài câu nữa là được.

Vũ Phong và Đi Mai cũng bước xuống cùng khiêu vũ. Nó cứ luống cuống không biết phải làm sao đứng đờ ra nhìn mọi người xung quanh. Ai nấy đều nhảy rất đẹp. Nó như Lọ Lem đứng giữa một vườn hoa vậy. Khánh Anh tình ý nhìn ra, một tay cầm lấy tay nó sẵn đưa lên ngang người, tay kia đưa tay nó đặt lên vai mình rồi đặt vào eo nó kéo nó lại gần phía hần. Hai người cứ li rất gần làm nó ngượng ngùng đỏ hết cả mặt.

" Dầm lên chân tôi " - Khánh Anh cúi đầu xuống nói vào tai nó.

Nó bất giác giật mình vì hơi thở của hần phả vào chiếc cổ trắng ngần của nó, đầu óc nó loạn xạ không ý thức được mà làm theo lời hần. Tim nó đang đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hần cố nhịn cười nhìn nó bối rối, trên gương mặt phảng phất một nét cười.

Bản nhạc du dương dừng lại, thay thế vào đó một bản khác cũng là lúc đôi bạn nhảy. Dù hần không muốn nhưng cũng phải buông tay nó ra. Nó không quen nên loạn choạng suýt té may Hải Minh kịp thời nắm lấy tay nó, tay còn lại kéo nó về phía cậu. Khánh Anh nhũn mảy khó chịu trong lòng nhìn theo

" Ghen sao? " - Ngọc Ngân bật cười nhìn thẳng em trai. Bạn nhảy của Khánh Anh là Ngọc Ngân. Hần cười nhẹ rồi tiếp tục nhảy cùng chị mình

An Vy nhìn thấy Hải Minh thì thở phào nhẹ nhõm, ở với Hải Minh nó rất thoải mái, Hải Minh cười nhìn nó rồi khẽ hỏi:

" Cậu với Ken... "

Hải Minh chưa nói hết câu thì An Vy vội nói cắt lời cậu như bị người khác bắt thóp

" Không, không. Không phải kiểu quan hệ đó đâu "

Hải Minh có chút an tâm cười nhẹ nhưng lòng cậu lại có gì đó rất là lạ cho đến khi nhìn thấy sợi dây chuyền cậu tặng đang nằm cố định trên cổ nó mới lắc đầu một cái rồi vui vẻ nhảy cùng nó.

" Hôm nay anh trai của em rất bảnh đấy " - Thái Diệp vừa cười vừa nhìn Vũ Phong

" Có bảnh hơn Kín không? " - Vũ Phong hát hăm về phía sau Thái Diệp rồi cầm tay Thái Diệp dơ cao để cô xoay một vòng. Thái Diệp xoay người, đặt tay lại lên vai Vũ Phong bật cười

" Thua. Nhưng một xíu thôi, anh không cần phải tự ti " - Thái Diệp vừa nói vừa làm biểu cảm khuôn mặt làm Vũ Phong bật cười, trong lòng cũng giải tỏa được một chút.

Bảo Nam thì nhảy cùng Hải Băng. Cậu thì chú ý đến Thái Diệp còn Hải Băng cứ lèm bèm bên tai làm cậu phát chán.

Bản nhạc lại thay đổi, lại tiếp tục đổi bạn nhảy, Khánh Anh vừa buông tay Linda ra thì người nhảy cùng hần tiếp theo là Hải My. Hần khó chịu trong lòng, nhưng không biểu cảm ra mặt. Hải My thì cô đứng sát lại vào người hần, bàn tay đặt trên vai hần trượt xuống đặt nơi lồng ngực hần. Bày ra bộ mặt đáng thương ngược đầu lên nhìn hần rung rung:

" Em nhớ anh rất nhiều "

Khánh Anh chán ghét nhìn đi hướng khác. Đột nhiên... Cúp điện. Cả khán đài đứng yên lại xôn xao.

1s...2s...3s...

Ánh sáng lại tỏa ra khắp nơi. Tiếng MC vang lên trấn tĩnh mọi người:

"Chỉ là một chút sơ xuất nhỏ. Không có chuyện gì nữa, mọi người tiếp tục đi ạ"

Bản nhạc du dương lại bắt đầu vang lên. Mọi người lại tiếp tục nhảy. Hải My cứ nói hết lời này đến lời khác nhưng Khánh Anh thì không bận tâm đảo mắt tìm kiếm một bóng hình ai đó.

Nhận thấy sự bất thường, Khánh Anh buông tay Hải My ra khiến mấy cặp xung quanh đó chú ý.

"Chuyện gì vậy?" - Bảo Nam đứng gần Khánh Anh nhất lên tiếng

Hải Minh đang nhảy cùng Ngọc Ngân, cả hai cùng nhìn lại chú ý vào hắn.

Hắn ngẩn người ra vài giây rồi bật ra bốn chữ ngắn gọn:

"Rain mất tích rồi"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Là anh?

Khánh Anh vừa dứt lời liền chạy đi lượn qua những cặp đôi đang nhảy cùng nhau, đưa ánh mắt dò xét mọi góc ngách trong căn phòng lộng lẫy.

"Chết tiệt, Leo đâu?"

Càng nghĩ hắn lại càng hoảng. Thái Diệp, Bảo Nam, Vũ Phong, Hải Minh, Ngọc Ngân và Minh Thiên cũng bắt đầu tản ra lo lắng đi tìm.

"Có chuyện gì vậy?" - Dĩ Mai đi đến phía Hải My và Hải Băng đang đứng nhìn theo hướng bọn hắn chạy mà hỏi

"Cô ta biến mất đâu rồi?" - Hải My nghe thấy tiếng Dĩ Mai thì quay đầu lại nhìn cô

"Oh. Tôi còn chưa kịp tung chiêu thì đã có kẻ ra tay trước rồi sao?" - Dĩ Mai có chút bất ngờ lên tiếng - "Chắc là tên thiếu gia háo sắc khốn nạn nào ưu thích của lạ rồi!" - Dĩ Mai nở một nụ cười nguy hiểm nhìn cô gái. Maris ở gần đó nghe toàn bộ câu chuyện nhủ thầm lên tiếng, tất nhiên cô biết rõ kẻ làm ra chuyện này là ai chứ. Nhưng nói về bạn của cô như vậy thì không muốn sống nữa rồi.

Maris cầm một ly rượu vang đỏ đi tới gần phía Dĩ Mai. Nở một nụ cười thân mật chào hỏi:

"Cô gái xinh đẹp, chào em nhân vật chính ngày hôm nay"

Dĩ Mai nhận ra ngay Maris, niềm nở chào hỏi lại, cô cũng biết Maris có quan hệ rất tốt với Vũ Phong:

"Oh chị Maris. Cảm ơn chị đã tới, hân hạnh" - Dĩ Mai nhận lấy ly rượu từ một người phục vụ vừa mang tới nâng lên cạn ly với Maris

Maris cười nhẹ rồi đưa lên nghiêng đầu nhìn qua Hải My và Hải Băng ý muốn nói không khách sáo, sau đó cô đưa lên miệng làm một ngụm rồi đưa về phía Dĩ Mai, nhếch môi lên tạo thành một nụ cười bí hiểm. Cô xoay tay cho li rượu úp xuống đồ hết lên váy Dĩ Mai. Chiếc váy màu trắng pha nhẹ màu hồng phấn càng làm nổi bật chất lỏng màu đỏ đang thấm dần vào váy cô. Dĩ Mai, Hải My và Hải Băng cứ ngây ngốc ra nhìn hành động của Maris khó hiểu.

"Chị...?" - Dĩ Mai tròn mắt nhìn Maris có phần tức giận. Nhưng Maris là người có thể tức giận là tức giận sao?

"Khuôn mặt đẹp thôi chưa đủ, lời nói cũng cần phải trong sáng một chút nữa cô bé à!" - Maris nhún vai cười rồi bỏ đi. Để mặc Dĩ Mai đang tức điên mà không làm được gì. Bàn chân muốn xê dịch đến phía cô gái vừa bỏ đi lòng đầy lửa giận. Hôm nay là ngày của cô, cô không muốn có bất cứ điều gì sai sót vậy mà cô ta giám đổ hết rượu lên người cô. Dĩ Mai hai tay bấu chặt chiếc váy xòe ra kim nén. Hải My liền cầm lấy cánh tay cô lắc đầu. Ba mẹ bọn họ cũng phải nể phục cô gái trẻ này, sau này muốn phát triển bọn nó còn cần đến mối quan hệ với cô gái nguy hiểm ấy. Dĩ Mai nhìn qua Hải My rồi giận giữ bỏ đi.

Quay lại với An Vy, đèn điện vừa vụt tắt, An Vy cảm nhận ai đó đã bịt lấy miệng mình, nó đưa tay lên cổ kéo bàn tay ấy nhưng chỉ kịp ú ớ vài câu đã bị một bàn tay to lớn khác nhắc bổng lên. Nó cố giãy giụa nhưng bất lực chỉ có thể trừng mắt nhìn dãy hành lang mà ai đó đã bế nó đi qua. Đầu nó cũng bị giữ chặt lại, hai tay cố gỡ bàn tay to lớn trên miệng xuống nhưng bất thành lại khua loạn xạ trên không trung rồi cổ vòng sang sau cầu xé người đang bế nó. Nó vật vờ trên tay anh còn anh thì dễ dàng bế nó nhẹ nhàng như không. Đứng trong thang máy, trán anh hơi nhíu lại vì nó cắn vào tay anh rồi lại cầu

xé lồng ngực anh. Nhưng anh chẳng quan tâm.

* Tinh *

Chiếc thang máy mở rộng. Anh bế nó đi ra rồi bước vào một căn phòng đã mở sẵn cửa vào. Anh đưa chân ra sau đá chiếc cửa đóng lại rồi đi tới ném mạnh nó lên chiếc giường màu trắng rất rộng:

" Là anh? Anh làm gì? " - An Vy bây giờ mới được tự do, bất ngờ nhìn người trước mặt rồi hét vào mặt kẻ vừa bắt cóc mình, nhưng cũng không thôi sợ hãi lùi phía sau.

" Làm gì ư? Anh phải hỏi em mới đúng " - Leo bày ra bộ mặt giận dữ như họ đã thân quen từ lâu mà đưa bàn tay lên cho nó xem. Bàn tay đã in rõ vết cắn của nó, sau đó đưa tay lên ngực cời từng cúc áo

" Nè, anh bị điên à? " - An Vy đứng phắt dậy lấy bàn tay che ngang mắt mình

Leo bật cười nhìn cô gái trước mặt, anh nhìn nó một lượt từ đầu đến chân, nó đứng trên giường mà cũng chỉ cao hơn anh một chút.

" Cô bé. Đầu óc em trong sáng quá đấy " - Leo bật cười một lần nữa, bàn tay dài đã nắm lấy tay nó kéo ngược về phía mình, tay còn lại đã ôm ngang người nó siết chặt vào thân thể anh.

Nó bị kéo bất ngờ thì giật mình ngã vào anh. Chưa kịp định thần thì anh lại tiếp lời:

" Anh chỉ muốn cho em xem thành quả em gây ra thôi mà? " - Leo vừa nói vừa cời ba chiếc cúc trước ngực lộ rõ cơ ngực rắn chắc, giữa là các vết cào xước. Leo lại cong môi cười, một nụ cười đẹp hút hồn. Gương mặt điển trai nhìn thẳng vào mắt nó. Một tay giữ chặt eo nó, một tay giữ hai bàn tay đang cố đẩy anh ra. Gương mặt điển trai ấy mà đi vào con mắt nó lại thành một khuôn mặt dễ mến. Đôi mắt anh cụp xuống nhìn nó như nũng nịu tiếp lời: " Em bồi thường như thế nào đây "

Nó cố gắng giãy giụa thoát ra người anh chẳng thèm nói một lời cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một lần.

Leo thích thú nhìn cô gái nhỏ bé rồi lại nói:

" Em đang cảm thấy có lỗi với anh sao? Có phải em đang lo lắng cho anh không? "

" Khinh bỉ. Là khinh bỉ đấy. Bỏ tôi ra " - Nó không chịu được nữa mà hét vào mặt anh, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh không chút do dự nói - " Có tiền thì có thể hiếp đáp người khác? Một kẻ cặn bã như anh đến lòng thương hại của tôi anh cũng không xứng nhận được. Tôn trọng tình cảm sao? Mỗi anh biết đau là gì sao? " - An Vy nói đến đây bỗng chốc nhớ lại những khoảnh khắc bên cạnh Vũ Phong, rồi khoảnh khắc gặp lại anh. Đau, rất đau. Đau đến xé lòng. Nhưng nó cũng đã vượt qua rồi. Đôi mắt nó ngẩn lẹ, bất giác nước mắt rơi xuống không hiểu vì lý do gì? Sao nó lại phải ở đây? Cuộc sống bình yên vốn có của nó trước đây đâu rồi? Bao nhiêu uất ức nó xả hết vào người anh - " Anh cần bản không xứng đáng có được tình yêu của bất cứ ai. Dùng tiền mua vui cho bản thân? Có giỏi thì đối mặt với kẻ làm anh ra như vậy, hèn nhát trốn tránh thì nên đóng chặt cửa lại mà ngủ. Đừng đưa cái mặt dễ mến của anh ra nhìn người khác, làm hại cuộc đời người khác vui lắm sao? "

Leo đờ người ra vài giây trước sự bức xúc của nó. Lần đầu có một cô gái dám cả gan nói với anh như thế. Nó hiểu gì về anh mà dám lớn tiếng nói như vậy? Cả người anh đang bất động cứng đờ ra. Đôi mắt đã mở to nhìn nó. Nó cúi đầu xuống cắn vào tai anh. Anh nhăn nhó đẩy nó xuống giường, nó xoay người tính chạy đi nhưng hai tay anh đã ghì chặt tay nó lại trên giường. Một chân anh đè dưới sàn, một chân quỳ cao trên giường, ánh mắt sắc lạnh, mặt đối mặt, anh lại tiếp lời:

" Anh sẽ cho em tất cả những gì anh có. Bao gồm tiền tài, quyền lực và cả danh phận. Điều đó không một người con gái nào dễ dàng có được đâu "

Nó nhếch môi lên cười:

" Người đàn ông nguy hiểm mà Candy nói tới đây sao? Cái gì mà thần thoại? Thật đáng phi nhõ. Tình yêu không phải là thứ có thể mua được bằng tiền đâu "

Leo nhú mày, thực ra nó không biết anh giàu có, quyền lực như thế nào hay sao lại từ chối dứt khoát như vậy? Trước đây nghe tới cô gái nào cũng đều chủ động dâng hiến cho anh. Vậy mà... Anh nói lồng bàn tay ra, An Vy cảm nhận được vội đẩy anh ra rồi chạy đi nhưng anh đã nhanh chóng giữ tay nó lại kéo tới gần chiếc bàn rồi cầm chiếc kéo lên, nó run rẩy sợ hãi nhìn anh như con thú dữ.

* Roẹt *

Chưa kịp định thần, Leo đã nhanh tay cắt đi một phần chân váy của nó, bây giờ chỉ ngắn tới nửa bắp chân, lộ rõ đôi chân thon gọn, mà dường như nhìn đôi chân đó cũng dài ra theo kiểu cách của váy. Tiếp đến anh đưa kéo lên cắt hai ống tay phồng to của nó sau đó quay người nó lại anh lại cắt từng miếng vải nhỏ sau lưng, làn da mướt mát với viên kéo lạnh làm nó rùng mình. Chưa kịp hoàn hồn bàn tay anh đã nhanh như chớp đan lại những mảnh nhỏ trên tấm lưng trắng mịn của nó lại càng bó sát người nó tôn lên vóc dáng đầy đặn. Leo xoay người nó lại hài lòng gật đầu.

Nhìn thấy mình trong tấm gương phía sau lưng Leo, rồi thoáng nhìn qua vẻ mặt phẳng phất nét cười của anh. Nước mắt đã rơi từ lúc nào, An Vy không nghĩ ngợi mà vung tay ra tát anh một cái thật mạnh rồi xoay người chạy đi. Leo đưa bàn tay lên xoa xoa má bị nó đánh rồi nở một nụ cười thầm nói:

" Quà ra mắt cho vợ tương lai của anh "

Leo vừa dứt lời thì Maris đứng tựa lưng ở cửa vỗ vỗ tay:

" Tài năng của cậu càng ngày càng xuất thần đấy. Biến một nàng lọ lem thành một nàng công chúa thực thụ. Woa " - Maris cảm thán rồi khoanh tay trước ngực đi về phía anh - " Nhưng mà sao đây? Lần đầu có một cô gái toàn mạng trở về đấy "

Leo bật cười nhìn Maris rồi đặt chiếc kéo lên bàn, giẫm lên những mảnh vải vớ vụn đi tới khoác vai Maris:

" Cậu nên chúc mừng tớ vì từ giờ tớ đã có mục tiêu của cuộc đời để theo đuổi rồi "

" Hôn thê của Ken? Đối tượng đang theo đuổi của Fin? Bạn gái cũ của Key, nhưng tình cảm còn tốt lắm. Nuốt nổi không? " - Maris ngược lên nhìn Leo rồi có vẻ thương xót tiết lộ cho anh.

" Woa " - Leo thích thú cười rồi nói tiếp - " và là vợ của tớ " - Leo vừa nói vừa nháy mắt với Maris. Thói quen muôn thuở. Haizz.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thừa nhận với lòng mình

Khánh Anh vã hết mồ hôi chạy khắp nơi tìm nó nhưng không hề có chút manh mối nào, nó biến mất giống như chưa từng đến nơi này vậy. Hắn đi đến trước một chiếc bàn, chống hai tay xuống bàn, hần cúi đầu nhắm mắt lại cảm nhận nhịp tim đang đập loạn xạ. Ngọc Ngân đi tới khẽ thở dài đặt bàn tay lên vai hắn vô nhẹ. Hần vẫn không có chút động tĩnh nào. Tiếp đến là tiếng tin nhắn điện thoại vang lên. Hần đưa tay vào túi móc ra xem. Đôi mắt tối sầm lại, hần nắm chặt bàn tay đầm xuống bàn một cái thật mạnh đến mức ngón tay hần chầy xước rồi chạy đi. Ngọc Ngân gọi với theo nhưng không có tác dụng gì.

Ở một nơi khác, An Vy cố chạy thật nhanh ra khỏi nơi này, vừa chạy nó vừa đưa tay lên quẹt đi dòng nước mắt cứ tuôn như mưa. Nó chán ghét nơi này, nó muốn trở về nhà. Không muốn ở lại một giây một phút nào nữa. Bàn tay nhỏ bầm liên tục vào nút ở thang máy. Đôi mắt sưng đỏ ngấn lệ nhìn vào cánh cửa như chờ đợi cánh cửa mở ra.

* Tinh *

Cửa thang máy cuối cùng cũng từ từ kéo ra hai bên. Khuôn mặt quen thuộc dần dần lộ ra. Hai ánh mắt chạm nhau. Nhìn thấy khuôn mặt ấy nó lại khóc lớn hơn, đưa bàn tay lên che ngang miệng, nó bật khóc thành tiếng.

Nhìn thấy cảnh này, Khánh Anh cả người cứng đờ ra, tim đập loạn xạ, đôi mắt đã đỏ hoe. Chiếc váy giản dị, kín đáo lúc đầu của nó đã biến thành một chiếc váy kiểu cách, khoe ra đôi chân thon gọn cùng vóc dáng cân đối. Đôi mắt nó đỏ hoe nhìn chằm chằm vào hần mà khóc. Bây giờ hần mới hiểu cái khoảnh khắc tim muốn ngừng đập là như thế nào. Hần sai hai bước dài đi tới phía nó cầm lấy bàn tay đang che chắn miệng khóc của nó mà kéo mạnh vào lòng như muốn nhanh chóng được ôm nó. Tay hần áp đầu nó vào lòng mình, miệng không ngừng nói với nó:

" Đừng sợ. Tôi đến rồi. "

Hần siết chặt nó vào lòng, đôi mắt chớp liên hồi để không phải khóc theo nó, kiềm chế đến mức mắt hần đỏ ngầu. Nó cứ đứng yên trong vòng tay của hần mà khóc lớn lên. Ngay lúc này đây, hần muốn bảo vệ nó hơn bất cứ lúc nào. Nhìn thấy nó khóc, lòng hần cũng quặn thắt. Hần nhắm hai con mắt đỏ ngầu lại, cảm nhận từng giọt run lên nức nở của nó. Vùi đầu vào mái tóc đang xõa lên bờ vai bé nhỏ, vòng tay hần lại càng siết chặt nó hơn. Mặc kệ xung quanh đang có chuyện gì, hần cứ ôm nó như vậy, để nó vùi đầu vào lòng hần khóc. Việc bây giờ hần có thể làm cũng chỉ có như vậy.

* Tinh *

Lại một lần nữa cửa thang máy lại mở ra. Một đám người nóng hổi chạy ra liền đứng khựng lại. Mỗi người một cảm xúc nhưng đều hướng về bọn hần.

Khánh Anh cứ để yên như vậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hần mở mắt dứt khoát, đôi mắt đỏ ngầu giờ tràn đầy sát khí, ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ. Đưa hai tay đặt lên bấp tay nó đẩy nhẹ ra sau đó nghiêng người bước sang bên cạnh nó nắm chặt bàn tay lại bước đi nhưng nó đã đưa tay về phía sau giữ tay hần lại, nói trong tiếng nấc:

" Tôi muốn về nhà... Đưa tôi về nhà đi "

" Đợi tôi làm xong chuyện này sẽ đưa em về " - Khánh Anh không quay lại nhìn nó, cất giọng lạnh lùng trả lời

" Tôi muốn về nhà. " - Nó nhắm mắt lại gào lên, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay hần khiến những con người ở đó nhìn thấy nó không khỏi xót xa.

Khánh Anh nghiêng răng một cái rồi xoay người lại đi đến bên nó. Lúc này Hải Minh đã bước tới khoác lên người nó chiếc áo vest dài bằng chiếc váy nó đang mặc. Khánh Anh không nói không rằng, đưa tay lên lau đi dòng nước mắt cứ trực trào của nó sau đó tay phải vòng qua người nó ôm nhẹ vào bấp

tay nó, tay trái kéo hai mép áo vest lại cho nó rồi đi tới bấm vào nút thang máy. Mặt hắn không chút biểu cảm, chỉ toát lên một sự lạnh lẽo. Ngọc Ngân lo lắng muốn mở lời nói gì đó nhưng không thể bật ra thành tiếng. Không gian chìm vào sự im lặng. Thái Diệp hơi ngước lên nhìn Bảo Nam nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu. Bảo Minh trầm ngâm cứ dán ánh mắt vào nó từ lúc mới tới cho đến lúc này. Vũ Phong thì khẽ thở ra một cái nhẹ. May mắn điều anh nghĩ đã không xảy ra. Cửa thang máy mở rộng, cả đám bước vào. An Vy bây giờ cũng đã nín khóc, nhưng nó mệt mỏi chẳng có chút sức lực nào. Giương mặt vô hồn chẳng để tâm tới điều gì nữa. Khánh Anh khẽ liếc xuống nhìn nó rồi lại nhìn về phía trước, khuôn mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc nào.

"Đề anh đi lấy xe" - vừa bước xuống sảnh lớn, Minh Thiên liền nói rồi chạy ra ngoài. Bây giờ cả bọn cũng không còn tâm trạng nào để tiếp tục bữa tiệc.

"Gọi thêm xe đi" - Thái Diệp nghiêng người qua nhìn Bảo Nam

"Không cần." - Khánh Anh nhìn xuống nó rồi nhìn sang Thái Diệp

"Bọn tao cũng muốn về cùng..."

Thái Diệp chưa dứt lời thì Khánh Anh đã buông nó ra bước nhanh qua người cô. Tất cả bọn nó đều xoay người lại nhìn.

* Bóp *

Tiếng động vừa phát ra đã gây sự chú ý của toàn thể mọi người có mặt ở đó.

"Ken" - Maris giữ tay hắn lại khi thấy hắn vẫn còn chưa muốn dừng tay.

Leo đã bị cú đâm của hắn làm ngã xuống sàn vẫn đưa ánh mắt khiêu khích cùng nụ cười nửa miệng nhìn hắn, một tay hắn túm lấy cổ áo Leo, một tay thì bị Maris giữ, ánh mắt sắc lạnh chỉ muốn nghiền nát kẻ trước mặt. Đám đông đã xúm lại nhìn. Khánh Anh hất tay Maris ra. Buông cổ áo Leo ra bước đến chiếc bàn gần đó cầm lấy một chiếc dao, vành mắt hắn đã đỏ ngầu. Những ai ở đó đều cảm thấy khiếp sợ. Kể cả Thái Diệp, Ngọc Ngân cũng hoảng hốt vì đây là lần đầu thấy hắn tức giận như vậy.

Maris trong đáy mắt có phần sợ hãi, cái cảm giác này cũng lần đầu tiên cô cảm nhận được trước sự giận dữ của Khánh Anh. Cô cũng quen biết hắn một thời gian dài rồi, nhưng nhìn thấy hắn như biến thành người khác cũng khiến cô hơi hoảng chạy tới trước mặt Khánh Anh giữ hắn lại.

"Ken. Bình tĩnh lại đi"

Hắn không do dự mà hất Maris sang một bên sau đó bước nhanh đến chỗ Leo đã ngồi dậy, ngón cái chùi nhẹ vào môi. Khánh Anh đi tới đập vào ngực Leo rồi kéo bàn tay Leo ra đặt xuống sàn rồi nhìn Leo bằng ánh mắt chết chóc đâm mạnh xuống giữa kẽ tay Leo. Bây giờ hắn mới mở lời bằng chất giọng lạnh lùng rợn người:

"Tài năng của mày hãy đặt ở chỗ khác. Đừng động vào cô ấy, đừng thách thức lòng kiên nhẫn của tao."

Khánh Anh buông chiếc dao trên tay ra, chiếc dao rơi xuống sàn phát lên âm thanh ghê rợn. Tên Leo vẫn giương đôi mắt khiêu khích cùng nụ cười sảng khoái nhìn hắn. Quả không hổ danh là Leo. Anh vẫn đứng vững trước sự phẫn nộ của Khánh Anh. Trái với sự hoảng sợ của người xung quanh, Leo lại cảm thấy vô cùng thích thú vì có một đối thủ như hắn. Cũng không uổng công anh nhắm vào cô gái này thì việc tạo cảm xúc lại càng lớn hơn, anh lại càng muốn có được cô gái này bằng một cách công bằng nhất. Nhìn thấy Khánh Anh quay lưng đi, Leo chống một tay đứng dậy, trên gương mặt vẫn tràn đầy sự phấn khích,:

"Cạnh tranh công bằng đi"

Khánh Anh khựng lại một tý rồi mặc kệ tên đó, hắn bước nhanh tới chỗ An Vy đứng, ánh mắt đã dịu đi rất nhiều. Nó bây giờ đã bị dọa đến tái mặt đi, cả người nó cứng đờ ra, một tầng nước trong mắt cũng vì thế mà ngưng đọng.

Hắn bước đến trước mặt nó, cảm giác đau lòng lại le lói trong tim hắn. Nó ngước đầu lên nhìn hắn, đôi môi vẫn cứ mở ra chưa ngậm lại, nó chớp mắt một cái, tầng nước được tuôn ra. Hắn nhẹ nhàng lau đi, nhẹ nhẹ nói:

"Về thôi"

Nó vẫn cứng đờ ra như thế cho đến lúc hắn xoay người nó lại bước ra ngoài. Trong căn phòng lộng lẫy ầm lên tiếng xì xào của những người ở đó. Maris đi tới kéo Leo rồi cùng ra ngoài.

"Sao có thể như vậy chứ?" - Dĩ Mai giậm chân một cái rồi bỏ đi. Hôm nay cô mới là nhân vật chính cơ mà.

Tiếng MC lại vang lên. Kéo mọi người quay trở lại bữa tiệc. Bảo Nam và Thái Diệp đã chạy đi từ lúc nào. Vũ Phong đi tới vỗ vỗ nhẹ vai Ngọc Ngân đang hướng mắt nhìn ra bên ngoài rồi cả hai cùng nhìn nhau rồi bước vào.

Một chiếc ô tô Chevrolet màu bạc đậu trước một biệt thự sang trọng. Minh Thiên mở cửa xe đi xuống, Khánh Anh cũng đồng thời mở cửa sau bước ra rồi đi nhanh đến mở cửa bên kia. An Vy bước xuống, sắc mặt cũng chẳng đỡ hơn chút nào.

"Đưa Rain vào nhà đi " - Minh Thiên nghiêng người vào trong

Khánh Anh nhìn qua Minh Thiên khẽ gạt đầu rồi đỡ nó vào. Bác quản gia đang tựa cây ở gần đó liền chạy ra mở cửa:

" Cậu chủ, cô chủ sao hai người về sớm vậy? "

Khánh Anh không trả lời câu hỏi của quản gia vội mà quay qua Minh Thiên:

" Anh về cẩn thận "

" Yên tâm. Hai người vào đi "

Khánh Anh quay vào trong cùng An Vy, mắt vẫn chăm chú vào An Vy hỏi quản gia:

" Bà nội đâu bác? "

" Lão phu nhân vừa mới về phòng nghỉ ngơi ạ "

Khánh Anh gạt nhẹ đầu rồi đưa An Vy lên thẳng phòng.

Quản gia nhìn chăm chăm vào hai người thối má rồi lại giật mình nhìn ra ngoài cổng Thái Diệp và Bảo Nam cũng đang đứng sẵn gọi vào:

" Bác ơi, mở cửa cho bọn con "

Bác quản gia vội chạy ra mở cửa, Thái Diệp và Bảo Nam đã hốt hái chạy đi:

" Con chào bác, chúc bác một ngày vui vẻ "

" Cẩn thận té giờ "

Bác quản gia nhìn theo mà lắc đầu, hôm nay bọn nó sao vậy nhỉ?

Thái Diệp và Bảo Nam chạy lên phòng, cửa không đóng nên cả hai đi vào không thèm gõ cửa.

Cùng lúc An Vy cũng đi ra, trên người đã thay đổi bộ váy trước đó bằng bộ Pijama màu đen in hình mặt gấu □ rất dễ thương. Khánh Anh ngồi trên ghế sofa đợi nó ra. Thái Diệp và Bảo Nam cứ đứng bất động ở cửa, sao không khí lại trở nên gượng gạo như vậy nhỉ?

" Không vào đi " - Khánh Anh lên tiếng phá vỡ không gian im ắng lạ thường. Thái Diệp và Bảo Nam kéo cửa lại rồi cũng bước tới ngồi xuống bên cạnh Khánh Anh

" Tôi không sao đâu " - An Vy đi đến ngồi ở mép giường đối diện với bọn hắn

" Xin lỗi " - Khánh Anh đột nhiên lên tiếng làm không khí vừa giãn ra được một tí đã chùn hẳn lại

" Tôi ư? Sao phải xin lỗi? " - An Vy nở một nụ cười nhẹ rồi khoanh chân ngồi hẳn lên giường - " Tôi mới là người nên cảm ơn cậu. Cảm ơn "

" Azz bạn tốt, bạn tốt mà. Xin lỗi rồi cảm ơn hoài như thế sao? " - Thái Diệp bật dậy đến chỗ An Vy vòng tay ôm ngang người nó cười

" Hắn ta không làm gì cậu chứ? " - Bảo Nam nhìn An Vy lo lắng hỏi

An Vy lắc lắc cái đầu nhỏ cười trấn an bọn hắn.

" Sao cậu không đá chết hắn đi " - Thái Diệp quay sang nó cau mày

" Ừ nhỉ? Hay là chúng ta quay lại đó đi " - An Vy hòa vào với Thái Diệp, nhẩn nặc tiếu nuối quay sang nhìn Thái Diệp - " Nhưng cậu đi trước nhé, tôi hậu thuẫn phía sau "

" Nè. Cậu chả nghĩa khí chút nào " - Thái Diệp chu chu cái môi bất mãn

" Tôi là nữ nhi không cần cái chức anh hùng nghĩa khí gì đó của cậu đâu " - An Vy dí đầu Thái Diệp ra xa, rụt vai lại nghiêng đầu

" Thôi thôi, tôi xin " - Bảo Nam cười nhẹ nhìn bọn nó

" Lúc này vì hoảng quá nên mới như vậy. Làm mọi người lo rồi " - An Vy nghiêm túc ngồi lại nói. Thực ra khi thay đồ xong, nó phải tự đứng trước gương trấn an một lúc mới có thể bình tĩnh lại. Nó không quen tới những nơi xa xỉ như vậy.

" Tới vườn hoa sau nhà không? " - Khánh Anh đột nhiên đề nghị

" Là khu vườn hoa hồng xanh ấy sao? " - An Vy hơi ngêch người ra hỏi lại

Khánh Anh gật gù đầu rồi bước tới kéo nó đi. Thái Diệp và Bảo Nam cũng đi theo sau đó. Hắn biết nó thích hoa hồng xanh, hắn cũng biết nhìn thấy chúng nó sẽ cảm giác gần gũi với người thân. Thế là nảy ra ý kiến rồi kéo cả lũ xuống.

" Các cháu dự tiệc về rồi sao? " - Bà hần lom khom đứng dậy khi nghe tiếng bước chân của bọn hần

" Để bọn con giúp bà " - Thái Diệp nhanh nhẩu nói rồi cả bọn xắn quần xắn áo lên lao vào. Bọn nó hét bắn cỏ vào người lại lấy vôi phun vào nhau. Chẳng giúp ích được gì nhưng đã bùng lên một màu sắc mới. Làm nơi đây tràn ngập tiếng cười mà từ khi ông hần mất đã yên ắng đến bây giờ. Trong lòng An Vy cũng nhẹ hần đi. Bốn đứa nó cứ rượt đuổi nhau cười đùa vang vọng khắp cả khu vườn, bà hần đứng đây, tay cầm ngọn cỏ nhìn chúng nó rượt nhau mà nở một nụ cười hiền hậu. Khung cảnh này thật yên bình, thật vui tươi.

" Em chơi nữa " - Khánh An từ đâu chạy vào, chiếc dây đã cởi bỏ từ lúc nào, đôi chân bé xíu chạy theo bọn hần

" Nào, đi thôi " - Khánh Anh bế Khánh An lên cổ rồi chạy đi

" Yêu quái mau để công chúa xuống, đứng lại đó cho ta " - Kin vừa nói vừa làm dáng cười ngạo chạy theo. An Vy và Thái Diệp bật cười cúi xuống bốc đất lên ném vào người Bảo Nam

" Mày mới là yêu quái ấy " - Thái Diệp cười hả hê

" Vợ, mày phải về phe tao chứ " - Bảo Nam nhăn nhó nhìn Thái Diệp âm ỉ

" Ủ nhĩ " - Thái Diệp ngơ ngác nhìn rồi cúi người bốc đất ném về phía hần.

" Công chúa không về với anh đâu, cậu chúa ở với anh hai thôi " - Khánh An vừa vỗ tay vừa cười nắc nẻ - " chạy nhanh lên hai ời, yêu quái bắt công chúa kia "

Khánh Anh bật cười rồi cầm lấy tay An Vy chạy vòng vòng quanh vườn mặc Thái Diệp và Bảo Nam vừa rượt vừa hô dừng lại. Ba mẹ hần cùng bà nội cứ đứng nhìn mà không thể nhịn cười nổi. Bọn hần cứ như trẻ con rượt đuổi nhau vậy. Quần áo ai nấy đều lấm lem đất. Chơi mệt rồi lại bật vôi tưới hoa lên tẩm. Đến lúc trời chập tối mới chịu buông tha cho khu vườn.

Hình như hôm nay ai nấy đều thấm mệt nên ngủ rất ngon lành. Khánh Anh bước vào phòng Khánh An, cô bé đã ôm gấu ngủ ngon lành. Miệng còn chúm chím cười, chắc đang mơ thấy điều gì vui vẻ lắm. Khánh Anh bật cười nhìn cô em gái nhỏ rồi lấy chân đang đạp lên chăn đưa xuống đắp lại chăn ngay ngắn rồi hôn nhẹ vào trán cô bé sau đó đi nhẹ nhàng ra đóng cửa lại. Hần nhìn qua cửa phòng bên cạnh rồi đi tới nhẹ mở rộng ra rồi bước vào. Khuôn mặt nó lúc ngủ thật đáng yêu. Hần đi tới bên cạnh giường, quỳ xuống bên cạnh nó, hai tay áp lấy bàn tay nó ấm áp. Nhìn thấy khuôn mặt nó ngủ ngon lành, trong lòng hần gấy lên một cảm xúc bình yên. Không kiềm chế được nà thừa nhận với lòng mình, giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy ấm áp:

" Hình như... tôi lỡ thương em mất rồi "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngồi Cùng

" Cậu tính làm thật sao? " - Maris trừng mắt nhìn người đối diện chân vắt chéo, hai tay đang nhàn nhã đưa tách cà phê lên hít hà hương vị của nó rồi đưa vào miệng nhâm nhi

Người con trai đó không trả lời vội, thưởng thức tách cà phê sau đó đặt xuống mới tựa lưng về sau ghế trả lời Maris:

" Leo, tớ chưa bao giờ nói suông "

" Vậy bao giờ cậu đi? " - Maris bắt lặc nhìn anh, cô hiểu tính khí Leo hơn bất cứ ai mà

" Chiều nay, bàn giao công việc ở bên đó xong tớ sẽ về hần Việt Nam. Bây giờ tớ phải đi tạm biệt nữ thần của tớ đây " - Leo nở một nụ cười tỏa sáng nhìn Maris sau đó đứng dậy đưa hai tay cài lại một cúc áo vest rồi đẩy ghế bước ra khỏi quán cà phê.

Maris nhướn mày nhìn từng hành động của Leo cho tới lúc anh ra khỏi cánh cửa. Cô khẽ thở dài, đôi mắt nhú lại, thật ra bao giờ anh mới nhìn thấu mọi chuyện?

" Aaaa muộn học rồi "

An Vy xoay xoay người trên giường uể oải không muốn dậy, những tia nắng sớm đã rọi vào mắt nó khó chịu. Đưa tay lên mắt tủi cạnh giường với lấy chiếc đồng hồ, kim giờ đã chỉ vào số tám. Nó trừng mắt bật dậy hết lên rồi chạy vào phòng làm vệ sinh cá nhân không mà không ngừng chửi rửa hần.

Thay bộ đồng phục, với tay lấy chiếc cặp mang vội. Nó ba chân bốn cẳng chạy ra, vừa mới mở cửa đã đâm thẳng đầu vào người hần đau điếng.

" Sao thế? " - Khánh Anh tay vẫn còn đặt ở nắm cửa ngơ ngác nhìn xuống nó hai tay đang ôm lấy đầu nhăn nhó

" Sao trắng gì? Đầu tôi vỡ mất rồi " - Nó đau quá gất lên nhìn hần tức giận sau đó lại nhăn nhó xoa xoa phần đầu đập trúng vào người hần

Khánh Anh bật cười nhìn bộ dạng lụm thuộm của nó cũng hiểu ngay ra có chuyện gì. Đưa tay kéo dây cặp nó lên vai lại rồi đưa tay ra trước mặt nó:

" 6:50 sáng "

Câu nói của hần làm nó quên luôn cả đau mà hết nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tay hần lại ngẩng đầu lên nhìn hần ngơ ngác.

" Đi thôi. Hôm nay ăn ở ngoài " - Hần đưa tay ra sau túm lấy quai cặp nó kéo ra rồi đóng cửa phòng lại. Nó vẫn không chịu thua bám lại vào tường mà nhìn hần:

" Kẻ nào đã chinh đồng hồ của tôi? "

Hần hất hàm xuống dưới rồi kéo nó đi. An Vy đoán biết ngay ra là ai, nó hùng dũng bước đi không cần hần phải kéo. Vừa bước xuống nó ngồi bịch xuống chiếc ghế sofa ném mạnh chiếc cặp xuống ghế, giận dỗi chỉ vào mặt Thái Diệp và Bảo Nam đang cố nhịn cười đến đỏ mặt. Nhìn bộ dạng lụm thuộm của nó, bọn họ cũng hiểu nó đã hoảng hồn đến cỡ nào, An Vy lên tiếng mắng nhiếc:

" Candy thôi, Kín thôi. Sao hai người giám làm thế với tôi chứ? Hai người là bạn tốt tốt tốt của tôi đấy. Hai người chẳng có nghĩa khí chút nào, bắt nạt một cô bé mỏng manh yếu đuối như tôi, thật xấu hổ quá mà. Không ra làm sao cả "

Thái Diệp và Bảo Nam vừa nghe nó chửi vừa cúi đầu nhận lỗi như trẻ con, thật ra là hai người không thể nhịn được cười nữa phải cúi đầu xuống cười không giám nhìn mặt nó, sợ rằng sẽ phá lên cười nó sẽ càng tức giận hơn.

Khánh Anh đi tới bịt miệng nó lại rồi kéo nó ra ngoài, theo hần thấy thì nó không dùng và không có ý định dùng việc " giáo huấn " hai đứa kia lại nên phải ra tay trước. Sống chung với nó một thời gian rồi, hần còn lạ gì cái nết nó nữa. Có gọi dậy cũng uốn a uốn éo xin ngủ thêm năm phút, rồi năm phút... Tốt nhất là để nó tự dậy.

" U..U.. Tôi chur ỏi ong " - An Vy cố gắng thoát khỏi bàn tay hần nhưng hần chẳng quan tâm mà kéo ra ngoài không thương tiếc. Thái Diệp và Bảo Nam đã bật cười đập bàn đập ghế một trận, lòng tự hào về trí thông minh của mình. Sau đó mới nghiêng mình đi ra.

Khánh Anh buông tay ra rồi chỉnh lại cái cổ áo một nửa trong một nửa ngoài của nó. Nó đã hét toáng lên về không phục:

" Tôi còn chưa mặc... "

" Từ nay tôi sẽ gọi cô dậy " - Không đợi nó nói lèm bèm hết câu, hần đã lấy mũ đội lên đầu nó - " Lên xe đi "

Khánh Anh leo lên xe rồi quay người về sau đưa cặp cho nó. Nó vẫn nghĩ hần bệnh hai người kia mà không bệnh nó khoanh tay lại hất mặt lên trời không thèm cảm cặp hần hay leo lên xe. Khánh Anh dờ khóc dờ cười nhìn nó. Hần không quen đồ con gái, với lại hần có làm gì sai đâu mà nó giận lây sang hần. Nó cứ đứng đó cho tới lúc Thái Diệp và Bảo Nam đi xe tới mới lườm hai người mà lên xe hần, dù sao đầu xỏ vẫn là hai tên này.

Hai chiếc mô tô lao vun vút ra đường, đi với hần lâu nên nó cũng quen rồi nhưng vẫn phải vịn lấy áo hần cho an toàn. Hần nở một nụ cười gian xảo rồi lao vun vút trên đường làm nó bất ngờ ôm lấy hần ghì chặt, miệng không ngừng chửi rửa hần còn hần cứ làm ngơ như không nghe thấy mà chạy nhanh hơn.

Hai chiếc mô tô dừng trước một quán gà nướng ven đường, mùi gà nướng xộc vào mũi nó làm nó muốn bật xuống xe chạy vào. Nó cứ ngồi trên xe nhắm mắt hít hà mùi thơm thu hút nó, miệng cong lên một nụ cười.

" Ê Rain. Hôm nay tôi bao, ăn bê bụng luôn " - Thái Diệp tháo vội chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Bảo Nam rồi chạy nhanh đến An Vy bỏ mặc Bảo Nam đang bí xị nhìn cô.

" Ấu kê " - An Vy đưa tay bàn tay dơ ba ngón □ gật đầu lia lịa rồi nhảy phắc xuống xe khoác lấy vai Thái Diệp vui vẻ đi vào. May mà trước đó ngồi trên xe mãi ngửi mùi hương gà rán hần đã coi mũ xuống cho nó không thì nó đã đội luôn vào quán rồi. Vừa này mới giận dỗi nhau giờ thấy ăn là quên hết. Thật bó tay.

Suốt cả buổi Khánh Anh và Bảo Nam chỉ nhìn hai đứa nó ăn cũng đã thấy no rồi. Không hiểu sao cái dạ dày của bọn nó lại có thể chứa hết thấy bao nhiêu là đùi gà nữa □.

Ăn uống no nê, bọn nó lại tiếp tục đến trường. Thái Diệp và An Vy thì khỏi phải nói vui đến chừng nào rồi. Nhìn thấy nó vui vẻ, hần cũng an tâm phần nào. Có thể làm nó quên tất cả mọi chuyện ngày hôm qua, hần sẽ làm tất cả.

Hai chiếc mô tô đang lao vút trên đường, đích tới chính là cổng trường danh tiếng Trang Kính. Hai chiếc xe mô tô đang lao nhanh thì đột nhiên phanh gấp. Một chiếc Lexus màu đỏ viền đen sang trọng lao tới chắn ngay trước mặt bọn hần. Nó bất ngờ ôm chầm lấy hần, mặt có chút biến sắc. Khánh Anh nhú mảy rồi bước xuống xe, Bảo Nam, Thái Diệp cùng nó cũng lần lượt xuống theo.

Cửa kính kéo xuống, gương mặt Leo hiện ra rõ nét, anh cúi gương mặt về phía trước cời chiếc kính ra sau đó đưa ngón giữa và ngón trí lên trán chỉ ra bọn hần như một lời chào. Hần cầm đóa hoa hồng xanh ở ghế lái phụ sau đó mở cửa ra tiến về phía bọn hần.

" Chuyện gì? " - Khánh Anh cời chiếc mũ bảo hiểm đặt lên chiếc gương chiếu hậu rồi lạnh lùng nhìn Leo. Bảo Nam và Thái Diệp đã bước tới gần bọn hần, An Vy bất giác sợ hãi xen lẫn tức giận nhìn con người trước mặt mà nấp sau cánh tay của Khánh Anh.

Leo thì đưa ánh mắt chăm chú nhìn nó, đưa tay ra muốn vuốt lọn tóc đang xõa xuống mặt nó nhưng hần đã hất ra.

Leo bật cười nói với nó nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào hần:

" Chiều nay anh sẽ qua Pháp để xử lí một vài chuyện riêng. Sau đó trở lại... Nhất định sẽ chinh phục được trái tim em " - Leo nói đến đây rồi nhìn sang An Vy - " Đợi anh "

Không đợi nó kịp phản ứng, Leo đã cúi vào tay nó đóa hoa hồng xanh. Sau đó lại lập lại hành động chào vừa nãy, nhìn nó nở một nụ cười tỏa sáng rồi mới quay lưng đi lại mở cửa xe và phóng đi trước sự trầm trồ của mọi người.

An Vy đang ngẩn tò te ra nhìn thì Khánh Anh đã giật phắc đóa hoa trên tay nó cúi vào tay Thái Diệp rồi kêu nó lên xe.

" Ô thằng này, hoa của thằng khác giám đưa cho vợ tao sao? " - Bảo Nam lại giật lấy đóa hoa trên tay Thái Diệp rồi đám một phát vào vai Khánh Anh

" Vậy mày giữ lấy " - Khánh Anh tức tới gầm gừ

" Bộ lỗi của tao hả? " - Bảo Nam uất ức lườm hần rồi nhìn xuống đóa hoa thờ dài - " Hoa vô thường sẽ theo gió vô phương " - Bảo Nam vừa nói vừa nhỏ lấy từng bông ném lên vung vãi cả một khoảng sân. Khánh Anh nhìn thấy hàng động này cũng vui vẻ hần. Thái Diệp dựa tay lên vai Bảo Nam rồi cười một mình.

" Đừng mà " - nó tiếc ngùi ngùi giành lại đóa hoa trên tay Bảo Nam. Nó rất thích hoa, đặc biệt là hoa hồng xanh. Nhưng sao Leo lại biết nó thích loại hoa này nhỉ? Con người này cũng thật biết quan tâm. Nó đã bớt sợ Leo hơn một chút.

Khánh Anh nhú mảy cầm bó hoa trả lại cho Kín. Bước xuống xe bế nó lên xe, lại nói:

" Một vườn hoa ở nhà rồi. Còn đòi gì nữa "

Nó thì hậm hực vì bị giật mất đóa hoa còn bị hần bế lên xe trước con mắt bao nhiêu người. Hần thì đứng đung leo lên xe lao vút vào trường. Thái Diệp và Bảo Nam vì câu nói và cử chỉ của hần làm cho xuyt đứng tim. Hần đang ghen sao?

" Đau tim quá man " - Thái Diệp vừa nói vừa diễn sâu ôm lấy ngực - " Bọn nó đang diễn phim tình cảm sến sẩm sao? Xem chúng ta là khán giả? "

Bảo Nam quay lại nhìn bạn gái mình bằng ánh mắt đồng cảm sau đó lại khoác vai cô quay lại xe không quên nói một câu làm Thái Diệp đỏ chín mặt " Tao và mày chậm tiến độ quá vợ. Đề bọn nó vượt mặt ". Thái Diệp lườm nguýt cậu, đánh nhẹ vào tay cậu làm cậu bật cười thích thú. Chỉ có một người là tức giận nheo mắt nhìn theo.

Trên lớp mọi người cũng đều đến gần đủ. Người thì đưa gương ra soi, người thì bôi son, có người lại đưa sách ra đọc. Khoảng thời gian trước lúc vào học là khoảng thời gian thoải mái nhất.

An Vy vừa thấy Hải Minh đã vui vẻ vẫy tay chạy về chỗ ngồi bên cạnh cậu. Cậu cũng vui vẻ nhìn nó cười. Bảo Nam và Thái Diệp bây giờ mới bước lên ngang người hần, hai người vỗ vỗ hai bên vai hần, nhỏ nhẹ đồng thanh:

" Nghiệp đây. Gánh đi "

Nói xong hai người cười ha hả đi lên đập tay nhau rồi về chỗ ngồi. Khánh Anh đang khó chịu gặp thêm hai đứa bạn thân chuyên đổ dầu vào lửa lại càng bức bối hơn. Nhưng ngoài mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Khánh Anh vừa ngồi xuống Hải My đã đứng trước cửa lớp cùng Dĩ Mai bước vào. Hần lạnh lùng quay đi để không nhìn thấy mặt cô. Hải My cũng biết bây giờ không nên nói gì liền im lặng liếc nhìn hần.

Tiết học bắt đầu. Sau một thời gian nghỉ ngơi, tất cả đều quay lại quy củ và tất nhiên chất lượng trường quốc tế như Trang Kính không thể tầm thường được. Tiết đầu tiên là môn hóa - kẻ thù của nó. Chưa nói đến nâng cao, cơ bản nó đã không hiểu rồi. Tất cả đều chăm chú học, mọi người đều đã quen với chất lượng dạy học ở đây, và lại đa số lại đều là những người thừa kế của các tập đoàn sau này nên cũng không tầm thường. Chỉ có nó là đôi mắt

đang quay mòng mòng, nó cứ tưởng đây chính là giảng đường đại học chứ không phải là cấp ba phổ thông nữa. Ở trường cũ lực học của nó cũng chỉ khá thôi. Nó muốn gục đầu xuống bàn à không, muốn chui vào học bàn để khỏi phải nghe bài giảng như "đọc kinh" của thầy.

" Em học sinh mới, em lên thử làm bài này xem "

Nó đang mơ màng, mắt chữ O miệng chữ A nhìn chăm chăm lên bảng chẳng để ý đến lời thầy gọi. Hải Minh khều khều tay nó, kéo nó về với thực tại:

" Há? " - Nó dần mặt ra nhìn Hải Minh

" Cậu đang nghĩ ngợi gì thế? Thầy gọi cậu lên làm bài kia. " - Hải Minh nói nhỏ để nó nghe. Phút chốc nó đã trừng mắt lên nhìn cậu rồi đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình:

" Là.. Là tôi? "

" Em học sinh mới " - Tiếng thầy giáo phát ra làm nó muốn không tin cũng không thể. Quả đúng không sai mà, sợ điều gì điều đó lập tức xảy đến. Nó nhăn nhó đẩy ghế ra đứng dậy:

" Dạ..dạ thầy gọi em " - Câu trả lời ấp úng của nó làm cả lớp được một trận cười, trông nó bây giờ thật sự rất ngốc.

" Em tên gì? " - thầy giáo ôn tồn hỏi

" Em tên là Nguyễn An Vy ạ "

" Em có thể làm bài tập trên bảng không? " - Thầy giáo chỉ lên bảng rồi quay xuống hỏi nó

" Em không hiểu ạ " - Nó cúi đầu lí nhí thành thực.

Cả lớp lại một trận cười vỡ bụng. Bài tập dễ như thế mà nó lại không biết. Nó xấu hổ đến đỏ mặt cứ cúi gằm đầu xuống.

" Không sao, em mới vào trường chắc chưa quen với việc học ở đây. Thầy sẽ đề xuất với cô giáo chủ nhiệm của em tìm một bạn sẽ kèm cho em. Em ngồi xuống đi " - Thầy giáo cười hiền từ nhìn nó

Chỉ đợi có thế nó liền ngồi bệt xuống ghế, dán mắt xuống bàn.

" Cậu không hiểu chỗ nào? " - Hải Minh chỉ đợi nó ngồi xuống liền hỏi.

Nó vẫn cúi gằm mặt chỉ quay sang một góc nhỏ nhìn Hải Minh nói:

" Toàn bộ "

Nhìn thấy nó lúng túng Hải Minh chỉ muốn bật cười nhưng thấy nó như sắp khóc đến nơi, cậu lại thấy chạnh lòng, muốn vỗ về nó quá.

" Để tôi giải thích lại cho cậu " - Hải Minh cười nhẹ rồi kéo cuốn sách lại lấy chiếc bút chỉ chỉ vào sách vừa giải thích cho nó.

An Vy chăm chú nghe cậu giải thích, có phần dễ hiểu hơn thấy giáo nhưng đối với đầu óc nó thì hai chữ thôi " bất lực "

Giảng một hồi,cậu quay sang nhìn nó:

" Hiểu không? "

Nó cười cười lắc đầu. Đây là cái lắc đầu thứ năm của nó rồi. Nghĩ gì nó lại cười gượng mà gật đầu.

" Hiểu thật không? " - Hải Minh nhìn nó nghi ngờ

" Hiểu... Hiểu mà " - nó gật gật đầu

" Vậy cậu làm câu này đi " - Hải Minh vừa nói vừa đưa tờ giấy đã ghi đề qua cho nó rồi tiếp tục học bài. Nó đau khổ nhận lấy, hết gãi đầu tới cắn bút nhưng chẳng biết làm như thế nào. Nó liếc nhẹ qua thấy cậu đang chăm chỉ học, nó mới đặt bút vẽ. Nó vẽ rất đẹp, sở thích của nó cũng là vẽ. Nó hết vẽ chân dung đến vẽ đồ vật. Vẽ kín cả một tờ giấy.

Hải Minh lâu lâu nhìn qua nó thấy nó chăm chỉ học thì cười nhẹ. Người ta lúc học sẽ trông rất tri thức còn nó lúc học lại trông rất ngốc nghếch.

Một tiếng trôi qua, thầy giáo giảng xong bài thì ra bài tập về nhà. Mọi người chép vào tập, thời gian còn lại được nghỉ ngơi để chuẩn bị qua tiết học khác. Hải Minh chép xong đề vẫn thấy nó chăm chú làm bài liền chúi người về trước nhìn xuống bàn của nó. What? Nó đang vẽ đười ươi sao? Cả tờ giấy chỉ chít hình vẽ chẳng có chút chữ nào. Cậu bật cười chào thua nó, cắt giong làm nó giật mình nhìn lại:

" Đói bụng rồi sao? "

"Ồ tôi...tôi" - nó còn đang ngượng ngùng ấp úng thì tiếng Khánh Anh đã vang lên

"Cả lớp nghiêm, chào cô giáo"

Cả lớp đứng dậy nghiêm chỉnh cúi đầu. Cô Vương Linh Chi cười nhẹ rồi vẫy vẫy tay xuống, đi đến ngồi vào ghế nói:

"Thời gian nghỉ ngơi đi du lịch khép lại cũng là lúc các em phải tập trung vào việc học. Có hơi nặng nhưng các em phải cố gắng lên nhé. Còn trường hợp của An Vy, cô vừa gặp thầy giáo ở ngoài lớp, cô thấy lời đề nghị của thầy rất hay. Dĩ Mai đã quen với việc học ở đây, còn An Vy sẽ khó mà hòa nhập sớm được. Bây giờ cô sẽ chọn một người kèm cặp cho An Vy" - cô giáo vừa nói vừa nhìn xung quanh lớp

"Em sẽ kèm cho Vy, thưa cô" - Hải Minh đứng dậy nói

"Lực học của em cô rất an tâm. Nhưng cô muốn giao nhiệm vụ này cho bạn khác" - coi cười nhẹ với Hải Minh rồi quay sang Khánh Anh "Khánh Anh, em vừa là lớp trưởng, em có trách nhiệm trong việc này. Đồng thời cô nghe nói Vy đang ở nhà em? Việc kèm cặp sẽ dễ hơn. Em thấy sao?"

Lời cô giáo vừa nói làm cả lớp "Ồ" lên một tiếng. Mặc dù đều biết An Vy là hôn thê của Khánh Anh nhưng không nghĩ là bọn họ đang sống chung. Việc này cô giáo biết hung thủ không ai khác chính là Thái Diệp, cô giáo là dì của Thái Diệp, họ hàng với nhau nên thường xuyên gặp nhau và hay tâm sự.

"Vâng ạ" - Khánh Anh lên tiếng, mặt vẫn không cảm xúc trong lòng thì đã vui mừng nhảy rộn lên rồi. Hay nhân tiện kéo nó về ngồi với hân nhi? Nghĩ là làm, hân tính mở lời thì cô đã lên tiếng trước:

"Vậy An Vy và Hải My đổi chỗ cho nhau đi"

"Không được, em không đổi đâu" - Hải My gắt lên một tiếng

"Dạ không cần đâu cô. Em ngồi ở đây được rồi" - so với ngồi cùng hân thì ngồi với Hải Minh nó sẽ thoải mái hơn nên vội lên tiếng

"Không nhưng nhị gì nữa, các em đổi chỗ đi" - Cô Linh Chi từ trước giờ đã nói sẽ làm ít khi rút lại lời

Hải My hậm hực cầm lấy cặp đứng dậy, An Vy nhìn sang Hải Minh hơi xụ mặt rồi vẫy vẫy tay với cậu. Trong lòng Hải Minh có chút khó chịu nhưng nhìn thấy hành động của nó cũng đỡ, hơn nữa người ngồi bên cạnh là em gái cậu nên cậu cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều.

An Vy vừa ngồi xuống đã nhanh chóng cầm lấy tay Bảo Nam, Thái Diệp ngồi phía trên lộ đầu xuống tay bắt mặt mừng như vừa gặp lại nhau sau bao lâu ngày cách xa. Đối với sự hiện diện của hân lại chẳng quan tâm, vẫn còn giận dỗi chuyện vừa nãy. Hân bật cười trong bụng.

Tiết học tiếp theo kết thúc nhanh chóng, tiết học của cô Linh Chi là môn anh. Trong tất cả các môn nó học được nhất là môn tiếng anh nên động não thêm chút cộng với hân giảng thêm nên cũng tạm. Những tiết học sau đó là Toán, Lý. Nó đều không nhập tâm được môn nào. Chỉ biết ngơ ngác nhìn thầy cô. Đến mức đi ăn nó cũng chẳng nuốt trôi. Một ngày học dài đằng đẵng như một thế kỉ. Hu hu cuối cùng cũng đã đánh trống về. Nó gào thét vui sướng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lén vào phòng

"Chị đang ở đâu?"

"..."

"Đã gặp rồi"

"..."

"Không tính nói ra sao?"

"..."

"Được. Lát gặp"

Khánh Anh vừa dứt lời thì cúp máy đặt lên bàn, tựa lưng vào ghế, hân đưa tay lên day day hai thái dương. Sau đó đẩy ghế đứng dậy mở cửa vào phòng đối diện nhưng chẳng có ai.

"Đi đâu rồi? " - Hấn lăm bắm rồi kéo cửa lại đi sang phòng bên cạnh.

Vừa tới trước cửa, tiếng hét của Khánh An làm hấn giật bắn chạy nhanh vào phòng:

" Camella, sao thế? "

" Ô anh hai " - trên tay Khánh An vẫn còn cầm búp bê đưa lên gãi gãi mũi, ngẩng đầu ngo ngác nhìn Khánh Anh. An Vy cũng ngẩn người nhìn hấn vì hấn mở cửa gấp nên tiếng động lớn làm hai chị em nó giật mình. Nhìn thấy đôi mắt không hiểu chuyện gì của hấn, nó mới lên tiếng:

" Chơi đồ hàng thôi mà, gì mà căng thẳng vậy? "

Khánh Anh bây giờ mới nhìn lại hiện trường, trên giường Khánh An tùm lùm đồ nhựa. Hấn khề thờ ra một cái rồi bước hấn vào phòng khách bác nói:

" Cô còn bé quá nhỉ? "

An Vy nghe xong lườm hấn một cái. Khánh An chạy lại mép giường ôm lấy cổ Khánh Anh:

" Anh hai, công chúa vừa bị té xuống nước, hoàng tử đã cứu công chúa đó "

Hấn nghe Khánh An nói mà đầu óc choáng váng. Tiếng hét vừa nãy là tiếng hét rơi xuống hồ của Khánh An đó sao? Hai chị em nhà này xem phim cổ tích lắm giờ bị nhiễm rồi sao? Hấn muốn khóc rống trong lòng, để em gái ở gần nó đúng là không an toàn mà. Nheo mắt Khánh An một cái, rồi Khánh Anh bế cô bé lên:

" Camella ngoan, bây giờ chị Rain phải học bài. Camella qua phòng bà nội chơi nhé "

" Vâng ạ " - Khánh An ngoan ngoãn hôn má Khánh Anh. Khánh Anh cười đặt cô bé xuống, cô bé liền nhón chân hôn má An Vy đang ngồi trên giường cúi xuống cười. Sau đó lon ton chạy đi.

" Còn nhìn nữa, đi học thôi " - Khánh Anh quát nhẹ nó một cái, nó quay lại lườm Khánh Anh rồi vùng vằng đi ra khỏi phòng. Khánh Anh bật cười nhìn theo rồi đi ra kéo cửa lại.

" Tôi ngồi ở đâu? " - An Vy ôm sách vở vào phòng hấn, nhìn thấy hấn đang chăm chú học bài rồi nhìn quanh chẳng có cái ghế nào liền hỏi.

" Chiếc ghế lù lù đó mà không thấy à? " - Khánh Anh vẫn cúi đầu học chả buồn nhìn lên.

" Đâu? " - An Vy ngo ngác nhìn lại

" Bên phòng cô đấy, tự lấy mà ngồi " - Khánh Anh bây giờ mới đưa cái mặt lên nhìn nó. Nó tức giận biết ngay hấn đồng ý với cô giáo chỉ để hành nó thôi mà, nó trừng mắt nhìn hấn rồi giậm chân:

" Học mình đi. Tôi về "

" Okey. Ngày mai lên lớp tự xử nhé, đầu giờ thầy sẽ gọi người lên chữa bài đấy " - Khánh Anh ồ lên một cái gật gật đầu nói với nó, sau đó lại tiếp tục kéo ghế sát vào bàn học tiếp. Nó quay phắc lại đập cuốn tập vào bàn một cái thật mạnh:

" Xin lỗi nhé. Bỏn tiểu thư không học thôi, chứ học thì cũng chả biết được hơn tí nào đâu. Có học hay không học thì cũng thế thôi. "

Nói xong nó quay ra cửa đóng cái sầm. Hấn ngo ngác một lúc rồi phá lên cười. An Vy tức giận đùng đùng ngồi vào bàn quẳng hết sách vở đi chỉ bỏ lại cuốn tập tiếng anh để làm. Dù sao mấy môn tự nhiên có nhồi nhét như thế nào thì nó cũng không hiểu hết được với lượng kiến thức ngày hôm nay. Nhưng ngày mai thầy lại gọi nó lên nữa thì sao? Nó vô đầu bứt tai nhẩn nhó mếu máo. Cho nó vào trường quốc tế sao còn cho nó vào chọn một của khối nữa chứ. Làm sao nó sống nổi? Càng nghĩ nó lại càng ảm ức mà úp mặt vào bàn học.

Còn hấn đã ra ngoài từ lúc nào. Nếu không có hẹn với Maris thì hấn đã giữ nó lại rồi.

" Chị tới lâu chưa? " - Khánh Anh đi vào một quán trà sữa sang trọng, đảo mắt tìm kiếm một cô gái xinh đẹp rồi đi tới. Maris cười nhẹ rồi đứng dậy cúi người về phía trước ôm nhẹ lấy hấn.

" Cũng vừa mới tới. Gọi gì đi, hôm nay tôi mời " - Maris cười tươi rồi ngồi xuống ghế bắt chéo chân nói với hấn

Từ xa cũng có một cặp đôi đang nhìn về phía hấn.

" Kia chẳng phải Ken sao? " - Dĩ Mai đang chụp ảnh thì hơi nhúu mày chỉ tay về phía xa. Hải Băng và Hải My cũng vội quay lưng lại

" Lại là chị ta " - Hải Băng gất lên một tiếng

" Có chuyện gì sao? " - Dĩ Mai hỏi lại

" Một năm trước bọn tôi gặp chị ta ở bữa tiệc sinh nhật của chị Linda. Hôm đó chị ta không những khoác lấy tay Ken mà còn tro trên bảo là bạn gái của Ken. Trong khi đó chị Anna mới là bạn gái của Ken " - Hải Bằng bực dọc kể lại.

" Thôi, chuyện quá khứ bỏ qua đi " - Dĩ Mai kéo nhẹ tay Hải My đang nhìn chăm chăm vào bên kia, mắt đã đỏ hoe rồi.

" Kế hoạch tạm thời phải dừng lại thôi. Anh Key đang cho người bảo vệ cô ta " - Dĩ Mai lại tiếp lời sau khi Hải My đã quay lại nhìn cô

" Anh Key rốt cuộc đang muốn làm gì? Đính hôn với cậu rồi mà còn như vậy à? " - Hải My tức giận nói

" Sau cái hôm đó anh ấy không còn tin tưởng tôi nữa. Cũng chỉ là bọn A5 thôi, chị Dĩ Xuyên xử lý được. Nhưng anh ấy dù sao cũng là hội phó hội học sinh, tình hình trong trường anh ấy nắm rất rõ. Phải tìm một thời gian phù hợp thôi " - Dĩ Mai nói trong lòng đã tức giận không thôi.

" Lần này không nên ra mặt. Tránh tình trạng trước đây lại lặp lại "

" Yên tâm. Sẽ có người đứng ra nhận tội thay "

Sau màn trò chuyện kết thúc là nụ cười nguy hiểm của ba cô gái cùng ánh mắt sắc lạnh.

Chợt nhớ ra điều gì, Hải My vội quay đầu lại đã không thấy ai ở đó nữa. Cô vội bật dậy nhìn xung quanh:

" Đi đâu rồi? "

" Anh Key nói chị ta sắp về Mĩ. Đừng bận tâm vào còn người này. Nhưng tôi có cái này có thể giúp cậu sau này " - Dĩ Mai nói rồi lấy vôi khuấy khuấy li nước rồi đưa lên miệng uống sau đó đưa máy lên bấm gì đó

Hải My đưa máy ra xem tức giận đập bàn một cái rồi ngồi xuống. Nhìn mặt cô ta lúc ôm Ken, cô chỉ hận không thể giết được cô ta. Càng hận hơn là không có cả quyền ghen với hân. Bao nhiêu tức giận cô đổ lên người An Vy, nắm chặt bàn tay lại, cô nghiến răng:

" Tất cả là do cô ta "

Ở một nơi khác không khí lạnh lẽo bao trùm lấy căn phòng. Hắc xì...hắc xì..

" Con bị ôm sao? " - Hoàng Vũ Hiền ngẩng đầu nhìn Vũ Phong đang đứng đối diện rồi cúi đầu xuống chiếc máy tính, bàn tay vẫn đang bấm vào bàn phím máy tính rất thuần thục

" Con không sao " - Vũ Phong nói rồi tiếp lời khi không nghe ông nói gì thêm " - " Ba có chuyện gì muốn nói với con? "

" Ta đã bắt tay vào thực hiện kế hoạch rồi. Nhưng chắc có lẽ là thiếu vốn. Một tháng sau con hãy qua Mĩ tìm cậu của con giúp đỡ "

Vũ Phong nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

" Con biết rồi "

" Vậy con ra ngoài đi, ta còn có việc cần giải quyết "

Vũ Phong gật nhẹ đầu rồi đi ra, đóng nhẹ cửa lại. Cậu thờ dài rồi một hồi đi về phòng. Ngoài mặt cậu rất muốn trả thù nhưng trong lòng đã không muốn tiếp tục cuộc chiến này nữa, điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Quay lại với An Vy, nó xoay qua xoay lại trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Mò mẫm chiếc máy sau đó tắt nhạc đi, úp mặt vào gối chán nản. Nghĩ lại điệu cười lúc trên lớp nó lại phát hoảng vội bật người dậy

" Làm sao đây? Làm sao đây? Hay là... Copy của hân? "

Nó lăm lăm trong phòng tối. Rồi kéo chăn ra lò mò xuống giường. Nghĩ là làm, nó lén lút mở hé cửa nhìn sang phòng đối diện. Phòng hân đã tắt bóng rồi, chắc hân cũng đã ngủ. An Vy cười khi rồi bước ra khỏi phòng, nhón chân đi tới lén lút mở hé cửa phòng hân chui đầu vào phòng tối om, chẳng thấy gì, nó gọi khẽ:

" Ken ơi,Ken à? "

" Ken à, Ken ơ? Ken à ơ? "

Gọi một lúc vẫn không thấy có động tĩnh gì, nó mới chui hân vào khep hờ cửa lại. Mò mẫm luồn theo tường tới bàn học của hân.

* Bộp *

" Ui za "

Đầu nó đập trúng cái gì đó nhẵn nhụi kêu một tiếng liền đưa tay lên bịt miệng lại. Vẫn không có tiếng gì phát ra, nó an tâm cúi người nhón chân dọc theo bàn tìm chiếc cặp của hắn. Nó vừa sờ được vào cặp hắn vui mừng muốn nhảy cẫng lên. Đưa tay mở cặp ra vừa lần mò vào cặp nó lại nhẵn nhụi, nhiều cuốn thế này phải làm sao? Thôi cứ lấy hết cho chắc, chếp xong trả một thẻ! Nghĩ là làm, nó rút hết tất cả cuốn tập kéo ra vui mừng hất tóc một cái.

" Áaaaa cứu tôi "

Chưa kịp đi thêm bước nào, một bàn tay đã kéo nó ào một cái về phía hắn, chân nó chéo vào nhau ngã nhào về phía hắn.

* Bộp *

Tiếng những cuốn sách rơi xuống sàn vang lên, sau đó hắn liền cảm nhận được nó đang vòng tay ôm lấy cổ hắn. May mà chiếc giường cạnh đó nếu không nó đã làm cho hắn nhập viện rồi. Vừa ngã nhào xuống giường, hắn đã đưa tay lên bịt miệng nó:

" Nói nhỏ thôi. Camella đang ngủ bên cạnh " - Nói xong câu này, hắn an tâm thả tay trên miệng nó ra rồi tiếp lời - " 113 đi "

" Há? "

Nghe thấy tiếng hắn, nó mới giám mở mắt ra nhìn, vừa nãy nó bất ngờ bị kéo còn chéo chân suýt ngã à không ngã rồi, trong bóng tối không xác định được có những gì xung quanh làm nó sợ chết khiếp, may quá, nó không sao, nhưng mà, nó đang đè lên người... Hắn sao?

" Bất trộm "

Nó còn chưa hoàn hồn, tiếng của hắn lại cất lên làm nó phát hoảng. Hai tay đang ôm cổ hắn vội rút lại định bỏ chạy thì hắn đã nhanh tay ôm lấy eo nó, tay còn lại kê sau đầu nhìn về phía trước mặc dù không thấy rõ nó nhưng có thể cảm nhận được nhịp tim nó đang đập nhanh, có thể gần gũi nó, cảm nhận được nó vậy là đủ rồi.

" Muốn chạy sao? "

Mặt nó đã đỏ ửng lên ngượng ngùng vì bị hắn phát giác còn bị vòng tay hắn ôm chặt lấy eo cố định trên người hắn còn thêm hơi thở của hắn làm nó lúng túng ấp úng:

" Tôi...tôi chỉ lấy chút đồ "

" Từ bao giờ đồ của cô lại bỏ ở phòng tôi vậy? "

" Tôi... Bỏ tôi ra đi "

Nó biết bây giờ không thể nói lí với hắn liền vùng vằng nói lớn cố thoát ra khỏi tay hắn. Nhưng hắn lại càng siết chặt tay hơn, tay kia đã đưa xuống bịt miệng nó lặp lại lời nói trước:

" Camella đang ngủ bên cạnh "

Nó gật gật đầu để Khánh Anh thả tay bịt miệng nó ra, bây giờ nó mới lí nhí nói:

" Tôi chỉ...chỉ muốn mượn cuốn tập "

Nghe thấy lời nó nói, hắn bật cười nhẹ. Từ lúc nó mở cửa ra hắn đã biết rồi, chỉ là muốn biết nó muốn làm gì mà thôi.

Cảm nhận được hắn đang cười. Bàn tay vẫn còn đặt trên ngực hắn đưa lên đập một cái cầu:

" Cười gì? Thả tôi ra "

Hắn cúi đầu về phía trước sát mặt nó nói làm nó giật bắn lên

" Có thật cô vào đây chỉ có một mục đích đó không? Nửa đêm nửa hôm vào phòng con trai chỉ để TRỘM cuốn tập thôi à? Hay cô có ý gì với tôi đúng không? "

Hắn nói ào ào còn nhún nhả làm nó xấu hổ phát khóc, tay hắn vẫn đang ôm chặt lấy eo nó làm nó không thể quay ngang quay dọc đành lên tiếng:

" Cần cù bù thông minh "

Nó nói như muỗi. Hắn cảm nhận được thì cũng không muốn làm khó nó nữa đành lưu luyến buông nó ra.

Chỉ đợi có thế nó liền bật dậy khỏi người hắn để chạy đi.

" Khoan đã " - Hấn ngồi nhanh dậy cầm lấy tay nó kéo đến bàn học

" Gì nữa? " - nó meo mào nói biết ngay hấn sẽ không tha cho nó dễ dàng như vậy mà

Hấn bật đèn học lên, gương mặt ửng đỏ của nó cũng bị rọi rất rõ nét. Hấn nhìn mà chỉ biết cố nín cười nhặt đồng hồ bị nó quăng trên sàn lên rồi lấy cuốn tập bỏ ngay ngắn trên bàn đưa cho nó:

" Đây mới là cuốn tập hóa "

" Không cần " - An Vy thẹn quá hóa giận quát nhẹ hấn rồi quay đi

Khánh Anh vội giữ tay kéo nó lại đặt cuốn tập lên tay nó:

" Cô Chi đã giao nhiệm vụ cho tôi kèm cô, cô mà không làm được ai gánh tội? "

" Vậy là cậu năn nỉ tôi cảm đấy nhé " - An Vy hắng giọng một cái rồi cầm lấy cuốn tập

Khánh Anh gật gật đầu nhìn nó nói:

" Chứ sao nữa. Năn nỉ cô đấy, nhớ chép đầy đủ. Cô còn là hôn thê của tôi, tôi không muốn mất mặt "

" Nè " - An Vy tức giận quay lại lườm hấn quát. Biết ngay hấn chả tốt đẹp gì mà.

Nhìn thấy điệu bộ của nó hấn bật cười xoa xoa đầu nó rồi đẩy nó ra khỏi phòng:

" Muộn rồi, học nhanh còn ngủ "

Vừa ra khỏi phòng hấn nó đã chạy ào về phòng nó đóng sầm cửa lại trèo lên giường trùm chăn lại. Nó nói mà như muốn hét lên " Rain ơi là Rain. Dù mày có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết xấu hổ "

Hấn đứng ngoài cửa nó bật cười, chỉ giỏi chế lời người ta thôi. Đáng yêu thật. Vừa nãy hấn về đã muốn đưa qua cho nó nhưng Khánh An đã lao ra ôm lấy hấn đòi ngủ với anh trai nên hấn đành để cuốn tập trên bàn cho nó. Chuyện bé gì vào tay nó cũng đều thành đại sự. Hấn cười nhẹ rồi quay về phòng ôm Khánh An ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tổ tình

----- Newyork -----

Maris mặc một chiếc quần da bó sát kết hợp với một chiếc áo dạ màu sữa dài tới đầu gối, khuôn mặt xinh đẹp đã bị che mất đôi mắt nâu nhạt bằng một chiếc kính đen to tròn. Cô đẩy cửa bước vào một căn phòng. Ném chiếc túi xuống chiếc ghế sofa rồi đi tới chống tay lên bàn nhìn người con trai đối diện vẫn đang làm việc chăm chú chẳng có phản ứng gì mà giận dữ:

" Cậu thực sự không vui khi mình trở về sao? "

" Tôi đã thấy cậu bước xuống xe rồi nên đã vui từ lúc đó " - Anh dùng tay hất hàm về phía cửa kính bên ngoài. Cô cũng nhìn theo hướng anh chỉ mà bật cười một cái

" Công ty vẫn ổn chứ? " - Maris đi tới ngồi lên ghế sofa bắt chéo chân nhìn cậu

" Ổn. Nhưng nhân sự thì không ổn lắm " - Người con trai đẩy ghế ra đi tới ngồi vào ghế sofa đối diện với Maris

" Là Sao? " - Maris nhướn mày hỏi cậu

" Cô ấy thế nào? " - Người con trai rót trà vào hai chén nhỏ rồi đẩy về phía Maris

" Bỏ đi. Cậu mất Linda là cái chắc Kevin à " - Maris hậm hực nói

* Cạch *

" Cậu lại sai nữa rồi " - Leo mở tung cửa đi vào làm Maris giật mình nhìn lại.

" Không phải cậu đang ở Pháp sao? " - Maris ngạc nhiên nhìn theo Leo

" Đã giải quyết xong rồi. Tớ sẽ về Việt Nam cùng Kevin " - Leo đi tới ngồi xuống cạnh Kevin. Kevin bật cười rồi tựa vào thành ghế thanh thản nhìn Maris đang trở mặt nhìn hai người.

" Tớ sẽ về Việt Nam dựng lại công ty " - Kevin nói

" Giỏi lắm. Hai năm qua cậu làm như chẳng còn thiết gì, lao đầu vào công việc mặc cho tớ khuyên can cậu về nước tìm Linda nhưng cậu chẳng thèm nói gì. Thì ra đã có kế hoạch trước? " - Maris giận dỗi nói

" Vấp ngã chỗ nào đứng lên chỗ đó thôi " - Kevin nhún vai

" Vậy sao cậu còn làm Linda tổn thương như thế rồi mới chịu đi? "

" Tớ không muốn trở thành người xa lạ với cô ấy. Tớ sợ cô ấy sẽ quên tớ. Cô ấy có thể hận tớ, có thể xem tớ là kẻ thù nhưng không thể là người dung nước lã "

Kevin vừa nói xong thì Maris và Leo đã cứng đờ ra.

" Chủ tịch lạnh lùng của chúng ta đây sao? Một người mệnh danh là chỉ biết đến công việc đây sao? " - Leo vỗ vỗ tay lắc lắc chiếc đầu ý muốn nói không thể nói thêm được gì

" Tớ phải nhìn lại cậu đây " - Maris cũng chặc lưỡi

" Tớ cuốn hút mà " - Kevin nhún vai rồi đi ra cửa

" Đi đâu đấy " - Maris quay lại nhìn cậu.

" Về với tình yêu của tớ " - Kevin cười rồi đi ra khỏi phòng. Leo đưa một ngón tay cái lên trước mặt Maris:

" Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại. Tớ cũng phải đi tìm nữ thần của tớ đây "

Leo nói xong đi tới hôn lên đầu Maris rồi đi ra mặc cô ú ớ gọi:

" Hai người để mình tôi gánh vác công ty? Nèeee "

Máy bay từ Newyork về Việt Nam khởi hành hai giờ sau đó!

" Chị làm sao thế? Cái gì bay vào mắt á? " - An Vy vừa đi vừa nhìn sang Ngọc Ngân hỏi

" Không hiểu sao chị cứ nháy mắt liên tục " - Ngọc Ngân dụi dụi mắt rồi nói

" Hừ " - Minh Thiên từ đâu nhảy tới đập vào vai nó và Linda làm cả hai giật bắn mà nhìn lại

" Muốn tao đứng tim à? " - Ngọc Ngân quay sang quát lớn

" Anh này " - An Vy cũng vuốt vuốt ngực quay đầu về sau lờm lờm Minh Thiên

Minh Thiên cười gian rồi đi lên đẩy hai người ra rồi đi giữa khoác lấy vai hai người hơi cúi đầu xuống An Vy cười tà:

" Liếc gì, nhìn chồng tương lai của em đi kìa "

" Anh chọc em hoài " - An Vy nhú mồm nhìn sang Ngọc Ngân như đang mách cô

" Lần này chị không bênh em được, thằng Ken kia " - Ngọc Ngân hất hàm về phía trước.

Không phải chứ? Sáng nay cô phải gọi chị Ngọc Ngân tới đón, cả một buổi sáng ngồi học cô đã cúi đầu xuống muốn gây cở luôn để tránh mặt hán sao giờ vào sinh hoạt cũng gặp được hán hay vậy? Một mình nó đi chưa chắc đã tìm ra đường về mà? Nó khóc thầm trong lòng định cúi đầu bỏ chạy thì Minh Thiên đã túm lấy mũ áo nó:

" Chạy đi đâu? Hôm nay em là nữ chính đây " - Minh Thiên cười gian nhìn nó

Nữ chính gì chứ? Nó chẳng hiểu anh đang nói gì, nó chỉ muốn chạy thật nhanh thôi.

"Thả em ra đi "

Khánh Anh bước đến, đầu hơi nghiêng xuống nhìn nó, bây giờ còn tránh mặt hấn sao? Hấn dờ khóc dờ cười nhìn nó, đem qua hấn trên quá đáng quá rồi sao?

"Sao người em ướt thế? Em đi thay đồ đi không cảm giờ" - Ngọc Ngân lo lắng nhìn Khánh Anh

"Đừng. Đừng nghe chị ấy, cậu ốm chết đi" - An Vy cứ bị hấn nhìn nên khó chịu ngược đầu nói

"Cậu lại muốn ở trong phòng chỉ có hai chúng ta sao?" - Khánh Anh dí sát xuống gần mặt nó làm nó bất giác lùi lại. Thực ra Khánh Anh chỉ muốn nhắc tới lúc trước hấn bị ốm nó đã thức cả đêm chăm sóc cho hấn nhưng nó lại nghĩ tới cái đêm lúc tối thế là mặt mày đỏ hết lên kéo Ngọc Ngân chạy vụt đi

"Hai chúng ta" làm gì trong phòng hả? " - Minh Thiên nhìn Ngọc Ngân và An Vy chạy vào trong rồi nhìn qua Khánh Anh dò hỏi

"Làm điều mà một người cô đơn như anh không hiểu được đâu" - Khánh Anh nhún vai rồi quay vào trong thay đồ

"Cái thằng này. Mày bảo anh mày thế hả? Anh mày đang giúp mày đấy. Thật bực bội mà" - Minh Thiên nói với theo Khánh Anh.

"Rain, chỗ này" - Thái Diệp đứng dậy vẫy vẫy tay khi thấy An Vy

"Cậu tới lâu chưa? Kín đâu?" - An Vy đi tới ngồi xuống cạnh Thái Diệp hỏi

"Một lúc, Kín đi mua nước rồi. chị Linda vào trong chuẩn bị rồi à?" - Thái Diệp đưa cho An Vy gói bím bím

"Ừ, chị vào rồi. Mà hôm nay là ngày gì thế này?" - An Vy nhận lấy rồi bóc ra ăn vui vẻ

"Thứ 7 hàng tuần chỉ học buổi sáng thôi. Buổi chiều sẽ sinh hoạt tập thể nhưng do học sinh tự làm, Ban Giám hiệu và thầy cô sẽ không tới nên nơi này chính là thiên đường đấy" - Thái Diệp vừa nói vừa móc tay vào ăn cùng An Vy

"Có gì vui á?"

"Ca hát, nhảy múa, tỏ tình, cá độ, đánh nhau. Tóm lại là ăn chơi đúng nghĩa. Đại loại thế" - Thái Diệp nói với một vẻ hết sức bình thường

"Cuộc sống "người giàu" đúng là khác người ha" - An Vy bừa môi bó tay. Còn có một nơi như thế này nữa sao?

"Hừ? Cô bé đang nói gì thế?" - nó vừa dứt lời đã có một người ngồi phía sau lên tiếng

"Cũng đâu phải là việc của anh?" - Thái Diệp cùng An Vy ngược về sau nhìn. Thái Diệp hằm hừ nói

"Vương đại tiểu thư của tôi à, đây là cô bé nào đây? Anh chỉ muốn biết cô bé dễ thương này có lai lịch như thế nào thôi mà" - Bảo Bảo vươn tay ra xoa xoa đầu Thái Diệp cười khở

"Tiểu Bảo à Tiểu Bảo. Cậu không sợ thằng Kín sẽ nướng cậu lên ăn à?" - Một cô gái gần đó nói, cả đám ở đó liền bật cười

"Vậy mới nói, anh ấy mà nướng lên cũng chẳng ngon nổi đâu" - Thái Diệp chẹp miệng

"Oh no. Em có thể thử ẶN anh để kiểm định" - Bảo Bảo bật cười lớn

"Đại thiếu gia của công ty máy tính JG đây mà" - Bảo Nam cùng Hải Minh đi tới bóp mạnh vào vai hấn ta cười - "Cũng nên biết thân biết phận đi chứ?"

Tên đó hơi nhú mày nhưng không nói thêm gì nữa. Bảo Nam đi vào ngồi bên cạnh Thái Diệp, Hải Minh ngồi xuống bên cạnh An Vy rồi đưa chai nước cho nó.

"Cuộc nói chuyện của "người giàu" đúng là ghê thật" - An Vy chậc lưỡi

"Thế cậu có muốn làm vợ "người giàu" không?" - Hải Minh bật cười nhìn nó.

"Rain nó chỉ cần một túp lều rách hai quả tim vàng thôi, nó muốn được sống dưới mưa mà. Yêu mưa mù quáng" - Thái Diệp lên tiếng trả lời thay cho An Vy

"tao và mày thử đi vợ, lãng mạn đấy chứ?" - Bảo Nam hùa vào ủng hộ

"Tắm nắng thì có chứ mưa thì thua rồi" - An Vy cười lớn giễu Bảo Nam

"Vậy mà có người làm được đấy" - Bảo Nam bật cười

" Nếu thế tôi sẽ yêu người đó " - An Vy bữa môi

" Vậy tôi làm cho cậu nhé? " - Hải Minh bật cười

" Mùa đông cũng gần tới " - An Vy gật gật đầu ra vẻ hiểu Hải Minh. Cậu chắc lười rồi vò vò đầu An Vy cười.

" Chào mừng tất cả các bạn. Hôm nay là buổi sinh hoạt đầu tiên sau chuyến du lịch nên chưa chuẩn bị được các tiết mục văn nghệ. " - Vũ Phong lên tiếng kéo tất cả sự chú ý trở về khán đài.

" Khoan đã " - Ngọc Ngân đứng bên cạnh nở một nụ cười rồi nhìn sang Vũ Phong - " Hôm nay có một tiết mục rất đặc biệt đã được chuẩn bị rất chu đáo nhé "

" Không phải là hội trường của chúng ta đã nhảm được ai và định tỏ tình chứ? " - Vũ Phong quay sang Ngọc Ngân nói làm mọi người lại bật cười reo hò.

" Đứng bên cạnh một người đẹp trai mà đã có chủ như cậu tôi đây rất đau lòng chẳng còn lòng dạ nào mà yêu đương đâu " - Ngọc Ngân nhún vai nhìn lại Vũ Phong. Vũ Phong gật gật đầu cười. Rồi nói nhỏ vào tai Ngọc Ngân - " Thăng Karl dạy hư mày rồi? "

" Hình như là thế " - Ngọc Ngân cũng nói nhỏ vào tai cậu

" Nè nè hai MC đáng kính của tôi, không phải hai người đang thả thính nhau chứ? " - Minh Thiên đứng dậy nói lớn

" Phải đấy. Người độc thân như cậu chẳng hiểu được đâu " - Ngọc Ngân cười tươi nhìn Minh Thiên, mặc cho cậu nhăn nhó như khi và tiếng vỗ vỗ tay vang khắp phòng. Linda lại tiếp lời - " Sau đây là một bài hát của một bạn nam gửi cho một bạn nữ ở lớp 10A1. Mời bạn Nguyễn An Vy lên sân khấu được không? "

Tất cả mọi người đều " oh " lên một tiếng rồi quay đầu lại nhìn về phía nó.

" Là... Là em? " - An Vy giật mình đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình.

" Cậu vừa mới tới đã có fan hâm mộ rồi sao? Woa. Đáng ngưỡng mộ thật " - Thái Diệp vỗ vỗ tay.

" Ai vậy? " - Hải Minh nhìn xuống An Vy hỏi

" Làm sao tôi biết được " - An Vy lắc đầu nguầy nguậy

" Mặc kệ đi, cậu lên đi mọi người đang nhìn cậu đấy " - Bảo Nam ngồi dậy đi tới đẩy An Vy ra dây lối đi lên sân khấu

" Ồ Ồ "

" An Vy, lên đây đi " - Ngọc Ngân cười rồi vẫy vẫy tay nó.

Nó lúng túng đi từng bước nhỏ lên. Nó vừa bước gần tới sân khấu thì một giọng hát ấm áp vang lên, nó cứ lắng nghe tiếng hát rồi dần dần bước lên giữa sân khấu. Vừa đứng ngay ngắn lại, Ngọc Ngân và Vũ Phong đi lên đứng ngang bên cạnh nó. Vũ Phong nhìn xuống nó, nó vẫn đang lắng nghe tiếng hát như muốn đoán xem giọng hát này của ai.

* Ào *

Những giọt nước đổ xuống bốn phía tạo thành một hình vuông rơi xuống xung quanh ba người. Tất cả đều kinh ngạc ngược lên nhìn. Giọng hát ấm áp vẫn cất lên rất say sưa:

" Anh không tin rằng yêu

Sẽ hạnh phúc mãi bên nhau

Những ký ức dù thật nồng ấm

Sẽ chỉ còn lại nỗi đau

Biết cứ thế sẽ thật buồn lắm

Nên trái tim không thể yêu

Tháng ngày trôi qua lặng lẽ

Riêng anh mà thôi

Nhưng khi anh gặp em

Bỗng quên hết thế giới xung quanh
Những hạnh phúc mình từng say đắm
Giờ chỉ cần có mỗi em
Dù cuộc đời còn bao sóng gió
Khi em cười bỗng thấy
Con tim được bình yên
Và anh như sống lại
Chỉ mong bên em và nói với em
Từ nay anh mong
Bình minh cùng em thức giấc
Cảm ơn đời đã cho anh gặp em
Mình sẽ tay cầm tay
Đạo chơi khắp chốn
Đắm say cùng nhau xây giấc mơ
Dù mai đây bên đời anh
Còn ai đi nữa
Trái tim này chỉ riêng mình em
Một mình em thôi
Là người duy nhất trên đời
Anh đã yêu em thật rồi
Nhưng khi anh gặp em
Bỗng quên hết thế giới xung quanh
Những hạnh phúc mình từng say đắm
Giờ chỉ cần có mỗi em
Dù cuộc đời còn bao sóng gió
Khi em cười bỗng thấy
Con tim được bình yên
Và anh như sống lại
Chỉ mong bên em và nói với em
Từ nay cho anh
Vì em làm điều duy nhất
Yêu em và sẽ yêu nhiều hơn
Dù mùa đông lạnh
Hay mùa xuân ấm áp

Anh vẫn sẽ luôn che chở em

Dù mai đây bên đời em

Chẳng còn ai nữa

Hãy tin rằng vẫn luôn còn anh

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

You're my only one

Dẫu biết nếu chỉ có yêu thôi

Thì mình khó bước hết cuộc đời

Nhưng cùng hi vọng

Nuôi bao mơ mộng

Ta kẻ vai sánh đôi

Hãy cho anh vì em

Làm điều duy nhất

Yêu em và sẽ yêu nhiều hơn

Dù mùa đông lạnh

Hay mùa xuân ấm áp

Anh vẫn sẽ luôn che chở em

Dù mai đây bên đời em

Chẳng còn ai nữa

Hãy tin rằng vẫn luôn còn anh

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

You're my only one

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

Anh đã yêu em thật rồi "

Tiếng hát vừa dứt không gian bên trong ba người cũng bắt đầu có những giọt mưa rơi xuống. Vũ Phong nhìn chăm chăm vào gương mặt An Vy đang nhòa đi trong "mưa" bất giác nở một nụ cười. Hình ảnh ngày xưa hiện về rõ nét người con gái của cậu. Cậu rất muốn đưa tay lên vuốt cho nó nhưng cậu hiểu người làm ra chuyện này là ai. Cậu cũng biết Hải Minh đang theo đuổi nó... So với người này cậu vẫn mong nó đồng ý! Cậu mong nó được hạnh phúc!

"Sao...sao có thể?" - Hải My trừng mắt lên khi nghe giọng hát vừa cất, nắm chặt bàn tay tay lên đánh một cái vào ghế, đôi mắt tóa lửa tức giận

"Đi thôi" - Di Mai nhìn thấy ánh mắt Vũ Phong dành cho An Vy cũng hiểu được tâm tư cậu như thế nào. Nếu còn nhìn nữa, cô nhất định không còn kiên nhẫn.

Tiếng hát vừa dứt, tiếng xì xào lại nổi lên... Hầu hết mọi người đều biết đây là giọng nói của người nào. Tiếng nói lại phát lên văng vẳng không định hướng, nhưng đều làm cho mọi người im bật.

" An Vy, tôi xin lỗi vì luôn chọc giận em, luôn bắt nạt em nhưng mà... Lời bài hát cũng lời mà tôi muốn nói với em. Tha thứ và ở bên cạnh tôi có được không? "

Lời nói vừa dứt, Khánh Anh đã đi từ dưới sân khấu đi lên. Mọi người đều biết An Vy là hôn thê của Khánh Anh nên đứng dậy hò reo - " Đồng ý đi, đồng ý đi "

Khánh Anh bước lên đến sân khấu, An Vy ngược lên nhìn hấn, cũng không biết là nó khóc hay chỉ là nước. Hai người cứ nhìn nhau dưới mưa như vậy. Ngọc Ngân và Vũ Phong đã đi xuống phía Minh Thiên, trả lại không gian cho hai người. Không gian đang nín thín để nghe câu trả lời của nó. Hải Minh cũng đã bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn Thái Diệp và Bảo Nam cứ hò reo với mọi người. Thì tiếng Minh Thiên phát lên trong loa:

" Sao thế này? Sao không tắt được cái máy này "

" Cái gì đấy " - Ngọc Ngân quay sang hỏi

" Theo kịch bản thì lúc này phải dừng mưa rồi chứ " - Minh Thiên đập đập cái điều khiển vào ghế

Làm toàn thể khán đài lại một lần nữa bùng nổ.

" Ô chúng mày tắt mic đi " - Minh Thiên quay qua gắt thì mọi người đã ủa lên sân khấu nhảy múa dưới mưa nhân tạo. Một buổi sinh hoạt hỗn loạn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thân phận bại lộ

Kết thúc buổi sinh hoạt, mọi người kéo nhau ra về. Một tuần sau đó An Vy luôn né tránh Khánh Anh. Mỗi quan hệ giữa nó và Hải Minh cũng có một dấu chấm lặng ở giữa! Sau lời tỏ tình, hấn công khai tình cảm với nó khiến nó cảm giác mơ hồ trong chính cuộc sống hiện tại. Nó nhận ra cuộc sống của nó đã thực sự thay đổi khi nó bước vào thế giới của hấn. Người nó đợi chờ lại là hôn phu đã đính ước với người khác. Nó vốn dĩ đã tin rằng đây là thứ tình yêu bất diệt và nó chỉ muốn sống trong thế giới ấy. Nhưng thời gian lại thay đổi tất cả. Bất ngờ nó đến thế giới của hấn, gặp lại anh, chấp nhận sự thật, từ bỏ một tình yêu. Nó vẫn chưa hoàn toàn quên đi mối tình đầu lại bị cuốn vào một mối tình tay ba. Cuộc sống của nó đã thay đổi quá nhiều. Quá phức tạp, quá hỗn loạn. Chính vì vậy, nó vẫn luôn nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ và nó thì không xác định được!

Dưới tán cây cỏ thụ xum xuê, trong một khu vườn nhỏ sau trường, có ba cô gái xinh đẹp đang ngồi trên một chiếc thảm đặt rất nhiều món ăn ngon.

An Vy khoanh chân lại, đặt chai nước trên thảm, cầm dựa vào nắm chai ngược đầu nhìn những bông hoa xào xạc trong gió.

Ngọc Ngân chạm nhẹ vào tay An Vy cười:

" Nghĩ gì mà ngẩn người ra đấy? "

Thái Diệp ngồi bên cạnh khoanh chân lại dựa hai tay vào hai chân, bàn tay đang lột vỏ cam cũng lên tiếng:

" Cậu tính tránh mặt thằng Ken luôn hay sao? "

An Vy thở dài rồi ngồi dựa lưng vào gốc cây đuối chân ra đặt lên nhau rồi lấy sợi dây chuyền trong cổ áo ra sờ nhẹ mặt dây chuyền nhìn rồi lên tiếng:

" Fin đã ngỏ lời hôm sinh nhật em rồi "

" Há? " - Thái Diệp thả quả cam ra ngẩng đầu dậy nhìn nó - " Tỏ tình rồi sao? "

" Giữa hai người thì em có tình cảm với người nào? " - Ngọc Ngân từ tốn hỏi nó.

" Kể từ lúc chấm dứt với anh Key. Em cảm thấy bản thân đã không còn ràng buộc nữa. Em chỉ muốn một cuộc sống bình yên, vui tươi trong ba năm cấp ba sau đó trở về, dùng chính sức lực của mình thực hiện đam mê. Nhưng kể từ lúc tới đây, cuộc sống của em cứ bị đảo lộn hết. Em cũng không hiểu bản thân mình nghĩ gì và muốn gì nữa. Nhưng mà... "

An Vy nói rồi thở dài nhìn sang Ngọc Ngân. Cô đưa tay cười nhẹ vỗ vỗ vào bắp tay nó.

" Nhưng mà sao? " - Thái Diệp vẫn ngẩng đầu chăm chú nhìn nó.

An Vy nhìn sang Thái Diệp rồi nhìn ra vườn hoa, nó đưa hai tay ra phía sau kê đầu nói tiếp:

" Lúc Fin nói thích em, em có chút ngỡ ngàng nhưng cảm giác rất nhẹ nhàng. Giống như hai người bạn thân nói với nhau. Ở bên cậu ấy em cũng rất thoải

mái. Còn lúc nghe những lời Ken nói, em rất bối rối và lo sợ. Ở bên cậu ấy em cũng không được tự nhiên. "

" Hai người có hôn ước mà, sớm muộn gì chẳng kết hôn? " - Nhìn An Vy mơ hồ Thái Diệp mới lên tiếng

" Tôi và Ken đã thỏa thuận mối quan hệ này chỉ kéo dài ba năm. Sau ba năm tôi tốt nghiệp, cậu ấy cũng đã trưởng thành có thể tự quyết định cuộc sống của mình "

" Thật thật giả giả chi bằng đến với nhau đi. Tình cảm thì nên tự mình làm rõ thì mới tốt " - Ngọc Ngân cười rồi đưa quả táo đã gọt bỏ ba ra rồi đưa cho An Vy và Thái Diệp

Bọn nó cầm lên ăn rồi không ai nói với ai câu nào nữa. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, hôm nay nắng cũng không gắt. Nắng dịu dàng hòa vào làn gió mát mẻ. Những bông hoa đuống đưa xào xạc đã đưa bọn nó vào giấc ngủ yên bình. Ngọc Ngân dựa vào thân cây bên cạnh An Vy ngủ, còn Thái Diệp dựa vào thân cây bên cạnh. Trong ánh nắng nhẹ nhàng, dưới bóng râm có ba nàng công chúa xinh đẹp.

Từ xa bóng dáng bốn người con trai bước tới gần bọn nó, đứng thành một hàng ngang đối diện với bọn nó.

" Vẫn chẳng khác gì ngày xưa " - Kevin dứt tay vào túi quần nhìn xuống ba cô gái đang ngủ ngon lành

" Nữ thần của tớ lúc ngủ thật thu hút " - Leo cũng cười nhìn xuống An Vy

Trong khoe mắt Khánh Anh hơi nhíu lại nhưng rồi bỏ qua, nói:

" Anh về hân luôn chứ? "

" Kế hoạch xây dựng công ty sắp xong rồi. Tuần sau có thể đi vào hoạt động. Tới lúc đó anh sẽ đến tìm bác ấy nói chuyện "

" Anh tự tin là tình cảm của chị ấy vẫn còn dành cho anh sau khi đã tổn thương như vậy á? " - Bảo Nam quay sang nhìn Kevin

" Đúng đấy, Linda không phải là một cô gái ngốc đâu " - Leo vỗ vỗ vào vai Kevin cảm thông rằng anh sẽ vất vả đây.

Kevin nhún vai rồi cười nhẹ nhìn Ngọc Ngân rồi khẽ liếc qua nhìn An Vy có chút lưu luyến không muốn đi. Sau đó cả bốn người lẳng lặng đi khỏi nơi đó.

----- Tại khu nhà D -----

Đi Mai đi tới phòng Hải My gõ cửa. Hải My mở màng đi ra mở rộng cửa lộ đầu ra:

" Chuyện gì? "

Đi Mai đập cửa phòng Hải My ra rồi bước vào, tức giận quát:

" Khốn kiếp "

Hải My kéo cửa lại đi vào ngồi lên giường nhăn nhó nhìn Đi Mai:

" Cậu lại lên con điên gì thế? "

" Con nhỏ đó chỉ là một đứa con gái của một nhà nông bình thường mà thôi. " - Đi Mai tức giận ném hết đồ trên bàn xuống.

" Cậu đang nói gì thế? " - Hải My nhìn Đi Mai khó hiểu

" Tôi được biết Kay gặp cô ta ở quê ngoại của anh ấy. Tôi đã cho người về đó điều tra thân phận thật sự của cô ta. Cô ta chỉ là một đứa con gái RẤT BÌNH THƯỜNG mà thôi. " - Đi Mai gằn giọng. - " Chỉ vì một con nhỏ như vậy mà anh ta giám đối xử với tôi như vậy. Thật quá sỉ nhục tôi rồi "

" Vậy tốt rồi. Cô ta không xứng với Ken. Nhất định anh ấy sẽ nghĩ lại " - Hải My vui mừng định chạy vụt đi nhưng bị Đi Mai giữ lại

" Ngủ ngốc. Ken nhất định biết thân phận cô ta. Họ có hôn ước với nhau mà. "

" Vậy giờ chúng ta làm sao? "

Đi Mai rút máy trong túi ra gọi cho ai đó:

" Chị. Không phải đợi nữa. Tiến hành đi "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Xuất thân thấp hèn chỉ có thể là nô lệ

Dưới ánh trăng hiền hòa, gió nhẹ thổi vào mái tóc dài đen mượt, mùi hương hoa thoang thoang phảng phất làm lòng người càng nhẹ nhõm. An Vy ngồi trên chiếc xích đu, hai tay chống xuống ghế, nhịp nhàng đưa chân dỗi chiếc xích đu rồi duỗi thẳng về trước. Một đêm trăng thật yên bình. Nó ngửa người tựa vào thành ghế, đôi chân lầy đã dỗi nhanh hơn. Nhìn những bông hoa hồng xanh trong đêm trăng huyền ảo lại càng tôn lên vẻ huyền bí của bông hồng xanh. Nó cứ trầm ngâm như vậy cho tới lúc bên cạnh phát ra tiếng nói:

" Nói chuyện với tôi đi "

An Vy quay sang người vừa phát ra tiếng nói, vẻ mặt nó có chút hoang mang nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó khẽ nhích qua một bên ghế rồi nhìn đi hướng khác. Hắn có vẻ bất ngờ vì cả tuần nay nó đều bỏ chạy khi nhìn thấy hắn, kể cả đi học hay ở nhà nó đều tránh mặt hắn.

Hắn nhanh chóng đi tới ngồi vào một bên ghế mà nó nhường chỗ cho rồi khoanh tay trước ngực dựa vào thành ghế ngắm những bông hồng xanh, trong lòng lại cảm giác lẩn tránh hơn. Cả hai chìm vào không gian im lặng. Rồi bỗng nhiên lại đồng thanh nhìn nhau:

" Tôi có chuyện muốn nói "

Chạm vào ánh mắt của nhau, cả hai đều cảm thấy không thoải mái liền quay đi hướng khác.

" Em nói trước đi "

An Vy thở dài một cái sau đó khoanh chân gọn gàng trên ghế, hai tay đặt xuống bấp chân cúi đầu lí nhí:

" Chúng ta có thể như trước đây không? "

Nó không thể chịu đựng được cảm giác sống chung một nhà, ngồi chung một bàn mà luôn làm lờ nhau như vậy. So với cảm giác ngượng ngùng này, nó vẫn mong có thể giống như trước đây, hắn có thể bắt nạt nó, có thể đấu khẩu với nó, như thế thật là tốt. Hình như điều đó đã trở thành thói quen của nó!

Khánh Anh hơi ngược đầu xuống nhìn nó, bàn tay nó đang vô thức sờ lên mặt dây chuyền ở cổ trong bộ dạng cúi đầu. Hắn cứ nhìn nó như vậy. Trong lòng nhói lên một cảm giác đau đớn. Đó có phải là lời từ chối khéo của nó không? Là vì Hải Minh? Đóa hồng xanh mà hắn tặng nó rất đẹp nhưng cũng đã tàn rồi. Sợi dây chuyền mà Hải Minh tặng nó hi vọng sẽ đem tới may mắn cho nó. Phải thật hạnh phúc nhé... Cô gái!

Nghĩ ngợi một lúc hắn bật cười lớn. Nó mới ngược đầu lên nhìn hắn khó hiểu. Hắn vất chéo chân, khoanh tay trước ngực nhìn về phía trước nói:

" Những lời hôm đó chỉ là tôi buộc miệng nói ra. Thực ra chỉ muốn xin lỗi cô vì đêm trước đã chọc giận cô quá đáng. Hôn nữa dù sao hiện tại cô cũng là hôn thê của tôi. Bây giờ tôi chẳng muốn yêu đương với ai. Mượn danh cô tạm vậy. Chỉ vậy thôi đừng nghĩ nhiều. Ngủ sớm đi nhé "

Nói xong hắn nhìn qua nó, khoe miệng cong lên một nụ cười tự nhiên rồi đứng dậy rút tay vào túi quay người đi. Nụ cười liền tắt hẳn, môi mấp máy vài chữ rồi dứt lời hắn liền nở một nụ cười chua chát, sải chân cũng bước nhanh hơn không hề quay đầu lại lấy một lần.

Nó há hốc miệng cứng họng nhìn hắn. Vừa rồi là cảm giác gì đây? Xấu hổ vì tưởng bỏ hay đau lòng vì điều hắn nói? Đôi mắt chớp nhẹ một cái nước mắt liền không tự chủ mà rơi xuống. Nó nhanh chóng quay mặt về hướng khác, nếu nhìn hắn dù chỉ là bóng lưng thôi nó cũng cảm thấy đau nhói trong lòng ngực. Tại sao lại như thế? Chẳng phải điều nó mong chờ sao? Sao bây giờ có thể thoải mái thì lại cảm thấy chua xót như vậy? Hắn không muốn yêu đương mới tỏ tình nó trước mặt bao nhiêu người? Vì hắn còn tình cảm với Hải My chăng? Nhưng hắn đã rất dịu dàng với nó mà? Ánh mắt hắn nhìn nó nữa? Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Nhưng mà, sao nó lại cảm thấy nhói trong lòng ngực khi nghe hắn nói như vậy?

Giật mình với mơ suy nghĩ hỗn loạn, nó không biết từ lúc nào nước mắt đã đua nhau rơi xuống. Nó đưa tay lên gạt dòng nước mắt đi lại tới dòng nước mắt khác rơi xuống. Cứ thế nó bật khóc thành tiếng mà không hiểu vì sao lại khóc. Trăng vàng lấp lánh, vườn hồng thơm ngát, làn gió thơm mát mang theo hương hoa trải dài khắp tòa biệt thự... Bây giờ trong mắt nó chỉ là một màu xám tro!

----- 7:00 AM -----

Khánh Anh lại như thường lệ đi vào phòng nó để đánh thức nó dậy. Hôm nay trong phòng nó thật khác. Gọn gàng, thơm mát. Chăn gối đã xếp ngay ngắn ở đầu giường. Hắn bước vào đã nhìn thấy một mảnh giấy nó để lại. " Hôm nay tôi đi học trước. Yên tâm chị Linda tới đón tôi rồi. Không sợ lạc đâu ^ _ ^ "

Hắn đọc xong trong lòng bất giác lo lắng rồi đặt nhẹ tờ giấy xuống bàn, đi về phòng lấy cặp rồi kéo Bảo Nam, Thái Diệp đi luôn, không đợi ăn sáng nữa.

Thái Diệp phi nhanh vào lớp định trách mắng nó thì khựng lại quay lưng về phía sau hỏi Khánh Anh:

" Ủa, mày nói nó đi rồi sao không thấy đâu? "

" Cặp kia. Chắc đi ăn rồi " - Bảo Nam hát hàm về phía chỗ ngồi của nó trả lời thay Cho Khánh Anh rồi đi lên khoác lấy vai Thái Diệp đi về chỗ.

Bọn hắn vừa ngồi xuống, tiếng xì xào bàn tán ngoài cửa đã nổi lên.

" Có chuyện gì vậy nhỉ? " - Thái Diệp nhìn ra ngoài cửa tò mò nói

Thái Diệp vừa dứt lời thì Khánh Anh đã chạy vụt đi. Bảo Nam thấy vậy cũng cầm lấy tay Thái Diệp chạy theo

Ở một nơi khác...

" Máy người muốn làm gì? "

An Vy đứng giữa một đám đông đang xúm lại quanh nó, ánh mắt giễu cợt cùng nụ cười mỉa mai đều dồn hết vào nó.

" Nè cô bé, cô bé vào trường lại không đọc nội quy trường sao? " - Một đứa con gái khoanh tay trước ngực chửi người về phía nó nói bằng một chất giọng rất nhẹ nhàng nhưng nó lại cảm giác rất nguy hiểm.

" Nội quy gì? " - An Vy quay sang nhìn cô gái

" Xuất thân thấp hèn chỉ có thể là nô lệ " - À ta bật cười rồi hất hàm về phía trước tất cả những đám người ở đó đã ném tất cả những gì trong tay mình có... Kể cả là vật thủy tinh sắc nhọn vào thẳng người nó.

Nó trừng mắt nhìn những vật thể đang bay trên không trung mà đích đến là người nó. Đây là những gì con người nên đối với con người sao? Người giàu thì có quyền hiếp đáp người nghèo? Bộ mặt thánh thiện, hiền lành trong bữa tiệc đính hôn của Vũ Phong mà nó nhìn thấy đâu hết rồi? Giả dối? Cũng như hắn, chỉ xem nó là người thay thế? Người giàu luôn tàn độc vậy sao?

" Á "

Một mảnh thủy tinh sắc nhọn bay đến trán nó làm nó kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay lên ôm lấy vết thương. Phía sau ai đó đã dùng gậy đánh vào chân nó đau điếng. Nó quy xuống. Bây giờ thì nó hiểu rồi. Ngôi trường quý tộc chỉ nên dành cho những người giàu chứ không phải nó, người xứng đáng đi bên hắn cũng là một người khác chứ không thể là nó. Mùi tanh của trứng, mùi hôi của nước mắt sộc lên mũi nó làm nó vô cùng khó chịu. Nó quy xuống nền đất, một người khác đã đi tới đổ hết bột lên người nó, máu từ trán nó chảy xuống nền bột trắng thật đáng sợ. Nắm chặt bàn tay lại, đôi môi bất giác gọi tên hắn. Xin hãy xuất hiện.

Như có một cảm giác gì mách bảo, nó ngẩng đầu lên, loáng thoáng qua khe chân của những người trước mặt. Hắn đã xuất hiện, hắn đã xuất hiện rồi nhưng sao lại đứng yên ở đằng xa kia? Tại sao không tới cứu nó? Một tầng nước mắt từ động chỉ đợi nó sụp nhẹ mắt xuống sẽ chực tuôn ra. Nó không khóc vì đau, không khóc vì bị sỉ nhục mà nó đang khóc vì một người.

" Dừng tay lại hết cho tôi " - Một chất giọng ấm áp nhưng đầy nội lực gần từng chữ một khiến ai nấy đều dừng lại quay lại.

Sau đó lại một loạt tiếng xì xào nổi lên:

" Kia là Kevin đấy. Còn bên cạnh là Leo. Sao hai người đó lại xuất hiện ở trường mình nhỉ? "

" Họ là ai đấy "

" Một người là nhà thiết kế nổi tiếng nhất hiện nay. Một người là chủ tịch của tập đoàn KML ở Mỹ đấy. Họ rất có sức ảnh hưởng ở trong nước. Đều là những người trẻ tuổi cả "

" À tôi nhớ ra rồi. Nhưng sao họ lại xuất hiện ở đây? "

Tiếng bàn tán cứ không ngớt cho đến khi Kevin quỳ một chân trước mặt nó, đưa tay nâng nhẹ khuôn mặt nó phủ đầy bột của nó ngược lên:

" Hai đến trễ rồi. Xin lỗi em "

Nói xong Kevin ôm chặt lấy nó vào lòng mà vuốt ve mái tóc đầy tạm chất của nó. Đôi mắt long lanh ngấn nước của nó nhìn chăm chăm vào người con trai trước mặt mà không hiểu chuyện gì. Nhưng khi được anh ôm lấy, nó cảm giác rất ấm áp. Hơi ấm từ lâu nó chưa được cảm nhận. Ngồi trong vòng tay của anh, nó cảm giác được che chở. Nó bật khóc thành tiếng vui đầu vào lòng anh.

Leo dừng nhìn nó mà không khỏi đau lòng rồi chuyển hướng ánh mắt lên nhìn kĩ những con người đang sừng sốt nhìn xuống. Leo nở một nụ cười nhếch mép, anh gần lên:

" CÚT "

Đám đông nhanh chóng tản ra trước sự tức giận của Leo. lúc này Thái Diệp, Bảo Nam, Ngọc Ngân, Minh Thiên và Vũ Phong cũng kịp lúc chạy tới. Ai nấy đều bàng hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng này. Đặc biệt là Ngọc Ngân, ánh mắt vừa lo lắng nhìn An Vy vừa hoang mang nhìn người con trai đang ôm chặt lấy An Vy. Nhưng tất cả đều cùng một suy nghĩ: " Cô gái nhỏ này vừa rồi đã gặp chuyện gì? "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Hủy hôn

An Vy ngồi trên ghế cúi gằm đầu xuống sàn nhà, hai tay chống lên ghế một mối. Mọi người đều ngồi vây quanh nó nhưng sao nó lại có cảm giác bản thân chỉ có một mình? Đôi mắt vô hồn cứ nhìn về một hướng vô định hình.

Kevin quỳ một chân xuống trước mặt nó. Bây giờ nó mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Kevin đặt tay lên vai nó rồi nói:

" Em không nhận ra hai sao? "

An Vy tay vẫn chống xuống ghế lắc đầu nguầy nguậy nhìn anh tò mò. Anh lại cười nhẹ với nó:

" Em có bao nhiêu người anh trai? "

" Anh... Hoàng? " - An Vy nhấp máy nói

Kevin gạt nhẹ đầu rồi lấy khăn trong túi ra lau hết bột dính trên người nó. Ngừng một lúc, anh lại nhìn thẳng vào mắt đã rung rung nước của nó nói tiếp:

" Hai xin lỗi đã đi lâu như vậy. Nhưng mà từ giờ đã có hai rồi, hai sẽ bảo vệ em. Được không? "

An Vy rơi nước mắt nhìn anh. Anh thực sự là anh trai của nó rồi. Nhưng tại sao lại gặp lại anh trong hoàn cảnh này? Bây giờ nó thực sự không còn chút sức lực nào nữa dù muốn ôm chăm lấy anh trai mình nhưng cả thân thể nó đã cứng đờ ra, chỉ có nước là vẫn rơi xuống không ngừng. Kevin đau lòng ôm chăm lấy nó vỗ về. Mọi người xung quanh chỉ biết nhìn theo hai người.

" Kevin thực sự là anh trai của Rain sao? " - Thái Diệp không kiềm lòng được mà lên tiếng.

" Là thật đấy. Kevin mồ côi ba mẹ từ nhỏ, được ông Rain đưa về nuôi, ba mẹ Rain đã nhận anh ấy làm con nuôi. Về sau một người họ hàng đến tìm và đưa anh ấy đi. Anh cũng gặp lại Kevin mấy năm sau đó. Nhưng anh không muốn tiết lộ thân phận nên đã không nói cho Rain biết anh đã gặp lại Kevin " - Vũ Phong giải thích cho mọi người hiểu

" Vậy thì tốt rồi. Để anh ấy lo cho Rain đi. Dù sao họ cũng mới nhận lại nhau còn nhiều chuyện để nói " - Ngọc Ngân hồ hững nói nhưng ánh mắt lo lắng lại luôn nhìn chăm chăm vào Rain rồi quay lưng đi

" Khoan đã " - Kevin buông nhẹ An Vy ra rồi đứng dậy quay đầu lại nhìn Ngọc Ngân - " Leo, đưa Rain ra xe đi, đợi tớ ở đó rồi chúng ta về "

Nói xong Kevin đi nhanh lên phía Ngọc Ngân rồi cầm lấy tay cô kéo đi. Vốn dĩ anh không muốn gặp lại cô trong hoàn cảnh này nhưng lỡ rồi thì phải giải quyết thôi.

Đợi cho hai người đi rồi, Leo mới nhìn qua những người còn lại - " Mấy đứa về học đi. Anh và Kevin sẽ đưa Rain về rồi sẽ nhắn địa chỉ cho bọn em "

" Vậy cũng được. Sau khi tan học bọn em sẽ cùng đến " - Minh Thiên nhìn qua An Vy rồi nhìn sang Leo nói

" À Rain học lớp nào? " - Leo chợt nhớ ra rồi hỏi

" Lớp em. Anh đi theo em " - Thái Diệp lên tiếng

" Em ở yên đợi anh nhé. Anh sẽ quay lại ngay " - Leo cúi người xuống nhìn nó. Chỉ đợi nó gật đầu, anh nhanh chóng đi theo Thái Diệp và Bảo Nam. Vũ Phong cứ đứng nhìn nó như vậy còn Minh đã ngồi xuống bên cạnh nó nhìn nó lo lắng.

" Em không sao đâu. Hai người về lớp đi " - An Vy lên tiếng

" Đợi Leo quay xuống bọn anh sẽ đi " - Minh Thiên từ từ nói

" Em muốn yên tĩnh một mình " - An Vy cúi gằm mặt xuống

" Vậy được. Bọn anh đi đây, chiều nay sẽ về thăm em " - Minh Thiên vỗ vỗ vào vai An Vy rồi đứng dậy nhìn Vũ Phong - " Đi thôi "

Vũ Phong hiểu bây giờ nó đang cần sự yên tĩnh nên mới không đi tới nhưng anh muốn đứng đó nhìn nó, dù không thể an ủi nó nhưng cũng có thể ở bên nó.

An Vy cảm giác có người đã nhìn mình cũng đoán ra là ai, nó nhẹ nhàng nói nhỏ:

" Em không sao. Cứ để em bình tĩnh lại "

Mặc dù nó không ngừng đầu lên nhưng Vũ Phong cũng biết nó đang khóc. Anh gạt nhẹ đầu nhìn nó một lúc rồi quay lưng đi.

Đôi vai nó bắt đầu run lên. Nó bật khóc thành tiếng. Nó nhớ đến khoảnh khắc nhìn thấy hấn nó đã vui mừng như thế nào? Nhưng tại sao hấn lại không đến bên nó? Có phải vì hấn chê thân phận của nó? Càng nghĩ nó lại càng khóc lớn hơn khiến cho ai đó cũng cảm thấy đau lòng!

Bỗng, bầu trời như tối sầm lại, ai đó vừa bịt lấy miệng nó kéo nó đi. Nó giãy giụa một lúc rồi cũng buông xuôi. Nó chẳng còn sức lực nào để chống cự nữa. Nó nhanh chóng được đưa tới sân trượt băng □. Nó bị bịt mắt. Chỉ nghe thấy những tiếng va đập chói tai khiến nó sợ hãi mà run lên.

Nó được đưa tới một đầu sân, vừa lúc bọn họ đều quay lại nhìn nó cười lớn. Nó nghiêng đầu qua một bên như cố gắng nghe kỹ những thứ xung quanh. Tiếng trượt dài trên sân rồi tiếng lách cách va chạm làm nó biến sắc, hai tay bị trói chặt về phía sau lưng, đôi chân cũng cố định vào nhau bằng sợi dây thừng to làm nó đau đớn. Nó run lên sợ hãi.

* Cách *

Tiếng va chạm mạnh như tiếng lách cách vừa nảy vang lên nhưng lớn và dứt khoát hơn. Tim nó muốn ngừng đập. Chuyện gì đang xảy ra?

Bỗng nhiên, một bàn tay ôm chặt lấy nó vào lòng. Nó cảm nhận được ai đó đang che chắn cho nó. Từng tiếng lách cách vang lên là con người đang che chắn trước người nó lại giật một cái. Nó hiểu rồi, nó thực sự hiểu rồi. Một đám người nào đó đang đánh bóng về phía nó. Ai đó đã che chắn cho nó. Mùi hương này? Chắc chắn là mùi hương này. Chính là hấn. Chắc chắn là hấn. Trong lòng nó len lỏi một niềm vui. Nhưng nhanh chóng lại giãy lên cảm giác đau lòng. Nó cảm nhận từng tiếng lách cách, sau đó là từng cái lằn người hấn giật nhưng bàn tay vẫn ôm chặt lấy nó. Nó bật khóc thành tiếng, miệng nó cũng bị một miếng vải bịt lại, chỉ có thể ừ ớ vài câu. Nó cố gắng giãy giụa để đẩy người hấn ra, nó không muốn hấn chịu đau đớn vì tim nó cũng sẽ rất đau. Nhưng nó càng giãy giụa thì hấn lại càng siết chặt nó hơn. Một tay hấn ghì chặt đầu nó vào lòng hấn, cố không để nó ngẩng đầu lên, dùng tấm lưng to lớn che chắn cho nó. Tay còn lại ghì chặt tấm lưng mỏng manh của nó vừa rất ân cần vỗ nhẹ trấn an nó. Cảm nhận được sự lo lắng của hấn, nó lại bật khóc lớn hơn. Trong lòng thầm cầu nguyện xin hãy dừng tay lại.

Nó ngồi yên trong lòng hấn mà tim đau nhói. Dù vậy trong lòng nó vẫn rất an yên và ấm áp.

" Bốp "

Từ đâu đó lại xuất hiện tiếng ai đó đang đánh nhau. Sau đó là cảm giác hụt hẫng khi hấn buông nó ra, tiếng đánh nhau ầm ầm mỗi lúc một lớn và dồn dập hơn. Nó nín thở cố gắng lắng tai lên nghe. Một lúc sau, có ai đó đang chạm lên người nó, mờ chiếc khăn bịt mắt nó xuống. Nó ngỡ ngàng nhìn người con trai trước mặt rồi đưa ánh mắt ra bên ngoài như tìm kiếm cái gì đó. Không thể nào? Trước mặt nó là những người đang nằm la liệt trên sân và trận đòn đau đớn của Leo dành cho những tên còn lại. Không hề có bóng dáng hấn ở đây, chỉ là ảo giác thôi sao? Nó thất vọng tràn trề gục mặt xuống.

" Cậu không sao chứ? " - Hải Minh cời dây trói sau tay, cời chiếc khăn trong miệng nó ra rồi cúi người cời dây trói dưới chân cho nó lo lắng hỏi

" Tôi không sao, cảm ơn cậu " - An Vy thất thần ngược lên nhìn Hải Minh. Người luôn bảo vệ nó, luôn đối xử tốt với nó, luôn chờ đợi nó, bây giờ lại còn cứu nó, đáng lẽ nó nên đau lòng vì người này, nên trân trọng người này mới phải!

" Rain " - Ngọc Ngân từ đâu chạy tới ôm chầm lấy nó. Sao chỉ vừa mới đi có chút mà nó lại thành ra như này. Đáng lẽ cô không nên vì cảm tính mà bỏ đi trong lúc đó. Đáng lẽ cô không nên bỏ nó đi trong lúc đó. Nhìn gương mặt tái nhợt của nó mà Ngọc Ngân nước mắt ngấn nước mắt dài xoa xoa lưng nó - " Chị xin lỗi, chị xin lỗi "

An Vy chỉ cười nhẹ lắc đầu. Kevin đi sau, khẽ liếc nhìn An Vy rồi mới đi tới chỗ Leo đang dẫm chân lên ngực một kẻ gần đó. Trên sân vung vãi quả bóng golf và gậy golf. Kevin bước qua đi tới, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người, lạnh lùng lên tiếng nhìn vào một kẻ đang nằm vật vạ gần đó:

" Kẻ nào? "

Leo đứng gần đó quay lại nhìn anh cười, lớn tiếng nói:

" Có người đã đi xử lý rồi "

Kevin nheo mắt nhìn Leo, nhận lại chỉ là một nụ cười sáng khoái. Có thể trút giận lên người bọn chúng, nữ thần của cậu cũng không bị sút mẻ gì. Như thế là được rồi. Leo đi tới khoác lấy vai Kevin rồi đi tới chỗ An Vy.

Kevin khẽ vuốt nhẹ vào đầu Ngọc Ngân, Ngọc Ngân đưa tay lên gạt đi dòng nước mắt rồi buông An Vy ra ngược lên nhìn anh. Kevin cười nhẹ trấn an cô rồi cúi người bế sóc An Vy lên, nó một môi tựa vào lồng ngực anh trai nhắm mắt thiếp đi. Mọi người theo đó cũng đi sau lưng anh rồi khỏi nơi này.

" Sao con lại ở đây? Không phải đang giờ học sao? " - Một người đàn ông tuổi trung niên đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính thì tiếng cửa mở ra kéo ông quay lại nhìn

" Con có việc muốn nhờ ba " - Khánh Anh đi tới đứng đối diện với ba mình

" Con nói đi " - Ba hấn ngược đầu lên nhìn

" Con muốn ba rút hết toàn bộ vốn đã đầu tư vào tập đoàn An thị " - Khánh Anh dứt khoát nói

" Có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên con lại quan tâm vấn đề kinh doanh này vậy? " - Ba hấn ngạc nhiên nói

" Ba có thể giúp con không? " - Khánh Anh kiên quyết

" Được thôi. Chiều nay ba sẽ họp cổ đông lại.. "

" Ý con là ngay lập tức ạ " - không đợi ba hấn nói xong, hấn đã cắt ngang lời

Ba hấn ngược nhìn hấn hết sức khó hiểu. Tuy là tập đoàn Nguyễn Hoàng lớn mạnh hơn An Thị nhưng việc rút vốn cũng cần có thời gian và nên thông qua đại hội cổ đông. Hiểu được ba hấn nghĩ gì, hấn cũng hiểu kinh doanh thì cái quan trọng vẫn là lợi nhuận:

" Ba triệu tập cổ đông ngay bây giờ đi. Công ty KN mới thành lập tuy nói là độc lập nhưng ít nhiều có sự liên kết với tập đoàn KML ở Mĩ. Mặt khác người điều hành công ty chính là anh Kevin. Với sự quản lí của anh ấy đầu tư vào công ty này tuyệt đối không có hại. Về công hay về tư đều thỏa đáng. Anh ấy đã làm được những gì chú yêu cầu. Sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà. Lí do vì người nhà hay vì người có sức ảnh hưởng lớn trong kinh doanh ở nước ta thì đều hợp tình, hợp lý "

Nghe những thông tin mà Khánh Anh nói, ba hấn khẽ bật cười. Con trai ông không những tính trước cho ông đường đi, dù là chủ tịch nhưng cũng không thể ngang nhiên muốn rút vốn là rút, hơn nữa còn đưa lại quyền lợi cho tập đoàn, ông rất hài lòng và tin tưởng sự điều hành của hấn sau này. Nhưng cái ông thắc mắc là nguyên nhân con trai ông muốn hủy hoại tập đoàn An thị là gì?

" Rất tốt. Ba sẽ chiều theo ý con " - Ba hấn nói rồi ấn vào chiếc điện thoại bàn gọi cho trợ lý chuẩn bị cuộc họp sau đó ngược lên nhìn hấn - " Nguyên nhân là gì vậy? "

Hấn không trả lời ba mà tiếp tục nói:

" Con nhờ ba một chuyện nữa... Con muốn hủy hôn "

" Con đang nói gì vậy? " - Ba hấn đứng dậy nhú mày nhìn hấn

" Con xin phép " - Hấn cúi đầu rồi bước ra ngoài mặc cho ba hấn gọi như thế nào.

" Ken.. Ken.. Tuần sau là 49 ngày của ông nội con rồi đấy "

Hấn mặc dù nghe nhưng vẫn lặng lặng đi ra đóng cửa lại, hấn thờ dài một cái rồi quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nỗi nhớ

Ánh nắng gắt đã ngả về chiều dịu dàng, hai chiếc mô tô xé gió lao vun vút trên đường. Dừng lại trước căn biệt thự sang trọng, Minh Thiên đi lên bấm chuông đợi cho người làm ra mở cửa, Vũ Phong, Minh Thiên cùng Bảo Nam và Thái Diệp nhanh chóng đi vào.

Trước sảnh lớn, một người con trai cao lớn đang vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, anh cầm một tờ báo to che hết khuôn mặt. Mọi người đi vào trong, Kevin hạ tờ báo xuống nhìn ra rồi gấp tờ báo lại đứng dậy. Thái Diệp vừa nhìn thấy anh đứng dậy đã vội lên tiếng:

" Rain đâu rồi ạ? "

Kevin cười nhẹ rồi dẫn bọn họ đi lên cầu thang. Rẽ vào một hành lang rộng sau đó đi tới căn phòng gần ban công. Cầm lấy nắm cửa mở rộng ra, Kevin bước vào, lần lượt bọn họ cũng bước vào theo.

Trong căn phòng rộng lớn với màu chủ đạo là màu trắng kết hợp màu xanh nước biển hài hòa, chính giữa là một chiếc giường màu trắng rộng lớn, một cô gái nhỏ đang chìm vào giấc ngủ ngon lành. Trên trần được quần bởi miếng băng y tế, phía trần bên phải còn thêm một miếng gác y tế tiết trùng. Sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Ngọc Ngân ngồi một bên giường nhìn ngắm nó ngủ, Hải Minh thì ngồi trên ghế cầm lấy tay nó, ánh mắt không rời nó cho tới lúc cánh cửa mở ra.

" Cậu ấy thế nào rồi? " - Bảo Nam đi tới đứng bên cạnh Ngọc Ngân nói khẽ

" Vết thương trên trán hơi sâu. Nhưng cũng đỡ nhiều rồi " - Ngọc Ngân không nhìn lên cậu mà trả lời ngắn gọn

Thái Diệp đi tới bên đầu giường còn lại nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn của nó mà đau lòng. Liên tiếp những chuyện buồn cứ xảy ra với nó, cô đã không bảo vệ được người bạn thân của mình.

Vũ Phong, Minh Thiên và Kevin thì đứng ở chân giường nhìn nó, khuôn mặt ai cũng đều không cảm xúc, cũng chẳng hiểu trong lòng họ đang nghĩ gì.

* Cạch *

Một lần nữa cánh cửa lại mở ra, Leo ló đầu vào nhìn rồi lên tiếng:

"Đồng đủ nhĩ? Mọi người ra đây chút đi "

Nghe tiếng Leo, tất cả đều quay lại nhìn rồi không ai bảo ai mà khề gật đầu rồi đi ra. Hải Minh kéo lại chăn ngay ngắn cho nó rồi đi theo bọn họ.

Mọi người đi xuống sảnh lớn sau đó ngồi vào ghế sofa chờ đợi Leo.

" Thân phận của Rain là ai tung ra? " - Kevin quay sang nhìn Leo mở màn

" Gián tiếp là cậu và Kay, trực tiếp là An Dĩ Mai. " - Leo vừa nói vừa nhìn Kevin và Vũ Phong như đồng phạm rồi tiếp lời - " Lúc Kay và cậu đang nói chuyện điện thoại, cô ta ở ngoài đã nghe mọi chuyện nhưng đến cuối cho cô ta chỉ mới nghe tới đó đã tức tối nóng giận, không nghe tiếp đoạn phía sau. Mà cô ta cũng chẳng thể ngờ Rain lại chính là em gái cậu đâu. Haha "

" Lại là cô ta " - Thái Diệp gằn từng chữ tức giận

" Chưa hết đâu. Người đứng sau thuê cái lũ giang hồ đánh golf vào người Rain cũng chính là cô ta " - Leo cảm mấy tách trà lên nhâm nhi để lấy giọng

" Tập đoàn An Thị đã đứng quá lâu trên thị trường rồi? " - Khuôn mặt Kevin không một chút biểu cảm nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo đầy chết chóc.

" Khoan đã " - Vũ Phong và Leo cùng đồng thanh rồi nhìn nhau.

Mặc dù Leo không hiểu chuyện gì nhưng vẫn quay sang nói tiếp với Kevin:

" Tập đoàn Nguyễn Hoàng vừa rút vốn khỏi An Thị. Chưa phải là phá sản nhưng cũng bấp bênh, khôn đốn rồi. Cái chết từ từ mới thật đau đớn "

Leo vừa dứt lời trong lòng Thái Diệp vô cùng hả dạ. Tất nhiên trở về nhà cô cũng sẽ nhờ ba nhúng tay vào. Quay sang nhìn Vũ Phong, Candy có chút nhui mày lại:

" Mặc dù anh và cô ta đã đính ước nhưng một người con gái lòng dạ nguy hiểm như vậy anh cũng muốn bảo vệ cô ta nữa sao? "

Vũ Phong là đang lo lắng về kế hoạch trả thù của Ba mình. Nên mới muốn nói giúp cho An Thị. Nhưng dù sao cô ta cũng không xứng đáng, còn cậu thì quá mệt mỏi về trận chiến này rồi nên không còn nói thêm gì nữa.

Bảo Nam bây giờ mới lên tiếng nhìn Leo:

" Tập đoàn Nguyễn Hoàng nhanh tay như vậy liệu có liên quan tới Ken? "

Leo gật đầu rồi quay sang Ngọc Ngân và Khánh Anh:

" Vừa trả được thù cho Rain, vừa tặng quà cưới sớm cho hai người đấy. Số vốn rút ra từ An Thị sẽ đầu tư vào KN "

" Nhưng hôm nay em không gặp cậu ấy " - Thái Diệp hơi nghiêng đầu nói

Leo nhún vai tỏ vẻ không biết nhưng ánh mắt anh lại cho thấy anh đang giấu giếm chuyện gì đó.

" Chuyện này có liên quan đến Anna không? " - Hải Minh nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng

" Cũng có. Nhưng tất cả kế hoạch vẫn là do An Dĩ Mai bày ra " - Leo nói thẳng.

" Vậy được rồi, mọi người trở về đi. Rain cần nghỉ ngơi. Hôm nay tất cả đều mệt rồi " - Kevin lên tiếng chấm dứt cuộc trò chuyện.

Mọi người đều trở về. Leo cũng có việc ra ngoài, Kevin bước lên phòng An Vy, vừa mở cửa đã nhìn thấy nó ngồi ở đầu giường tựa người vào thành giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe tiếng mở cửa nó liền quay đầu lại nhìn. Kevin cười nhẹ rồi đi tới ngồi lên mép giường sờ nhẹ vào chỗ vết thương trên trán nó, nói:

" Còn đau không? "

An Vy lắc lắc đầu rồi chăm chú nhìn gương mặt Kevin, bất giác lên tiếng:

" Hai thực sự đã trở về rồi sao? Đây chắc chắn không phải là một giấc mơ phải không? "

" Hai thật mà. Có phải đã cao lớn, đẹp trai hơn xưa nên bé cưng của hai không nhận ra không? " - Kevin nhéo nhẹ má nó

An Vy mỉm cười nhìn Kevin rồi xích lại gần anh vòng tay ôm lấy anh, vùi đầu vào lồng ngực anh cảm nhận được sự bảo vệ, nó an tâm mà nhắm mắt lại dựa hẳn vào người anh.

Kevin cười nhẹ vuốt ve mái tóc nó. Bé cưng của anh vẫn nũng nịu như ngày nào. Cố gắng ngồi yên để nó dựa vào người anh thật thoải mái, nói:

" Sau khi trở về cùng chú. Hai đã qua nước ngoài du học để sau này quản lý tập đoàn gia đình. Đồng thời hai vừa học vừa thực tập nên rất bận. Ở nước ngoài hai gặp được Maris và Leo. Mấy năm sau trở về thì gặp lại Kay. Sau đó không lâu, hai chỉ mới ổn định được một chút sau khi về nước thì tập đoàn của chú bị phá sản. Lúc đó hai và Linda đã bị bố cô ấy ngăn cản. Hai cũng không muốn quay về tìm em trong bộ dạng thất bại ấy. Vì thế hai đã cùng Maris và Leo qua Mỹ gây dựng lại tất cả "

" Em không trách hai đi lâu như vậy mà không có tin tức. Em chỉ sợ hai gặp bất trắc. Đêm nào em cũng cầu nguyện cho hai. Bây giờ hai đã thực sự trở về rồi. Giống như một giấc mơ vậy. " - An Vy vừa nói vừa vùi đầu vào lòng anh - " À, hôm nào chúng ta về thăm ba mẹ và ông nội nhá "

" Được thôi. Công ty hai sắp sửa đi vào hoạt động, đợi một thời gian cho nó ổn định rồi hai đưa em về. Ngày mai hai mở một bữa tiệc, chính thức công ty đi vào hoạt động. Vừa vặn ngày mai là chủ nhật, em được nghỉ " - Kevin bật cười vuốt nhẹ mái tóc nó.

Leo đứng ngoài cửa đã nghe hết những lời bọn nó nói. Anh khẽ thở dài, một gia đình hạnh phúc? Anh dù tài năng đến đâu nhưng chỉ ước mong được một gia đình cũng không có được. Anh quay trở về phòng, không làm phiền anh em bọn nó nữa.

Ở một nơi khác...

" Ba gọi con ạ? " - Dì Mai gõ cửa đi vào phòng làm việc của ba mình.

An Nhất Tùng đang đứng trước cửa sổ nhìn ngắm bầu trời ban đêm, nghe tiếng con gái ông quay người lại nhìn Dì Mai với ánh mắt tức giận rồi đưa tay tát cô một cái thật mạnh như trời giáng.

" Ba? " - Dì Mai ôm lấy một bên má rung rung nhìn ông

" Mày xem mày đã làm ra chuyện gì? Tập đoàn Nguyễn Hoàng đã rút hết toàn bộ vốn đầu tư rồi. Không chỉ kế hoạch trả thù phá sản mà đến tập đoàn An Thị cũng sắp bị mày phá nát rồi. Tập đoàn Vương thị cũng đang ghé lạnh với chúng ta. Phải ra đường ở mày mới vừa lòng phải không? " - An Nhất Tùng tức giận đùng đùng nhìn đứa con gái

" Con... Con đã làm gì? " - Dì Mai áp úng sợ hãi, trên gương mặt xinh đẹp hằn lên dấu tay năm ngón của ba mình. Nước mắt đã tùm lùm rơi trên gương mặt tái đi

" Mày còn nói làm gì nữa sao? Cái con bé mày cho người đánh nó chính là con dâu tương lai của tập đoàn Nguyễn Hoàng, cô ta còn là em gái của Kevin, một trong ba người điều hành tập đoàn KML ở Mỹ. Ngay lập tức tìm cách tiếp cận cô ta và hãy xin cô ta tha thứ bằng mọi giá. Nếu không mày cũng đừng trở về đây nữa " - Gương mặt An Nhất Tùng đã đỏ lên vì tức giận. Nhìn gương mặt đứa con gái lại càng không chịu đựng được mà ôm lấy ngực ngã quỵ xuống sàn

" Ba.. Ba ơi " - Dì Mai khóc lớn lên quỳ xuống bên cạnh ba mình đỡ lấy ông - " Con sai rồi, con sai rồi. Con sẽ làm theo lời ba mà. "

" Có chuyện gì vậy? " - Bà An hốt hoảng làm rơi ly trà trên tay chạy vào đỡ lấy ba cô.

" Mẹ ơi " - Dì Mai nhìn bà khóc lớn hơn

" Mày hãy về ngắm lại mọi chuyện đi. Bây giờ tao không muốn nhìn thấy mày nữa. Đi mau " - An Nhất Tùng trừng mắt lên nhìn Dì Mai, tay run run chỉ vào mặt cô tức giận

" Con ra ngoài trước đi " - Mẹ cô đẩy Dì Mai ra ngoài rồi đỡ ba cô đi tới ghế sofa dài rồi nhanh chóng đi lấy thuốc cho ông. Dì Mai sợ hãi đi về phòng đôi mắt vô hồn ngẩn lệ thất thần ngồi sập xuống sàn

Ở một nơi khác, trên ban công tầng hai của một căn biệt thự sang trọng. Lại là một đêm trăng thanh bình. Hương hoa quen thuộc vẫn thoang thoảng bay khắp mọi nơi.

Khánh Anh chống tay lên lan can, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cổng lớn lạnh lẽo như chờ đợi ai đó. Cánh cửa vẫn đứng im như vậy. Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, tim hần như muốn ngừng đập. Ánh mắt hoang mang nhìn về phía cửa. Cánh cửa bật ra và rồi đóng lại, bác quản gia một mình bước vào, đứng như vậy, nó đã không về. Hần biết rằng nó sẽ không trở về nhưng vẫn hi vọng. Hi vọng vì trong đầu hần bây giờ chỉ toàn hình bóng của nó. Vì hần... Nhớ nó rất nhiều!

Hần cứ đứng như vậy cho tới một lúc lâu sau, bàn tay bé nhỏ ôm lấy chân hần. Hần cúi đầu nhìn xuống, Khánh An đã ngẩng mặt lên nhìn hần cười

chúm chím. Khánh Anh cười nhìn cô bé rồi cúi hẳn người xuống kẹp hai tay vào nách Khánh An bế cô bé lên ngồi trên lan can. Khánh An ôm lấy cổ hẳn chu chu mỏ nói:

" Bà nội nói chị Rain đã tìm thấy anh trai rồi nên tối nay chị sẽ không về á? Hai gọi chị về cho Camella đi "

" Chị Rain vừa mới gặp anh trai, sẽ có rất nhiều chuyện để nói. Chị Rain cũng rất nhớ anh trai mà, giống như Camella nhớ hai vậy " - Khánh Anh nheo má lúm của cô bé rồi nói

Khánh An nghĩ ngợi một lúc rồi nghiêng đầu nói với hẳn:

" Nhưng mà em nhớ chị Rain lắm. Có phải chị Rain sẽ ở bên nhà anh trai đó luôn không cần Camella nữa không? "

" Sao có thể? " - Khánh Anh cười nhẹ mà ẵm lấy Khánh An trong vòng tay xoa xoa đầu cô bé - " Chị Rain làm sao quên Camella được "

Ánh mắt hẳn lại quay về trạng thái ban đầu. Câu nói của Camella giống như khoét sâu vào tim hẳn. Liệu nó có phải đã rời xa hẳn rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Xa cách

Một ngày mới lại bắt đầu. Ánh nắng ban mai chiếu xuống vạn vật. Những tia nắng chiếu rọi vào phòng nó làm nó nhũn mảy thức giấc. Nó mới tới đây nên không quen, vừa mở mắt ra, nó đã nhìn thấy Kevin ngồi ở mép giường nhìn nó cười. Nó cũng nở một nụ cười rồi cầm lấy tay Kevin ngồi dậy:

" Sao hai qua sớm vậy? "

" Hai muốn ngắm em ngủ mà. Xa nhau lâu như vậy, em gái hai ngoan hơn nhiều rồi. Tự giác dậy sớm mà không cần người gọi đấy " - Kevin nheo mắt nó bật cười

" Hai trêu em hoài " - nó lườm Kevin một cái rồi kéo chăn ra đi xuống giường - " Em đi làm vệ sinh cá nhân "

Kevin không nói gì chỉ nhìn theo nó cười. Một lúc lâu sau, An Vy bước ra đã thấy một dãy người làm đang đứng hàng ngang cúi đầu chào nó. Nó đưa ánh mắt khó hiểu quay sang Kevin. Kevin hiểu được ý nó liền đứng dậy đi tới kéo nó lại ngồi xuống ghế.

" Mọi người sẽ giúp em sửa soạn " -

" Không cần đâu. Em mặc đại chiếc đầm nào là được rồi " - An Vy tính ngồi dậy đã bị Kevin ấn xuống ngồi cố định trên ghế:

" Không được. Hôm nay nhân tiện hai muốn ra mắt em với mọi người. Ngoài ra em còn phải gặp một người nữa. Ngoan nhé " - Kevin cúi đầu xuống một bên vai nó nói rồi quay qua người làm:

" Sửa soạn cho tiểu thư "

Một hàng ngang người làm cúi đầu xuống đồng thanh:

" Dạ thiếu gia "

Vừa dứt lời, Kevin quay qua xoa đầu em gái rồi đi ra khỏi phòng. Đám người làm bắt đầu đi tới người thì làm tóc, người thì trang điểm người thì chuẩn bị trang phục. An Vy ngán ngẩm cứ để mặc họ làm mà đầu óc thì để trên mây trên gió.

Phía dưới sảnh lớn, Kevin và Leo đã ngồi sẵn ở ghế sofa đối nó. Kevin mặc một bộ vest đen, phía trong là chiếc sơ mi màu trắng thắt caravat. Trông anh rất nghiêm chỉnh và trưởng thành. Dù sao hôm nay cũng là ngày gặp lại bố vợ sau bao nhiêu năm không gặp mà, phải ăn mặc chỉnh tề một chút. Còn Leo lại lựa cho mình một bộ vest xanh lơ phong cách, trẻ trung, năng động. Phía trong là chiếc sơ mi đen thắt chiếc nơ trắng.

Một lúc lâu sau, An Vy xuất hiện ở đầu cầu thang đang bước chậm rãi xuống. Nó mặc một chiếc đầm đuôi cá màu trắng cúp ngực, phía trên ôm sát cơ thể, phía dưới bên trước dài tới gần mắt cá chân, phía sau dài hơn trải ra một vòng tròn khuyết, phần đuôi còn kết hợp một chiếc lưới mỏng xò ra xung quanh người nó, gấu váy là những hoa văn tinh tế thu hút tầm nhìn mọi người kết hợp với chiếc giày cao gót sáng-đan. Mái tóc được làm sóng nhẹ phần đuôi xòa xuống, kết hợp một chiếc cài tóc Kim Tuyến bạc lấp lánh. Trông nó thật lộng lẫy và sang trọng mặc dù trên đầu vẫn chưa thể gỡ chiếc băng y tế quấn vết thương. Leo bất động nhìn nó một lúc. Kevin cười nhẹ đi tới đưa tay ra đỡ nó. Nó vịn lấy tay anh trai mới giám đi nhanh một chút, hờn dỗi nói:

" Không phải hai muốn gả em đi chứ? Mặc bộ đồ này thật khó chịu "

" Phải đấy, hôm nay anh trai em sẽ gả em cho anh đấy, nữ thần của anh " - Leo đi tới nhìn nó ca thán.

An Vy ném cho Leo một cái nhìn sắc lạnh rồi túm lấy chậu hoa nhỏ đặt trên thành cầu thang gỗ về phía Leo. Leo đưa hai tay ra trước mặt che chắn rồi la oai oái:

"Nè nè em tính giết chồng tương lai của mình sao? "

An Vy lườm Leo một cái rồi chậu hoa lại chỗ cũ quay sang nhìn Kevin:

"Đi thôi hai "

Kevin cười nhẹ rồi cùng nó đi ra, bỏ mặc Leo mặt méo xệch đi phía sau. Họ cùng nhau bước lên chiếc xe Toyota sang trọng.

Chiếc xe dừng trước một khách sạn năm sao sang trọng. Kevin mở cửa bước ra rồi đi tới chiếc cửa bên cạnh mở ra cầm lấy tay An Vy. Leo cũng đã bước xuống đi tới bên cạnh hai người, phóng viên nhà báo lập tức chạy nhanh tới phía bọn nó chụp ảnh và đưa mic lên về phía bọn nó. Đại loại là những câu hỏi vì sao anh lại quyết định trở về Việt Nam lập nghiệp? anh có dự tính gì? Và cô gái bên cạnh anh là ai?... V.v...

Kevin chỉ cười nhẹ cúi đầu rồi nắm tay An Vy bước vào, bảo vệ đã tới mở đường cho họ. An Vy mặt đỏ lên, làn da cũng theo đó mà nóng ran. Kevin cảm nhận được nên quay sang cười trấn tĩnh nó. Vì là lần đầu tiên nó xuất hiện trước đông người như vậy nên hồi hộp, căng thẳng cũng là chuyện bình thường.

Kevin cầm lấy tay nó đi vào, trước sảnh lớn khách khứa đã tới đông đủ, ai nấy đều lộng lẫy trong bộ dạ tiệc sang trọng. Sự xuất hiện của bọn nó đã kéo sự thu hút của tất cả mọi người quay lại nhìn. Bọn hấn cũng đã tới. Thái Diệp và Bảo Nam nhìn nó thích thú. Leo đi vào để tiếp khách còn Kevin thì cầm lấy tay An Vy lồng vào cánh tay của mình, tay còn lại vỗ vỗ nhẹ vào tay nó, anh cười nhẹ. Nó hít thở sâu một cái rồi gật đầu với anh.

Hai anh em bước lên bậc thang phía bậc cao chính giữa, sảnh bước đi lên phía trước. Kevin cúi đầu chào mọi người, nó thấy vậy cũng cúi chào theo. Một tràng pháo tay vang lên, Kevin cầm lấy mic đồng đặc nói:

"Cảm ơn tất cả quý vị đã có mặt trong bữa tiệc hôm nay. Hy vọng sau này công ty KN có thể phát triển và đi lên nữa. Xin nhờ các vị chiếu cố "

Kevin vừa dứt lời một tràng pháo tay lại vang lên, sau đó Kevin nhìn qua An Vy rồi quay xuống tiếp lời:

"Nhân tiện, tôi muốn ra mắt với mọi người, em gái của tôi. " - Kevin vừa nói vừa nhìn qua An Vy. Nó cười nhẹ cúi đầu chào mọi người trước tràng pháo tay, sau đó lại là tiếng xì xào về vết thương trên trán của nó.

Tiếp theo là một nhân viên bưng lên một khay đựng hai ly rượu □ Kevin cầm lên đưa cho nó một ly, cả khán phòng cũng nâng ly rượu trên tay mình vui vẻ, Kevin cười rồi nói tiếp:

"Cạn nhé "

Cả khán phòng ồ lên còn An Vy thì lưỡng lự nhìn Kevin, một chàng trai có khuôn mặt rất tây ngược lên nhìn nó rồi lên tiếng, giọng lớ lớ nói tiếng việt:

"Tiểu thư cũng nên nâng ly với chúng tôi đi chứ "

Kevin uống xong đặt ly rượu lại chiếc khay rồi cầm lấy ly rượu của An Vy nâng ly về phía người vừa phát ra giọng nói:

"Athony, em gái tôi dị ứng với các chất có cồn. Tôi sẽ thay em gái mình uống cạn ly này được không? "

Người đàn ông kia cười lớn rồi nhún vai:

"Bạn lâu năm nên tôi đồng ý đấy nhé "

Kevin cũng cười rồi uống cạn ly rượu sau đó bỏ lại chỗ cũ, người nhân viên mang xuống. Kevin mới nhìn xuống nói:

"Bữa tiệc bắt đầu nào "

Nói xong, An Vy khoác tay Kevin cùng đi xuống và bước tới gần bọn hấn. Hấn quay lại nhìn, nó cũng nhìn về phía hấn. Hai ánh mắt nhìn nhau vừa thân thuộc nhưng lại có gì đó rất xa xôi.

"Woa, cậu bây giờ là công chúa đấy " - Thái Diệp vừa nhìn thấy An Vy đã thốt lên

"Có công chúa nào bó bột như tôi không? " - An Vy cười rồi chỉ lên trán mình.

Câu nói đùa của nó khiến cho kẻ nào đó giật mình sợ hãi.

"Ta cũng không ngờ con lại là em gái của Kevin " - Bà Ngọc Ngân lên tiếng kéo nó quay lại nhìn

"Con đã bảo con bé rất có duyên với nhà mình mà " - Ngọc Ngân đứng bên cạnh bà mình cười tươi nhìn nó

" Phải đấy " - Ông Nguyễn Hoàng Lâm cười nhẹ vỗ vỗ tay Ngọc Ngân rồi nhìn Kevin - " Ta biết con sẽ làm được. Bây giờ ta có thể an tâm giao con gái bảo bối của ta cho con rồi "

Kevin cười nhẹ gật đầu rồi nhìn Ngọc Ngân, ánh mắt của anh có gì đó rất hạnh phúc. Ngọc Ngân cũng vậy. Khi gia đình anh phá sản, Chủ tịch Lâm đã cho Kevin một số tiền để yêu cầu anh rời xa cô. Kevin không chần chừ mà nhận lấy. Tình yêu của họ cũng từ đó mà xa cách. Nhưng tình cảm họ dành cho nhau thì chưa bao giờ phai nhạt. Anh vì cô mà ra đi để chứng minh cho bố cô thấy anh đủ khả năng bảo vệ cô. Và sự thật sau khi anh qua nước ngoài đã gửi lại toàn bộ số tiền đó cho ông và mong ông có thể im lặng và cho anh thêm một cơ hội nữa. Cuối cùng anh cũng đã về, còn cô, lòng chung thủy vẫn đặt nơi anh. Chính từ lúc này họ sẽ tiếp tục một tình yêu đẹp.

An Vy mỉm cười hạnh phúc nhìn hai người rồi đi tới ôm lấy Ngọc Ngân:

" Chị dâu. Hôm nay chị xinh đẹp lắm "

" Em dâu của chị cũng rất xinh " - Ngọc Ngân cũng cười nhìn nó.

Lời đối thoại của bọn nó làm mọi người bật cười, đúng là khó xưng hô thật. Chỉ có ba hấn là phiền lòng nhìn qua hấn đang im lặng đứng một góc rồi lại nhìn qua An Vy. Hôn ước của hai đứa chưa đưa ra giới truyền thông và đề nghị hủy hôn của Khánh An cũng chỉ một mình ông biết vì ông muốn thay đổi ý định của hấn. Hấn nhìn thì không quan tâm đến xung quanh, nhưng tầm nhìn của hấn vẫn luôn dõi theo từng bước của nó.

" Mọi người đều ở đây hết sao? " - ba mẹ Hải Minh cùng cậu và em gái cậu đi tới

" Hôm nay cậu đẹp lắm " - Hải Minh cười nhẹ. Nó cũng nhìn qua cậu cười vui vẻ

Ba mẹ Hải Minh nhìn nó cười mỉm, chỉ nhìn qua cũng biết được hai đứa nó quan hệ tốt như thế nào. Nếu có thể liên hôn với công ty KN thì đường đi sau này của con trai ông cũng sẽ rất dễ. Hải My thì cúi gằm đầu xuống đứng bên cạnh ba mình.

Một lúc sau lại có thêm ba con người nữa cũng đi tới. Đó là ba mẹ Dĩ Mai và Ba Vũ Phong.

" Tiểu thư bị thương đã đỡ nhiều chưa " - Ba Dĩ Mai đi tới ân cần hỏi thăm

" Nhờ hồng phúc của con gái ông nên em gái tôi vẫn còn ổn " - Kevin vẫn nở nụ cười thân thiện nhìn An Nhất Tùng rồi nhìn qua Dĩ Mai, ánh mắt sắc lạnh làm cô sợ hãi

Ba hấn bây giờ mới ngờ ngợ ra hành động của hấn. Ông thầm vui trong lòng vì ít ra hấn vẫn có tình cảm với nó. Còn việc thay đổi ý hấn thì sẽ dễ dàng hơn.

" Con gái tôi lỗ mắng. Phận làm ba làm mẹ tôi xin thay mặt con gái xin lỗi cậu, xin lỗi ông, xin hai người bỏ qua cho con trẻ " - An Nhất Tùng hơi cúi đầu xuống trước Kevin và ba hấn.

" Ông đừng làm vậy. Tôi không nhận nổi câu xin lỗi này của ông " - Ba hấn đỡ người An Nhất Tùng dậy

" Con trẻ đại độ, chủ tịch Long xin hãy bỏ qua cho " - bây giờ ba Vũ Phong cũng lên tiếng nói giúp

Cuộc nói chuyện lại thêm phần căng thẳng.

" Chị ơi, chị Rain ơi " - Tiếng trẻ con vang vọng khắp nơi trong sảnh lớn. An Vy đưa mắt tìm kiếm Khánh An, nó cũng nhớ cô bé rất nhiều. Quan khách cũng nhìn theo cô bé dễ thương mà trầm trồ. An Vy nhìn thấy cô bé đã chạy vụt tới quầy thấp xuống ôm chặt lấy cô bé như sắp khóc. Đêm nào cũng chơi đồ hàng với cô bé nó cũng quen rồi, bây giờ không được nhìn thấy cô bé nữa nó thấy nhớ và buồn bã.

Mẹ hấn bây giờ mới chạy tới, vừa nãy đưa Khánh An đi vệ sinh vừa quay lại cô bé nhìn thấy bóng dáng của nó liền rút tay ra chạy đi. Khánh An hôm nay cũng mặc một chiếc váy trắng, phía đuôi dài tới mắt cá chân, cũng có phần lười xoe rộng ra như nó, ai nấy đều nhìn xuống hai chị em. Mẹ hấn cũng mỉm cười nhìn hai đứa. Một lúc lâu sau mới chịu buông ra. Khánh An quay sang nhìn mẹ, bà hiểu con gái nhỏ của bà muốn gì liền lấy trong túi ra con búp bê đưa cho Khánh An. Khánh An đưa lại cho nó rồi nói:

" Đây là Camella nè. Chị giữ lấy đi. Còn búp bê chị Rain thì Camella sẽ giữ. Chị Rain đừng quên Camella nhé "

Câu nói ngây thơ của Khánh An làm nó bật khóc. Ôm chặt lấy cô bé. Cô bé lại í ới:

" Í ỉ động vào rồi. Chị có đau không? " - Khánh An đưa ngón tay trở lên sờ nhẹ vết thương trên trán nó, thổi thổi vào vết thương nó rồi cúi thấp đầu xuống hỏi nó

" Chị không sao. Nếu chị đau thì Camella sẽ thổi cho chị nhé " - An Vy gạt nước mắt bật cười nhìn cô bé.

" Camella xấu nha. Thương chị Rain hơn chị á? " - Thái Diệp hậm hực ngồi xuống bên cạnh hai người đối

" Camella cũng thương chị nữa " - Khánh An cười híp mắt ôm lấy cổ Thái Diệp

" Xạo nha " - Thái Diệp bật cười rồi cù léc cô bé làm cô bé giơ tay ra cầu cứu Bảo Nam, lần nào cũng thế mà:

" Anh Kín, Anh Kín "

Bảo Nam cũng cười đi tới kẹp tay vào nách Khánh An bế lên cao rồi cho cô bé ngồi lên vai mình. Khánh An đặc ý lè lưỡi trêu Thái Diệp.

" Thôi được rồi, cũng trưa rồi, mọi người dừng bữa đi " - Ba hấn đi tới can. Nếu để cho lũ trẻ chơi chắc không biết đến giờ nào.

Nhân viên bắt đầu dọn bữa ăn chính ra mọi người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Suốt cả buổi hấn chẳng nói điều gì, chỉ đứng một bên nhưng tâm nhìn lại luôn đặt ở nó và Hải Minh đang vui vẻ nói cười.

Vũ Phong đi tới dứt tay vào túi nhìn hấn:

" Dàng cô ấy cho người khác? "

Khánh Anh quay sang nhìn Vũ Phong rồi lại nhìn đi hướng khác:

" Hình như anh rất tin tưởng tôi "

" Không. Tôi tin vào sự lựa chọn của Rain "

Khánh Anh lại quay lại nhìn anh nhưng chẳng nói thêm gì nữa. Trong lòng hấn lại nghĩ: Cô ấy chọn ai thì đã quá rõ ràng rồi.

Ở một nơi khác, Leo đang đứng dứt tay vào túi quần nhìn xuống khung cảnh bao la, tươi đẹp. Anh đang đứng trên sân thượng của khách sạn. Đứng ở đây nhìn xuống có thể nhìn thấy tất cả khung cảnh trong thành phố.

Đột nhiên, anh cảm nhận được bóng dáng phía sau liền quay lại, thì ra là An Vy. Nó bước lên ngang tầm với Leo, để gió thổi vào lọn tóc bay phát phơ.

" Sao em lại lên đây "

" Em thấy ngọt. Muốn hít thở không khí chút. Còn anh? "

" Biết em lên đây nên anh đợi sẵn "

" Xí " - An Vy bừu môi rồi nhìn ngắm thành phố

Leo cười nhẹ rồi cũng không nói gì thêm nữa. Đột nhiên An Vy lại lên tiếng:

" Từ nay em và Kevin sẽ là người thân của anh nhé? "

Leo quay lại khó hiểu nhìn nó. Nó tiếp tục nói:

" Vừa nãy lúc mọi người quây quần em đã nhìn thấy anh lảng lảng đi ra. Em đã nghe anh Kevin kể về anh rồi. Ba mẹ anh đã bỏ rơi anh vậy em sẽ là người thân của anh. Bảo vệ anh có được không? "

Leo bất động nhìn nó một lúc lâu rồi quay xuống nhìn những chiếc xe đang chạy trên đường. Cũng chẳng hiểu anh đang nghĩ ngợi điều gì mà khóe mắt anh đã đục ngầu. Leo và nó cứ im lặng như vậy. Nó lên đây chỉ vì không kiềm được mà cứ muốn nhìn thấy hấn. Muốn tránh né hấn nên mới lên đây. Nhìn thấy bóng dáng cô độc của Leo nó đột nhiên có cảm giác thân quen như đó là Kevin. Nó cũng muốn xem Leo như anh trai mình, ít hay nhiều đều muốn thay cuộc đời bù đắp cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không còn ràng buộc nhau

Chiếc xe Toyota đỗ trước cổng biệt thự sang trọng, chiếc cổng kéo ra hai bên, một cô gái trên người mặc một bộ đầm đuôi cá màu trắng lộng lẫy bước xuống chạy nhanh vào cổng, người làm chỉ kịp cúi đầu xuống chào thì cô gái đã bịt miệng chạy vụt đi.

" Rain... " - Leo đang ngồi trên ghế sofa trước sảnh thấy nó vừa khóc vừa chạy vào thì liền đứng dậy gọi một tiếng nhưng nó đã chạy vụt lên cầu thang.

Leo nhìn theo mãi cho đến lúc Kevin cầm đôi giày của nó đi vào để trên kệ đựng giày dép rồi đi tới ngồi xuống ghế sofa đối diện với Leo.

Leo vội ngồi xuống nhìn Kevin đầy khó hiểu, chẳng phải sau bữa tiệc Kevin đã đặt một phòng vip để gặp mặt gia đình Ngọc Ngân hay sao? Nhìn thấy

Kevin cứ ngồi trầm tư như thế, Leo nóng vội lên tiếng:

"Làm sao? Sao Rain lại khóc? Không phải chỉ là gặp mặt gia đình thôi sao? Cậu tỏ tình với Linda thất bại hả? Ồ mà thế thì liên quan gì mà Rain khóc dữ vậy?"

"Không, Linda đồng ý rồi!" - Kevin vắt chéo chân tựa lưng vào thành ghế nói rồi khẽ đưa mắt về phía cầu thang nhìn lên - "Sau khi Linda đồng ý, Ken nói muốn hủy hôn. Cậu ta muốn trả tự do cho Rain. Ngay từ lúc bắt đầu hai đứa đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt. Ken muốn chấm dứt sớm hơn. Chuyện là vậy."

"Con bé đồng ý? Cậu kể cụ thể xem nào?" - Leo nóng ruột nói

~~~~~ Hồi ức ~~~~~

Bữa tiệc kết thúc, quan khách đã ra về hết, Kevin dẫn mọi người vào một phòng vip của khách sạn. Anh còn cho người đón bà nội hân tớn để chứng kiến anh tỏ tình với Linda. Anh muốn sự chứng kiến của mọi người sẽ là thành ý anh muốn gửi đến Linda rằng anh thật lòng muốn mang lại hạnh phúc cho cô ấy, gia đình cô sẽ minh chứng điều ấy.

Kevin quỳ xuống đưa chiếc nhẫn kim cương lên trước mặt Linda:

"Làm vợ anh nhé?"

Ngọc Ngân xúc động bật khóc, mọi người ai cũng đều vui mừng về mối hôn nhân này. Lát sau cô gật đầu đồng ý, Kevin đeo chiếc nhẫn vào tay cô rồi ôm chặt lấy cô trước sự chứng kiến của mọi người.

Sau đó mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc Khánh Anh đứng dậy nhìn mọi người rồi nói:

"Con muốn hủy hôn"

"Con đang nói gì vậy?" - Mẹ hân nhủ mày nhìn hân

"Kia Ken?" - Ngọc Ngân cũng khó hiểu nhìn sang hân. Cô hiểu rõ tình cảm hân dành cho nó.

An Vy biết là hân không quan tâm đến nó, cũng biết hân chẳng có tình cảm gì với nó, nhưng cũng không cần phải muốn nhanh chóng rời xa khỏi nó như vậy chứ? Trong lòng ngực nó lại nhói đau. Cái cảm giác này, thực sự khó chịu!

"Có chuyện gì vậy Ken?" - ba Ngọc Ngân cũng bắt đầu lên tiếng. Mọi người đều quý mến An Vy nên ai cũng cảm thấy khó hiểu và có chút không bằng lòng nhìn hân.

Hân nhìn mọi người rồi lại tiếp lời:

"Ngay từ lúc bắt đầu bọn con đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt mối quan hệ này. Bây giờ con cảm thấy đã nên kết thúc. Trả tự do cho Vy. Con xin lỗi mọi người"

Lời Khánh Anh vừa dứt, Bà nội, ba mẹ hân và ba mẹ Ngọc Ngân đều bàng hoàng nhìn nhau rồi lại nhìn sang hân. Ngọc Ngân và Kevin vẫn đứng một bên nhìn sắc mặt hai người.

Nó cũng không muốn hân khó xử nên đứng dậy, nhìn mọi người rồi nói:

"Con cảm ơn mọi người đã yêu mến, chăm sóc con, xem con như người một nhà. Con rất quý trọng tình cảm này. Nhưng những lời Ken nói đều là thật. Con xin lỗi đã giấu giếm mọi người"

An Vy nói xong cúi người xuống. Mọi người ai nấy đều im lặng, không ai nói với ai câu nào, cũng không buồn nhìn thức ăn nữa. Chỉ có Khánh An là vẫn vô tư ngồi chơi búp bê. Khánh Anh trong lòng lại luôn nghĩ cuối cùng nó cũng có thể đến được với Hải Minh rồi, hân sẽ không hối hận vì hôm nay?

~~~~~ Sau khi nghe Kevin kể lại, Leo hơi nhủ mày. Hình ảnh một chàng trai cao lớn đã ôm chặt lấy một cô gái để che chắn, bảo vệ cô gái ấy lại xuất hiện trong đầu Leo.

"Trước lúc ra về vẫn còn vui vẻ tạm biệt Camella. Vừa bước lên xe đã như vậy!" - Kevin vừa nói vừa lắc đầu - "Đứa em gái này thật ngốc nghếch"

Nói xong Kevin đứng dậy đi về phòng thay đồ. Leo nghiêng đầu xuống, ngón trỏ gãi gãi một bên trán nghĩ ngợi.

Quay lại với An Vy. Nó vừa chạy vào phòng đóng sầm cửa lại liền chạy đến bàn học gục đầu lên bàn khóc lớn hơn. Nó không hiểu tại sao nó không thể kìm được nước mắt. Nó đã yêu hân thật rồi sao? Hình như là đã yêu hân rất nhiều! Trái tim nó đã trao cho hân từ lúc nào nó cũng không biết nhưng dù sao thì mối quan hệ giữa nó và hân cũng đã thực sự đau lòng quá rồi! Nó khóc, khóc bật ra thành tiếng. Nó không muốn kìm nén nữa, trái tim nó thực sự rất đau! Rất đau!

Bên ngoài cửa người làm đã đứng tùm lại trước cửa xông xáo:

" Tiểu thư làm sao vậy nhỉ? "

" Tiểu thư vừa đi dự tiệc với thiếu gia về mà? "

" Hừm " - Leo đột nhiên xuất hiện làm bọn họ giật mình lui xuống.

Anh đứng quay lưng dựa vào cửa im lặng để nó khóc như thế. Bên kia hành lang Kevin nhìn thấy Leo nên quay ngược vào trong, vốn đến xem em gái như thế nào nhưng đã có người thay anh lo lắng rồi.

Một lúc lâu sau, không còn nghe tiếng khóc nữa, Leo đẩy nhẹ cửa nó bước vào, nó đã ngủ thiếp đi trên bàn. Nhìn ngắm nó một lúc, Leo bế nó lên giường, cẩn thận đắp chăn rồi thay băng trên đầu nó. Xong xuôi, anh khẽ vuốt tóc nó rồi thì thầm

" Anh rất muốn em được hạnh phúc, cô gái nhỏ "

Bên ngoài bầu trời đã sáng lên từng tia chớp, sấm cũng bắt đầu nổi lên, hình như trời sắp mưa!

Sau khi trở về hần cũng đóng mình trong phòng, đứng trước cửa sổ, hần nhìn xa xăm vào màn đêm tĩnh mịch. Hôm nay chính thức giữa nó và hần không còn ràng buộc gì nữa. Nó có thể tự do đến với người nó yêu. Trên bầu trời tia chớp rẹt ngang một đường dài xé toạc bầu trời, sau đó là tiếng sấm nổi lên đùng đùng. Hai ba đợt như vậy, cuối cùng trời cũng đã mưa. Những giọt mưa rơi xuống mặt đất. Khánh Anh đưa tay ra hứng những giọt mưa ấy. Khuôn mặt không biểu cảm, chỉ có nỗi nhớ là đang dày vò tâm can hần!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nhớ!

Một chiếc Toyota đỗ trước cửa một căn biệt thự sang trọng, chiếc cửa cao lớn bắt đầu kéo ra hai bên. Chiếc ô tô lăn bánh vào trong, một cô gái nhí nhảnh mặc một chiếc đầm trắng bước xuống từ ghế lại phụ chạy vụt vào bên trong.

Leo đang ngồi trên ghế sofa nhâm nhi tách trà và suy nghĩ về câu nói của nó. Tiếng người làm vang lên " Tiểu thư " rồi cúi đầu xuống kéo anh quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy nó anh đã vội đặt tách trà xuống đứng dậy nhìn về phía cầu thang gọi:

" Rain "

Nó một tay nhắc váy lên, một tay che ngang miệng khóc nức nở chạy lên phòng. Leo chỉ biết nhìn theo cho tới lúc thấy Kevin đi từ ngoài vào, đặt đôi giày cao gót của nó lên kệ, Leo mới ngồi lại đợi Kevin đi tới, liền nói:

" Có chuyện gì vậy? Không phải hôm nay cậu gặp mặt gia đình Ngọc Ngân sau đó cầu hôn với cô ấy à? Con bé?! " - Leo vừa nói vừa chỉ về phía cầu thang nhìn Kevin thối nắc.

Kevin ngồi xuống đối diện Leo, dựa lưng vào thành ghế anh từ từ kể lại...

~~~~~ hồi tưởng ~~~~~

Bữa tiệc kết thúc, quan khách đã ra về hết cả. Kevin đã thuê một căn phòng vip để gặp mặt gia đình Ngọc Ngân tại khách sạn đó. Trước sự có mặt của người lớn, Kevin đã bất ngờ quỳ xuống cầu hôn Ngọc Ngân. Anh không chọn lựa cầu hôn cô ở một nơi lãng mạn chỉ có hai người mà anh muốn cầu hôn cô trước sự có mặt của những người lớn, để thể hiện thành ý đến cô và sự nghiêm túc anh thực lòng muốn mang lại hạnh phúc cho cô!

" Lấy anh nhé " - Kevin quỳ một chân xuống rồi đưa chiếc nhẫn ra trước mặt Ngọc Ngân. Mọi người đều vỗ tay vui mừng nhìn họ. Ngọc Ngân bật khóc hạnh phúc gật đầu.

Mọi người lại tiếp tục vui vẻ cười nói cho tới khi Khánh Anh đứng dậy nhìn mọi người rồi nói:

" Con muốn hủy hôn "

Câu nói ngắn gọn vừa phát ra đã làm cho mọi người sững lại. An Vy bây giờ mới quay đầu sang đối mặt nhìn hần. Trong khóe mắt đã có gì đó ươn ướt. Nó vội gục đầu xuống, không để ai nhìn thấy.

" Con đang nói gì vậy? " - Mẹ hần quay sang nhìn hần khó hiểu

" Con và Vy đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt mối quan hệ này. Bây giờ con muốn kết thúc sớm hơn, trả tự do lại cho cô ấy " - Ken quay lại nhìn mẹ nói

" Thỏa thuận? Hai đứa? " - Ba Ngọc Ngân nhú mày nhìn hấn rồi nhìn xuống An Vy

Nó chớp chớp đôi mắt rồi lấy lại vẻ bình tĩnh đẩy ghế ra đứng dậy:

" Con xin lỗi " - nó cúi người xuống rồi ngược lên nhìn mọi người.

Ai nấy đều thất vọng nhìn nhau rồi không nói gì thêm nữa. Khánh Anh và An Vy cũng chỉ vì hôn ước từ thời ông nội để lại. Dù họ có quý đứa cháu dâu này thì cũng không thể ép buộc tình cảm của hai đứa. Không gian yên tĩnh lại bao trùm lấy căn phòng

Sau khi nghe lại toàn bộ câu chuyện, Leo hơi nhú mày lại. Hình ảnh một chàng trai đã ôm chặt lấy cô gái để che chắn và bảo vệ cô trong " con mưa golf " làm anh lại thở dài.

" Lúc ra về vẫn còn tươi tỉnh chào tạm biệt mọi người. Vừa bước lên xe đã như vậy. Đứa em gái ngốc nghếch này " - Kevin lắc đầu thở dài rồi đi lên phòng thay đồ.

Leo bước nhanh lên phòng nó, tiếng nó khóc vẫn còn vang vọng. Hình như nó không còn kìm nén được nữa nên đã bật khóc thành tiếng. Ngồi trên ghế gục đầu xuống bàn học, nó cứ khóc, trong lòng nó đang nặng trĩu. Nó đã không biết từ bao giờ lại yêu hấn nhiều như vậy! Khóc mệt rồi lại ngủ thiếp đi. Leo bước vào nhìn ngắm khuôn mặt đầy nước mắt của nó, anh nhẹ nhàng bế nó lên giường đắp chăn cẩn thận rồi khẽ vuốt nhẹ tóc nó thì thầm:

" Anh mong em có được hạnh phúc của riêng mình, cô gái nhỏ "

Kevin đứng ngoài cửa nhìn vào rồi bước đi. Anh hiểu Leo hơn ai hết. Leo chưa bao giờ thực sự nghiêm túc với một cô gái nào, nhưng theo anh nghĩ Leo và đứa em gái nhỏ của mình không hợp nhau! Cả em gái anh và Leo đều phải tự mình tìm ra tình yêu thực sự của bản thân mình thôi.

Quay về với Khánh Anh, từ lúc trở về hấn đã đóng chặt mình trong phòng. Đứng trước cửa sổ hấn nhìn ra bầu trời đen xám xịt và nhớ về nó! Đột nhiên một tia chớp rẹt một đường dài trên bầu trời sau đó là tiếng sấm chớp đùng đùng. Hấn ngược nhìn lên bầu trời, sau một hồi sấm chớp thì trời cũng đã đổ mưa. Hấn đưa tay ra hứng những hạt mưa trong lòng lại càng nhớ đến nó. Một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má hấn. Hấn tự nhủ nhất định về sau sẽ không hối hận vì ngày hôm nay đã để nó rời xa cuộc đời hấn!

Cả đêm trời mưa không ngớt và kéo dài đến ngày hôm sau. Nó mở mắt ra nhìn thấy trời đang mưa thì nhẹ lòng hấn. Nó ngồi hấn dậy đặt chân xuống sàn nhà nhìn ra cửa sổ lắng tâm từng giọt nước chảy xuống. Nó hít vào thật sâu rồi thở nhẹ ra. Phải! Thất tình thì đã sao? Nó vẫn phải sống tiếp thôi. Nó đi vào làm vệ cá nhân rồi mặc bộ đồng phục rồi mang cặp sách đi xuống. Kevin và Leo đã chinh tề ngồi đợi nó ở bàn ăn. Một người làm đi tới cầm hộ cặp cho nó, nó ngồi vào bàn ăn vui vẻ chào hai người. Kevin và Leo chỉ nhìn nhau rồi lại tiếp tục ăn, gấp thức ăn cho nó. Nụ cười của nó đã không còn hồn nhiên như xưa nữa.

" Cái gì? Hủy hôn? " - Thái Diệp hét lên trong canteen. Ngọc Ngân vội bịt miệng Thái Diệp lại.

" Nói nhỏ thôi " - Ngọc Ngân vừa nói vừa nhìn xung quanh

" Sao lại hủy hôn ạ? " - Thái Diệp bây giờ mới nhỏ tiếng hỏi lại

" Đây là lí do chị gọi hai đứa tới trường sớm đây. Hai đứa không biết chuyện gì xảy ra giữa Ken và Rain sao? " - Ngọc Ngân hỏi lại

" Ken đột nhiên thay đổi rất nhiều. Trầm tính, ít nói, lạnh lùng hơn xưa. Đạo gần đây cả em và Candy, nó cũng giữ một khoảng cách nhất định " - Bảo Nam trầm ngâm nói

" Có phải.. Cuối tuần này là 49 ngày của ông nên nó mới như vậy? " - Thái Diệp thở dài một cái rồi nói.

Ngọc Ngân cũng không nói thêm gì nữa, cô lại nhớ đến thời điểm lúc ông mới mất Ken đã suy sụp như thế nào.

Ở một bàn khác ở trong canteen có ba nụ cười nguy hiểm đang mưu tính chuyện gì đó. Vừa nghe xong câu chuyện Dĩ Mai hất hàm về phía Hải My nở một nụ cười nhếch môi.

Hải Băng vội lên tiếng:

" Thời cơ đến rồi "

Ở một nơi khác trong trường, chiếc Toyota đậu trước dãy học khối 10 kéo sự chú ý của tất cả những học sinh có mặt ở đó. Kevin bước từ ghế lái đi ra,

đưa ô đến đón nó ở ghế sau và che cho nó vào hành lang. Sự xuất hiện của Kevin làm cho mọi người xôn xao hẳn lên. Kevin mặc kệ mọi ánh mắt đang nhìn mình, vừa dẫn nó vào đến hành lang đã kéo dù lại sờ nhẹ lên vết thương trên trán nó dạn dò cẩn thận. Nó ngán ngẩm ù xu đứng yên nghe anh trai mình giảng giải thì từ phía chiếc xe, cửa kính ghế lái phụ đang từ từ kéo xuống, Leo ló đầu ra nhìn nó nói lớn:

" Em gái của anh, cố lên "

Cả Kevin và nó đều ngạc nhiên quay lại nhìn. Kevin mặc dù bất ngờ nhưng anh che dấu cảm xúc rất tốt. Còn An Vy mắt chữ O miệng chữ A nhìn Leo. Leo vừa gọi nó là em gái sao? Nó nhanh chóng tươi cười vẫy vẫy tay Leo rồi quay sang vẫy vẫy tay chào Kevin:

" Em đi học đây, tạm biệt hai "

" Ô con bé này, hai chưa dặn dò xong mà "

" Em biết rồi mà " - An Vy nhìn thấy sự chú ý của mọi người thì chạy vội đi. Vừa chạy vừa quay lại nói với theo.

" Chậm thôi. Ngã đấy " - Kevin cũng nói lớn cho nó nghe. Nó đưa tay lên vẫy vẫy, còn hai chân thì vẫn chạy đều. Kevin lắc đầu cười chào thua nó rồi bật ô ra đi về phía ô tô.

* Bộp *

Nó chạy vào lớp mà không chú ý xung quanh mà lao đầu vào. Trán nó bắt đầu rỉ máu. Vừa rồi trán nó đã động vào đầu của người nào đấy. Nó ngã nhào xuống ôm lấy trán đau điếng. Khéo mắt đã uрон ướt. Chưa kịp định thần lại, đã có tiếng hét vang lên:

" Aaaa "

Trước mắt nó Hải My cũng đang ngồi sập giữa sàn ôm lấy chân, nó ngỡ ngàng quên cả đau. Mọi người đều đã bước tới đứng xung quanh nhìn bọn nó. Hân cũng đứng đó nhìn xuống nó rồi lại nhìn qua Hải My, chỉ đợi có thể Hải My vội lên tiếng:

" Em đau quá. An Vy đột nhiên chạy vào đẩy em ngã, chân em đau quá " - Hải My vừa nói vừa khóc bù lu nhìn nó

Nó tròn mắt nhìn Hải My. Đúng, nó đã không nhìn đường mà đụng trúng cô ta nhưng nó không hề đẩy cô ta ngã. Nó muốn biện minh cho mình nhưng không biết phải nói thế nào. Nó ngược đầu lên nhìn hân, trên trán nó máu đã rỉ ra thấm ướt hết cả miếng gạc tiệt trùng. Đôi mắt uрон ướt nhìn hân đầy hi vọng. Nó tin hân sẽ hiểu nó không làm như vậy. Nhưng! Hân đưa ánh mắt lướt qua nó rồi đi tới cúi người bế Hải My lên bước qua nó vô tình. Trong khóe mắt nó đã hình thành một tầng nước, nó quay đầu sang nhìn từng bước chân vững chãi của hân rồi nở một nụ cười chua chát. Trong lòng hân nó thực sự không có một vị trí nào sao?

" Cậu không sao chứ? " - Từ phía sau lưng nó, Hải Minh đã chạy gấp tới quỳ xuống nhìn nó lo lắng.

Nó quay sang nhìn cậu, nước mắt nó đã rơi từ lúc nào. Hải Minh nhìn lên trán nó rồi vội lau nước mắt cho nó sau đó bế sóc nó lên chạy đi.

" Đừng, tôi không muốn đến phòng y tế " - An Vy hiểu cậu sắp đưa nó đi đâu nên vội vàng lên tiếng

" Không được. Vết thương trên trán cậu đang chảy máu rất nhiều " - Hải Minh vừa nói vừa chạy đi

" Vậy cậu làm cho tôi đi. Tôi không muốn đến đó " - An Vy cố chấp nói

Hải Minh biết không lay được nó nên chỉ gạt nhẹ đầu rồi bế nó vòng vào phòng thí nghiệm ở gần đó. Rồi cẩn thận rửa vết thương cho nó. Mỗi lần nó nhăn trán cậu lại thổi thổi vào vết thương làm nó bật cười. Mỗi lần anh trai nó hay Leo rửa vết thương cho nó cũng làm vậy. Leo lo lắng nó sẽ lười xuống y tế thay băng nên đã cẩn thận bỏ vào cặp nó đầy đủ thuốc và băng y tế.

" Cậu cười cái gì? Có đau không? " - Hải Minh vẫn chăm chú rửa vết thương cho nó vừa nói - " Mà sao tự nhiên vết thương lại chảy máu nhiều thế này? "

Nó không thể nào lại nói là em gái cậu làm nó ra nông nổi này. Mà lỗi cũng là do nó mà, nó cười nhẹ rồi lắc đầu - " Không có gì, tôi sơ ý nên động tới vết thương "

Hải Minh băng lại cho nó rồi dẫn nó vào lớp. Hân và Hải My cũng đã quay về lớp, Thái Diệp vẫy vẫy nó rồi kéo nó vào hỏi thăm vì lên lớp đã nghe mọi người kể lại. Còn hân thì chẳng có chút cảm xúc nào, cũng chẳng có vẻ nào là quan tâm hay muốn hỏi thăm nó. Kết thúc rồi! Nó không nên tự mình đối lòng nữa!

Bốn ngày sau....

Nó không còn để tâm đến hân nữa. Giữa nó và Thái Diệp, Bảo Nam cũng có một khoảng cách. Vì nếu đi chung với hai người sẽ chạm mặt hân. Vì vậy nó đã cố tình tránh né bọn họ mà chỉ đi cùng Hải Minh. Nó cũng đã chấp nhận cho cậu một cơ hội và cho chính bản thân một cơ hội.

Nó nằm ườn dài trên ghế sofa, màn hình tivi lớn đang chiếu những hình ảnh hoạt hình vui mắt mà nó vẫn thường xem. Nhưng nó chẳng thấy vui vẻ nữa.

Kevin và Leo đang dán mắt vào màn hình máy tính cũng rời mắt mà nhìn nó. Đứa em gái này thật quá ngốc nghếch, quá cố chấp rồi.

" Hai đôi bụng quá, gà rán không? " - Đột nhiên Kevin lên tiếng nhìn nó

" Trời mưa thế này mà ăn gà rán thì còn gì bằng. Để tớ gọi đặt " - Leo cũng nói rồi rút chiếc iPhone ra

" Em không ăn đâu " - An Vy gục mặt vào gối nằm chẳng quan tâm đến xung quanh. Mặc dù nó luôn tỏ ra vui vẻ nhưng nó chẳng vui chút nào. Hình bóng của hân không thể dứt ra khỏi đầu nó. Ở bên Hải Minh nó lại càng hiểu rõ tình cảm mà nó dành cho hân. Hải Minh dù đối tốt với nó thế nào thì cậu là cậu, cậu cũng không thể là hân!

Nó nằm một lúc rồi chạy lên phòng lấy cuốn sổ nhỏ ra chống cằm nhìn. Những cánh hoa hồng đã được ép rất cẩn thận, nó cứ nhìn ngắm chúng như vậy rồi lại nhìn ra bầu trời, mưa vẫn rơi không ngừng. Nhưng sao hôm nay... Nó chẳng còn vui khi thấy mưa nữa!

Leo hé cửa nhìn vào, nó vẫn cứ thần người nhìn ra cửa sổ. Leo kéo cửa lại rồi đi ra ban công rút máy gọi cho ai đó!

" Nói " - Đầu dây bên kia phát ra một giọng nói đáng sợ cùng tiếng mưa lách cách nghe rất khó chịu

" Tôi Leo đây " - Leo lên tiếng trả lời

" Có chuyện gì? " - Đầu dây bên kia

" Trong tình yêu không phải sự hi sinh nào cũng sẽ mang lại điều tốt đẹp cho đối phương. Nhìn nhận sai vấn đề chính là tự tay giết đi tình yêu của mình. Tôi đã hi vọng cậu hiểu ra, nhưng cậu đang làm gì vậy? " - Leo chậm chậm nói trong máy

" Trong chuyện này chỉ có một điều rõ ràng, sự lựa chọn của cô ấy chính là hạnh phúc mà cô ấy cần. Còn tôi chỉ cần cô ấy hạnh phúc. Hi vọng anh sẽ không nói lung tung gì với cô ấy. "

Tút tut tut...

Đầu dây bên kia đã tắt máy. Leo không đưa máy xuống vội, miệng mấp máy vài chữ:

" Thật sự phải để tôi ra tay? "

Leo cất máy đi và quay trở vào phòng nó. Nó đã ngủ gục trên cuốn sổ đặt trên bàn. Anh lại bế nó lên giường đắp chăn cẩn thận cho nó.

Ngồi ở mép giường nhìn nó ngủ một lúc rồi lại nhìn lên trên bàn, anh cười nhẹ mọi cái rồi nhìn nó:

" Anh sẽ không để hạnh phúc của em gái anh mất vào tay người khác đâu "

Nói xong anh đi ra, đóng cửa cẩn thận lại cho nó rồi quay về phòng.

Bên ngoài vẫn mưa tầm tã. Bóng dáng một người con trai đứng giữa một khu vườn rộng lớn lại càng thêm cô độc. Hân ngồi xuống dựa người vào thân cột đèn, bàn tay đưa lên sờ nhẹ lá của cây hoa gần đó. Mưa cứ trút xuống người hân, những cánh hoa, chiếc lá cũng rung rinh theo trong cơn mưa tầm tã.

Hân ngất một bông hoa hồng xanh rồi nhìn ngắm nó độc thoại trong màn đêm mưa gió:

" Ông ơi, con không thể thực hiện tâm nguyện của ông được. Con không thể ích kỷ giữ cô ấy bên cạnh. Ông hãy phù hộ cho cô ấy nhé. Ngày mai ông sẽ rời khỏi đây phải không? Con sẽ rất nhớ ông "

Dứt lời, hân nắm chặt cành hoa hồng trong tay, gai nhọn đâm vào lòng bàn tay hân đến chảy máu. Hân cúi đầu xuống, đôi vai run lên. Là mưa hay là nước mắt?

Màn đêm bao trùm lấy vạn vật. Trời mỗi lúc một mưa to hơn. Hân ngồi đó, bên cạnh vườn hoa hồng xanh xinh đẹp ngát thơm, dưới làn mưa lạnh lẽo. Từng cánh hoa rung rinh đột nhiên lại sinh động hơn trong màn đêm. Ánh đèn mờ ảo phát ra ánh sáng huyền hoặc. Một làn gió thổi qua vai hân như một người nào đó đang vỗ lên vai đứa cháu thân yêu. Làn gió cứ vi vu như một lời tâm tình của một người ông gửi đến người cháu. Giữa bầu trời mưa lại xuất hiện một vì sao sáng lấp lánh. Bóng dáng của hân trở nên nhỏ bé cô độc nhưng hân lại không có cảm giác cô đơn, lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Âm áp và hạnh phúc

"Ken, Ken" - Ngọc Ngân vừa nhìn thấy hần thả luôn chiếc ô chạy tới lo lắng vừa lớn tiếng gọi vừa lay lay tay Khánh Anh đang dựa lưng vào cây cột đèn gác đầu xuống.

Hần lơ mơ mở mắt ra ngược nhẹ đầu lên nhìn Ngọc Ngân, yếu ớt nói một câu "Chị.." rồi gác lên tay Ngọc Ngân bất tỉnh.

"Ken, Ken" - Ngọc Ngân hốt hoảng ôm lấy người hần lay mạnh rồi hét lên - "Có ai không? Mau đến đây"

Sáng sớm, Ngọc Ngân đã cùng ba mẹ đến nhà hần sớm. Hôm nay là 49 ngày của ông. Vừa tới nơi, Ngọc Ngân đã đi lên phòng tìm hần nhưng không thấy hần đâu nên ra sau vườn tìm hần rồi nhìn thấy hần đang tựa người vào cột đèn thì hốt hoảng cầm ô chạy tới và thấy hần trong tình trạng này.

"Ken sao rồi?" - Bà nội hần vừa nhìn thấy Ngọc Ngân đi xuống từ cầu thang thì vội hỏi

"Cả đêm qua chắc là nó ở ngoài trời mưa nên sốt rất cao. Bác quản gia vừa thay đồ cho nó xong. Vẫn còn đang nằm nghỉ trên phòng nhưng không cho ai ở lại, kể cả con cũng vậy" - Ngọc Ngân đi xuống đứng sau ghế sofa mà ba hần đang ngồi rồi nói

"Thôi con đi thay đồ đi. Người ướt hết trơn rồi, cẩn thận kéo cảm" - Bà nội trầm ngâm một lúc rồi quay qua Ngọc Ngân

Ngọc Ngân gật nhẹ đầu rồi đi lên phòng. Dưới phòng bếp, người làm đang chuẩn bị đồ làm lễ. Căn biệt thự khang trang đột nhiên lại buồn bã, hiu hắt hần ra!

"Anh hai, anh Leo, em đi học đây" - An Vy mặc đồng phục chính tề đi xuống cầu thang đi vào phòng ăn nói với hai người

"Ngồi xuống ăn xong rồi hai đưa đi" - Kevin cầm chiếc điện thoại lướt xem tin tức rồi quay sang nhìn nó

"Không cần đâu, em tự đi được rồi. Vết thương trên trán em cũng đỡ nhiều rồi. Hai hôm nữa là có thể tháo băng y tế ra rồi mà" - An Vy mè nheo nhìn hần rồi nháy nháy mắt với Leo như muốn anh nói đỡ cho

"Phải đấy, vết thương thì đỡ nhiều rồi. Nhưng đi một mình thì không được. Ngồi xuống ăn đi" - Leo cười nhìn nó làm nó phát hờn. Tưởng là anh sẽ giúp nó chứ.

"Nhưng mọi người cứ nhìn em hoài" - An Vy hậm hực đi vào ghế ngồi dậm chân nhìn Kevin. Vì sự hiện diện của hai người mà nó thành tâm điểm chú ý của mọi người trong trường làm nó khó chịu không tả nổi.

"Vậy chột mắt bọn họ ra sẽ không nhìn em nữa" - Kevin nửa thật nửa đùa đặt chiếc điện thoại xuống nhìn nó nheo mắt - "Ăn nhanh đi còn đi học"

Biết là không thể xin xỏ anh trai, nó nhanh chóng đổi mục tiêu sang Leo nhưng bất thành. Leo cười lắc đầu nhìn nó rồi gọi người mang đồ ăn ra. Nó chỉ còn biết an phận ngồi ăn và tiếp tục để hai người họ tổng đến trường.

Hôm nay trời vẫn còn mưa, nhưng nó đã cầm sẵn chiếc ô để phía sau. Kevin vừa dùng tay lái nó đã mở cửa phi ra ngoài:

"Hai không cần tiễn em đâu. Em có ô rồi. Tạm biệt anh hai, tạm biệt anh Leo."

Nó phi ra rồi đi lên phía cửa ghé lái phụ cúi đầu xuống nói rồi vẫy vẫy tay chào hai người rồi chạy vụt đi.

"Con bé này giống cậu đấy" - Leo bật cười nhìn qua tấm kính thấy nó đang chạy rồi quay qua Kevin nói

"Phải. Làm cái gì cũng thật xuất sắc mà" - Kevin khước môi cong lên mọi nụ cười nhẹ rồi lái xe rồi đi.

An Vy nhanh chóng đi vào lớp đã nhìn thấy Hải Minh quay ra vẫy tay với nó. Nó cười rồi đi tới treo cái ô lên dàn rồi đi về chỗ ngồi.

"Cậu ăn gì chưa?" - Hải Minh quay sang hỏi nó.

An Vy cười gật nhẹ đầu rồi để cặp xuống ghế. Nó khẽ liếc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, hần vẫn chưa đến. Nó buồn bã lôi cuốn tập ra đọc lại bài. Tiếng trống lại vang lên, Thái Diệp và Bảo Nam cùng lúc cũng vừa tới.

"Sao hôm nay hai người đi muộn thế?" - An Vy vừa hỏi vừa lau nước trên người Thái Diệp

"Ngủ quên" - Thái Diệp vừa thở gấp vừa nói

"Cậu cũng ngủ quên luôn sao?" - An Vy đưa sấp giấy qua cho Bảo Nam rồi ngoảnh mặt ra hỏi

Bảo Nam cười trừ gật đầu. Nó lắc đầu bó tay với hai đứa này. Ánh mắt nó đột nhiên liếc qua chỗ hần. Cả tuần nay trời mưa nên Bảo Nam, Thái Diệp không đi chung với hần nữa. Lễ nào hần cũng ngủ quên? An Vy rút máy ra nhìn vào màn hình điện thoại đã 8 giờ 4 phút. Nó bấm vào số Khánh Anh chần chừ không biết có nên gọi không. Thì Thái Diệp quay xuống nói làm nó giật mình bấm vào nút gọi. Chết rồi! Đồ chuông rồi. Nó hốt hoảng tắt máy rồi tắt nguồn điện thoại luôn.

" Cậu sao thế? Có nghe tôi nói gì không? " - Thái Diệp khua khua trước mắt nó. Bây giờ nó mới nhìn lên Thái Diệp.

" Hà? Cậu nói gì? Mà.. Hôm nay sao cậu ta không đi học vậy? " - Nó vừa nói vừa chỉ qua chỗ hắn

" Tôi không biết " - Thái Diệp lắc đầu rồi quay lên, cô khẽ thở dài một cái. An Vy khó hiểu nhìn Thái Diệp rồi đúng lúc đó giáo viên bước vào. Mọi người lại tiếp tục một buổi học mệt mỏi.

Buổi sinh hoạt chiều nay được nghỉ vì cả Ngọc Ngân và Vũ Phong đều không có mặt. Vì thế nên cả trường được nghỉ chiều nay.

" Để tôi đưa cậu tới nơi này " - Hải Minh mang cặp lên đi tới chỗ nó

" Bây giờ á? " - Nó ngược lên nhìn Hải Minh

" Ừ " - Hải Minh cười rồi kéo nó ra ngoài.

Thái Diệp nhìn theo nó buồn bã. Tại sao bây giờ quan hệ của bốn đứa bọn nó lại thành ra như thế này? Cô rất nhớ những ngày trước đây. Bảo Nam đi tới xoa xoa đầu Thái Diệp rồi nắm lấy tay cô đi ra.

Hải Minh đưa nó tới một khu rừng nhỏ. Cậu kéo ô ra rồi đi tới che cho nó rồi dẫn nó đi vào. An Vy thắc mắc nhìn xung quanh rồi bước theo cậu. Đi được một lúc thì có một ngôi nhà nhỏ màu trắng có hàng rào bao bọc, xung quanh được trồng rất nhiều loài hoa. An Vy ngơ ngẩn ngẩn nhìn. Ở đây còn có hoa hồng xanh nữa, rất rất nhiều loài hoa, rất nhiều màu sắc sặc sỡ.

Hải Minh dẫn nó đi vào trong. Căn nhà nhỏ nhưng rất đầy đủ tiện nghi và ấm áp. Nó thích thú đi tham quan ngôi nhà một lượt.

" Cậu thích không? " - Hải Minh cười rồi nhìn nó

An Vy gật gật đầu lia lịa, căn nhà này tạo cho người ta cảm giác rất ấm áp rất thoải mái. Hải Minh cười rồi kéo nó đi tới bàn ăn cạnh cửa sổ, cậu mở cửa ra, bên ngoài là một vườn hoa sặc sỡ, những hạt mưa rơi xuống như đang vui đùa cùng chúng. An Vy thích thú nhảy cẫng lên. Hải Minh bật cười trước vẻ trẻ con của nó rồi anh đi tới đeo tạp dề vào người rồi bắt đầu làm bữa trưa cho nó. Mùi thơm của thức ăn sộc vào mũi nó, kéo ánh nhìn của nó quay qua Hải Minh:

" Cậu biết nấu ăn á? "

" Một chút " - Hải Minh cười nhìn nó rồi tiếp tục công việc của mình. Còn nó hết nhìn ngắm những bông hoa rung rinh dưới mưa lại chống cằm lên nhìn bóng dáng Hải Minh đang nấu ăn. Cảm giác thật bình yên! Nó cười mím, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái và có chút ấm áp, hạnh phúc.

Một lúc sau Hải Minh mang ra một đĩa thịt bò sào, một tô canh cùng đĩa trứng ốp lết.

Cậu gỡ tạp dề ra rồi ngồi xuống ghế đối diện với nó cười nhẹ:

" Trong tủ chỉ còn từng này thôi, cậu ăn tạm "

" Thơm quá đi mất. Tôi thử nhé " - An Vy vui vẻ cầm đũa lên và ăn.

Hai người vừa ăn vừa vui vẻ kể hết chuyện trên trời dưới đất, vừa nhìn ngắm vườn hoa xinh đẹp. Đã lâu rồi nó chưa được vui như vậy.

Dùng xong bữa, hai người lại cùng nhau đi ra phòng khách cùng xem phim, đánh cờ vua rồi đọc sách. Không khí trong lành, yên tĩnh không ồn ào, xe cộ khói bụi tập nập làm cho nó chỉ muốn ở mãi nơi đây. Xung quanh ngôi nhà nhỏ là vườn hoa ngát hương đủ sắc, phía ngoài lại là đồng cỏ xanh mơn mơn. Đây đúng là cuộc sống mà nó mơ ước.

An Vy đưa cuốn conan xuống đến sống mũi liếc qua Hải Minh, trông cậu lúc tập trung đọc sách thật cuốn hút. Cảm nhận được nó đang nhìn cậu. Hải Minh lên tiếng làm nó giật bắn mình.

" Mặt tôi có dính gì á? "

" À.. À không. Sao cậu lại biết tôi thích cuốn truyện này mà chuẩn bị vậy? "

" Tôi từng ngồi chung với cậu mà " - Hải Minh đặt cuốn sách xuống xoa đầu nó cười

" Nhưng mà căn nhà này? " - An Vy cười nhẹ nhìn cậu rồi nói nhỏ

" Tôi đã nhìn thấy bức tranh mà cậu vẽ. " - Hải Minh nói rồi cầm lấy hai tay nó nhìn thẳng vào mắt nó - " Tôi muốn... Mang lại những gì hạnh phúc cho người con gái của tôi "

An Vy chớp chớp đôi mắt rồi nhìn ra hướng khác, trong lòng cảm thấy rất vui. Nó lại nhớ đến lúc Hải Minh đã ôm lấy nó để che chắn nó trước những quả golf. Nó mỉm cười hạnh phúc.

" Tôi muốn ra bên ngoài chơi "

" Không được, trời đang mưa " - Hải Minh sờ nhẹ lên trán nó rồi nói - " Không thể để ướt được "

Nó ngược đầu lên như cổ nhìn trán nó, nó muốn gỡ phắc cái băng y tế trên đầu nó quá.

Hải Minh nhìn nó như vậy thì không đành lòng, nói:

" Vậy đứng ngoài hiên đi. Cậu vẫn có thể hứng mưa "

An Vy nghe xong thì vui mừng chạy ra. Hải Minh cười rồi cũng đi theo nó.

Ở một nơi khác...

" Tiểu thư đã về chưa? " - Kevin từ ngoài đi vào hỏi một người hầu

" Tiểu thư vẫn chưa về ạ " - Người hầu nữ cúi đầu nói

" Muốn như vậy rồi còn đi đâu chứ? " - Leo sốt ruột nói - " Điện thoại lại tắt máy. "

Kevin thở hắt ra một cái rồi đi đến ngồi lên ghế sofa gọi cho trợ lý của mình cho người đi tìm nó. Bây giờ trong lòng anh như lửa đốt. Nếu em gái anh lại xảy ra chuyện gì nữa anh nhất định không nhẹ tay với bất cứ kẻ nào!

" Thiếu gia " - Tiếng bác quản gia lên tiếng kéo anh nhìn ra.

" Linda? " - Leo bất ngờ nói khi nhìn thấy cô cả người ướt sũng đi vào.

Kevin bước nhanh tới phía Ngọc Ngân, lúc này người hầu đã đưa tới một chiếc khăn. Kevin vừa dùng chiếc khăn lau trên đầu cô vừa tức giận nói:

" Em đội mưa tới đây? "

" Rain đâu rồi? " - Ngọc Ngân bỏ qua lời Kevin mà ngược đầu lên nhìn Kevin như sắp khóc

" Rain vẫn chưa về nhà. Có chuyện gì sao? " - Kevin dùng tay đang lau nước trên đầu cô lại nhìn xuống gương mặt xinh đẹp đang trắng bệch vì dầm mưa.

" Hôm nay là 49 ngày của ông. Ken đã ở bên ngoài trời mưa suốt cả đêm qua. Bây giờ nó sốt rất cao. Sau khi làm lễ cúng cho ông xong lên phòng, nó mê man cứ gọi tên Rain. Anh mau tìm Rain về đi " - Ngọc Ngân méo mồm nói trong nước mắt.

" Để tôi đi tìm " - Leo nghe xong thì chạy vụt ra bên ngoài

Quay lại với An Vy...

Hải Minh cầm một đóa hoa hồng xanh quỳ trước mặt nó, trong căn nhà bé nhỏ lung linh ánh nến. Nó vừa bước ra từ nhà tắm ngơ ngàng nhìn xung quanh.

Gương mặt cậu phảng phất nụ cười nhìn nó. Nó bối rối cúi đầu ngượng ngùng.

" Làm bạn gái tôi nhé "

Giọng nói ấm áp của Hải Minh vang lên, trong lòng nó đã có chút động tâm. Nó ngược lên nhìn cậu rồi cười nhẹ nhận lấy bó hoa. Hải Minh cười tươi đứng dậy. Nó cũng nhìn vào gương mặt của cậu nở một nụ cười hạnh phúc.

" Á chết rồi " - Đột nhiên nó nhớ lại thốt lên rút chiếc điện thoại trong túi ra - " Tôi quên báo cho anh hai. Chắc hai lo lắm "

Nó bật nguồn lên. Ôi mẹ! 325 cuộc gọi nhớ. Trong đó có cuộc gọi nhớ... Của hân?! Nó bàng hoàng nhìn vào điện thoại để xem cho kĩ. Đúng là số điện thoại của hân. Đúng lúc đó Leo gọi tới. Thôi kệ, phải báo cho anh hai trước đã, nó nghĩ rồi liền đưa máy lên nghe điện thoại của Leo.

" Dạ em... "

Nó chưa kịp nói gì đầu dây bên kia đã cắt lời. Gương mặt nó đột nhiên tối lại, bó hoa trên tay cũng đã rơi xuống đất. Một giọt rồi hai giọt nước mắt đã rơi xuống. Hải Minh lo lắng nhìn biểu hiện của nó, lay nhẹ cánh tay nó:

" Rain, Rain. Không sao chứ? "

Hải Minh đưa tay ra lau đi hàng nước mắt của nó, rồi lại tới hàng nước mắt khác cứ tuôn ra.

An Vy buông tay đang cầm chiếc điện thoại xuống. Miệng mấp máy " Ken... Ken " làm Hải Minh khựng lại. Cậu đã hiểu lí do vì sao nó lại như vậy.

An Vy quay người định chạy đi thì Hải Minh đã cầm lấy tay nó:

" Giữa tôi và Ken, em chỉ có thể chọn một người? "

Nghe câu nói của cậu, nước mắt nó lại rơi nhiều hơn. Nhưng không chần chừ, nó lấy tay còn lại gạt tay Hải Minh ra nói:

" Tôi xin lỗi "

Sau đó chạy nhanh ra bên ngoài. Hải Minh nhắm mắt lại cười nhẹ, nước mắt cậu cũng đã rơi rồi. Bàn tay cậu buông lỏng xuống, tim cậu nhói đau. Cô ấy vốn không thuộc về cậu!?

Còn An Vy, nó chạy thật nhanh ra bên ngoài giữa trời mưa, bắt một chiếc taxi nhanh chóng trở về. Hai tay nó bấu chặt vào nhau. Đoạn đường dài đến mức quần áo, đầu tóc nó đã khô rồi. Nó cảm giác như nhà hắt trở nên vô tận.

Cuối cùng, chiếc xe cũng dừng lại trước cổng một căn biệt thự, nó đi xuống nhấn chuông liên tục.

" Tiểu thư... " - Bác quản gia có chút ngạc nhiên, vui mừng mở cửa cho nó.

Nó cúi đầu chào bác quản gia rồi chạy nhanh vào nhà. Ba má hắt cùng bà nội thấy nó hốt hải chạy vào đều bất ngờ đứng dậy nhìn nó.

" Con có thể tiếp tục ở lại đây không? "

An Vy bật khóc nói trong nước mắt. Bà nội và mẹ hắt cũng nước mắt lưng tròng nhìn nó. Khánh An nhìn thấy nó thì vui mừng rồi lại thấy nó khóc nên đứng khựng lại.

" Con lên đi, nó ở trên kia "

Ba hắt cũng vui mừng vì nó đã trở về nhưng người nó cần gấp nhất bây giờ là hắt!

An Vy cúi đầu rồi chạy nhanh lên cầu thang, bật tung cánh cửa phòng hắt ra. Nó chậm rãi đi vào, nhìn thấy bóng lưng hắt đang nằm quay ra phía ngoài, nó bước tới gần phía giường hắt. Nó leo lên giường quỳ thấp xuống bên cạnh hắt. Bàn tay nó run run sờ lên đầu hắt, rồi sờ lên gáy hắt. Vết bầm vẫn còn. Nước mắt nó lại rơi nhiều hơn. Người đã ôm lấy nó hôm đó là hắt. Người gọi cho anh trai nó tới cũng là hắt. Hắt luôn âm thầm quan sát, bảo vệ nó. Những lời Leo nói trong điện thoại lúc nãy lại vang lên trong đầu nó. Nước mắt nó rơi xuống người hắt. Hắt khẽ động dậy nằm ngửa ra. Nó lau vội nước mắt cầm lấy tay hắt, cả người hắt đang run lên. Tay còn lại sờ lên trán hắt, người hắt đang sốt rất cao.

" Cậu sao rồi? Ken "

" Lạnh, lạnh "

Đôi môi hắt mấp máy nói trong vô thức. Nó vội lấy chăn đắp cho hắt rồi sờ lên trán hắt một lần nữa:

" Không được rồi, cậu sốt cao quá. Để tôi đi lấy khăn ẩm cho cậu "

Nó tính quay người đi thì bàn tay hắt đã ôm lấy nó kéo lại, đôi mắt lơ mơ mờ ra, đôi môi cũng chỉ mấp máy nói nhỏ:

" Đừng đi, đừng đi. "

Nó vội gạt gạt đầu rồi vòng tay ôm lấy hắt:

" Không đi nữa, tôi không đi nữa "

Hắt một tay ôm chặt lấy nó, một tay sờ lên má nó run run, bàn tay hắt nóng như lửa đốt. Đôi mắt hắt chỉ mờ hé ra nhìn nó. Nó chớp nhanh đôi mắt để không bật khóc trước mặt hắt. Hai tay cầm chặt lấy tay đang sờ lên má nó của hắt. Không được, không được, người hắt bây giờ sốt rất cao. Nó chống tay ngồi dậy thì hắt siết tay qua người nó kéo nó xuống, hắt yếu ớt hôn lên đôi môi ấm nóng của nó. Nó tròn mắt nhìn hắt. Hắt xoay người nằm nghiêng về phía nó, hai tay ôm chặt nó vào lòng rồi hôn nhẹ lên vết thương trên trán nó.

" Em đừng đi đâu nữa. "

Nói xong hắt nhắm mắt lại. Không gian yên lặng tới mức nó cảm nhận được hơi thở yếu ớt của hắt. Nó có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng bây giờ đây nó cũng chỉ muốn được nằm trong vòng tay hắt. Cảm nhận được hơi ấm từ người hắt. Vậy là đủ rồi. Nó vòng tay ôm chặt lấy người hắt, vùi đầu vào lòng hắt, cảm nhận từng nhịp đập của con tim hắt! Ở trong lòng hắt thật Ấm áp và hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Anh yêu em

Một ngày mới lại bắt đầu. Ngoài trời những giọt mưa rơi rả rích, trong căn phòng ấm áp, trên chiếc giường màu trắng rộng lớn, Khánh Anh cười nhẹ ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc của nó. Đôi mắt bắt gác di chuyển lên phía trên trán nó, miếng gạc đã thấm một màu đỏ thẫm. Hắn ngược lên hôn nhẹ vào trán nó. Đôi mắt nó cử động rồi từ từ mở ra. Trước mắt nó chính là hắn. Thực sự là hắn! Nó cười nhẹ rồi vui đầu vào lòng hắn ôm chặt lấy người hắn.

Hắn cũng cười rồi cúi đầu xuống hôn lên mái tóc nó, hương thơm này hắn rất nhớ!

Nằm yên trong lòng hắn một lúc lâu sau đó như nhớ ra điều gì, nó chống tay dậy chúi đầu ra phía sau lưng hắn, sờ nhẹ lên vết bầm ở gáy hắn, rồi quay lại nhìn hắn nói nhỏ:

" Có đau không? "

Hắn vuốt lọn tóc xõa xuống trước mặt nó rồi lắc đầu. Nó lại tiếp tục hỏi:

" Tại sao hôm đó lại bỏ đi? "

" Anh không muốn em phải khó xử chọn lựa giữa anh và Fin " - hắn nhìn vào mắt nó như dò xét

" Anh nghĩ em có tình cảm với Fin nên tránh mặt em? "

Hắn gật gật đầu. Nó nhìn hắn một lúc rồi lại ôm chặt lấy hắn:

" Bây giờ thì khỏi phải nghĩ nhiều nữa, đúng không? " - Nó ngược đầu lên nhìn hắn cười rồi lại nhú mày - " Nhưng mà từ nay về sau anh không được vì em mà gặp nguy hiểm nữa "

Hắn sờ nhẹ lên trán nó rồi gật đầu:

" Vậy em cũng không được để mình bị thương nữa "

Nó đưa ngón út ra trước mặt hắn, hắn bật cười gõ nhẹ lên đầu nó rồi ôm chặt nó vào lòng, nói:

" Anh yêu em "

Giọng nói hắn ấm áp đến kì lạ, nó nở một nụ cười hạnh phúc nhìn hắn rồi đột nhiên nó ngồi bật dậy:

" Á. Người anh vẫn chưa hết sốt đâu. Để em mang cháo lên cho anh rồi uống thuốc nữa "

Khánh Anh cũng kéo chân ra ngồi dậy, giữ lấy tay nó khi thấy nó đang quay người đi.

" Để anh đi với em "

" Anh còn một mà " - An Vy hơi nhú mày nói

" Sợ em bỏ trốn " - Hắn cười nhẹ rồi khoác vai nó đi ra phía cửa. Nó bữu môi một cái rồi cùng hắn đi xuống.

Dưới chân cầu thang, Thái Diệp, Bảo Nam, Kevin, Ngọc Ngân, Leo đã đứng sẵn cả ở đó nghiêm nghị nhìn lên. An Vy giật bắn nhìn qua hắn meo máo:

" Sao em có cảm giác bỏ nhà theo trai bị bắt quả tang thế này? "

Khánh Anh lắc đầu không hài lòng nhìn nó:

" Đây là nhà chồng em mà "

Chỉ " Chồng " mà Khánh Anh nói ra nhẹ nhàng như không lại làm nó đỏ cả mặt lên. Nó lườm hắn một cái:

" Sao anh có thể nói với bộ mặt tỉnh như vậy chứ? "

" Nè nè, hai người còn không chịu xuống đây à? Còn to nhỏ chuyện gì nữa đây? " - Bảo Nam không đợi được nữa mà lớn tiếng gọi.

Khánh Anh bật cười rồi khoác vai nó đi xuống, còn nó thì khép nép nhìn mấy con người phía dưới.

" Nè cậu... " - Thái Diệp vừa nhìn thấy bọn nó đi xuống gần vội lên tiếng ngay

" Khoan khoan, Ken đang bị sốt, vào ăn trước đã " - Nó vội cắt ngang lời Thái Diệp rồi kéo nhanh hấn vào phòng ăn

" Rain làm em nghi ngờ quá " - Ngọc Ngân nhìn theo hai đứa nó gãi gãi cằm

" Chì cũng nghi như em hả? " - Thái Diệp bật cười nhìn Ngọc Ngân

" Nghi ngờ chuyện gì? " - Kevin dí sát mặt Ngọc Ngân khoe miệng cong lên một nụ cười nhẹ mà đi vào ánh mắt Ngọc Ngân lại trở thành một nụ cười nguy hiểm. Cô hắng giọng một cái rồi cũng chạy tuốt vào bên trong.

" Linda nhà mình trưởng thành rồi " - Leo bật cười khoác vai Kevin

" Là nhà tớ " - Kevin đẩy tay Leo ra rồi cũng đi vào.

Leo nghe xong thì tắt luôn nụ cười hậm hực nhìn Kevin rồi quay qua Thái Diệp Bảo Nam làm mặt đáng thương.

" A tao cũng chưa ăn sáng, đói quá chồng " - Thái Diệp vội quay sang nhìn Bảo Nam

" Vậy đi thôi " - Bảo Nam kéo tay Thái Diệp đi vào bỏ lại một mình Leo đang lườm nguýt hậm hực.

" Tôi là ai giữa cuộc đời này " - Leo lắc đầu than thở rồi cũng đi vào bên trong.

Bàn ăn đã dọn lên rất nhiều món ngon còn riêng hấn thì phải ăn cháo để hạ nhiệt, nó còn khoác lên người hấn một cái áo khoác dày.

Mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc Kevin lên tiếng:

" Tập đoàn Huỳnh Thị có lẽ sẽ không trụ vững đâu "

" Bọn họ hành động nhanh vậy? " - Khánh Anh hơi ngược lên nhìn Kevin

" Lần trước An Thị vừa mất một nguồn vốn nhanh như vậy đã có thể phục hồi sao? " - Bảo Nam hơi nhú mày khó hiểu

" Đó chắc có lẽ là lí do vì sao Key một tuần nay không đến trường " - Ngọc Ngân tiếp lời

" Em không hiểu tại sao An Thị và Hoàng Thị lại muốn thu mua tập đoàn Huỳnh Thị nữa. Em đã từng nghe ba mẹ kể về chuyện trước đây, bình như bọn họ là người hợp tác với nhau mà " - Thái Diệp vừa nói vừa không quên nhiệm vụ ăn

" Mọi người đang nói chuyện gì thế? " - An Vy kéo kéo tay áo hấn hỏi nhỏ

Hấn làm bộ mặt nghiêm túc rồi cúi đầu nói vào tai nó:

" Làm thế nào để thu mua hết đùi gà rán trên thị trường, loại thực phẩm cần loại bỏ "

" Nè " - Nó bực bội đánh vào tay hấn quát lên làm mọi người giật mình nhìn lại

Hấn bật cười nắm lấy tay nó đang cầm đùi gà đưa lên bỏ vào miệng nó rồi quay sang Kevin:

" Anh thấy thế nào? "

" Trước mắt vẫn chỉ nên theo dõi tình hình " - Kevin nhìn hấn nói

" Sở dĩ An Thị có thể vượt qua là nhờ một công ty nước ngoài đầu tư vào, công ty này là đối tác với KML. Maris cũng đã điều tra được, chủ tịch công ty đó chính là cậu ruột của Key. - Leo khoanh tay dựa người vào thành ghế.

" Cái chuyện Hoàng Thị và An Thị muốn thu mua tập đoàn Huỳnh Thị là chuyện sớm muộn rồi. Key từng nói với em chuyện này là vì trả thù " - Ngọc Ngân nhìn Kevin nói

" Cái này thì em biết " - An Vy đột nhiên lên tiếng làm mọi người đều quay lại nhìn

" Cậu biết gì, Rain? " - Thái Diệp nhìn nó hỏi

" Em từng nghe ba mẹ của anh Key đã chết trong một vụ tai nạn xe. Nhưng không rõ nguyên nhân. Anh ấy vẫn luôn nói lớn lên sẽ đi tìm những kẻ đã hại ba mẹ anh ấy " - An Vy thuật lại

" Vậy bác Vũ Hiền không phải là ba ruột của Key? " - Bảo Nam

" Đó là chú của anh ấy " - Thái Diệp nói thêm

" Dù sao thì chuyện này cũng còn nhiều điều chưa rõ. Cứ để xem tình hình " - Kevin

" Anh có tính giúp Key không? " - Khánh Anh lên tiếng nhìn Kevin

Kevin chỉ nhìn vào mắt Khánh Anh rồi cả hai không nói gì thêm nữa. An Vy thì không hiểu gì nên ngồi ăn từ đầu đến cuối chẳng thêm quan tâm nữa. Mọi người lại tiếp tục ăn uống vui vẻ.

" Thành ý mà cậu muốn gửi cho tôi là như vậy? " - trong một gian phòng của một quán cà phê có một cô gái tức giận hét lên.

" Huỳnh Thị có ngày hôm nay đừng trách ai cả, mà hãy về tự hỏi lại ba mẹ cô trước đây đã làm ra chuyện gì sẽ tốt hơn " - Một cô gái ngồi vắt chéo chân ngược lên nhìn Hải My. Người đó không ai khác chính là Dĩ Mai.

" Cậu nói vậy là có ý gì? " - Hải My vẫn tức giận nhìn Dĩ Mai

" Mọi chuyện thành ra như ngày hôm nay hãy về tự hỏi ba mẹ cậu đi " - Dĩ Mai đứng dậy đi ra, cô khẽ quay lại nhìn rồi bỏ đi.

Hải My lắc đầu rồi nhanh chóng trở về nhà. Ba mẹ cô đã ngồi sẵn trên sofa kế bên là Hải Minh.

" Rốt cuộc chuyện này là sao? " - Hải My đi tới gần phía ba mình

" Con ngồi xuống đi " - Ba cô thở dài rồi nói tiếp - " Năm xưa ba và An Nhất Tùng cùng Hoàng Vũ Trọng cùng nhau lập nghiệp. Bọn ta đã gây dựng công ty trong suốt năm năm ở nước ngoài. Sau đó một ngày, bao nhiêu vốn của công ty đều không cánh mà bay mất. Công ty trên đà phá sản không cách này cứu được. Ông ngoại con lúc đó hay tin mới gọi ba về để lại hết tài sản cho ba và mẹ con. Bọn ta trở về nước không lâu thì Hoàng Vũ Trọng cùng phu nhân ông ấy đã chết trong một vụ tai nạn, nguyên nhân là do có kẻ đã cố tình cắt đứt dây thắng. Từ đó An Nhất Tùng luôn xem ba như cái gai trong mắt. Ông ta vẫn luôn nghĩ ta chính là kẻ lấy trộm vốn của công ty sau đó bỏ trốn về nước lập nghiệp một mình và có ý giết chết vợ chồng Hoàng Vũ Trọng "

" Thật quá đáng mà " - Hải My tức giận đập bàn

" Trước giờ con vẫn không hiểu vì sao Key lại thay đổi như vậy. Giờ thì Con đã hiểu rồi " - Hải Minh nói rồi cúi đầu đi lên phòng.

Đúng lúc một người mặc một bộ vest đen đi vào:

" Hôm nay Chủ tịch An lại muốn đến bàn về vấn đề thu mua công ty ạ "

" Chuẩn bị xe đến công ty cho tôi "

" Vâng ạ "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đụng trúng người quen

Hôm nay An Vy lại dọn về nhà hần ở với lý do là sắp thi cần hần kèm cặp. Kevin mặc dù không muốn rời xa nó, dù sao hai anh em cũng chỉ mới gặp lại nhau. Nhưng công ty anh mới đi vào hoạt động rất nhiều việc cần anh xử lý. Vì thế để cho hần bảo vệ nó thì sẽ tốt hơn.

Trên một chiếc giường rộng lớn, có hai cô gái đang nằm ngang giường người thì chống cằm nhìn ra cửa sổ, người thì vẫn chăm chú đọc truyện.

" Rain này, cậu có hận anh Key nữa không? " - Thái Diệp nói mà không quay lại nhìn An Vy

An Vy quay lại nhìn Thái Diệp rồi quay lại dán mắt vào cuốn truyện trả lời:

" Tôi không phải là người sống trong quá khứ. Buông bỏ được tôi sẽ buông bỏ hết cả niềm vui lẫn nỗi buồn, sống cho hiện tại. Những người trước không còn để lại cho tôi những cảm xúc mạnh như thế "

Thái Diệp cười nhẹ:

" Quan điểm sống của cậu rõ ràng thật " - Thái Diệp nằm nghiêng chống tay một bên đầu quay vào nhìn An Vy - " Mà này, nếu bọn họ thực sự đối mặt với nhau thì cậu sẽ ủng hộ Fin hay Kay? "

An Vy thở dài gục đầu xuống giường quay vào nhìn Thái Diệp:

" Tôi chẳng hiểu mọi người đang nói về vấn đề gì thì làm sao mà biết ủng hộ ai. Có điều tôi vẫn mong bọn họ sẽ không đối đầu với nhau "

" Tốt, vậy chúng ta sẽ hòa giải giúp họ " - Thái Diệp mắt sáng lên nhìn An Vy

" Mày nghĩ mày là ai hả vợ? Liên quan đến ba tập đoàn lớn chứ không phải chuyện đơn giản giải quyết bằng lời nói đâu " - Bảo Nam từ ngoài cửa đi vào, phía sau là hân

" Có làm sao đâu? Người thừa kế sau này cũng là hai người đó mà. Với lại tao thấy Kay không hứng thú vào chuyện này còn Fin lại càng không. " - Thái Diệp ngược đầu lên chu mỏ cái lại Bảo Nam

" Kể cũng lạ, tại sao hai tập đoàn kia lại chen ép Huỳnh Thị như vậy? Mà ba mẹ tao bảo chuyện hôm nay đã được lên kế hoạch từ sớm rồi " - Bảo Nam ngồi lên ghế sofa đối diện với bọn nó.

Khánh Anh đi lại ngồi lên mép giường cạnh nó vắt chéo chân nhìn Bảo Nam:

" Trước đây bọn họ từng hợp tác làm ăn, sau đó thì có kẻ phản bội. Ba mẹ Kay mất trong một vụ tai nạn xe, nguyên nhân là có kẻ nào đó đã cắt đứt dây thắng. Đối tượng nghi ngờ chính là chủ tịch tập đoàn Huỳnh Thị "

" Ủa, sao mày biết? " - Thái Diệp nhìn hân thắc mắc

" Vụ việc đã được Chủ tịch tập đoàn Hoàng Thị ém nhem xuống. Và bây giờ đang cùng An Nhất Tùng là một trong ba người cùng lập công ty năm ấy quay lại trả thù Huỳnh Thị. Tao cũng thấy có nhiều điểm mờ ám nên đi tìm ba hỏi. " - Khánh Anh vừa nói vừa lấy cuốn truyện trong tay An Vy gập lại

" Ô em đang đọc mà " - An Vy gất lên với tay đòi lại cuốn truyện

" Hư mất " - Khánh Anh giữ lấy tay nó rồi lấy cuốn truyện đánh lên đầu nó.

" Trời ơi trời " - Thái Diệp nháu mày nhìn hai đứa nó - " Ở đây có mỗi hai người thôi à? "

Bảo Nam cũng tức giận không kém đi lại phía sau lưng hân rút cuốn truyện trong tay hân đưa cho nó nói:

" Nè. Đừng nghe nó nói, cậu cứ đọc thoải mái đi, cứ hư mất đi "

" Gì? " - An Vy lườm Bảo Nam một cái rồi ôm gối ném cậu sau đó lại cầm cuốn truyện lên đọc.

" Lại sắp phải thi nữa rồi " - Thái Diệp than thở rồi với lấy áo khoác mặc lên người quỳ cao lết đến mép giường dang tay về phía Bảo Nam - " Ê chồng công tao "

" Thôi đừng có về mà " - An Vy kéo kéo áo Thái Diệp. Bây giờ mà bọn họ về thể nào hân cũng bắt nó học. Ở trường cũ của nó chỉ thi ba môn chính còn ở đây phải thi tám môn. Nó căn bản là không thể học nổi.

Bảo Nam đi tới cổng Thái Diệp lên mặc nó kéo áo Thái Diệp muốn rách luôn mà cậu cũng chẳng thương tình.

" Kín thôi " - Nó bật dậy lườm Bảo Nam nói

" Cậu chiến đấu một mình đi nhé chiến hữu " - Thái Diệp cười hả hê nhìn nó. Thực ra là cô buồn ngủ rồi, cả ngày hôm nay đi chơi cùng bọn nó nên không ngủ được, bây giờ phải ngủ bù.

Khánh Anh cũng hiểu được nó đang lo lắng điều gì, hân bật cười trong lòng rồi tiễn hai đứa bạn nhiều chuyện của mình về.

Quay lên phòng thì nó đã tắt bóng giả vờ ngủ, hân bật cười đi vào bật chiếc bóng ngủ cạnh giường rồi ngồi lên mép giường cúi người xuống hôn nhẹ lên trán nó: " Ngủ đi "

Nó hé mắt nhìn hân: " Thật á? "

Hân cười gật đầu nhìn nó: " Ngày mai tháo băng được rồi phải không? "

Nó tươi tỉnh nhìn hân gật gật đầu

" Chỉ giới lười thôi " - Hân bật cười nheo mắt nó rồi tắt bóng cho nó rồi quay về phòng. Nó nhanh chóng đi vào giấc ngủ, còn hân trở về lại không thôi nghĩ về nó.

Một ngày mới lại bắt đầu, những ánh nắng chiếu xuống sau hơn một tuần mưa rùng rã. Hân cẩn thận tháo băng cho nó rồi sau đó cùng nó đến trường. Vừa bước vào lớp Hải My đã chạy tới ôm lấy hân khóc nức nở trước mặt nó. Tất cả đều ngỡ ngàng nhìn cô.

Hân vẫn đứng im như thể nhìn qua nó, nó đã nhìn sang hướng khác và đi vào lớp rồi. Mặc dù nó không hiểu chuyện hôm qua bọn hân nói nhưng nó cũng

hiểu là gia đình cô đang gặp chuyện khó khăn. Lướt qua bàn Hải Minh nó khẽ liếc nhìn cậu, gương mặt không biểu cảm đó vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách, không còn vui vẻ chào nó khi nó mới tới nữa.

An Vy buồn bã ngồi vào ghế nằm úp mặt lên bàn. Một lát sau hắn quay trở lại bật cười kê tay lên bàn gục đầu xuống bên cạnh nó, tay còn lại xoa xoa đầu nó:

" Em ghen à? "

" Ai thèm " - Nó đẩy tay hắn ra rồi xích qua một bên.

Đúng lúc đó Thái Diệp cùng Bảo Nam đi vào nhìn qua Hải Minh rồi nhìn bọn hắn:

" Fin. Cả hai người nữa. Đi xuống đây có chút việc " - Thái Diệp vừa để chiếc cặp xuống ghế vừa nói

" Đi đâu? " - Nó ngược mặt lên nhìn Thái Diệp

" Cứ đi rồi biết " - Thái Diệp nói rồi đi tới kéo Hải Minh đi - " Tôi đã bảo đi có việc mà "

Thái Diệp kéo cả bọn đến dãy nhà D. Đến trước phòng Ngọc Ngân, mọi người đi vào. Ngọc Ngân và Minh Thiên đã đợi sẵn ở đó.

" Có chuyện gì vậy chị? " - Nó lên tiếng nhìn Ngọc Ngân

" Mọi người ngồi xuống đi. " - Ngọc Ngân quay ra nói - " Hiện giờ Kay vẫn chưa trở về. Chị không có cách nào liên lạc được với Kay nhưng Maris đã điều tra ra được một vài chuyện từ vụ lùm xùm của mười mấy năm về trước. Chuyện này có liên quan đến Kevin nên Maris đã nhờ chị điều tra tiếp vụ này. "

" Sao lại liên quan đến anh hai ạ? " - An Vy ngược lên nhìn Ngọc Ngân

" Phải tìm được người phụ nữ ấy mới biết rõ ngọn ngành " - Ngọc Ngân

" Người phụ nữ đó là ai? " - Hải Minh lên tiếng hỏi

" Là người duy nhất có thể minh oan cho ba em " - Ngọc Ngân nhìn thẳng vào mắt Hải Minh

" Sau cái chết của chủ tịch Hoàng và phu nhân thì mọi chuyện đều đã bị ếm xuống. Chỉ có bà ấy là người hiểu rõ mọi chuyện " - Minh Thiên tiếp lời

" Người phụ nữ đó bây giờ ở đâu? " - Khánh Anh

" Maris chỉ nói bà ta đã về Việt Nam, không rõ tung tích. " - Minh Thiên nhìn qua Khánh Anh

" Bây giờ phải làm sao? " - Thái Diệp

" Cái này vẫn phải nhờ Fin " - Ngọc Ngân nhìn qua Hải Minh. Cậu chỉ khẽ gật đầu.

An Vy lén nhìn Hải Minh. Hôm trước bỏ đi nó vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với cậu. Rồi sau đó lại gãi gãi đầu cúi xuống như người có lỗi khi nhìn thấy Khánh Anh đang nhìn chăm chăm mình.

Mọi người quay trở về lớp, Khánh Anh khoác vai nó đi ra rồi cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai nó:

" Em muốn gì đây? "

" Ăn miếng trả miếng " - An Vy bữ môi.

Khánh Anh gật gật đầu im lặng không nói gì nhưng trên mặt vẫn phảng phất một nụ cười.

Một ngày học mệt mỏi lại tiếp tục. Vì gần thi nên việc học lại càng thêm áp lực. Những ngày sau đó bọn nó phải tập trung vào việc học và học. Số lượng môn nhiều, lượng kiến thức rất lớn, đề thi lại càng không dễ. Dù là ở phòng ăn trường hay bàn ăn nhà, bọn nó cũng phải học. Trong trường góc nào cũng có người cầm sách học, càng gần thi đa phần học sinh tự học là nhiều. Không ai bảo ai mà mọi người đều thi nhau học. Ngôi trường được " yên tĩnh " một thời gian!

Khánh Anh ngồi vắt chéo chân tựa lưng vào thành ghế sofa, một tay cầm quyển sách sinh đọc thuộc, một tay để lên trán nó nghịch tóc nó. Còn nó gối đầu lên chân hắn nằm, một chân duỗi thẳng chân kia gác lên thành ghế chăm chú đọc cuốn tập hóa.

Đọc được một lúc nó chán nản úp cả cuốn tập lên mặt. Hắn quay xuống nhìn nó bật cười gấp quyển sách lại rồi cầm cuốn tập trên mặt nó lên xem.

" Em đọc thuộc cách giải? "

" Cần cù bù thông minh "

" Em đọc thuộc hết cách giải của tất cả dạng đề không? "

" Nhưng em không hiểu " - Nó mặt méo xệch nhìn hấn.

Hấn bật cười chào thua nó. Nhưng ít ra nó vẫn còn chịu học. Ngày nào cũng học, đã lâu nó không được đi chơi. Ra ngoài đi dạo chắc đầu óc sẽ thoải mái mà dễ học vào. Nhìn nó như vậy hấn cũng không đành lòng. Hấn đưa hai tay nâng đầu nó ngồi dậy nói:

" Thay đồ đi " - Hấn cũng đứng dậy để đi về phòng

" Làm gì? " - An Vy gọi với theo

" Đi chơi "

Hấn vừa nói xong nó đã nhảy cẫng lên chui vào nhà tắm thay đồ. Nó không biết đã bao nhiêu ngày nó phải vùi đầu vào đống sách vở này rồi.

Hít thở không khí vào ban đêm thật thích. Nó vừa đi vừa nhảy chân sáo rất vui vẻ. Khánh Anh nắm chặt tay nó nhìn xuống nó cũng vui vẻ theo. Hình như từ lúc nó trở về bên hấn, hấn cười rất nhiều.

Bọn nó đi tới khu giải trí, chơi đủ loại trò chơi rồi lại tới rạp chiếu phim tiếp đến là quán gà rán, món khoái khẩu của nó. Khánh Anh chỉ ăn một cái rồi ngồi nhìn nó ăn. Nó cứ ăn hết cái này đến cái khác không quan tâm đến hấn đang chăm chú nhìn nó.

" Con gà làm gì có lỗi với em à? " - Khánh Anh bật cười nhìn nó ăn rồi vuốt lọn tóc trước mặt nó sang phía sau tai.

Nó mặc kệ hấn ăn tiếp cho hết cái đùi gà trên tay sau đó đưa li nước lên làm một ngụm mới cười tươi nhìn hấn:

" No quá "

Hấn nhú mày nhìn nó - " Ăn vậy mà sao không mập chết em đi "

" Hay là em ăn tiếp cho mập nhá? " - An Vy hai tay cầm hai bên mép áo kéo ra vì nóng rồi nhìn hấn mắt sáng lên nói.

Hấn gật gật đầu: " Xong rồi em ở lại gán nợ đi. Anh không mang đủ tiền "

Nó bừu môi nhìn hấn bằng nửa con mắt: " Đại thiếu gia của tập đoàn Nguyễn Hoàng mà lại để bạn gái gán nợ vì mấy cái xương gà này sao? "

Hấn cong khóe môi cười gật gật đầu rồi khoanh tay xuống bàn dí sát mặt nó nói:

" Còn phụ thuộc vào bạn gái của đại thiếu gia Nguyễn Hoàng là heo hay người nữa "

Nó vẫn không chịu thua chu mỏ lên cãi:

" Vậy anh yêu heo hay yêu người? "

Hấn cười rồi nhướn mi: " Anh đi tính tiền "

Nói xong hấn đứng vội đi vào quầy tính tiền. Nó bừu môi một cái, một lát hấn ra nó sẽ hỏi cho bằng được, chạy đâu dễ, nó mang túi lên đi ra cổng chờ hấn.

Ánh đèn đường rọi sáng khắp một vùng. Trời đã về đêm nhưng xe cộ vẫn đi lại tấp nập. Nó đi tới một cái cây, một tay vịn lấy cành cây nghiêng người vung chân, một tay cầm lấy quai túi. Đột nhiên nó khựng lại, có ai đó đang chạy về phía nó mà lại ngoảnh về phía sau nhìn. Nó chỉ kịp ngước lên nhìn thì người đó đã đâm sầm vào nó làm nó té ngửa ra.

" Không thấy đường hả?... Á Bích... Bích Thảo? " - Nó ngã xuống gần nhó đưa tay lên rầy rầy sau đó tức giận nhìn lên quát. Vừa nhìn thấy người trước mặt nó liền khựng lại, tay kia vô thức ôm lấy cánh tay bị trầy. Cô gái đó cũng nhìn lại phía nó rồi quay sang phía khác chống tay đứng dậy chạy đi. Cô gái này đã thực sự thay đổi rất nhiều đến mức nó suýt nhận không ra. Nó đang bàng hoàng thì Bích Thảo đã chạy đi, phía sau là một toán người cứ chạy tới hô hào: " Đứng lại, đứng lại "

Nó bình tĩnh lại rồi đứng dậy chắn ngang toán người đang chạy đến làm ra bộ mặt đáng thương vừa nói vừa suýt xoa cánh tay:

" Mấy anh đang tìm con nhỏ vừa chạy qua đây phải không ạ? Nó chạy về phía bên kia kia, đừng trúng em còn không biết đường xin lỗi mà còn vùng vằng bỏ đi "

" Có phải con nhỏ mặc chiếc áo bò, đội chiếc mũ lưỡi trai không? " - Một tên có gương mặt bặm trợn hùng hổ nói

" Đúng, đúng ạ. Chính là con nhỏ đó. Nó đi về phía bên kia " - An Vy chỉ qua bên kia đường. Toán người hung tợn vội chạy ngang qua giữa đường xe cộ tấp nập.

Khánh Anh ở trong quầy nhìn ra thấy nó đang nói chuyện với toán người kia thì vội vàng chạy ra.

" Em không sao chứ? Bọn chúng là ai? " - Khánh Anh chạy đến trước mặt nó rồi nhìn qua phía bọn người hung tợn vừa nãy

" Em không biết " - An Vy cúi đầu xuống xoa xoa khuỷu tay bị chầy xước nhỏ - " Vừa nãy em đụng trúng một người " - Nói đến đây nó ngước lên nhìn hần - " Em vừa gặp Bích Thảo đó. "

" Bích Thảo sao? " - Hần hỏi lại như để xác thực. Nó gật gật đầu chỉ về phía sau lưng mình:

" Vừa nãy cô ấy bị toán người kia đuổi bắt, em dụ bọn họ chạy qua kia còn cô ấy đã chạy theo hướng này đi mất rồi "

Khánh Anh nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn xuống, cánh tay nó đang gấp lại, khuỷu tay nó bị chầy. Hần cúi đầu xuống nhìn rồi quay ra vẫy một chiếc taxi:

" Trời cũng tối rồi. Chúng ta về trước. Chuyện này để điều tra sau "

Nó gật gật đầu nhìn hần rồi leo lên chiếc taxi trở về căn biệt thự ngát hương hoa hồng!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Xác chết biến mất

Một ngày mới nữa lại bắt đầu. Không khí học tập ngày càng sôi nổi. Còn nó vẫn ngon giấc trên chiếc bàn ở thư viện.

" Bộ mày không cho nó ngủ à? " - Thái Diệp chống cằm nhìn hai kẻ đang ngồi đối diện

Khánh Anh rời mắt khỏi quyển sách nhìn sang phía bên phải thì thấy nó gục đầu lên bàn ngủ ngon lành. Hần cười nhẹ rồi ngước đầu nhìn Thái Diệp đang ngồi đối diện:

" Cần cù bù thông minh "

Hần vừa nói vừa cười rồi tiếp tục đọc sách. Chả qua là đêm qua nó thức cả đêm để học thuộc cách giải mấy bài hóa học. Chỉ cần đọc thuộc khi đi thi làm bài chỉ cần thay số là được và tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ của nó!

Thái Diệp khó hiểu nhìn qua Bảo Nam vẫn còn ghi chép gì trong vở, cô cúi đầu về phía trước thì đột nhiên An Vy hét một cái " Dừng " làm cô giật mình tay ôm lấy ngực nhìn nó mếu máo:

" Rain "

Mọi người ai cũng nhìn về phía bàn An Vy. Hần vội nhìn sang nó gấp quyển sách đặt xuống bàn, hần đưa tay ôm lấy nó:

" Vừa gặp ác mộng? "

" Không sao chứ? " - Bảo Nam mở chai nước ra đưa cho nó.

An Vy mở hơi khẽ nhai bình tĩnh nhận lấy chai nước, tay kia đặt lên trán nói:

" Vừa rồi em mơ thấy Bích Thảo đang xô em ngã xuống một ngôi nhà hoang "

" Sao tự nhiên cậu lại mơ đến cô ấy? " - Thái Diệp nhún mày nhìn nó

" Hôm qua bọn tao ra ngoài, Rain đã vô tình gặp lại cô ấy " - Khánh Anh vừa vỗ về nó vừa nhìn Thái Diệp nói

" Không phải cô ấy đang sống với mẹ ở khu rừng đó sao? Tự nhiên sao lại xuất hiện ở đây? " - Bảo Nam

" Cô ấy thay đổi rất nhiều " - Trong ánh mắt đục ngầu của An Vy lóe lên một chút sợ hãi.

" Không sao đâu " - Khánh Anh ôm nó vỗ về, ánh mắt ấm áp của hần nhìn nó trấn an.

" Fin vẫn chưa tìm ra tung tích của bà ta. Chuyện này không đơn giản đâu " - Nhìn thấy nó sợ hãi như vậy Thái Diệp vội chuyển chủ đề. Khánh Anh đẩy đầu nó dựa lên vai hần xoa xoa một bên má nó nói: " Học đi ". Nó gật gật đầu rồi cầm quyển sách lên đọc tiếp. Thực ra là để suy nghĩ, nó đang nhớ lại ánh mắt của Bích Thảo lúc nhìn nó. Rất chân thật!

" Chắc phải đợi thi xong thôi " - Bảo Nam nói xong rồi cả bọn lại tiếp tục học. Thư viện đã đông nghẹt người, mọi người vẫn đang chạy đua học trong thời gian nước rút. Ở một bàn gần đó, Hải Minh vẫn luôn quan sát nó. Người con gái này thực sự làm cậu không thể quên, chỉ có thể nhìn từ xa càng không thể đối mặt!

Hải My cũng nhìn thấy sự quan tâm của hắn dành cho nó. Ánh mắt hắn nhìn nó hình như chưa từng dành cho cô! Cô khẽ cúi đầu xuống, hai tay bấu chặt vào nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh chóng. Thời gian càng gần thi thì bọn hắn càng ít học lại, còn nó thì vẫn khổ sở với mấy bài hóa.

An Vy ngồi khoanh chân trên giường hai tay đan vào nhau đặt lên đầu mắt nhắm lại đọc lớn:

" Hợp chất khí với hiđro của một nguyên tố là RH₄, theo bảng tuần hoàn suy ra công thức oxit cao nhất của R là RO₂, trong phân tử RO₂, có 53,3% oxi về khối lượng nên ta có:

$$\%mO = \frac{2.16R + 2.16.100\%}{53,3\%} \rightarrow R = 28$$

$$\%mO = \frac{2.16R + 2.16.100\%}{53,3\%} \rightarrow R = 28$$

Vậy R là Si, nguyên tử khối là 28 đvC. "

" Nó bị vậy lâu chưa? " - Thái Diệp viết tin nhắn vào máy rồi đưa cho hắn.

" Từ lúc nó chia tay ra bắt tay làm quen với mày đó " - Khánh Anh cũng viết rồi đưa lại cho Thái Diệp.

Thái Diệp cúi đầu xuống trừng mắt nhìn hắn. Bảo Nam khoác lên vai cô chống hông nhìn nó đọc " kinh ". Còn hắn vẫn giữ nguyên nụ cười quay sang nhìn nó khoanh tay.

Bọn hắn đứng ở chân giường nhìn nó cho đến lúc Thái Diệp nhảy bổ lên người nó làm cả hai ngã nhào ra phía sau nó mới ngừng đọc kinh mà hét lên một cái " Á "

" Sao mọi người lại ở đây? " - An Vy ngồi dậy đập Thái Diệp qua một bên

" Sao cậu phũ phàng quá vậy " - Thái Diệp mặt méo mó ngồi dậy nhìn nó

" Ai kêu cậu làm tôi giật mình " - An Vy lê lười rồi chạy xuống cạnh hắn khi thấy Thái Diệp đang muốn nhảy vào người nó tiếp

" Ăn ở thôi vợ à " - Bảo Nam bật cười đi tới kéo Thái Diệp ngồi dậy.

" Trọng sắc khinh bạn " - Thái Diệp lườm Khánh Anh một cái. Không có hắn thì cô đã nhảy bổ vào người nó cù léc nó rồi.

" Thôi đi nào " - Khánh Anh làm lơ Thái Diệp rồi khoác vai nó đi ra

" Ồ mày " - Thái Diệp chỉ theo Khánh Anh ú ớ

" Còn ơ gì nữa. Đi thôi " - Bảo Nam cầm lấy tay cô đang đưa ra kéo đi.

" Chúng ta đi đâu đây? " - An Vy rào bước vừa nhìn xuống chân vừa nói

" Càng gần thi thì càng nên đi bộ cho đầu óc thư giãn " - Thái Diệp hít một ngụm hơi thật sâu rồi thoải mái nói

" Có được đi ăn gà không? " - An Vy hí hửng nhớ lại đêm hôm trước hắn dẫn nó đi dạo mà nhìn sang Thái Diệp vui vẻ hỏi

" Không được " - Tiếng Khánh Anh phát ra làm nó và Thái Diệp chưa kịp cười đã quay sang lườm hắn.

" Thi xong đi " - Bảo Nam nói rồi xoa xoa đầu Thái Diệp.

" Chỉ có mày là thương tao thôi chồng haha " - Thái Diệp nói rồi quay sáng phía bên phải lườm Khánh Anh và An Vy - " Chứ để bọn này thì... Á "

Thái Diệp chưa nói hết câu thì có ai đó chạy lên đụng trúng vai cô. Bảo Nam kéo cô lại vào phía Khánh Anh rồi nheo mắt nhìn người vừa đụng trúng cô.

" Đó... Đó là Bích Thảo " - An Vy giờ ngón trở lên nói

Khánh Anh và Bảo Nam nhìn nhau rồi chạy theo cô gái đó. An Vy đi lại xem Thái Diệp có sao không rồi cả hai cũng đuổi theo sau lưng bọn hắn.

Bọn hắn chạy vào một ngõ cụt, một lúc sau bọn nó chạy tới cúi đầu thờ hồn hèn nhìn bọn hắn.

"Người đâu?" - Thái Diệp ngược đầu dậy nhìn bọn hắn.

"Tối đây thì mất dấu" - Bảo Nam nói rồi quan sát xung quanh

"Nhưng đây là ngõ cụt rồi mà" - An Vy đứng dậy chống tay lên hông thở gấp nói.

Khánh Anh quan sát xung quanh rồi chỉ vào túi đen ở trong góc phía trước:

"Cái đó..."

Bọn nó đi tới gần nhìn, Bảo Nam ngược lên nhìn bức tường nói:

"Nếu chúng ta không nhìn lầm thì cô gái đó thực sự đã vào đây và biến mất. Có thể vượt tường sao?"

"Cái này là cái gì?" - An Vy cúi xuống định chạm vào thì Khánh Anh đập vai hù nó.

"Ồi" - nó giật bắn ôm lấy tay lùi về sau. Nó nhìn sang lờm hẩn rồi đưa tay đánh đũa chân đá hẩn liên tục. Hẩn cứ cười rồi né cú đánh của nó làm nó càng điên tiết.

Khởi phải nói Bảo Nam và Thái Diệp nhìn nó cười đến ra nước mắt.

Khánh Anh giữ chặt tay nó kéo vào lồng ngực hẩn:

"Thôi nào. Ai kêu lạnh chanh"

"Hừ" - Nó quay mặt về hướng khác không thèm nhìn hẩn.

"Thôi để tao" - Bảo Nam bây giờ mới chịu nín cười

Thái Diệp cầm lấy cánh tay Bảo Nam cúi đầu lên nhìn, Khánh Anh và An Vy cũng quay đầu nhìn. Vừa mới gỡ được dây cột, Bảo Nam kéo bao tải xuống giật mình lùi về phía sau.

"Á" - Thái Diệp và An Vy đồng thanh hét lên.

Bảo Nam lùi về sau đưa tay lên che ngang mắt Thái Diệp rồi quay người cô lại. Nó vừa nhìn thấy đã nhắm mắt quay vào trong úp mặt vào lồng ngực hẩn. Hẩn đưa tay ôm lấy đầu nó vỗ nhẹ trấn an rồi quay sang nhìn Bảo Nam.

"Có vẻ như người này đã chết vài ngày rồi" - Bảo Nam quan sát rồi nói.

Khánh Anh nghĩ ngợi một lúc rồi cùng Bảo Nam đưa nó và Thái Diệp ra bên ngoài sau đó gọi cho cảnh sát. An Vy lấy tay quạt quạt lên mặt rồi nôn thốc nôn tháo ra. Chiếc bao tải vừa cởi xuống một mùi hôi khó chịu bốc ra, nó nín thở đến lúc ra bên ngoài mới có thể nôn hết ra. Cũng may người lúc đó mở bao tải ra không phải là nó nếu không nó sẽ ngất xỉu tại chỗ mất. Khánh Anh đi tới vỗ vỗ lưng cho nó, nó nôn hết ra thì đỡ dần ngồi sập xuống đất. Lúc này Bảo Nam đã đi mua nước chạy tới đưa cho nó và Thái Diệp. Thái Diệp mặc dù ổn hơn nó nhưng mặt mày đã tái đi.

Đợi một lúc, cảnh sát đã đến nơi. Khánh Anh để nó và Thái Diệp ở cùng Bảo Nam bên ngoài rồi dẫn bọn họ đi vào. Một lúc lâu sau cảnh sát đi ra và leo lên xe. Bọn nó nhìn theo không hiểu chuyện gì. Khánh Anh lúc này mới bước ra.

"Có chuyện gì thế?" - Bảo Nam quay lại nhìn hẩn

"Cái xác mất tích rồi" - Khánh Anh đi tới ngồi xuống chỗ nó vuốt vuốt lưng cho nó - "Đỡ chưa?"

"Sao có thể?" - Thái Diệp nhủ mầy rồi cùng Bảo Nam chạy vào xem. Nó thì chẳng quan tâm đến điều gì nữa, lắc lắc đầu nhìn hẩn. Gương mặt cái xác vừa nãy đã biến dạng. Không thể nhìn rõ gương mặt.

Bảo Nam và Thái Diệp đi ra lắc đầu nhìn Khánh Anh, Bảo Nam nói:

"Có người sắp xếp chuyện này sao?"

"Về trước đã" - Khánh Anh cúi người trước mặt nó, nó cũng hiểu ý leo lên lưng hẩn ôm chặt lấy cổ hẩn. Bọn hẩn nhanh chóng trở về.

Trong một căn biệt thự sang trọng, có ba con người đang ngồi trên ghế sofa trong một căn phòng.

"Này Linda, em muốn tẩu hỏa nhập ma vì đồng sách vở này sao?" - Leo cầu nhàu nhìn Linda

"Chịu thôi. Em sắp thi đến nơi rồi" - Ngọc Ngân mắt vẫn dán vào cuốn sách với tay lấy li trà lên làm một ngụm rồi tập trung xem sách.

Leo thờ dài một cái tựa lưng vào thành ghế:

" Không biết Rain bây giờ sao rồi, nhớ nó quá "

" Thì đi thăm nó " - Kevin vẫn chăm chú xem tập hồ sơ rồi lên tiếng

Leo nhìn qua Kevin rồi nhìn xuống bàn phía anh, một đồng hồ sơ cũng đang đợi anh giải quyết. Đây là giai đoạn đầu của công ty nên còn rất nhiều việc.

Leo chán nản lấy tập hồ sơ lên xem. Tiếng chuông điện thoại của Ngọc Ngân reo lên, Ngọc Ngân liếc nhìn Kevin và Leo sau đó đi ra ngoài.

" Điện thoại người nào mà phải nói chuyện riêng thế nhỉ? " - đợi Ngọc Ngân ra ngoài Leo mới lên tiếng

" Cậu ít chuyện quá. Làm việc đi " - Kevin dùng ánh mắt di chuyển lên người Leo rồi nhìn ra cửa Ngọc Ngân vừa đi qua, trầm ngâm một lúc.

Ngọc Ngân ra ngoài ban công nhìn một lượt không thấy ai mới đưa máy lên nghe:

" Alo chị "

" Một tuần nữa chị về, em sắp xếp giúp chị. Nhưng đừng để hai người kia biết " - Đầu dây bên kia

" Dạ chị. Có chuyện gì sao ạ? " - Ngọc Ngân tò mò hỏi

" Có một vài chuyện liên quan đến vụ án của Ba mẹ Kay. Về rồi chúng ta nói rõ sau "

" Được ạ " - Ngọc Ngân nói rồi tắt máy. Còn một tuần nữa là thi xong. Lúc đó bọn nó sẽ có nhiều thời gian tìm hiểu chuyện này.

Đêm này có bốn con người không thể ngủ được. An Vy lăn qua lăn lại rồi trùm chăn kín đầu vẫn không thể thôi nghĩ về cái xác ấy. Khánh Anh trầm ngâm gác tay lên trán suy nghĩ. Ai là người đứng sau mọi chuyện? Chẳng lẽ lại tình cờ như lúc trước Rain gặp Bích Thảo?

Đang nghĩ ngợi thì nó mở cửa phòng hần chui đầu vào, thấy hần chưa ngủ đang nhìn về phía nó, nó mếu máo:

" Ken ơi "

Hần bật cười nhìn nó. Nó bước hần chân vào phòng hần, trên tay ôm chặt chiếc gối, nhìn hần về mặt đáng thương. Hần cũng nhìn nó lắc lắc đầu, gương mặt phảng phất nụ cười, cố gắng nhịn cười.

Nó nhìn thấy hần lắc đầu thì xoay người đóng cửa lại chạy lên giường hần kéo chăn lên chui vào ôm lấy hần. Hần vẫn nghiêm nghị:

" Anh bao không mà "

" Em ngủ rồi " - Nó nhắm chặt mắt lại ôm ghì lấy hần. - " Ấm áp quá "

Hần bật cười, hần nên cảm ơn cái người đàn dựng ra chuyện này? Hần nhắc đầu nó lên đưa tay ra kê đầu cho nó rồi nằm nghiêng người về phía nó ôm chặt nó vào lòng. Hần hôn lên trán nó:

" Ngủ đi "

Nó không phản ứng gì, ôm chặt lấy hần ngủ ngon lành trong vòng tay hần. Hần nghĩ ngợi một lúc rồi cũng chìm vào giấc ngủ bên cạnh nó.

Về phía Thái Diệp cũng vậy. Lăn qua lăn lại không thể ngủ được, điện thoại bỗng phát ra ánh sáng. Bảo Nam đang gọi cho cô. Thế là cô cầm lấy điện thoại chui vào chăn nằm nói chuyện với Bảo Nam cả đêm cho đến lúc ngủ quên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lời cảnh cáo?

Thời gian một tuần cuối nhanh chóng trôi qua. Điều gì đến cũng phải đến. Ba ngày thi áp lực cũng đã tới. Thi xong môn này, mọi người lại bỏ qua để chuẩn bị tốt cho môn thi mới. Còn riêng An Vy, nó chưa kịp buồn thì đã tới môn thi khác rồi, phải thi liên tục và nhiều môn như vậy nó đã phải chạy đua với thời gian. Thi xong môn này nó lại phải lục lại môn tiếp để học. Cứ như thế ba ngày liên tục nó chỉ biết học, học và học! Còn hần thì để tinh thần thoải mái và chỉ ngắm nhìn nó mà thôi!

Bước chân ra khỏi phòng thi, An Vy thần thờ ngược đầu nhìn lên trời cao. Cuối cùng cũng đã thi xong, bầu trời tươi đẹp của nó lại quay trở về. Mặc kệ kết quả thế nào thì cuối cùng thi xong vẫn là thi xong!

"Aaaaaaaa" - Nó hét to một cái, mọi người đều quay lại nhìn nó, còn nó thì chẳng quan tâm mà vui sướng nhảy cẫng lên. Ngày thi bọn nó sẽ vào phòng thi theo số báo danh. Nó đang tính chạy đi tìm hần thì Hải Minh cùng Hải My đi ngang qua đó dừng lại trước mặt nó.

"Cậu làm được bài không?" - Hải Minh lên tiếng làm nó bất ngờ há hốc miệng nhìn cậu. Hải Minh nhìn nó rồi cũng cụp mắt xuống. Đã lâu rồi cậu không đối mặt với nó. Cậu không muốn chấp nhận sự thật. Nó dường như không muốn cậu hi vọng thêm nên cũng đã không chủ động tìm cậu để nói chuyện.

"Hai người có chuyện gì sao?" - Hải My hết nhìn An Vy rồi lại quay sang Hải Minh nhìn lên tiếng.

"À cũng tạm" - Câu hỏi của Hải My đã kéo nó về thực tại, nó vội lên tiếng nhìn Hải Minh rồi lại nói tiếp - "Chuyện hôm đó..."

"Không sao. Tôi hiểu" - Hải Minh ngược đầu lên nhìn nó rồi cất ngang lời nó sau đó nở một nụ cười nhẹ.

"VẬY... Vậy chúng ta có thể là bạn tốt của nhau nữa không?" - An Vy đảo mắt rồi chớp nhẹ một cái nhìn Hải Minh

"Tất nhiên" - Hải Minh cười nhẹ gật đầu. Thời gian không thể làm cậu quên nó mà thời gian làm cậu nhận ra chỉ cần nó có thể vui vẻ, cậu sẽ chỉ đứng sau lưng nó và yêu nó trong thầm lặng!

Nó vui vẻ cười tươi nhìn cậu. Nó cảm giác như bản thân vừa trút được một gánh nặng. Bây giờ có thể thoải mái rồi. Hôm nay quả là một vui mà!

"Á"

Một cậu bạn gấp gấp chạy từ trong lớp ra đụng trúng người nó làm nó ngã nhào về phía trước.

"Cẩn thận" - Hải My vội vàng đỡ lấy nó làm nó một lần nữa há hốc miệng

"Tôi xin lỗi, tôi có việc gấp" - Người con trai đụng trúng nó vừa quay người nói vừa gấp gấp chạy đi.

"Cậu không sao chứ?" - Hải My nhìn nó lên tiếng.

"À ừ, tôi không sao, cảm ơn cậu" - An Vy ngược đầu nhìn Hải My

Khánh Anh cùng Bảo Nam và Thái Diệp cũng vừa lúc đi tới, Thái Diệp liếc nhìn Hải My rồi quay sang nó:

"Có chuyện gì sao?"

Nó lắc đầu nguầy nguậy. Hải My khẽ liếc nhìn Khánh Anh rồi quay vội đi. Hải Minh lên tiếng:

"Vậy bọn tôi về trước, hẹn gặp mọi người sau"

Hải Minh và Hải My quay người đi, Thái Diệp khoanh tay nhìn theo bừa môi một cái.

"Thôi đi" - Khánh Anh chẳng quan tâm đến sự hiện diện của hai người đó khoác lấy vai An Vy rồi đi về phía nhà xe.

Lúc này cũng đã sáu giờ kém tối rồi. Bảo Nam và Thái Diệp đã đi lễ hẹn hò sau một thời gian bù đầu bù cổ vào học. Còn bọn hần thì trở về nhà Kevin.

Vừa thấy Kevin đi từ trong nhà ra cửa, nó đã buông tay hần chạy đến ôm chầm lấy Kevin:

"A Hai ơi. Em nhớ hai"

Kevin bật cười xoa đầu nó rồi khẽ liếc nhìn sang Khánh Anh đang cười khỏ:

"Thật không đây? Hai còn tưởng em đã có ai kia thì quên mất người anh trai này rồi. Giờ với em ai kia còn quan trọng hơn hai cơ mà" - Kevin nhéo má An Vy giả vờ giận dỗi. Lúc này Khánh Anh cũng đã bước tới gần bọn nó

"Đâu có đâu" - An Vy cười híp mắt nhìn Kevin rồi quay sang Khánh Anh nói nhỏ rồi nháy mắt với hần - "Hai nói đúng đấy"

Khánh Anh bật cười hài lòng nhìn nó, bây giờ lại tới Kevin cười khỏ. Anh đúng là đã giao trứng cho ác mà. Để hần bảo vệ em gái xong "cướp" luôn em gái của anh. Kevin gỡ nhẹ lên đầu nó về không hài lòng. Còn nó vẫn cười khi xoa xoa đầu chỗ anh hai vừa đánh. Đúng lúc đó thì Leo chạy vào ôm lấy nó xoay vòng vòng:

"Nhớ em chết mất. Cái đồ vô lương tâm. Sao không mảy may về hỏi thăm hai ông anh già này một chút chứ?" - Leo ôm lấy người hần xoay không biết bao nhiêu vòng sau đó giờ giọng người lớn trách móc nó

An Vy một tay vịn cánh tay hần một tay day day trán chóng mặt lắc lắc đầu. Một lúc hết chóng mặt, An Vy dơ chân lên đạp Leo một cái làm bọn hần và

cả người hầu đều bật miệng cười.

" Anh già, anh muốn ám sát em sao? " - An Vy chu mỏ nói rồi ôm chặt cổ Leo lúc mặt anh còn méo xệch - " Nhưng mà em cũng nhớ hai người mà "

Leo nhăn nhó một lúc sau đó cười nhẹ rồi ôm chặt nó vỗ lưng.

" Thôi nào. Mọi người mau vào dùng bữa đi " - Ngọc Ngân đi ra trên người vẫn mặc chiếc tạp dề, một tay cầm đĩa thức ăn, tay kia cầm đũa nhìn mọi người cười tươi

" Woa. Em đói bụng lắm rồi " - An Vy hít một hơi thật sâu hương thơm thức ăn vào bụng rồi buông vội Leo chạy tới ôm lấy cánh tay Ngọc Ngân kéo vào phòng bếp.

" Cậu bỏ đói nó? " - Leo quay sang nhìn Khánh Anh về mặt bất lực

Khánh Anh nhún vai một cái cười nhẹ rồi đi vào cùng nó. Kevin thì đã theo hai người vào từ lúc nào. Mọi người cùng nhau dùng bữa tối vui vẻ và tràn ngập tiếng cười.

Một lúc sau, dùng bữa xong, trời có vẻ đang nổi gió, hình như sắp có mưa, nó và hấn ra về. Cùng lúc Ngọc Ngân nhận được điện thoại ai đó và vội vã rời đi.

" Chán vậy. Lại đi hết rồi " - Leo hậm hực ngồi trên ghế sofa bất chèo chân dựa lưng vào thành ghế nhìn Kevin phàn nàn

" Cậu có thấy Linda dạo này có vẻ khác không? " - Kevin đưa ánh mắt trầm tư nhìn Leo

Leo đưa chân xuống nghiêm túc ngồi thẳng dậy nhìn Kevin:

" Cậu cũng nghĩ vậy sao? "

Leo nói xong, hai người nhìn nhau trầm ngâm một lúc rồi quay lên phòng làm việc tiếp tục xử lý công việc.

Vừa về đến nhà, trời cũng bắt đầu đổ mưa, gió mỗi lúc một lớn. Bọn nó đi vào sảnh lớn, Khánh An đã chạy tới ôm chặt lấy chân nó ngược lên nhìn nó cười tươi:

" Ba nói sắp có bão nên chị sẽ ở nhà chơi với Camella, phải không? "

An Vy nhìn xuống cười nhẹ rồi bế Khánh An lên. Khánh Anh lúc này đang khoác lên vai nó cũng thả xuống nheo mắt nhìn Khánh An:

" Camella bây giờ chỉ biết mỗi chị Rain? "

" Hai đứa đã về rồi đấy à? " - Bà Nội quay ra nhìn bọn nó cười hiền.

" Dạ. Mọi người đã ăn chưa? Bọn con dùng bữa ở nhà hai rồi " - An Vy bế Khánh An đi lại ngồi bên cạnh bà nội. Khánh Anh thì ngồi bên cạnh mẹ. Lúc này bọn nó quên mất không gọi về nhà.

" Lúc này Linda đã gọi cho mọi người rồi " - Mẹ hấn nói rồi nhìn bọn hấn - " Hôm nay các con thi cử hết rồi. Mẹ đã dặn người làm pha cho hai đứa ly sữa. Hai đứa uống rồi nghỉ ngơi sớm đi "

" Dạ " - bọn nó đồng thanh rồi đứng dậy đi vào phòng bếp. Khánh An nhìn theo bọn nó rồi bỏ tới xà vào lòng bà nội

" Bên ngoài trời đang nổi gió, con đã báo với quản gia kiểm tra lại khu vườn chưa? " - Bà nội vừa vuốt ve Khánh An vừa nhìn ba hấn đang tập trung xem tin tức

" Rồi ạ " - Ba hấn quay qua nhìn mẹ mình nói.

Người làm đã đóng chặt hết các cửa lại. Hôm nay bọn nó đều thấm mệt. An Vy bước ra khỏi nhà tắm mệt mỏi xoa bóp chiếc cổ.

" Thi cử tốt không? " - Khánh Anh ngồi trên ghế sofa một tay cầm sách một tay đang cầm máy điện thoại xem tin nhắn vừa gửi đến, ánh mắt hấn tới lại cau mày vừa nhìn thấy nó đã thả cuốn sách xuống, tắt điện thoại bỏ vào túi rồi đi tới bóp vai cho nó.

" Sao anh tắm nhanh vậy? " - Nó đi tới ngả lưng vào ghế sofa ngồi yên cho hấn bóp vai.

" Chứ không phải em tắm lâu? " - Hấn nhún mày nhìn nó.

Nó ngược lên bấu môi nhìn hấn. Sau đó quay người lại quỳ gối cao trên ghế ôm chặt lấy cổ hấn:

" Chúng ta về nhà mẹ được không? Em nhớ nhà rồi " - Nó nói như sắp khóc nhìn hấn. Đã mấy tháng xa nhà, nó rất nhớ mọi người. Công ty của Kevin

cũng đã tạm thời ổn định dù bây giờ anh vẫn còn đang phải bù đầu vào công việc nhưng đi một vài ngày chắc cũng không sao.

Hắn cũng dự tính sau khi thi xong sẽ đưa nó về nhà nhưng nó lại lên tiếng trước, hắn bật cười, bao giờ nó mới lớn đây? Hắn muốn trêu nó nhưng nhìn khuôn mặt đáng thương của nó thì không đành lòng. Hắn vòng tay ôm ngang eo nó kéo lại rồi chỉ vào má hắn:

" Anh sẽ suy nghĩ "

Nó hôn vào má hắn rồi nhanh nhẩu nói:

" Anh đồng ý rồi nhé? "

" Bao giờ? "

" Bây giờ " - nó nói xong thì cúi đầu xuống đặt lên môi hắn một nụ hôn làm hắn bất giác đứng hình. Nó nhớ nhà đến mức lấy thân trao đổi sao? Hắn bật cười trong bụng rồi gật đầu cười nhìn nó:

" Nhưng phải đợi qua bão đã " - Hắn nói rồi bế nó đi tới cửa sổ ngồi lên thành cửa sổ - " Bây giờ thì sấy tóc và ngoan ngoãn đi ngủ đi "

Hắn nói rồi đi vào nhà tắm lấy máy sấy còn nó nhìn theo hắn nở một nụ cười hạnh phúc rồi nhìn ra bên ngoài trời. Thành phố về đêm thật đẹp. Ánh đèn mờ ảo trong màn mưa lại càng thêm lung linh.

Ở một nơi khác trong một căn phòng ở một khách sạn năm sao, có hai cô gái đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

" Người đàn ông này là người biết rõ mọi chuyện. Tìm ông ta có lẽ sẽ dễ dàng hơn " - Maris vừa nói vừa chỉ vào khuôn mặt một người đàn ông trong một bức ảnh tập thể.

Ngọc Ngân quan sát một lúc rồi nói:

" Không có ảnh chân dung sao ạ? "

" Đây " - Maris cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính rồi di chuột bấm vào hình ảnh một người đàn ông - " Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra ông ta trước khi người đàn bà ấy tìm thấy ông ta " - Maris tiếp lời rồi với tay lấy điện thoại mở tin nhắn ra đưa cho Ngọc Ngân, trong đó có nội dung:

" Hãy dừng tay lại trước khi mọi chuyện đi quá xa và lời cảnh cáo ấy sẽ sớm được đặt lên bất cứ người nào trong số chúng mày "

" Lời cảnh cáo? " - Ngọc Ngân đọc đến đây thì rùng mình nhìn Maris

" Đây là tin nhắn chị nhận được từ một tuần trước, em có nghe thấy tin tức gì không? "

" Không ạ " - Ngọc Ngân hoang mang nhìn Maris

" Tạm thời không nên kinh động mọi người. Bây giờ em hãy gọi cho Ken và Kin tới, chị sẽ gọi cho Fin tới, để xem rốt cuộc tin nhắn đó là có ý gì "

" Vâng ạ " - Ngọc Ngân gật nhẹ đầu rồi nhanh chóng rút máy điện thoại ra gọi cho hắn.

Tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên, hắn giật mình tỉnh dậy nhanh chóng bấm nghe vì nó đang ngủ bên cạnh hắn. Hôm nay cả hai đều mệt nên đi ngủ sớm. Nghe xong điện thoại, hắn nhanh chóng để máy xuống rồi đưa tay còn lại nâng đầu nó lên rút tay ra đặt nó nằm ngay ngắn rồi đắp chăn cẩn thận cho nó sau đó rời đi.

Hắn vừa đi ra khỏi cửa một lúc thì nó mơ màng tỉnh dậy nhìn sang bên cạnh không thấy hắn nó ngồi dậy dụi mắt rồi đi tới nhà tắm gõ cửa nhưng không có phản ứng gì, nó liền mở cửa ra, hắn không có ở trong này. Nó vươn vai ngáp rồi đưa tay che ngang miệng sau đó đi về phía cửa để qua phòng hắn.

Lúc đi ngang qua cửa sổ, nó nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đi dưới trời mưa, nó dụi dụi mắt thật mạnh rồi căng mắt ra nhìn.

" Ken? "

Trong ánh đèn mờ ảo ở khuôn viên trước nhà, trời lại mưa lớn nó chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng người đó nhưng nó khẳng định là hắn. Nó với tay lấy chiếc áo rồi chạy nhanh ra khỏi phòng. Cầm vội chiếc ô rồi xò nhanh chiếc dầm ở kệ, nó chạy nhanh ra bên ngoài đuổi theo hắn. Bên ngoài gió thổi lớn làm nó nhũn mảy. Vừa chạy ra khỏi cổng, chiếc taxi lẫn bánh chạy đi. Nó vừa gọi vừa chạy theo nhưng vô ích, trời đang mưa lớn, chiếc taxi lại đi nhanh. Nó dừng lại tìm chiếc điện thoại trong túi để gọi cho hắn thì mới sực nhớ ra không mang theo. Nó đành phải quay về phòng nhưng vừa xoay người lại, một người mặc một bộ áo mưa màu đen bịt mặt đã đứng trước mặt nó. Nó sợ hãi cầm chặt chiếc ô lùi về phía sau:

" Anh... Anh là ai? Sao anh... "

Chưa kịp nói hết câu một bàn tay đã bịt lấy miệng nó, một chiếc ô tô đi tới. Bọn họ nhanh chóng đưa nó lên xe, chiếc xe nhanh chóng lẫn bánh ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Bắt cóc

Chiếc taxi vừa dừng trước một khách sạn năm sao sang trọng. Khánh Anh đã vội vã chạy vào bên trong theo địa chỉ Ngọc Ngân đưa cho. Bảo Nam đã tới trước đó. Hắn đi vào ngồi lên chiếc ghế còn lại nhìn ba người kia thẩn thẩn:

" Có chuyện gì? "

Bảo Nam hơi nghiêng đầu về phía hắn trả lời:

" Có lẽ kẻ dàn dựng ra cái xác chết một tuần trước đã lộ diện rồi "

Maris xoay chiếc màn hình vi tính lại phía trước mặt Khánh Anh và chỉ vào một người đàn ông tiếp lời:

" Đây là manh mối duy nhất chúng ta có thể nhanh chóng chấm dứt chuyện này "

Khánh Anh nhíu mày nhìn rồi vịn trán, hình như hắn đã gặp người này ở đâu đó. Hắn nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ của người đàn ông đó nhưng không thể nhớ ra là kẻ nào.

New york 10:48AM

Trong một căn nhà hoang, tối om, lạnh lẽo. Một người con trai trên người máu me đầy mình, ngồi dựa vào bức tường gục đầu xuống. Bên cạnh là hai con người mặt mũi bầm trợn khoanh tay lạnh lùng đứng như hai bức tượng. Một người phụ nữ mặc một chiếc áo lông màu đen dài, đi phía trước đám người cao lớn tiến gần về phía người con trai rồi khụy một chân xuống sàn nâng cằm người con trai đó lên, giọng nói lạnh lùng đến rợn gáy:

" Yếu đuối vậy sao? "

Người con trai giương đôi mắt mệt mỏi ngược nhìn người phụ nữ nguy hiểm rồi thều thào:

" Bà là ai? Bà muốn gì? "

Người phụ nữ bật cười lớn rồi nhìn cậu với ánh mắt sắc lạnh:

" Hoàng Vũ Phong, con trai độc nhất của Hoàng Thanh Long. Quả là rất giống nhau "

Người con trai mệt mỏi cố gắng mở đôi mắt đang lơ lơ muốn khép lại, ánh mắt tỏ rõ sự tò mò, khó hiểu nhìn người phụ nữ bí hiểm. Người phụ nữ hiểu được liền đứng dậy chậm rãi đi quanh căn phòng nơi giam giữ cậu.

" Cậu chắc đã được nghe tới cái chết của ba mình rồi phải không? Haha " - Người phụ nữ cười lớn quay lại nhìn Vũ Phong - " Đó là quả báo mà họ phải nhận lấy. Chính những kẻ có tiền các người đã dồn chị tôi đến mức phải tự sát. Các người đều đáng chết. Hoàng Thị sẽ phải sụp đổ, sụp đổ trong đau đớn và mất mát! "

Nói tới đây, người phụ nữ nghiêng rặng một cái rồi xoay người bỏ đi. Vũ Phong hơi thờ ơ yếu ớt tựa người vào bức tường lạnh lẽo phía sau lưng, cậu nghe rõ từng chữ từng chữ một của người phụ nữ đó nhưng không thể nào phản kháng lại được. Ở trong căn nhà hoang kín mít cậu cũng không thể đoán biết được cậu đã bị bắt vào đây bao nhiêu ngày. Cậu chỉ nhớ khi bước chân xuống sân bay, cậu đụng phải một cô gái nào đó và rồi cậu bất tỉnh cho tới lúc tỉnh dậy đã thấy mình ở đây. Những ngày đầu cậu luôn tìm cách trốn thoát nhưng đều bất thành. Dù cậu có la lối, giãy giụa đến thế nào bọn họ cũng không đáp lời cậu. Về sau mỗi ngày bọn chúng đều ép cậu uống một liều thuốc gì đó khiến cả người cậu mất hết sức lực.

Việt Nam, 23:17..

Kevin đưa tay lên xoa xoa nơi lồng ngực đang nhói đau. Anh nhíu mày khó chịu, cảm giác như có chuyện gì đó không hay đang xảy ra.

Leo hơi ngược lên nhìn Kevin rồi đặt chiếc máy vi tính xuống bên cạnh sau đó rót một li nước đầy về phía Kevin:

" Cậu không sao chứ? "

Kevin gấp sắp tài liệu bỏ xuống bàn rồi uống một ngụm nước nhìn Leo:

"Đột nhiên tớ có cảm giác rất bất an."

Leo hơi nhú mày, trên khuôn mặt điển trai toát lên một vẻ gì đó lo sợ. Hai người nhìn nhau rồi không ai bảo ai cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài giữa trời mưa xối xả. Một chiếc Toyota phóng nhanh xé toạc không khí giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Ở một căn phòng sang trọng, cánh cửa bật tung làm bốn con người đều giật mình nhìn lại.

"Anna bị bắt cóc rồi" - Hải Minh thờ hồn hèn nói, vẻ mặt hơi nhú lại, tay xoa xoa phía sau gáy

"Chuyện gì vậy?" - Ngọc Ngân lo lắng lên tiếng

"Sau khi em nhận được tin nhắn của chị thì vội vàng ra ngoài. Anna nhìn thấy em, hỏi ra mọi chuyện nó cũng muốn đi theo. Đến trước cổng khách sạn ai đó đã đánh vào đầu em làm em bất tỉnh, đến lúc tỉnh lại đã không thấy nó ở đâu" - Hải Minh lắc mạnh đầu rồi giữ lấy cánh cửa. Ngọc Ngân vội đi tới đỡ cậu đi tới ngồi xuống chiếc ghế. Maris, Bảo Nam và Khánh Anh đều trầm ngâm nghĩ ngợi gì đó.

Tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên, cắt đứt mọi suy nghĩ của bọn hắn. Hắn vừa nhấc máy lên, khuôn mặt đã biến sắc đứng phắt dậy. Vừa nãy hắn còn đang sâu chuỗi lại mọi chuyện để nghĩ cách tìm ra Hải My nhưng giờ, hắn chẳng còn bình tĩnh để suy luận nữa.

"Lại chuyện gì nữa đây?" - Bảo Nam đứng hình nhìn hắn

"Rain mất tích rồi. Đến chỗ Kevin trước" - Khánh Anh nói xong liền quay ra đi một mạch.

"Rain? Sao có cả Kevin trong này nữa?" - Ngọc Ngân tá hỏa chạy theo Khánh Anh

"Có vẻ chúng đã nhắm vào Rain, Anna và Candy để uy hiếp chúng ta rồi" - Maris

"Em đi trước" - Bảo Nam cầm vội chiếc chìa khóa trên bàn rồi chạy vội ra ngoài. Vì không gọi được cho Thái Diệp, cậu lại càng lo sợ.

Bọn hắn nhanh chóng đến chỗ Kevin và Leo. Camera đã quay lại toàn bộ quá trình An Vy bị bắt cóc nhưng không thể nhìn rõ biển số xe vì vậy không thể xác định được vị trí của nó.

* Tỉnh *

Chiếc điện thoại của hắn lại vang lên. Hình ảnh hai cô gái đang bị trói chặt, bịt miệng ở trong một góc phòng được mở ra.

"Dây F" - Hải Minh lên tiếng. Bọn hắn vội vàng lên xe và phóng đi.

"Ừm" - An Vy kinh hãi rút chân lùi về phía sau khi chạm vào một bàn chân của ai đó. Cô gái đó không ai khác chính là Hải My. Cả hai đều giật mình hoảng sợ vì đều bị bịt mắt và trói ngược tay ra phía sau, hai chân cũng bị trói lại.

Một lúc sau không thấy động tĩnh gì, Hải My mới dám gập chân về, cúi gập đầu xuống mà sát một bên má tìm kiếm một vật gì đó ở trên đầu gối. Đó là một bông hoa được làm bằng kim loại, chính giữa là nhụy, một viên ngọc trai, còn cánh hoa là những cây kim loại nhỏ như chiếc kim. Cô cố gắng móc một góc băng dính ở phía dưới cằm bên phải, đầu kim nhọn đâm vào da thịt cô làm máu nhỏ ra, một góc băng dính xước ra, sau đó cô mà sát với đầu gối cô cố gắng đẩy miếng băng dính ra khỏi miệng.

Gỡ được băng dính trên miệng, cô vội ngước lên ngoảnh đầu về mọi phía lên tiếng:

"Ai đang ở đây vậy?"

"Ừm Ừm"

Hải My chỉ nghe thấy được những tiếng như này. Có lẽ người này cũng bị trói giống cô. An Vy nhận ra giọng nói của Hải My vội lết về phía trước, đưa chân ra mò mẫm trên sàn khi chạm được chân Hải My nó vội dừng lại. Cố gắng viết ra chữ Vy trên bàn chân Hải My.

Hải My cảm nhận từng đường vẽ của An Vy liền đoán theo:

"V..i.. Vì sao? Là An Vy sao?"

"Ừm Ừm" - An Vy vội chạm nhẹ chân mình vào chân Hải My hai lần. Sau đó bàn chân nó lại run rẩy theo người nó. Cho thấy nó đang rất sợ hãi. Cả người nó đã đổ mồ hôi lạnh.

"Bình tĩnh, không sao đâu" - Hải My lên tiếng trấn an nó rồi cố gắng lết về phía nó ngồi sát vào người nó - "Cậu dựa người vào tôi đi, sẽ đỡ hơn"

An Vy làm theo lời Hải My và đúng là có đỡ sợ hơn nhưng hình ảnh lúc trước nó nhìn thấy khiến nó không khỏi ám ảnh. Nó nắc nức lên lại càng khó chịu vì đang bị bịt miệng lại, nó đã khóc không biết từ lúc nào.

" Anh hai sẽ tìm thấy chúng ta sớm thôi. Cô đừng lo " - Hải My lại lên tiếng trấn an nó nhưng trong lòng lại vô cùng hoang mang vì không thể định hình được mình đang ở đâu. Bỗng...

* Cách *

Tiếng cửa mở ra. An Vy run rẩy nép vào người Hải My. Hải My trong lòng tuy sợ nhưng cũng cố gắng chắn trước người nó.

" Anna "

" Anh hai " - Hải My vui mừng đáp lại.

Hải Minh hét hoảng chạy tới, phía dưới cằm cô bị rạch một đường nhỏ. Cậu khẽ liếc nhìn sang nó rồi lại nhìn Hải My, gỡ chiếc băng dính còn dán một bên má, sau đó cởi chiếc khăn bịt mắt cho Hải My.

Khánh Anh cũng nhanh chóng chạy tới cởi trói cho nó. Người nó đang run lên cầm cập. Nhìn thấy hấn, nước mắt nó lại càng rơi nhiều hơn. Hấn vừa cởi trói sau tay nó xong nó đã ôm ghì lấy hấn. Hấn đau lòng vỗ nhẹ sau lưng nó, đây là lần thứ ba nó bị bắt trói, hấn tự trách bản thân đã không bảo vệ tốt cho nó.

" Đừng khóc nữa " - Hấn bế sóc nó lên đi về phía mọi người rồi đặt nó xuống.

Ngọc Ngân vội gỡ miếng băng dính trên miệng nó, rồi xoa xoa đầu nó:

" Em không sao chứ? "

Nó vừa khóc vừa nói trong tiếng nấc. Mọi người đều nhìn nó khó hiểu. Khánh Anh quỳ một chân xuống trước mặt nó, đưa hai tay lau đi nước mắt cho nó rồi áp hai bàn tay lên má nó nói:

" Đừng khóc nữa. Em bình tĩnh lại đi. Từ từ nói rõ với mọi người có chuyện gì xảy ra "

Nghe thấy hấn hỏi nó lại càng khóc lớn hơn làm mọi người càng lo lắng. Nó vừa nấc vừa vùng dậy chạy lên phía bức tường. Nó lau đi bụi bám trên bảng rồi cầm lấy viên phấn vẽ ra một cái xác chết nửa thân còn nằm trong bao tải dựa đầu vào bức tường, khuôn mặt đã biến dạng. Nó vừa nấc vừa chỉ vào bức vẽ. Ai nấy đều nhủ mày khó hiểu còn Khánh Anh thì xoay người nó lại nhìn thẳng vào mắt nó:

" Em nói cái xác chết này đã bắt cóc em? "

Nó vội gật đầu lia lịa nhìn Khánh Anh.

" Cái xác chết gì cơ? " - Leo nhăn nhó lên tiếng. Trông nó sợ hãi như thể chắc chắn là đã nhìn thấy thứ gì đó rất kinh hoàng.

" Sợ đây chuyện đó? " - Khánh Anh nhủ mày nhìn bức vẽ rồi quay sang nhìn nó, thấy nó vẫn còn khóc thút thít, nấc lên từng đợt, hấn kéo nó vào lòng ôm chặt. Mọi người cũng hiểu nên không nói gì thêm nữa. Đợi nó bình tĩnh lại rồi mới có thể tính tiếp.

" Về nhà anh đi. Quần áo Rain ướt hết rồi " - Kevin nói rồi nhìn vào nó đang nấc lên trong vòng tay hấn.

Mọi người vừa bước ra cửa, Thái Diệp và Bảo Nam mới hét hải chạy tới.

" Cậu không sao chứ? " - Thái Diệp lo lắng nhìn sắc mặt nó

" Về nhà đã " - Khánh Anh nói rồi đỡ lấy nó đi ra. Mọi người cũng lần lượt đi theo. Bên ngoài trời vẫn mưa không ngớt, gió thổi mỗi lúc một lớn. Con gió thịnh nộ như muốn cuốn đi tất cả mọi thứ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trở về

Trong căn biệt thự khang trang ở trước sảnh lớn, những con người những dáng ngồi khác nhau nhưng cùng một suy tư hướng về một sự việc. Bên ngoài trời, mưa gió nổi lên càng ngày càng lớn, tia sét rạch ngang một đường dài trên bầu trời xuyên qua cửa kính làm sáng lên một góc nhà.

Ngọc Ngân đưa tới cho Khánh Anh một ly nước rồi ngồi xuống bên cạnh Kevin. Leo trên tay nghịch chiếc điện thoại vừa liếc nhìn An Vy xong quay sang Maris khó hiểu:

" Cậu không định giải thích chuyện gì sao? Sao cậu lại về nước? "

Maris vẫn chăm chú nhìn An Vy lên tiếng:

"Đề Rain nói trước đã "

Nghe Maris nhắc đến tên mình, An Vy ngẩng đầu lên nhìn cô rồi quay sang nhìn Khánh Anh. Hắn cầm lấy ly nước nó vừa uống đặt xuống bàn rồi cầm lấy tay nó:

"Em hãy kể lại toàn bộ câu chuyện đi "

Mọi người bắt đầu đưa ánh mắt nhìn vào An Vy, nó quay sang nhìn mọi người rồi lên tiếng:

"Lúc em thức dậy thì nhìn thấy Ken đang đi ra phía cổng lớn, em vội chạy theo ra tới cổng thì Ken đã lên taxi đi mất rồi. Sau đó em quay về nhưng lại đụng trúng một ngày mặt bộ quần áo mưa màu đen, gương mặt cũng được che lại. Lát sau hắn ta kéo chiếc mặt nạ xuống, gương mặt của cái xác chết hiện ra trước mắt em. Em chưa kịp định thần thì đã bị ai đó đáng ghét từ phía sau và đưa đi. Đến lúc tỉnh dậy đã phát hiện ra mình bị trói ở một căn phòng tối, sau đó mới biết mình bị nhốt lại cùng Anna "

An Vy vừa nói vừa nắm chặt tay Khánh Anh, vẻ mặt kinh hãi cũng đã vơi bớt.

"Nói rõ đi " - Kevin nghe em gái mình nói xong thì quay sang nhìn Ngọc Ngân và Maris.

"Em còn trông thấy một người... " - Hải My đột nhiên lên tiếng kéo sự chú ý của mọi người

"Người nào? " - Hải Minh lên tiếng nhìn Hải My

"Em không chắc, nhưng trông ông ta rất giống người thư kí trước đây của ba. Chiều hôm nay em trông thấy ba đang xem album ảnh, em có nghe ba kể về ông ta. Nhưng ông ta có vẻ già đi nhiều nên em cũng không chắc nữa "

"Có phải là người này không? " - Maris rút trong túi áo ra một tấm hình một anh thanh niên chứng chạc đưa ra trước mặt Hải My

"Đúng, là ông ta " - Hải My thốt lên. Lúc bọn họ đánh ngất Hải Minh đã dùng một tấm vải bịt miệng Hải My lại và đưa đi nên cô nhìn được gương mặt của bọn họ vì bên ngoài sẩm chập vẫn không ngừng.

"Ông ta chính là thư ký của ông Huỳnh đã mất tích sau khi công ty phá bị lừa và phá sản. Đến lúc này rồi tớ cũng chẳng muốn giấu các cậu làm gì nữa " - Maris vừa nói vừa quay sang nhìn Kevin và Leo - "Ông Huỳnh có khả năng không phải là người phản bội năm đó mà chính là người thư kí của ông Hoàng đồng thời chính là bồ nhí của ông ta. Sau khi ông ta cùng vợ chết trong một tai nạn xe thì Chủ của Key tức ba của Key hiện tại đã bung bít tất cả thông tin về cô ta để tránh tiếng xấu để lại. Bà ta đã trộm mất vốn của công ty, sau đó gây ra tai nạn cho ông Hoàng và vợ ông ta. Không nói với cậu vì người phụ nữ này có thể là người đã bỏ cậu mấy năm về trước " - Maris nhìn vào Kevin nói rành mạch

"Từ đâu? " - Kevin không cảm xúc nhìn Maris, gương mặt anh đã đanh lại

"Jackson là trợ lý đắc lực của ông An, tất nhiên cũng là một trong những người đáng để bọn chúng lôi kéo, sau khi biết được ông Hoàng đã chết, Jackson cảm thấy có lỗi nên đã từ chức. Sau này đã về làm cho chúng ta. Cho đến tháng trước khi cậu trở về nước thì tớ mới biết cậu vẫn đang âm thầm tìm người đã bỏ rơi cậu nên tớ đã nhờ Jackson tiếp tục điều tra mới biết được sự thật mấy năm về trước. Nhưng cũng không chắc bà ta có liên quan đến cậu nên tớ muốn điều tra rõ. Tất cả vẫn là một ẩn số. Tớ đánh phải tung quả mù " - Maris thờ dãi rồi quay sang mọi người đặt tấm ảnh còn lại trên bàn - "Theo lời Jackson thì anh ta không tham gia sâu vào vụ việc này. Vì đây không đơn giản là một vụ lừa đảo kiếm chát mà là một vụ trả thù đã có kế hoạch. Chỉ có thể tìm ra ông ta mới tháo được nút thắt này. "

Kevin ngoài mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại có gì đó vô cùng khó chịu. An Vy nhìn ra liền đi tới ngồi lên thành sofa cầm lấy tay Kevin. Hơi ấm từ tay An Vy truyền đến tay anh làm lòng anh cảm thấy ấm áp. Anh nhìn lên cười nhẹ với nó.

Khánh Anh chợt nhớ ra điều gì, úp chiếc ảnh trên bàn lại cầm lấy bút và giấy đưa qua cho An Vy, đêm hôm đó đối với An Vy là ám ảnh nhất nên từng chi tiết của cái xác chết đó cứ in rõ trong đầu nó, nó vẫn thường nói với hắn như vậy. Dù không nên nhưng vẫn phải để nó nhớ lại lần nữa.

"Em hãy vẽ lại chi tiết về cái xác hôm đó được không? "

An Vy nhìn Khánh Anh chần chừ một lúc. Mọi người vẫn đang nhìn chăm chú vào nó. Nó gật nhẹ đầu rồi ngồi xuống dưới nhà quỳ cao bên cạnh bàn vẽ lại những gì nó nhớ tới cái xác chết ấy.

Khánh Anh nhìn vào tấm vẽ của An Vy rồi nhìn vào bức ảnh của người đàn ông đó. Hắn đã nhớ không sai. Chiếc dây chuyền kỉ lậ này rất ấn tượng, chỉ là hắn không nhớ rõ. Sau đó hắn đưa cho Bảo Nam và Thái Diệp xác nhận lại một lần nữa.

"Đây chính là lời cảnh báo của bà ta. Qua sự việc này cho thấy bà ta không muốn làm hại chúng ta nhưng bà ta đang theo dõi sát chúng ta " - Bảo Nam gật đầu lên tiếng

"Ông ta đã bị giết sau khi chúng ta bắt đầu điều tra. Người phụ nữ này cũng quá nguy hiểm rồi " - Maris lắc đầu nhìn hai tấm hình.

"Bây giờ cũng không sớm nữa. Bên ngoài trời dự báo có bão. Mọi người ở lại đây đi. Từ từ mà điều tra. " - Kevin nói rồi đi lên trước

" Trong thời gian này mọi người nên cẩn thận hơn. Đừng đi đâu riêng lẻ, đề phòng trước sẽ tốt hơn " - Maris

Mọi người đều gật đầu rồi không nói thêm điều gì.

" Xin mời các thiếu gia, tiểu thư đi theo tôi về phòng nghỉ ngơi ạ. Đã sắp xếp xong rồi ạ " - Một lúc sau bác quản gia đi ra kính cẩn nói. Mọi người bây giờ mới đứng dậy đi bước.

Trong căn phòng rộng lớn với màu chủ đạo là màu trắng, có ba cô gái nằm trên chiếc giường rộng nhìn lên trần nhà chăm chú.

An Vy nhìn sang bên phải nhìn Hải My rồi lên tiếng:

" Cậu còn đau không? "

Hải My cũng nhìn lại An Vy cười nhẹ rồi sờ lên miếng băng dính cá nhân dán phía dưới cằm, nói:

" Chỉ là vết thương ngoài da thôi "

" Cảm ơn cậu nhé " - An Vy

" Không có gì đâu " - Hải My cười nhẹ đưa tay lên vỗ vỗ tay nó đang đặt ngang bụng

" Nghe Kin nói cậu bị bắt cóc làm tôi sợ muốn chết. Hai người không sao là tốt rồi " - Thái Diệp nằm phía bên trái An Vy nói rồi nhìn sang hai người

" Không ngờ chúng ta lại có ngày hôm nay " - Hải My bật cười

" Đúng vậy " - An Vy cũng cười rồi nhìn lên sàn nhà

" Trải qua biết bao nhiêu sóng gió tôi mới cảm thấy hối hận vì những gì bản thân làm ra. Cũng có chút hối tiếc nữa. Nhưng mà tôi vẫn luôn thắc mắc một điều, Tuần trước khi gặp Lazy, cô ta bảo Key đã qua Mỹ tìm cậu của anh ấy đầu tư vốn để thu mua tập đoàn của ba tôi. Nhưng theo như tôi biết tình hình ở công ty vẫn chưa chuyển biến xấu còn Lazy thì cư xử rất lạ "

" Là sao? " - Thái Diệp chống tay lên nghiêng người về phía bọn nó lên tiếng

" Trông cô ta cứ có điều gì lo sợ. Hết tiết là vội vàng trở về. An Thị và Hoàng thị cũng lắng xuống không hiểu vì sao? " - Hải My cũng nằm nghiêng người vào trong nói

" Có thể họ đã có kế hoạch mới thì sao? " - Thái Diệp tiếp lời

" À đúng rồi. Tại sao cô không giải thích chuyện này với Key? Chấm dứt cái mua bán gì đó đi. Và lại ba cô bị oan mà. Key không phải là người không nói đạo lý " - An Vy chen ngang

" Đúng đấy. Anh ấy cũng không hứng thú với cuộc chiến này đâu " - Thái Diệp gật đầu đồng ý

" Nhưng Key vẫn còn ở Mỹ " - Hải My lên tiếng

" Chị Maris có thể giúp mà. À đúng rồi, đợi qua bão về quê tôi chơi đi " - An Vy hào hứng nói

" Được đấy, thi cử căng thẳng tôi vẫn còn stress đây này " - Thái Diệp nằm xuống day trán

" Okey " - Hải My cũng cười rồi nằm thẳng lại.

Họ dần dần chìm vào giấc ngủ.

New york 11:35AM

" Đã chuẩn bị xong hết rồi, một lát nữa trực thăng sẽ tới đây ạ " - Một người đàn ông mặc bộ vest cúi đầu trước người phụ nữ

" Cậu ta đã được đưa lên? " - Người phụ nữ đút tay vào túi ngược nhìn ra bên ngoài khu vườn rộng lớn lên tiếng

" Rồi ạ "

" Tốt, để trực thăng hạ xuống sân thượng của bệnh viện, đến lúc phải đưa chị ấy trở về rồi. " - Người phụ nữ vẫn khuôn mặt lạnh băng bước ra bên ngoài. Người đàn ông kính cẩn đi theo.

Một giờ sau đó hai chiếc trực thăng bắt đầu di chuyển!

Chương 59: Trở về là tốt

" Chào buổi sáng mọi người " - An Vy đầu tóc rũ rượi đi xuống phòng bếp tươi cười vẫy tay chào mọi người

" Trưa rồi còn chào buổi sáng? " - Leo lườm yêu nó rồi tiếp tục công việc trên cái bếp của mình

" Ừ. Em vừa ngủ dậy thì là buổi sáng " - An Vy cãi lại rồi đi tới rót một li nước dựa vào tường uống cạn. Hôm nay mọi người tự vào bếp làm đồ ăn, mặc dù nó rất muốn tham gia nhưng mắt nó không thể mở nổi. Đêm qua trong đầu nó cứ xuất hiện cái hình ảnh của người đàn ông đó làm nó không thể nào ngủ được.

" Tới đây đi " - Khánh Anh đang đứng bên cạnh Thái Diệp nhặt rau vào chiếc rổ quay sang nhìn nó lên tiếng.

" Dạ " - Nó đặt vội li nước xuống rồi chạy đến bên cạnh hân hỉ hừng nói - " Để em làm phụ mọi người "

Thái Diệp vẫn chăm chú nhặt từng cọng rau, Bảo Nam thì làm nhiệm vụ lau bát, Hải Minh và Hải My thì dọn đồ ra, còn Leo và Kevin sẽ là bếp trưởng và Ngọc Ngân cùng Maris là phụ bếp. Mọi người sẵn tay sẵn áo vậy thôi chứ mọi việc đều do Kevin và Leo làm hết Không khí cũng chẳng còn vui tươi như hằng ngày. Bên ngoài gió nổi lên. Mưa vẫn tầm tã không ngớt.

Một lúc lâu sau cũng đã hoàn thành, mọi người ngồi vào bàn ăn vui vẻ nâng li. Trong bữa ăn đã có phần cỏi mở hơn nhưng không khí vẫn không thể nào được vui vẻ hơn vì khuôn mặt lạnh băng của Kevin. Không khí cứ chùng xuống mãi cho tới khi...

Mọi người ăn xong và đi ra phòng khách cùng xem tivi. Con bão đã chuyển hướng và đang suy yếu dần. An Vy nghe vậy thì buông tay Khánh Anh ra chạy ào tới chỗ Kevin:

" Hai ơi, bão qua rồi kia, chúng ta về nhà nhá "

Kevin quay đầu nhìn An Vy một lúc rồi gật đầu. Đã lâu anh không gặp ông, không gặp ba mẹ. Anh rất nhớ bọn họ. Đợi một lúc, Kevin bước ra ngoài, mọi người vẫn vui vẻ nói chuyện với nhau. Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Kevin, An Vy buồn bã rồi đi theo ra ngoài:

" Hai ơi "

Kevin quay đầu lại nhìn An Vy cười nhẹ:

" Sao thế? "

An Vy ngồi nghiêm chỉnh nhìn Kevin nhỏ giọng:

" Bà ấy không bỏ rơi hai. "

" Em nói sao? " - Kevin nghiêng đầu về phía An Vy thắc mắc

" Có một người phụ nữ đã tới tìm hai nhưng lúc đó người ta đã đón hai đi rồi " - An Vy cúi đầu nói

" Sau đó ông còn nói không được nói lại với hai để hai không nhớ đến bà ấy nữa. Em không muốn hai buồn nữa, hai hãy quên bà ấy đi " - An Vy lại tiếp lời

Kevin nghe xong quay người ra bên ngoài trời nhìn xa xăm rồi không nói gì thêm. Tất cả những gì anh làm hôm nay đều có lí do. Anh muốn biết sự thật đằng sau gia thế của anh! Anh sẽ có cách tìm ra sự thật, nhưng mà anh cũng không nên làm cô em gái của mình lo lắng. Nghĩ vậy anh quay về phía sau khoác lên vai nó rồi nói:

" Đi thôi. Vào chuẩn bị chúng ta về nhà "

" Dạ " - chỉ đợi có vậy, An Vy vui vẻ cười tươi nhìn anh

- 6 giờ sau -

Một chiếc BMW đỗ trước một ngôi nhà bình dân. Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước xuống tiến thẳng vào ngôi nhà. Một người đàn ông già cả

đang chăm chút khu vườn liền neho mắt nhìn ra bên ngoài. Một người phụ nữ tuổi trung niên nhưng vẫn còn rất trẻ nghe thấy tiếng xe liền chạy ra, trên người vẫn mặc chiếc tạp dề, tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau bàn bở ngỡ nhìn người phụ nữ.

" Là con đây, thưa ông " - Người phụ nữ kính cẩn cúi chiếc kính trên khuôn mặt xuống cúi đầu nhìn người đàn ông. Đó không ai khác chính là ông nội và mẹ nó!

" Cô về từ lúc nào thế? " - Mẹ An Vy có hơi ngạc nhiên nói rồi chỉ về phía bộ bàn ghế đá ở gần đó ý muốn mời người phụ nữ ngồi xuống

Ông nó cũng đi tới ngồi đối diện với người phụ nữ lên tiếng:

" Lần này về còn đi nữa không? "

" Còn một số việc của công ty con vẫn sẽ thường xuyên qua Mĩ ạ, nhưng sẽ ở lại Việt Nam luôn ạ. Chị con cũng đã về rồi... " - Người phụ nữ chần chờ một lúc rồi lại tiếp lời - " Lần này con muốn về tìm Hoàng Nguyên, nên để nó nhận lại chị ấy rồi "

" Đã lâu rồi nó không về lại đây, chúng tôi cũng không biết tình hình của nó giờ như thế nào " - Mẹ An Vy rót ly trà đầy về phía người phụ nữ rồi tiếp lời - " Tuyệt Nhân sao rồi? "

" Chị ấy vẫn ổn ạ. Lần này em về tới thăm mọi người một chút bây giờ có việc phải đi rồi ạ. Lần sau con lại ghé " - Người phụ nữ nhám nháp li trà rồi đứng dậy

" Buông bỏ đi, Tuyệt Nhân không bao giờ lại muốn con trở nên như vậy " - Ông nó thờ dãi nhìn người phụ nữ trước mặt

" Mục đích con muốn sắp đặt được rồi, ông đừng lo lắng " - Người phụ nữ cười nhẹ rồi nhìn qua mẹ nó - " À con bé Rain đi học sao chị? Đã lâu em không gặp nó "

" Cháu cô đâu còn ở đây nữa. " - Mẹ nó cũng thờ dãi.

" Nó đi đâu rồi? " - Người phụ nữ nhìn mẹ nó thắc mắc

" Chuyện dài lắm. Khi nào cô rảnh thì tới, chị sẽ nói rõ hơn " - Mẹ nó nói

" Vậy thôi, em xin phép " - Người phụ nữ cúi đầu rồi quay người đi ra

Chiếc BMW vừa lẩn bánh thì hai chiếc Toyota lần lượt đi tới, lúc này một người con trai mơ màng tỉnh dậy vừa quay đầu ra thì thấy một gương mặt quen thuộc, chiếc kính cửa sổ đang từ từ kéo lên, cậu cố nhào người ra ngoài cửa sổ cố vẫy vẫy nhưng bị người bên cạnh kéo lại. Chiếc cửa kính đã kéo lên hết. Hai chiếc xe lạnh lùng đi qua vô tình.

Chiếc xe vừa dừng lại, An Vy đã chạy ào vào bên trong nhà. Khuôn mặt suy tư của mẹ nó và ông ngồi trước sân nhà làm nó vui mừng chạy ào tới ôm chầm hai người khóc òa:

" Con nhớ mọi người quá "

" Ô con bé " - Mẹ nó cũng ngạc nhiên ôm chầm lấy nó.

Lát sau bọn hấn cũng đi vào, đi đầu là Kevin, anh đứng lạng nhìn ngôi nhà một lúc rồi nhìn qua ông và mẹ nó đang ôm chầm lấy nó.

" Ô Khải Thành " - Mẹ nó bây giờ mới nhìn thấy anh liền bước nhanh tới ôm chầm lấy anh

Anh buông vội túi đồ rồi ôm chầm lấy mẹ nó:

" Con xin lỗi, con về muộn quá rồi. Con xin lỗi "

" Không sao, không sao. Về là tốt rồi. Để mẹ nhìn con một lúc " - Mẹ nó hai mắt lưng tròng nhìn anh vỗ nhẹ cánh tay anh - " Con khác đi nhiều quá "

Kevin cười nhẹ rồi nhìn qua ông nó đang nhìn về phía anh rồi đi tới vỗ vào cánh tay anh:

" Về là tốt "

" Khánh Anh nữa này, sao mấy đứa lại đi chung thế " - Mẹ hấn bây giờ mới để ý thấy Khánh Anh và mấy người nữa liền gạt nước mắt rồi nói

" Chào ông, chào cô ạ " - Bọn nó đồng thanh nói

" Mọi người đều là chỗ quen biết đó mẹ. Đây là bạn con " - An Vy chỉ về phía mấy người Thái Diệp đang ngơ ngác im lặng rồi đặc biệt chỉ về phía Ngọc Ngân - " Còn đây là chị dâu nè mẹ "

Lời giới thiệu của nó làm mọi người đều bật cười còn Ngọc Ngân thì đỏ mặt cúi gằm đầu xuống. Mẹ nó cười nhẹ nhìn Ngọc Ngân.

" À mẹ, ba đâu rồi? " - An Vy loay hoay nhìn rồi lên tiếng

" Ba con đi làm. Mấy đứa vào tắm rửa đi. Đi đường xa chắc mệt rồi. Rain, con vào sắp xếp đi " - Mẹ nó cười hiền

Đội bọn nó đi vào hết, ông nó mới nhìn mẹ nó nhỏ giọng:

" Khoan đã nói về việc Tuyết Sương tới đây. Con vào trong xem mấy đứa đi "

" Con hiểu ạ " - Mẹ nó gật nhẹ đầu rồi đi vào trong.

Căn nhà của nó tuy nhỏ nhưng rất không khí rất trong lành, dễ chịu. Đặc biệt là khu vườn nhỏ bắt mắt có rất nhiều loài hoa đầy màu sắc mà bông hoa hồng xanh lại chiếm phần đa và đặc biệt tiếng sóng biển vỗ về nghe rất êm tai, căn nhà của nó nằm ở ngay ven biển. Không khí có chút se lạnh của tiết trời chuyển mùa. Về đây quả là lựa chọn không sai sau những ngày tháng thi cử vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chiếc nhẫn

Sau bữa ăn tối, mọi người vui vẻ trò chuyện với nhau. Mãn đêm vừa buông xuống, bọn nó đã chạy ào ra biển. Tiếng gió thổi vi vu, tiếng sóng biển lăn tăn chạy vào bờ, ánh trăng mờ ảo chiếu sáng cả một vùng.

" Aaaaaa thích quá " - Thái Diệp hào hứng chạy thật nhanh ra biển hết lớn.

" Ủ, thích thật đấy " - Hải My cũng chạy tới sau đó rồi hít một ngụm không khí thật sâu rồi cười nhẹ

" Cuối cùng cũng có những ngày bình yên " - Bảo Nam cười sáng khoái nói sau đó cùng Hải Minh bước lên ngang hàng với Hải My và Thái Diệp. Tất cả đều hướng mắt ra biển, hít thở không khí trong lành, hưởng thụ cảm giác an yên.

Bốn anh chị của chúng ta thì ở lại tiếp chuyện với mọi người. Còn nó vừa ra tới bãi cát đã kéo hấn tới một khoảng đất trống ở gần biển cách xa chỗ Thái Diệp.

" Sao lại tới đây? " - Khánh Anh lên tiếng khi nhìn thấy nó thần thần bí bí

" Đây nhá " - Nghe thấy tiếng hấn nó liền dừng lại rồi buông tay hấn ra rồi bước sang một bước. Sau đó ấn mạnh chân xuống kéo một đường dài, theo đường kéo ấy phát ra những đốm màu xanh lấp lánh rồi dập tắt sau đó. An Vy kéo chân đến đâu thì đốm sáng phát ra tới đó. Hấn ngạc nhiên nhìn theo sau đó nhìn xuống chân tự kéo một đường ngắn, những đốm sáng màu xanh lấp lánh hiện ra, hấn thốt lên như trẻ con:

" A anh cũng làm được nữa này "

Vừa dứt lời hấn liền thụt người về sau kéo những đường dài trên bãi cát thấm nước vừa cười vui vẻ làm nó cũng vui lây. Lúc nó còn bé, trong một lần vô tình đi ra biển chơi vào ban đêm nó đã phát hiện ra cái này, về sau lúc buồn nó thường ra biển chơi vào ban đêm. Màu xanh là màu của hi vọng mà. Nó mỉm cười rồi chạy tới phía hấn cùng chơi với hấn.

Một lúc lâu sau khi hai người đã thấm mệt mới chịu đi vào phía trong bãi cát sánh mịn ngả người xuống. Cả hai bật cười nhìn nhau rồi kê tay nhìn lên ánh trăng mờ ảo, tay phải hấn đan xen vào tay nó nắm chặt lại.

" Em thường ra đây chơi vào buổi tối sao? " - Khánh Anh nói

" Thịnh thoảng " - Nó quay sang nhìn hấn trả lời rồi nắm bàn tay hấn giờ lên, nhỏ giọng - " Màu xanh là màu của hi vọng. Hi vọng chúng ta sẽ không bao giờ rời xa. "

Từng lời của nó phát ra trong tiếng gió du dương làm lòng hấn dấy lên một niềm hạnh phúc. Hấn ngồi dậy kéo nó cũng ngồi dậy theo. Hấn phất tay cho sạch rồi quay sang phất hết cát trên tóc nó sau đó nghiêng tức nhìn vào mắt nó:

" Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau đâu. Không bao giờ đâu ngốc à "

" Làm gì có ai nói trước được điều gì? " - An Vy bữu môi rồi dí sát mặt hấn - " Nói xem, nếu một ngày anh thực sự quên mất em là ai thì làm sao? "

" Anh không phải là con nít " - Khánh Anh dí trán nó ra rồi vuốt nhẹ tóc nó

" Nhưng lỡ như một ngày nào đó anh thực sự không nhận ra em là ai nữa thì sao đây? " - An Vy mè nheo hỏi tiếp

Khánh Anh thở dài cười nhẹ. Biết tính nó đã muốn hỏi gì thì phải có câu trả lời bằng được mới thôi, hần liền làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ:

" Khó nhì? Vậy lúc đó chắc anh cũng đã có một cô gái khác tốt hơn ở bên cạnh rồi "

Nó nghe xong thì tức giận lườm hần một cái rồi định đứng dậy bỏ đi hần liền kéo tay nó làm nó ngã nhào vào lòng hần, hần lại tiếp lời:

" Nhưng anh nhất định sẽ đi tìm em vào thời khắc quyết định để em mãi mãi là người quan trọng nhất cuộc đời anh "

" Còn em nhất định sẽ trối anh lại, bắt anh hằng ngày chỉ được nhìn thấy em, mỗi đêm chỉ được nhìn ngắm em. Đến bao giờ anh nhận ra em mới thôi " - An Vy quay đầu về phía sau nói lớn như quát vào mặt hần rồi lườm hần một cái làm hần bật cười, sau đó lại dịu giọng xuống quay đầu ra biển cười nhẹ - " Lúc đó em sẽ trở thành một nhà thiết kế, sẽ tự tay thiết kế chiếc váy cưới lung linh nhất, em sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh " - Nó vừa nói vừa cười híp mắt. Hần bật cười đưa chiếc điện thoại ra bấm nút dừng. Sau đó phát lại, giọng của nó từng chữ, từng chữ phát lại rõ ràng:

" Hết đường nuốt lời nhé. Em phải chịu trách nhiệm với cuộc đời anh đây "

Không nói thì hần cũng biết ước mơ của nó là trở thành một nhà thiết kế, ngoài việc chỉ biết vẽ chân dung hần hoặc vẽ những mẫu váy vóc hoặc linh tinh thì chẳng lúc nào hần thấy nó nghiêm túc học khi hần đã giảng bài cho nó tới mức khan họng.

" Quý cô có thể thiết kế thêm một bộ váy cưới " lung linh " cho vợ tôi luôn không? "

" Há? " - giọng nói quen thuộc phát ra làm nó giật mình quay lại nhìn. Một, hai, ba... Bao nhiêu con người đang cúi đầu xuống nhìn nó. Nó vẫn còn ngồi trong lòng hần, tay hần vẫn đang ôm chặt lấy nó. Giọng phát ra vừa rồi không ai khác chính là Bảo Nam.

" Á " - Nó lại hét lên một cái nữa rồi bật dậy khỏi người hần lúng túng nhìn mọi người - " Sao... Sao mọi người lại ở đây? "

" Phản ứng gì đây? Bỏ nhà theo trai? " - Thái Diệp khoanh tay vừa nói vừa tiến gần về phía nó công kích

" Em gái hai nhanh như vậy đã muốn gả đi rồi sao? " - Kevin nhìn thấy nó lúng túng cũng bật cười trêu nó

" May quá, cuối cùng thì thằng em con cũng đã có người hốt " - Ngọc Ngân đưa tay ra lạy trời

Nhìn thấy gương mặt đáng thương của nó đang cầu cứu hần nhưng hần cố gắng nín cười vờ như không thấy để xem nó xử lý thế nào. Bất quá nó liền bịt tai bỏ chạy. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

" Mờ ám thật " - Maris bật cười

Khánh Anh nhún vai nhìn một đám người đang rượt theo một cô gái. Trở lại chốn xưa, Kevin đã trút bỏ được phần nào, Hải Minh và Hải My tuy có phần không vui nhưng có lẽ họ nên tập cách chấp nhận. Tất cả mọi người chạy nhảy nó đùa cùng sóng biển như những đứa trẻ con vô ưu vô lo. Những ngày sau này liệu có còn yên bình, vui vẻ như hôm nay?

Trời cũng đã quá khuya, mọi người cũng đã thấm mệt mới kéo nhau về. Ai nấy đều ướt sũng cả rồi. Ngày mai bọn nó lại phải trở về vì sau kì thi chỉ được nghỉ có hai ngày. Ngày kia bọn nó lại phải đi học rồi.

" Á " - Maris kêu lên làm mọi người đều quay lại nhìn

" Sao vậy? " - Leo liền quay sang cầm lấy đôi dầy trên tay cô rồi đỡ lấy tay cô

" Tổ vừa dẫm phải cái gì đó đau quá " - Maris nhúu mày dơ chân lên.

Hải Minh đưa máy ra bật flash rọi xuống, một chiếc nhẫn bạc được thiết kế tinh xảo.

" Cậu không sao chứ? " - Leo lo lắng nhìn Maris

" Không sao " - Maris lắc đầu rồi nhìn về phía chiếc nhẫn quen thuộc

Hải Minh nhặt lên, mọi người xúm lại vòng tròn quan sát chiếc nhẫn.

" Key? " - Kevin hơi nhúu mày lên tiếng

" Đúng. Chiếc nhẫn của Key " - Maris cầm lấy rồi nhìn vào phía trong chiếc nhẫn có khắc chữ VP - " Nhưng sao nó lại nằm ở đây? "

" Hay là anh ấy đã về nước tới thăm bà ngoại? " - An Vy giải đáp.

" Không đâu. Lúc tối anh đã cùng Leo, Linda và Maris qua thăm bà rồi. Không có tin tức về cậu ta " - Kevin nói

" Chiếc nhẫn không thể vô duyên vô cớ nằm ở đây được. " - Leo nhúu mày

" Có một chiếc xe hiệu BMW đã đỗ ở đây " - Khánh Anh vịn trán cố nhớ lại điều gì đó - " em đã cảm giác có người nào đó đang nhìn em nhưng lúc nhìn

lại chiếc xe đã đi rồi "

" Chẳng lẽ... Key gặp nguy hiểm rồi? " - Ngọc Ngân lo lắng nói. Cô cũng đã rất tò mò vì sự mất tích của Vũ Phong trong thời gian qua. Cô cùng Minh Thiên đã nhiều lần tới nhà hỏi về Vũ Phong nhưng chỉ nhận duy nhất một câu: Vũ Phong đã đi Mỹ. Bọn họ đều biết Vũ Phong đi Mỹ và mục đích là gì nhưng chưa bao giờ Vũ Phong cắt đứt liên lạc với hai người như thế này.

" Lần cuối cùng em nói chuyện với nó là lúc nó vừa xuống sân bay. Sau đó thì không còn liên lạc được nữa "

" Công ty của ba em cũng không gặp vấn đề gì có nghĩa là anh ta gặp vấn đề gì đó nên không thể gặp cậu của anh ta để xin đầu tư? " - Hải My cũng lên tiếng

" Không đâu. Công ty của ba vẫn còn trụ vững là nhờ tập đoàn KML yểm trợ phía sau " - Hải Minh trả lời Hải My.

" Chuyện này đã quá rõ rồi. Người phụ nữ đó nhắm vào Hoàng Thị " - Maris thờ dãi

" Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Key thôi " - Thái Diệp lo lắng nói

" Ngày mai về rồi mới tính tiếp được. Bây giờ có lo lắng cũng không thể làm gì khác " - Bảo Nam nói rồi cả bọn cùng nhau đi vào nhà. Một mớ câu hỏi không thể giải đáp!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phía sau trường

Một ngày mới lại bắt đầu. Dừng xong bữa trưa bọn nó lại phải tạm biệt mọi người để ra về. Nó sụt sịt ôm lấy ông và ba mẹ một lượt rồi mới cầm lấy tay mẹ nhìn xung quanh ngôi nhà lần nữa. Mặc dù nó đã quen với việc sống xa gia đình nhưng vẫn không nỡ rời đi.

" Trời đã chuyển sang đông rồi. Con phải biết giữ ấm cho bản thân, giữ gìn sức khỏe thật tốt, nhớ chưa? " - mẹ nó vỗ nhẹ tay nó rồi nhìn qua Kevin - " Có Khải Thành ở đây, mẹ cũng an tâm "

" Con biết rồi mà. Mẹ cũng phải biết giữ gìn sức khỏe đấy. " - An Vy cười nhẹ vỗ vỗ tay mẹ nó

" Đây là chút quà cô gửi biếu bà và ba mẹ con " - Mẹ nó nhìn nó một lúc rồi quay qua đưa cho Khánh Anh túi quà

" Gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ông tới gia đình con " - Ông nó cũng đi tới vỗ nhẹ vào vai Khánh Anh

" Cảm ơn cô chú. Con sẽ gửi lời ạ " - Khánh Anh nhận lấy rồi lên tiếng

" Thôi được rồi, nãy đưa lên xe đi. Về sớm kéo muộn " - Ba nó ôm lấy nó vỗ vỗ lưng rồi tiễn bọn nó đi ra.

Chiếc xe vừa lăn bánh, một người con trai ăn mặc lôi thôi, gương mặt xanh xao uest oải bước những bước đi mệt mỏi đi tới. Cậu vịn tay vào tường khó nhọc nheo mắt nhìn theo hai chiếc xe phía trước. Dừng hết sức bình sinh cậu cứ chạy theo chiếc xe nhưng sự hiện diện của những kẻ lạ mặt khiến cậu phải chùn bước lại.

" Khoan đã, dừng lại đi " - An Vy thốt lên

Kevin nheo mắt nhìn vào gương chiếu hậu để nhìn nó rồi gạt vào bên đường.

" Sao vậy? " - Ngọc Ngân ngồi ở ghế lái phụ quay xuống nhìn nó

Nó vội mở cửa ra đảo mắt nhìn về phía sau. Kevin, Khánh Anh, Hải My cùng Ngọc Ngân cũng đi xuống nheo mắt nhìn theo nó không hiểu chuyện gì

" Em vừa thấy.. Key. Anh ấy đang ở đây " - An Vy hốt hoảng nói.

" Đâu? Có thấy ai đâu? " - Ngọc Ngân nheo mắt nhìn ra xa. Khung cảnh vẫn chẳng có gì khác lạ

" Chắc em nhìn lầm ai đó. Thôi lên xe đi " - Kevin vỗ nhẹ đầu nó rồi quay lại leo lên xe

Hình ảnh nó nhìn thấy trong gương chiếu hậu thực sự là Vũ Phong. Nó nhăn nhó khó hiểu có đôi mắt nhìn nhưng đúng là không thấy gì. Khánh Anh đi tới khoác lên vai nó rồi kéo nó đi vào xe. Nó vẫn cứ nheo mắt nhìn về phía sau nhưng chẳng thấy gì nữa.

Vừa tới nhà hân, Khánh Anh bế nó ra xe rồi khẽ cúi đầu nhìn Kevin rồi đi vào. 6 tiếng ngồi trên xe làm nó mệt mỏi ngủ thiếp đi. Bây giờ Kevin mới đưa

Ngọc Ngân và Hải My về nhà.

" Anh, em thấy hơi lạ " - đợi cho Kevin lăn bánh, Ngọc Ngân mới lên tiếng

Hiểu được ý của Ngọc Ngân, Kevin lên tiếng:

" Rain không nhìn lầm đâu. Thực sự là Key "

" Sao anh còn cho xe chạy đi? " - Ngọc Ngân hoảng lên nói lớn

" Lúc đó có người đáng nghi, chúng ta không tiện ra mặt. Cứ đợi kẻ đó lộ diện rồi tính. "

" Lỡ như anh ấy gặp nguy hiểm thì sao? " - Hải My lo lắng lên tiếng. Ngọc Ngân cũng nhìn Kevin với vẻ mặt đồng tình

" Anh đã nhấn người tới đó nhưng cậu ta đi đâu mất rồi. Yên tâm đi bọn chúng vẫn chưa tìm thấy Key đâu. Chúng vẫn còn đang lùng sục khắp nơi tìm Key chứng tỏ cậu ta vẫn còn an toàn. Nơi đó quen thuộc với Key. Cứ để Key tự tìm đến chúng ta sẽ an toàn hơn " - Kevin lí giải

Ngọc Ngân thở dài một cái. Đã hơn một tháng cô không gặp Vũ Phong rồi. Bây giờ có tin tức lại là cậu ta gặp nguy hiểm.

Một đêm một mối nhanh chóng qua đi. Gió mùa đông thổi vào căn phòng lạnh lẽo. Đợt gió lạnh đầu tiên cũng đã tới. An Vy biếng nhác cuộn người lại vào cái chăn ấm áp. Khánh Anh ngồi đó từ nãy giờ nhìn nó bật cười không ra tiếng. Bây giờ cũng đã 7 giờ rồi, không gọi nó thì trễ mất. Hắn cúi đầu xuống hôn lên trán nó. Cảm nhận được người nào đó vừa hôn lên trán mình, nó áp hai tay vào má hắn đẩy ra, mắt vẫn nhắm nghiền xoay qua hướng khác cần nhìn:

" Còn sớm mà, cho em ngủ thêm chút nữa đi "

" 7 giờ rồi còn sớm? " - Khánh Anh nghiêm nghị nói rồi lật mạnh chăn ra bế sóc nó lên đi vào nhà tắm mặc cho nó vùng vằng thế nào.

Không khí sau thi cử thật thoải mái. Mọi người đến trường với tâm thế nghỉ ngơi. Chỉ có nó là cau có vì bị hắn đánh thức.

" Đêm qua vừa về tới nhà là tôi đã leo lên giường ngủ một giấc tới sáng luôn nè " - Thái Diệp đưa tay chéo ngang ngực bóp vai quay xuống bàn dưới than vãn.

Nó kéo cao chiếc cổ áo lên lên che ngang miệng, hai tay vò vò vào nhau nhìn Thái Diệp vẻ cảm thông

" Hôm nay cô Linh Chi có việc, yên tâm là sẽ được nghỉ ngơi đi " - Bảo Nam bật cười nhìn vẻ mặt như mất của của Thái Diệp

Hai bàn tay Khánh Anh áp vào tay nó xoa nhẹ, tay nó thì lạnh, tay hắn thì ấm, nó không biết cảm kích còn quay qua lườm hắn:

" Hừ. Người con trai có trái tim lạnh " - Nó vừa nói vừa bữu môi. Nó vẫn còn ầm ức vì hắn không cho nó ngủ nướng thêm tí nữa - _ -

Hắn bật cười buông tay nó ra nhún vai:

" Ủ đây, làm sao? "

Nhìn thấy gương mặt như đang trêu đùa nó, nó chỉ muốn đá cho hắn vài phát. Nó vùng vằng kéo tay hắn lại rồi đưa tay nó ra ý muốn hắn cầm lại.

Hắn không nói gì cũng không thêm cầm tay nó mà cứ nhìn nó chăm chăm trêu người.

" Ê Kín, cho mượn tay... " - Nó quay lên nhìn chéo kéo áo Bảo Nam nói

Khánh Anh đành chào thua cầm lấy tay nó xoa xoa.

" No no. Đây là cựa tó he " - Thái Diệp khoác lấy tay Bảo Nam quay xuống nhìn An Vy lắc đầu vẻ mặt không đồng tình

" Không đáng mặt bạn bè " - An Vy hài lòng nhìn Khánh Anh rồi quay lên trêu Thái Diệp

Thái Diệp nhún vai cười vẻ không quan tâm rồi quay lên học tiếp, tay vẫn không chịu buông tay Bảo Nam ra lúc này Kín mới quay xuống nháy mắt với An Vy. Nó vừa tích đức đấy.

Bên ngoài tiếng học sinh ồn ào kéo nhau đi ra. Nó thối mác nhìn sang Khánh Anh:

" Có chuyện gì thế? "

" Điềm, xếp hạng, đi thôi " - Khánh Anh kéo nó đứng dậy

" Noooo " - Nó hét toáng lên cố kéo Khánh Anh quay lại nhưng không được

"Bộ nó muốn khoe với Rain nó được hạng nhất sao? Lần nào nó chẳng xếp hạng nhất mà phải đi xem" - Thái Diệp bừa bãi nói với Bảo Nam

"Năm nay khác mà" - Bảo Nam nháy mắt cười nguy hiểm. Thái Diệp nhìn thấy nó mặt đau khổ thì cũng hiểu ra hào hứng đứng dậy đi "chen lấn" với đám học sinh

"Em không cần xem mà, anh đi một mình đi" - An Vy giấy nẩy cổ thoát ra khỏi tay hắn nhưng không được. Nó bị kéo đi không thương tiếc.

Bảng danh sách xếp hạng 100 người đứng đầu khối và hiển nhiên hắn xếp hạng nhất còn nó thì không có trong danh sách 100 người ấy. Lần lượt thứ hai là Hải Minh, thứ ba Thái Diệp, thứ tư Bảo Nam, thứ năm đồng vị trí Hải My, Dĩ Mai, thứ 10 Hải Băng... Vị trí xếp hạng không thay đổi nhiều.

Khánh Anh quay đầu xuống nhìn nó, nó cười là chả ôm lấy cánh tay hắn.

"Dù sao cũng chưa đi ăn đùi gà mà, bỏ qua đi ha" - Nó nói bằng giọng nịnh hót nhìn hắn cười tươi

"Hồi làm được không thì tự tin lắm, làm tốt lắm" - Hắn nhai lại giọng nó rồi nhéo má nó làm mặt nhăn như khi

"Lần sau em sẽ cố gắng hơn" - Nó ảm ức chu mỏ lên cái. Dù sao nó cũng mới tới mà, hơn một ngàn học sinh làm sao với học lực của nó có thể vào top 100 được chứ

"tôi nay Kin bao, okey?" - Thái Diệp nhảy đến ôm chầm lấy cổ nó giải vây.

"Sao bảng điểm có nhanh thế?" - An Vy bắt mắt nhìn Thái Diệp. Hắn hứa sẽ dẫn nó đi ăn nếu nó nằm trong top 100, nó cứ nghĩ ăn đã rồi tính, đợi đến lúc có điểm thì đùi gà cũng đã tiêu hóa rồi nên nói với hắn "Em làm bài rất rất tốt." còn thách thức với hắn xem ai top cao hơn để lấy lòng tin của hắn là nó đã làm rất tốt. Vì mấy cái đùi gà thôi mà? Haizz nó lắc đầu thờ dài rồi kéo Thái Diệp đi không để hắn kịp nói gì.

"Đừng mẫu người này thích còn gì?" - Bảo Nam vỗ vỗ vào vai hắn trên chộc rồi bước nhanh theo bọn nó. Hắn bật cười rồi cũng đi theo bọn nó, thực ra hắn biết học lực nó đến đâu, chỉ muốn trên chộc nó vậy thôi.

Phía sau trường, Hải My bước tới đứng ngang với Dĩ Mai nhìn ra xa bên ngoài trời.

"Cậu có chuyện gì phải không?" - Hải My lên tiếng nhìn Dĩ Mai đầy tâm sự

"Không có gì" - Dĩ Mai lắc nhẹ đầu rồi nói

"Cuộc chiến này nên kết thúc đi" - Hải My nghiêng người nhìn Dĩ Mai

Ánh mắt Dĩ Mai mệt mỏi nhìn ra xa:

"Key vẫn chưa trở về. Thời gian anh ấy không có ở đây tôi mới hiểu tất cả những việc làm trước đây đều vô nghĩa. Các cuộc chiến mệt mỏi này đã lấy đi quá nhiều thời gian và công sức của chúng tôi. Nhưng tôi vẫn không hối hận, bởi vì ba mẹ cậu không xứng đáng được tha thứ" - Dĩ Mai quay người bước đi

"Vậy cậu biết được sự thật mấy năm trước đã xảy ra những gì không? Hãy chỉ mông lung dự đoán kết quả qua ba mẹ cậu?" - Hải My lên tiếng Dĩ Mai khựng lại quay đầu nhìn cô

"Cậu có ý gì?"

"Sự thật không như cậu nghĩ. Key cũng đã mất tích rồi. Cậu hãy sớm tỉnh ngộ đi"

"Cái gì? Nói linh tinh. Key vẫn còn đang ở Mĩ với cậu anh ấy. Nếu không cậu anh ấy làm sao lại đầu tư vốn vào công ty nhà chúng tôi?" - Dĩ Mai nói. Thực ra Lazy đã có chút nghi ngờ về việc này, Vũ Phong không lí nào lại đi lâu như vậy. Vũ Phong luôn gọi tới hỏi thăm cô, rất thường xuyên. Sự thay đổi của anh khiến cho cô lo lắng nhưng không may nghĩ ngờ. Đến bây giờ ba cô vẫn chưa thể thu tập đoàn Huỳnh Thị, Vũ Phong lại không có ở bên làm cho cô cảm thấy hoang mang về mọi thứ, đó là lí do thời gian qua cô có biểu hiện lạ.

"Cậu nói Key vẫn thường xuyên liên lạc với cậu?" - Hải My ngạc nhiên nhìn Dĩ Mai.

"Tất nhiên" - Dĩ Mai nhú mày nhìn Hải My.

"Tin tôi đi. Key thực sự đang gặp nguy hiểm" - Hải My đi tới nắm lấy tay Dĩ Mai

Dĩ Mai nhìn vào ánh mắt Hải My rồi đưa máy ra gọi cho Vũ Phong. Chất giọng quen thuộc lại vang lên. Nhưng cô chưa bao giờ video call với anh.

"Có chuyện gì không?" - Đầu dây bên kia

"Key, em nhớ anh quá. Bao giờ anh mới trở về?" - Dĩ Mai

"Đợi một thời gian nữa. Anh sẽ sớm trở về" - Đầu dây bên kia

" À anh, sợi dây chuyền đó... Em lỡ làm mất rồi? " - Dĩ Mai áp úng

" Dây chuyền nào? Mất rồi thì thôi. Lúc nào trở về anh sẽ mua cái khác cho em "

" Được rồi. Em biết rồi. Anh về sớm nhé " - Dĩ Mai nói xong liền tắt máy.

Hải My nhìn chăm chăm vào Dĩ Mai chờ đợi.

" Key... Hình như không phải là Key " - Dĩ Mai cất giọng run run lên tiếng

Chỉ đợi có vậy, Hải My vội kể lại toàn bộ sự thật cho cô. Dĩ Mai mắt tối lại, cô lùi về phía sau như không tin vào mắt mình. Đoạn, cô quay lưng vội bỏ đi. Hải My nhìn theo Dĩ Mai buồn bã. Cô đã tìm thấy lí do để tha thứ cho cô gái này rồi. Bây giờ phải cùng nhau tìm ra sự thực, chỉ có như vậy thôi.

" Chết tiệt. Tại sao vẫn không tìm thấy? " - người phụ nữ tức giận đập bàn quát lớn

" Giống như cậu ta không hề ở đó vậy. Không có một chút dấu vết nào " - Một người đàn ông run sợ cúi đầu cố gắng nói cho hết câu

" Chủ tịch, Hoàng Thị và An Thị hình như đã phát hiện ra sự mất tích của Hoàng Vũ Phong " - Một tên khác mặc bộ vest đi vào cúi đầu

" Cái gì? " - Người phụ nữ nắm chặt bàn tay lại - " Tại sao lại trong thời gian này " - Người phụ nữ tức giận ném hết đồ đạc trên bàn quát lớn - " Mau chóng tìm ra cậu ta trước bọn chúng, nếu không các người cũng đừng hòng sống yên "

Người đàn ông về mặt bặm trợn, ăn mặc theo kiểu giang hồ vội gật đầu đi ra. Người phụ nữ đó liền lấy máy ra gọi cho ai đó:

" Tiếp cận bọn chúng đi. Nếu có chuyển biến xấu hãy ra tay với cô ta "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cô gái ấy đã xuất hiện

Một ngày học nữa lại kết thúc. Mọi người nhanh chóng ra về, tiết trời lạnh se sắt từng cơn. An Vy núp vào bóng lưng hắt hắt nhó. Nó thích mưa nhưng rất ghét thời tiết lạnh. Vừa về tới nhà, nó đã phóng vào trong nhảy lên ghế sofa ôm lấy Camella đang chăm chú xem phim hoạt hình.

" Bé cưng của chị "

" Ú, tay chị lạnh quá " - Khánh An gỡ tay nó ra leo xuống ghế chạy ra phía cổng đón hắt vào.

Hắt dang tay bế Khánh An lên cười nhẹ còn nó mặt méo xệch nhìn hai anh em hắt. Sau đó cười gian đi tới gần ôm lấy hai người, rồi lại đưa tay luôn vào áo hai người làm Khánh An nhún nhún còn Khánh An vừa cười vùng vằng kéo tay nó ra vì lạnh:

" Ha ha, nhột quá... "

Khánh An trườn xuống người hắt rồi lon ton rượt theo nó. Tiếng cười vang vọng khắp cả ngôi nhà. Nghe thấy tiếng bọn nó, bà nội hắt đi ra cười nhẹ nhìn các cháu. Hắt cũng bật cười chào thua nó, lớn rồi không lo học chỉ thích chơi với con nít thôi.

Màn đêm vừa buông xuống. An Vy đã mở cửa chui đầu vào phòng hắt ngó nghiêng:

" Ken ơi, Ken ơi ời "

Không thấy có động tĩnh gì nó liền bước chân vào xoay người lại đóng cửa. Vừa định quay lại thì một vòng tay ai đó đã ôm lấy nó từ đằng sau. Bàn tay ấm áp này không ai khác là hắt. Nó cười nhẹ đặt tay nó lên tay hắt đang đan chéo trước bụng. Hắt cúi đầu xuống đặt lên vai nó nói nhỏ:

" Sao? Đột nhập phòng anh có việc gì? "

" Candy vừa gọi, hẹn chúng ta chỗ cũ " - Nó hào hứng trả lời. Cái chỗ cũ ấy còn nơi đâu ngoài quán gà nướng khoái khẩu của hai đứa nó.

" Chỉ vậy thôi sao? " - Hắt làm bộ dạng thất vọng nói

" Không thì làm sao? " - Nó quay đầu về phía sau lờm hẩn. Bất ngờ, hẩn cúi đầu xuống đặt lên môi nó một nụ hôn làm gương mặt nó đỏ hết cả lên. Nó vội đẩy hẩn ra chạy về phòng:

" Em đi thay đồ. Anh chuẩn bị đi "

Hẩn bật cười nhìn vẻ lúng túng của nó. Hẩn đưa ngón cái lên quẹt ngang làn môi dưới đột nhiên lại nhớ tới nụ hôn đầu tiên với nó, lẽ nào lại là nụ hôn đầu tiên? Hẩn lại bật cười đi vào trong thay đồ.

15 phút sau bọn nó đã có mặt ở quán gà nướng quen thuộc. Lần này bọn nó đi xe, không đi bộ nữa.

" Rain ơi " - Thái Diệp từ trong quán vẫy vẫy tay gọi nó

" Tôi liền " - nó đặt vội mũ bảo hiểm xuống yên xe rồi chạy nhanh vào trong bỏ mặc hẩn. Bàn ăn đã được dọn lên đầy đủ các món, nó liền ngồi xuống cời chiếc tất tay ra rồi xắn tay vào ăn với Thái Diệp, Bảo Nam lắc đầu ngán ngẩm nhìn hai đứa nó lòng thầm oán trách ông trời bất công vì sao chúng nó ăn như vậy vẫn không mập? Chỉ tội cái ví tiền của cậu.

" Thăng Ken đâu sao lâu thế? " - Bảo Nam quay ra ngoài nhìn nhưng không thấy ai

" En ồ e ngoài ìa đó " - An Vy vừa ăn vừa nói làm Bảo Nam lại càng khó hiểu

" Thôi để tôi ra xem " - Bảo Nam đứng dậy đi ra ngoài còn bọn nó vẫn không ngừng ăn và ăn.

Đợi một lúc sau khi nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài, mọi người trong quán chạy ra ngoài hai đứa nó mới dừng ăn ngược mắt ra bên ngoài sau đó không ai nói với ai câu nào mà chạy vội đi. Bọn nó len lỏi vào đám đông rồi há hốc miệng nhìn nhân vật chính của đám đông ấy và đám người bặm trợn mà nó đã từng gặp đang bỏ chạy. Ở đây vừa có cuộc xô xát!

Nó hốt hoảng chạy vào ngửa bàn tay hẩn ra nước mắt lưng tròng nghẹn ngào nói trong nước mắt:

" Sao... Sao tay anh chảy máu như này? "

" Không sao đâu, chỉ bị ngoài da thôi. Nín đi " - Hẩn dùng tay còn lại kéo nó vào lòng trấn an, đảo mắt nhìn ra xa tìm kiếm cái gì đó rồi lại nhìn xuống nó.

" Bích Thảo? " - Thái Diệp lo lắng vết thương của Khánh Anh bây giờ mới để ý Bảo Nam đang quỳ một chân trước một cô gái, là Bích Thảo. Đúng. Là Bích Thảo. Cuối cùng thì cô gái này cũng xuất hiện. Cô vội ngồi cúi xuống bên cạnh Bảo Nam nhìn gương mặt không mấy biểu cảm của cô gái lên tiếng. Đám đông dần dần tản ra.

An Vy vội gạt nước mắt rồi cũng quay sang nhìn cô gái ấy.

" Tìm chỗ nào nói chuyện đi, chỗ này không tiện " - Khánh Anh nhìn xung quanh rồi chỉ về phía bãi đất trống bên kia đường

" Đợi em một chút " - An Vy nhìn theo hướng Khánh Anh chỉ rồi chạy vội đi.

" Rain " - Thái Diệp gọi vội nhưng nó cứ chạy một mạch như thế. Bích Thảo hơi ngược đầu lên nhìn bàn tay đang chảy máu của Khánh Anh rồi ngược lên nhìn khuôn mặt hẩn nhưng hẩn nhìn lại nên cô vội quay mặt đi.

" Đây rồi. Đi thôi " - An Vy chạy tới cầm lấy tay hẩn lo lắng nhìn rồi kéo hẩn sang bên kia đường. Thì ra là nó chạy đi mua băng gạc cho hẩn.

Mọi người đi qua bãi đất trống bên kia đường. An Vy đẩy hẩn ngồi xuống một tảng đá cẩn thận lau đi máu trên tay hẩn. Nhìn gương mặt lo lắng của nó làm hẩn chạnh lòng lên tiếng:

" Anh không sao đâu, chỉ bị ngoài da thôi "

Nó vừa nghe hẩn nói xong thì dùng tay quay lên liếc hẩn một cái rồi mạnh tay dùng bông chấm vào vết thương của hẩn làm hẩn la oai oái làm cho Thái Diệp bật cười.

Bảo Nam đi tới vỗ vỗ vai hẩn cảm thông:

" Nhân danh bạn bè tốt của mày, trong lúc này tao khuyên mày nên dán miếng lại " - Bảo Nam vừa nói vừa đưa miếng băng dính ý tề cho hẩn

" Hừ " - Hẩn ngược lên nhìn gương mặt đang đỏ lên vì nhẹn cười của Bảo Nam liền gạt tay cậu ra làm cậu phá lên cười

" Tôi xin lỗi " - Bây giờ Bích Thảo mới lên tiếng - " Cảm ơn anh đã đỡ nhất dao đó cho tôi "

" Phải rồi, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao cô lại ở đây? " - Thái Diệp ngưng cười quay sang nhìn Bích Thảo

" Tại sao bọn họ lại muốn truy sát em? " - Bảo Nam cũng nghiêm túc quay đầu sang nhìn Bích Thảo

" Xin lỗi vì đã làm anh bị thương " - Bích Thảo cúi đầu trước Khánh Anh rồi nói tiếp - " Cảm ơn hai người đã cứu tôi nhưng chuyện của tôi xin đừng quan

tâm tới " - Bích Thảo nói xong liền bỏ đi.

Khánh Anh vội bật dậy kéo tay Bích Thảo lại mặc cho nó đang băng bó vết thương lại, trong phút chốc An Vy đột nhiên cảm thấy hụt hẫng không hiểu vì lý do gì. Chẳng lẽ vì nó từng mơ về cô gái này mà cảm thấy khó chịu trong lòng?

Khánh Anh đẩy Bích Thảo ngồi xuống tầng đá hewn vừa ngồi, An Vy đứng dậy đi tới bên cạnh Thái Diệp không muốn nói gì thêm, Khánh Anh cầm lấy bông rửa vết thương trên chân cho cô, nói:

" Mẹ em đâu? Tại sao em lại ở đây? "

" Mẹ tôi... Mất rồi " - Bích Thảo cúi đầu trả lời

Câu trả lời của cô làm mọi người đều sững sờ không tin vào tai mình.

" Không thể nào? Chỉ mới có một thời gian... " - Thái Diệp nhíu mày nói

Bích Thảo liền cắt ngang lời, từng giọt nước mắt thay nhau rơi xuống má và xuống cả bàn tay đang băng bó vết thương trên chân cho cô của Khánh Anh:

" Tôi muốn đi tìm ba. Trong một lần lớn tiếng với mẹ tôi đã bỏ đi, đến tối vì lo cho bà ấy nên tôi đã trở về nhưng lúc tôi trở về tìm mãi vẫn không thấy bà ấy. Cho đến rạng sáng... " - Bích Thảo nghẹn lại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau run lên

Khánh Anh đặt bàn tay lên xoa xoa bàn tay cô như trấn an. Bích Thảo gạt đi dòng nước mắt nói tiếp:

" Tôi tìm thấy xác bà ấy ở bên cạnh một tảng đá lớn trên bãi biển. Để có tiền chôn cất cho mẹ, tôi đã tìm đến bọn giang hồ để mượn tiền. Bọn chúng đưa tôi tới nơi này và bắt ép tôi phải tiếp khách trong các quán rượu nên tôi đã bỏ trốn và bị bọn chúng truy sát "

Nghe từng lời cô gái này kể lại mà bọn nó ai nấy đều cảm thấy xót xa. An Vy đi tới bên cạnh Khánh Anh cầm lấy tay Bích Thảo nhẹ giọng:

" Cô về với chúng tôi đi. Bây giờ cô một thân một mình sẽ rất nguy hiểm "

" Phải đấy, chắc Camella sẽ nhớ cô nhiều lắm. Chúng tôi cũng chưa đền ơn cho cô, bây giờ hãy cho chúng tôi cơ hội được chăm sóc cô " - Thái Diệp đi tới cúi đầu nhìn Bích Thảo

" Nhưng mà... " - Bích Thảo hơi ngước đầu lên

" Muốn tìm được ba thì cô nên theo chúng tôi trở về " - Bảo Nam cắt ngang lời Bích Thảo

" Từ bây giờ anh sẽ là người thân của em. Sẽ thay mẹ chăm sóc cho em, được không? " - Khánh Anh cầm lấy tay cô và nói

" Cảm ơn mọi người " - Bích Thảo nhìn từng người một rồi lên tiếng

" Tốt rồi, chúng ta về thôi " - Thái Diệp cười nhẹ rồi đỡ Bích Thảo đứng dậy.

Mọi người nhanh chóng ra xe và trở về nhà Khánh Anh. Vừa đi vào sảnh lớn, Khánh An đã lon ton chạy ra đón nó:

" A chị Rain về rồi "

" Xem chị đưa ai về nữa đây này " - An Vy cúi xuống bế Khánh An lên rồi quay người lại, Bích Thảo cùng hân đi tới

" A chị Bích Thảo " - Khánh An vui mừng đưa tay ra ôm lấy cổ Bích Thảo, cô cũng nhanh tay ôm lấy Khánh An từ tay An Vy. Lúc này bà nội cùng ba mẹ hân đi tới, sau khi nghe câu chuyện của cô gái tội nghiệp ai nấy đều tự trách bản thân vì đã không sớm đi tìm ân nhân để đền đáp cho họ lại để ra có sự này.

" Cháu đã có dự định gì chưa? " - Bà nội hân lên tiếng

" Em ấy muốn tìm ba của mình " - Khánh Anh lên tiếng thay cho Bích Thảo

" Trước mắt cháu hãy ở lại gia đình bác, hãy xem nơi này như nhà của cháu. Sau đó bác sẽ cố gắng tìm ra ba cháu. Cho tới lúc đó thì cháu hãy để gia đình bác được lo lắng, chăm sóc cho cháu. Linh hồn của mẹ cháu trên trời cũng sẽ được an ủi phần nào " - Ba hân nói

" Cháu cảm ơn mọi người " - Bích Thảo cúi đầu nói

" Hiện tại nhà cũng không còn chỗ trống nào, hay con ở cùng phòng với Camella nhé " - Mẹ hân lên tiếng

" Bích Thảo ở cùng con cũng được ạ, chắc bây giờ cô ấy cũng đang cần người ở bên cạnh " - An Vy lên tiếng

" Vậy thì tốt quá, con lên phòng tắm rửa đi " - Mẹ hân nhìn sang Bích Thảo nói

" Vậy bọn con xin phép " - An Vy cùng Khánh Anh và Bích Thảo đứng dậy cúi đầu rồi đi lên phòng.

" cô mặc tạm bộ đồ này nhé, chắc vừa đó " - An Vy lấy trong tủ ra bộ quần áo đưa cho Bích Thảo rồi cười nhẹ

" Cảm ơn chị " - Bích Thảo nhận lấy rồi đi vào phòng tắm

Nó nhìn theo cô gái rồi khẽ thở dài đi tới bàn học lấy hộp thuốc y tế bên cạnh đi sang phòng đối diện. Hắn đang cởi chiếc áo sơ mi nhưng vướng bàn tay bị đau nên hơi nhăn nhó. Nó vội đặt chiếc hộp y tế lên bàn rồi chạy tới giúp hắn thay áo, bây giờ nó mới thấy những vết bầm trên người hắn, nó nhúm mày lại hậm hực giận dữ.

Hắn nhìn xuống mặt nó chỉ biết bật cười, trông nó lúc giận cũng đáng yêu đấy chứ. Nhìn thấy hắn cười nó lại càng bức bối hơn đạp mạnh vào bàn chân hắn khiến hắn la oai oái:

" Em muốn băng bó cả chân anh luôn hả? "

" Đi qua đây " - Nó chẳng thèm trả lời hắn, giúp hắn thay xong áo thì đi tới bàn cầm lấy hộp y tế rồi ngồi lên ghế chỉ vào giường ra lệnh ý muốn hắn ngồi xuống. Hắn ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, nó liền cầm lấy tay hắn gỡ miếng băng đang băng dở rồi cẩn thận rửa vết thương cho hắn. Vừa làm nó vừa thổi vào vết thương như sợ hắn đau. Hắn cứ ngồi im chăm chú ngắm nhìn nó, gương mặt thấp thoáng một nụ cười.

Vết thương do hắn dùng tay cầm lấy con dao từ tên bậm trợn đang muốn rạch ngang má Bích Thảo nên vết thương hơi sâu. Lại chưa buộc chặt miếng băng tịt trùng nên bây giờ máu vẫn còn ra rất nhiều. Mắt nó lại đỏ ngầu. Nhìn nó như vậy hắn lại cảm thấy có lỗi

" Anh xin lỗi "

Đội băng bó vết thương cho hắn xong, nó thu dọn gọn gàng rồi đứng dậy quay lưng đi, nước mắt nó bắt đầu rơi. Hắn đứng bật dậy ôm chầm lấy nó:

" Từ giờ anh sẽ không để mình bị thương nữa đâu "

" Em biết trong chuyện này em không thể trách cứ anh nhưng mà... " - Nó vừa nói vừa gạt đi dòng nước mắt cứ chảy xuống, gạt đi lại dòng nước mắt khác nổi tiếp rơi xuống, nghẹn lại nơi cổ họng.

" Được rồi, được rồi. Nín đi, đừng khóc nữa mà " - Hắn xoay người nó lại ôm chặt vào lòng ngực mình và tự hứa sẽ không làm cho nó khóc nữa. Nó cứ khóc mãi trong lòng hắn mặc hắn dỗ như thế nào cho đến lúc điện thoại nó vang lên. Nó mới ngừng khóc cầm lấy điện thoại. Dòng chữ " Hải My " hiện lên trên điện thoại.

" Anna sao lại gọi cho em muộn như vậy? " - Khánh Anh nói

" Em không biết " - An Vy nói rồi đưa máy áp vào tai nghe

Nhìn gương mặt căng thẳng của nó hắn lại càng tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cuốn sổ

Ngày mới lại bắt đầu trong cái lạnh của mùa đông. Mới chỉ có một ngày để được nghỉ ngơi thư giãn bọn nó lại phải tiếp tục lịch học vất vả và áp lực. Nó bình thường đã vất vả với lượng kiến thức " khó tiêu " bây giờ còn phải chép bài giùm cho hắn nữa nên khá bận rộn chẳng còn thời gian tám với Thái Diệp và Bảo Nam nữa.

" Rain " - Ngọc Ngân đi tới chỗ nó khi thấy nó đang cất đồ vào tủ cá nhân

" Chị Linda " - An Vy quay lại cười nhẹ với cô

" Chiều nay Kevin và Leo về nước, cùng chị ra sân bay đón bọn họ nhé " - Ngọc Ngân

" Được ạ. Chị Maris có về cùng không ạ? " - An Vy đóng tủ lại rồi quay sang nhìn Ngọc Ngân - " Mà có chuyện gì anh chị lại qua Mỹ gấp như vậy ạ? "

" À Maris không về. Chắc công ty bên Mỹ có vấn đề gì đó. Thôi chị đi trước nha " - Ngọc Ngân trả lời qua loa rồi tạm biệt nó đi vội

" Sao vậy nhĩ? " - An Vy nhúm mày nhìn theo rồi lắc đầu một cái sau đó đi xuống canteen trường.

New york,...

Trong một gian phòng kín, sang trọng. Ba con người, mỗi người một dáng ngồi nhưng chung một suy tư.

Leo đang chống tay lên thành ghế tựa hẳn người về sau đột nhiên bật dậy, lên tiếng:

" Bà ta rốt cuộc là ai? Tại sao lại thần bí như thế? "

Maris nhướng mi nhìn sang Leo:

" Cậu bình tĩnh đi. Trước mắt đã xác nhận được người giả mạo Key rồi nhưng điều đó không giúp ích gì được cho chúng ta. Linda đã gọi điện báo Hoàng Thị đã phát hiện ra điều đó rồi. "

" Vậy là uống phí một tuần nay chúng ta qua đây rồi " - Leo thờ dãi

" Không còn thời gian nữa " - Kevin vịn trán im lặng bây giờ mới lên tiếng

" Cậu bảo sao? " - Maris quay qua nhìn Kevin khó hiểu

" Sự việc Hoàng thị phát hiện ra Key giả mạo thì chắc bọn họ cũng đã biết. Chúng nhất định sẽ làm gì đó. " - Kevin

" Bây giờ bọn chúng ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, thực sự trong chuyện này không đơn giản " - Maris

" Trước mắt tớ sẽ về Việt Nam làm rõ một số vấn đề, nếu những gì tớ nghĩ là đúng thì có lẽ... " - Kevin nói rồi cắt ngang giữa chừng

" Có lẽ? " - Maris

" Tớ về với cậu " - Leo

" Không được, còn tập đoàn thời trang của cậu? " - Maris

" Đợi xong xuôi mọi chuyện, tớ sẽ trở về. Bây giờ tớ đi sắp xếp lại một số chuyện. Hẹn cậu ở sân bay " - Leo đứng dậy đi ra khỏi phòng

Maris và Kevin đều không nói gì thêm. Cả hai đều theo đuổi suy nghĩ hiện tại của bản thân!

Việt Nam, 17:20PM

An Vy cùng Khánh Anh bước vào nhà. Bích Thảo đang đứng bên cạnh cửa sổ hướng mắt ra khu vườn hoa hồng xanh ở xa xa. Hấn và nó nhìn cô rồi lại nhìn nhau. Có lẽ cả hai đều hiểu tâm trạng của cô lúc này. Đột nhiên, Bích Thảo quay lưng lại nhìn hai người lên tiếng:

" Anh chị về rồi ạ? "

" Ủ, sao em lại đứng một mình ở đó? " - An Vy cười nhẹ trả lời cô

" Khánh An vừa ra ngoài cùng hai bác, không có việc gì nên em đứng hóng gió một chút thôi ạ " - Bích Thảo

" Trời lạnh đấy, cẩn thận không bị cảm " - Khánh Anh

" Vâng ạ " - Bích Thảo gật nhẹ đầu rồi đóng cửa, lẳng lặng xuống bếp

An Vy cứ nhìn mãi theo bóng dáng gầy gò của Bích Thảo, cô gái này sao lại khác quá!

" Đi thôi " - Khánh Anh khoác lấy vai nó như kéo nó về thực tại.

Cả hai nhanh chóng đi lên phòng. Nó vừa thay đồ xong thì Bích Thảo bước vào:

" Chị đang định đi đâu à? "

" Ủ, hôm nay anh Kevin về nước, chị và Ken đi đón anh ấy " - An Vy mắt dán vào màn hình điện thoại lên tiếng

" Nhưng mà cái đó? " - Nó vừa dứt lời thì Bích Thảo tò mò tiến về phía sau lưng nó

* Choảng *

Lập tức tiếng động lớn phát ra. An Vy giật mình buông chiếc điện thoại ra nhìn về phía sau lưng.

" Bích Thảo " - Nó lo lắng đi nhanh tới bên cạnh cô đang ngồi sập dưới sàn ôm lấy chân. Nhìn xuống sàn, những mảnh vỡ của bình hoa cùng những bông hoa nằm lộn xộn trên một cuốn sổ màu đen ướt đầm trang nhật ký, những cánh hoa hồng xanh được ép khô trong trang giấy vung vãi khắp sàn. An Vy trong đáy mắt như đọng lại một giọt nước, nó vội buông Bích Thảo ra nhặt nhanh những cánh hoa khô màu xanh đang vung vãi trên vũng nước đang lan ra. Đó là món quà đầu tiên hân tặng cho nó, nó đã ngồi cả đêm cẩn thận ép từng cánh hoa vào cuốn sổ, những tâm tư, tình cảm của nó dành cho hân đều được nó đặt bút nắn nót viết từng chữ.

* cách *

Cánh cửa mở rộng ra, Khánh Anh đi vội vào nhìn xung quanh. Bích Thảo đang nhú mồm nhìn thái độ kì lạ của nó nghe thấy tiếng mở cửa liền nhăn nhó, nước mắt giàn giụa.

" Có chuyện gì vậy? " - Khánh Anh cúi đầu xuống nhìn chân Bích Thảo đang xưng đồ lên

" Em sợ ý làm rơi bình hoa " - Bích Thảo nói trong nước mắt nhìn Khánh Anh. Khánh Anh cúi xuống định bế cô lên nhưng An Vy giữ tay hân lại:

" Tay anh đang còn đau "

" Anh không sao " - Khánh Anh nói rồi bế sốc Bích Thảo lên rồi đi xuống nhà

An Vy thần người ra một lúc, một giọt nước mắt rơi xuống. Nó gạt vội đi rồi nhặt nhanh những cánh hoa cùng cuốn sổ lên giường sau đó chạy vào lấy máy sấy cẩn thận sấy cuốn sổ cùng những cánh hoa màu xanh thắm.

Một lúc sau, Khánh Anh bước lên phòng, nó vẫn đang ghép lại từng cánh hoa vào trang giấy.

" Em sao vậy? " - Khánh Anh nhìn thấy vẻ khác thường trong đôi mắt của nó, lên tiếng

" Không sao. Em gần xong rồi đây, đợi em một chút " - An Vy

" Chắc anh không đi được, Bích Thảo đang bị đau chân, mọi người đều đã ra ngoài hết rồi.. " - Khánh Anh ngần ngại

" Em đi một mình cũng được ạ. Anh ở lại với cô ấy đi " - An Vy không nhìn Khánh Anh mà nói

" Để anh gọi cho chị Linda tới đón " - Khánh Anh có phần khó hiểu nhìn nó nói

An Vy cất cuốn sổ cẩn thận vào ngăn tủ rồi khoác lấy áo lên tiếng:

" Không cần đâu, em tự gọi taxi được "

Nói xong nó bước vội ra bên ngoài phòng, còn hân thì cứ dờ người ra. Từng bước từng bước sao nó lại cảm thấy nặng nề như vậy. Đến trước sảnh lớn:

" Đợi đã " - Khánh Anh giữ lấy tay nó kéo lại - " Em đang có chuyện gì vậy? "

" Em đã bảo không có chuyện gì rồi mà " - đến lúc này nó không giữ được bình tĩnh hất tay hân ra lớn tiếng.

Bích Thảo đang ngồi ở ghế sofa nghe thấy tiếng nó liền nhìn ra sau đó đứng dậy nhảy một chân ra phía bọn hân.

" Ày za " - Tiếng kêu của cô làm bọn hân phải quay đầu lại nhìn

" Bích Thảo " - Hân vội chạy tới đỡ cô dậy. Còn nó không nói năng gì mà đi thẳng ra phía cổng mặc cho hân gọi như thế nào.

Vừa ra tới cổng, nó vừa đi vừa đá những vật gì trên đường trước mắt mà nó có thể đá được.

" Kia chẳng phải là... " - Đi được một đoạn nó nhìn thấy bóng dáng quen thuộc liền khựng lại, người đó cũng bất giác nhìn lại nó. Cả hai cứ nhìn nhau một lúc rồi nó tiến lên

" Sao cậu lại ở đây? "

Hải Minh cười nhẹ, cậu vừa nhìn lên phòng nó, vừa ước ngay lúc này nó sẽ xuất hiện. Thật sự đã xuất hiện rồi. Tự nhiên cậu lại muốn ôm lấy nó. Đã rất nhiều lần cậu đứng ở chỗ này nhìn lên nhưng hình như cô gái này chưa bao giờ biết và vẫn đang xem cậu là bạn, còn cậu không thể buông bỏ!

" Tôi có việc đi qua đây, cậu đi đâu à? " - Hải Minh

" Ừ, Hôm nay anh Kevin từ Mỹ về, tôi đi đón anh ấy " - An Vy vừa dứt lời thì chỉ taxi đỗ lại

" Để tôi đi cùng cậu " - Hải Minh có chút thắc mắc khi nó đi một mình nhưng cũng nhanh chóng lên xe với nó

Vừa đến sân bay, Kevin, Leo cùng Ngọc Ngân đã đi ra.

" Anh hai " - An Vy vẫy vẫy tay rồi chạy tới ôm chầm lấy Kevin - " Đột nhiên anh hai đi Mĩ mà không nói với em "

" Hai có việc đột xuất " - Kevin cười nhẹ xoa xoa đầu cô

Nó bữa môi giận dỗi nhìn Kevin. Leo bắt mắt nhìn nó trách móc:

" Con nhóc này, chỉ biết mỗi anh hai thôi hả? "

" Em cũng nhớ anh nữa " - An Vy cười tươi ôm lấy Leo

" Lần này anh chỉ về một thời gian thôi, sau đó qua Pháp ở hẳn bên đó chuẩn bị cho tốt công việc của tập đoàn thời trang, em có muốn đi cùng anh không nhà thiết kế bé nhỏ của anh? " - Leo cũng cười tươi vỗ về nó, sau đó lên tiếng đùa với nó vì anh biết điều gì sẽ níu chân nó ở lại mà. Nhưng anh cũng rất vui vì ước mơ của nó là trở thành một nhà thiết kế, đáng tiếc anh không thể cùng thực hiện ước mơ với nó.

" Đi chứ, em sẽ đi khỏi đất nước này luôn " - An Vy đang giận hằn liền nửa đùa nửa thật lên tiếng

" Sao Ken không đi cùng em mà lại là Fin? " - Ngọc Ngân thắc mắc

" Em vô tình gặp cô ấy nên cùng đi chung " - Hải Minh

" Đừng nhắc đến Ken nữa. Về thôi " - An Vy hăm hực ôm lấy tay Ngọc Ngân và Kevin kéo đi

Leo tắc lưỡi, lại sao nữa rồi đây. Xong liền cùng Hải Minh nhanh chóng đi nhanh theo sau bọn nó.

Trời cũng đã nhá nhem tối nên Hải Minh cũng ở lại dùng cơm với bọn nó. Dùng xong bữa nó cứ mè nheo ôm lấy tay Kevin đòi ở lại. Nhưng tối hôm nay, anh có việc cần phải làm nên không thể để nó ở lại. Đỗ mãi cũng không chịu cho đến lúc Ngọc Ngân lên tiếng hỏi han mọi chuyện mới dỗ nó về nhà hẳn được.

Nó vừa về đến nhà liền vào phòng Camella đóng chặt cửa lại. Trước đó, Một chiếc ô tô cũng nổi gót đi sau khi nó vừa ra khỏi biệt thự Kevin...

" Rain oi " - Khánh Anh gõ cửa gọi nhưng nó trùm chăn không chịu dậy

Camella nhón chân đi ra mở cửa cho hấn rồi cười tinh nghịch chỉ chỉ vào trong

Khánh Anh nhéo má cô em gái rồi bật cười cúi đầu xuống hôn lên trán Camella sau đó đi vào hất mạnh tấm chăn ra bẽ bối nó lên

" Á, Camella sao em lại phản bội chị " - Nó méo mào nhìn Camella đang đưa bàn tay nhỏ xíu lên che ngang miệng cười.

Hấn mặc kệ nó vùng vằng, bế nó vào đặt ngay ngắn lên ghế:

" Ngày mai có tiết kiểm tra hóa, em muốn thầy phê bình nữa? "

" Anh giỏi hóa để làm gì? " - Nó giận dỗi đứng dậy nhưng bị hấn giữ lại đẩy xuống ghế, nói:

" Chị Linda đã gọi điện cho anh rồi. Anh không biết cuốn sổ đó lại quan trọng với em như vậy "

" Còn không phải vì... " - Nó tức giận nói nhưng bị hấn chen ngang lời

" Vì đó là món quà đầu tiên anh tặng cho em, còn cuốn sổ đó, anh đã đọc hết rồi " - Khánh Anh nói, gương mặt phản phát một nụ cười.

" Ai cho anh đọc chứ? " - An Vy tức giận đứng phắt dậy. À là thẹn quá hóa giận mới đứng.

" Nhưng nhân vật chính trong đó là anh " - Khánh Anh hắng giọng nhìn cười đứng dậy nghiêm túc cãi lại nó

" Anh... Anh... " - An Vy tức giận giậm chân chuồn lẹ nhưng hấn đã nhanh tay giữ lấy tay nó. Nó vội hất tay hấn ra hòng bỏ chạy

" Á " - Hấn kêu lên rồi ôm lấy tay

" Không sao chứ? " - nó liền quay lại cầm lấy tay hấn thối thối rồi nhìn lên hấn lo lắng hỏi. Lập tức hấn cúi đầu xuống đặt lên môi nó một nụ hôn, bàn tay đã vòng sau lưng nó siết chặt nó vào lòng.

" Anh xin lỗi đã không quan tâm đến tâm trạng của em lúc đó. Nếu có thể thì em cũng không được vùng vằng sau đó bỏ đi như vậy. Anh sẽ rất lo lắng. Chỉ cần nói với anh, điều gì anh cũng sẽ đồng ý với em chỉ cần em muốn. Điều gì anh cũng sẽ làm cho em. " - Nói xong hấn buông nó ra, mở ngăn tủ lấy cuốn sổ quen thuộc đưa cho nó. - " Anh đã cẩn thận xếp tiếp những cánh hoa còn lại vào mỗi trang em còn chưa làm xong và... " - hấn dờ đến trang cuối cùng, dòng chữ " Happy Wedding " tự hấn viết vào đó, hấn đưa cho nó xem - " Đó là những gì anh muốn viết trong cuốn sổ tình yêu này "

An Vy bật cười đưa tay lên che ngang miệng:

" Anh sến quá đấy "

" Hừm? Em muốn anh đọc lại cho em nghe không? " - Khánh Anh nhú mày cầm cuốn sổ lên mở ra nhưng nó đã cướp vội cuốn sổ nhần nhỏ:

" Thôi thôi "

Hắn nhìn nó rồi cười nhẹ vòng tay ôm chặt lấy nó vào lòng, hôn nhẹ lên tóc nó. Nó ôm lấy cuốn sổ đã được nó ghi lại tất cả những khoảnh khắc bên hắn, hạnh phúc đứng trong lòng hắn cười mỉm. Chỉ có một người đứng ở ngoài cửa vô tình nhìn thấy... Khó chịu lặng lặng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Nghỉ Tết

Quán bar Rose, 0h ---

Không gian ủy mị trong ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc xập xình át hết tất cả tiếng ồn ào khác, một cô gái ăn mặc sexy có đôi phần bí ẩn bước từng bước dài đi vào sâu bên trong và tiến vào phòng vip số 1 được cách âm với bên ngoài. Bên trong, một người phụ nữ sang trọng dựa người vào thành ghế gạt tàn thuốc một cách điệu nghệ rồi hướng mắt nhìn lên cô gái, nói:

" Không có ai phát hiện chứ? "

" Không ạ " - Cô gái khẽ gạt đầu rồi đi về phía trước ngồi xuống đối diện với người phụ nữ, sau đó khẽ liếc nhìn hai người đàn ông đang đứng cách người phụ nữ mới nói tiếp - " Tôi đã tiếp cận được bọn họ. Bây giờ tôi cần làm gì tiếp theo? "

" Rất tốt. Hãy tìm hiểu xem bọn chúng đã tìm thấy Hoàng Vũ Phong hay chưa? Hãy điều tra về cậu ta " - Người phụ nữ lên tiếng

" Kẻ thù của chúng ta là Hoàng thị, tại sao không dứt khoát trả thù bọn chúng mà phải kéo theo nhiều người như vậy? " - Cô gái hơi nhú mày nhìn người phụ nữ

" Vì quá nhiều người muốn xen vào chuyện này. Hơn nữa, ta muốn bọn chúng phải nom nớp sống trong sợ hãi. Nếu chỉ đơn giản hạ gục công ty Hoàng Thị thì quá đơn giản đối với ta nhưng ta không can tâm. Còn cô, hãy làm tốt nhiệm vụ của mình, cô gái đó có thể là mấu chốt trong chuyện này nên cô hãy giám sát cô ta thật kĩ " - Người phụ nữ nói xong liền rời đi

" An Vy,... " - Trong đáy mắt ma mị của cô gái ánh lên một sự chán ghét, một lúc sau cô cũng nổi gót người phụ nữ mà rời đi.

---

* Cách *

Tiếng cửa phòng ai đó mở rộng ra, màn đêm đang bao trùm lấy vạn vật, bên ngoài trời làn gió lạnh vẫn thổi không ngớt, có hai con người đang ôm lấy nhau ngủ ngon lành. Trong tiết trời lạnh của mùa đông, hai người cảm nhận được hơi ấm của nhau. Như cảm nhận được có ai đó vừa bước vào, An Vy khẽ động dậy mắt, nó đưa tay lên dụi dụi con mắt rồi mở mắt ra nhìn xung quanh. Một vệt sáng màu xanh lá cây nằm ngay giữa phòng chiếu rọi một khuôn mặt góm ghiếc. Nó giật mình hét lên ngồi bật dậy lùi về phía sau thành giường ôm lấy chăn bịt mắt lại. Nghe thấy tiếng hét của nó, Khánh Anh bật dậy với tay về chiếc bàn cạnh giường bật đèn. Nhìn thấy Bích Thảo đứng giữa phòng, hần cau mày khó hiểu nhưng vội ôm lấy nó trấn an:

" Em sao vậy? "

Cảm nhận được vòng tay hắn đang ôm chặt lấy mình, nó mới thả chăn ra ôm chầm lấy hắn nói trong nước mắt:

" Cái gì đó đã đứng ở chỗ kia " - An Vy một tay ôm chặt lấy hắn, tay kia chỉ ra phía giữa phòng, đầu vẫn cúi xuống bờ vai hắn không dám nhìn

Lúc này hắn mới quay ra nhìn thấy Bích Thảo đang ngơ ngác, có vẻ vẫn còn đang ngây ngất:

" Sao em lại ở đây? "

Bích Thảo đưa tay lên dụi mắt rồi ngơ ngác nhìn hắn trả lời:

" Em đi uống nước, sau đó lên phòng thì nghe tiếng của chị An Vy ạ "

Khánh Anh nghe xong câu trả lời của cô thì thờ dãi, có lẽ Bích Thảo đi uống nước sau đó vào nhầm phòng của hắn không may làm nó hoảng loạn. Sau cái hôm nhìn thấy cái xác chết của tên đó dường như đã trở thành nỗi ám ảnh của nó. Khánh Anh lại tiếp lời:

" Thôi không có gì đâu, em về phòng ngủ đi "

" Vâng ạ " - Bích Thảo gấp một cái rồi dụi mắt đi về phòng

Khánh Anh quay sang vỗ nhẹ lưng nó:

" Không sao, Bích Thảo vào nằm phòng thôi. Không có ai cả. Không sao " - Hấn ôm chặt lấy nó vào lòng

Nó cũng đã nghe câu chuyện của hai người nhưng rõ ràng không phải là Bích Thảo. Nó nhìn rất rõ, rất chân thật, không phải là một giấc mơ. Nó nhắm chặt mắt lại ôm chặt lấy hấn như vậy. Càng lúc nó lại càng thấy bất an. Key đang ở đâu? Tại sao nó lại luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi nó? Thân hình một người con trai rất quen thuộc....!

Một đêm dài cuối cùng cũng trôi qua. An Vy thơ thẩn vuốt tay vào túi uể oải đọc theo hành lang đi bên cạnh hấn.

" Thôi nào " - Khánh Anh khoác lên vai nó nhéo má nó. Học sinh đã đông đủ, ngôi trường bây giờ lại được dịp huyền ảo trở lại sau khi thi xong thì hôm nay là dịp thoải mái nhất. Ngày học cuối cùng của năm cũ.

An Vy xin nịnh ôm lấy tay hấn, mếu máo dựa đầu vào cánh tay hấn vừa đi vừa hát vu vơ còn hấn thì chỉ biết bật cười.

" Có nhất thiết phải như vậy không? " - Thái Diệp từ đâu nhảy bổ đến tách nó và hấn ra sau đó giậm chân khoanh tay ưỡn ngực căm phẫn

" Mày lại lên con điên gì nữa thế? " - Khánh Anh dí đầu Thái Diệp rồi kéo nó lại phía mình

" Á " - Thái Diệp mếu máo ôm lấy trán rồi quay về sau nhìn Bảo Nam đang đi tới như mách tội hấn

Bảo Nam đi tới khoác lấy vai Thái Diệp rồi hát nạt về phía Khánh Anh:

" Vuốt mặt phải nể mũi chứ? "

Khánh Anh nhún vai rồi cầm lấy tay An Vy kéo đi bỏ mặc hai tên trẻ con thích gây sự này.

" Tao có việc mượn Rain chút " - Thái Diệp nhăn nhó nhìn Bảo Nam với vẻ giận dữ rồi nói phụt ra một câu - " Bất tài. Hừ " - sau đó chạy lên cầm lấy tay nó kéo đi mặc kệ hấn đang khó chịu nhìn theo

" Đi thôi " - Bảo Nam bước lên cười khỏ nói với hấn.

Đến trước phòng thí nghiệm, Thái Diệp mở cửa kéo nó vào.

" Sao lại tới đây? " - An Vy bước vào không quên thắc mắc

" Có người muốn gặp cậu " - Thái Diệp dẫn nó đi sâu vào bên trong căn phòng. Dĩ Mai cùng Hải Mi đã ngồi sẵn đợi bọn nó.

" Có chuyện gì mà các cậu lại tụ họp ở đây vậy? " - An Vy ngồi vào ghế đối diện với hai người

" Chẳng lẽ cậu không thấy điều gì khác lạ sao? " - Dĩ Mai nóng lòng nói

" Ý cậu là? " - An Vy nhíu mày - " Vũ Phong sao? "

Dĩ Mai gật đầu. Nó liền nhớ tới những lúc tới trường đều có một người đi theo nó, lúc tan trường cũng có một người nấp bóng ở cửa, thực sự nó cảm giác rất quen thuộc. Lẽ nào lại đúng như nó suy nghĩ?

" Bây giờ chúng ta phải làm sao? " - Hải Mi

" Anh Key tại sao lại không tìm gặp chúng ta mà lại theo dõi Lazy và Rain? Chắc chắn là có lí do. " - Thái Diệp chống cằm nói

" À thế cái người ở Mi là ai? " - Hải Mi đột nhiên nhớ lại quay sang nhìn Dĩ Mai

" Từ bé Vũ Phong đã ở Việt Nam, chưa từng gặp người ở bên ngoại vì thế bọn chúng lợi dụng điều này gài người thay thế anh ấy để theo dõi tình hình của chúng ta có nghĩa là trước lúc anh ấy đến nhà cậu mình thì đã gặp chuyện rồi " - Dĩ Mai

" Vậy tên đó? " - Thái Diệp

" Tên đó đã bỏ trốn rồi " - Dĩ Mai vừa nói vừa đưa chiếc mảnh giấy đặt lên trên bàn - " chuyện này có lẽ liên quan tới mười lăm năm trước. "

" Cái gì đấy? " - Thái Diệp cầm mảnh giấy lên xem - " trước khi anh xuất hiện thì em và Rain hãy cẩn trọng! "

" Tội sao? " - An Vy thắc mắc lên tiếng

"Ồ nhưng mà tại sao cậu không hỏi ba mẹ cậu đi chẳng phải sẽ rõ mọi chuyện sao?" - Thái Diệp đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó lên tiếng

"Thực ra tất cả vẫn là một ẩn số. Cả ba mẹ tôi hay ba mẹ Anna đều không chắc chắn về sự việc mười lăm năm trước. Sự thật đã ra đi cùng cái chết của ba mẹ Vũ Phong. Bây giờ chúng ta cần tìm ra sự thật mới làm rõ mọi chuyện" - Dĩ Mai

"nhưng may mắn là ba mẹ tôi và Hoàng Thị cùng An Thị đã không còn đấu đá nhau nữa. Tạm thời chúng ta có thể yên tâm. Trước tiên phải đảm bảo sự an toàn cho Rain và Lazy đã. Càng ít người biết chuyện này thì càng tốt. Không tự nhiên mà Key lại nhắc nhở hai người như vậy" - Hải Mi lo lắng nói

"Nhưng làm thế nào chúng ta có thể điều tra được chuyện này chứ?" - An Vy

"Nếu xâu chuỗi lại mọi chuyện thì chị Maris là người phát hiện ra sự bất thường trong chuyện này thông qua số tài liệu của anh Kevin, vậy điều đó có liên quan đến anh Kevin. Thứ hai mấu chốt của sự việc chính là tên thư kí tức là cái xác chết mà có người đã cố tình cho chúng ta thấy như một lời cảnh cáo nhưng người dẫn chúng ta đến chỗ cái xác ấy... Chính là Bích Thảo" - Thái Diệp ngả người về phía sau thành ghế nói

"Bích Thảo sao?" - An Vy bất an nhìn Thái Diệp

"Chẳng lẽ vì điều đó mà Key bảo Rain cẩn trọng?" - Hải Mi

"Như vậy hai người bắt đầu từ hai người này đi. Còn tôi và Anna sẽ cố gắng tìm thêm thông tin về mười lăm năm trước" - Dĩ Mai

"Cứ thế đi" - Thái Diệp gật đầu

"Hôm nay là ngày học cuối cùng rồi. Có chuyện gì alo nhé. Hạn chế gặp nhau" - Dĩ Mai đưa ngón cái và ngón út làm thành cái điện thoại đưa lên tai

"Cậu phải cẩn trọng hết mức đó. Nếu sự thật Bích Thảo có liên quan đến chuyện này thì thực sự nguy hiểm" - Hải Mi nhìn qua nó

An Vy đột nhiên nhớ lại chuyện lúc tối. Thực sự là Bích Thảo sao? Nó khẽ gật đầu rồi cùng Thái Diệp quay về lớp trước sau đó mới tới Dĩ Mai và Hải Mi.

"Aaaaaaaa cuối cùng tết cũng tới rồi" - Thái Diệp đưa hai tay lên trời hét lớn

"Chúng ta có thể thoải mái ngủ nướng rồi" - An Vy cũng hào hứng chạy tới khoác lấy vai Thái Diệp

Phía trước cổng trường, mọi người đang nhanh chóng ra về. Trên gương mặt ai cũng tràn ngập niềm vui.

Khánh Anh và Bảo Nam đi xe tới, An Vy và Thái Diệp leo lên xe hí hửng cười tươi. Khánh Anh và Bảo Nam nhìn nhau cười rồi phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trò chơi phải có màn kết rồi

Một ngày mới vừa lại bắt đầu, hương hoa quen thuộc vẫn thoảng bay khắp căn biệt thự, không khí se lạnh lại càng làm cho con người có một thứ cảm giác gì đó rất lạ. An Vy mặc một chiếc áo len màu trắng kết hợp chiếc váy xòe dài đến bắp chân, nó cứ hi hục mãi ở bếp.

Khánh Anh cùng Khánh An đang ngồi ghế sofa xem tivi thì tiếng nó vang lên làm hấn giật mình cùng Khánh An chạy vội xuống nhà bếp.

"Có chuyện gì thế?"

An Vy vừa ngửa người về sau vừa chỉ vào nồi cá trên bếp rồi nhìn hấn:

"Cháyyyyyy"

Hấn thấy vậy vội đi vào tắt bếp rồi đưa nồi cá bỏ vào chậu rửa bật vòi cho nước chảy xuống:

"Cháy còn đứng đây?"

"Không thì làm sao?" - Nó ngo ngắc trả lời

"Ồ" - Hấn quay sang nhìn nó bất lực - "Đây là món ăn đặc sản mà em muốn cho anh và Camella thưởng thức sao?"

"Đấy. Cá đấy" - Nó gật gật đầu như chọc tức hấn

" Cá Cháy hừm? " - Hấn khoanh tay dựa hấn người vào bếp nghiêng đầu nhìn nó

Nó nhìn xuống chậu rửa rồi lại nhìn hấn cười trừ làm cho Khánh An bật miệng cười tủm tỉm.

" Bé cưng à " - An Vy khỏ sở nhìn Khánh An

Hấn cũng chỉ biết bật cười nhìn nó rồi nói:

" Đi, lên thay đồ đi. Gọi cả Bích Thảo nữa, hôm nay Kín có hẹn chúng ta ở quán cũ " - Hấn đi tới xoa xoa đầu nó

" Bích Thảo ạ? " - An Vy hơi ngược đầu lên nói nhỏ

Hấn chỉ khẽ gật đầu rồi đẩy nhẹ nó đi. Nó vừa lên phòng, Khánh Anh bế Khánh An lên rồi ra ngoài phòng khách đợi.

Một lúc sau bọn nó có mặt ở quán gà nướng quen thuộc.

" Đây nè " - Từ bên trong, Thái Diệp dơ cao hai tay vẫy vẫy bọn nó

An Vy hí hửng nắm tay Khánh An đi nhanh tới chỗ Thái Diệp và Bảo Nam. Khánh Anh cùng Bích Thảo đi liền sau đó.

" Ôi bé con cũng tới à " - Thái Diệp cúi người về phía trước nhéo má Khánh An một cái rồi đưa cho cô bé một cái đùi gà. Khánh An cười híp mắt nhận lấy:

" Em cảm ơn chị "

" Ngoan " - Thái Diệp cười tươi nhìn cô bé rồi quay sang bọn hấn - " mau ngồi xuống đi "

Mọi người ngồi vào bàn và bắt đầu sự nghiệp ăn uống. Cũng phải thôi, nó tranh luôn gian bếp và cho người làm nghỉ hết rồi, bây giờ bụng ai cũng đói meo.

" Nó bỏ đói cậu à? " - Bảo Nam bật cười nhìn nó ăn ngon miệng

" Đó là.. Một câu chuyện... Buồn rất dài " - An Vy vừa nói vừa nhai một miếng đầy thịt gà

" Nghen đấy " - Hấn nhăn nhó đưa li nước về phía nó.

Nó nhận lấy rồi uống một hơi. Thái Diệp cùng Khánh An vẫn chăm chú ăn còn Bích Thảo thì ngồi yên một chỗ nhìn mọi người. Lúc này Thái Diệp như nhớ ra điều gì đó liền bỏ chiếc đùi gà xuống lấy giấy lau miệng rồi nói:

" Đứng rồi, nghe nói Vũ Phong đã trở về "

" Bao giờ? " - Khánh Anh bất ngờ nhìn Thái Diệp

" Không biết nữa, chị Linda vừa mới báo đã tìm thấy anh ấy. Tao cũng chưa rõ mọi chuyện " - Thái Diệp

" Anh ấy vẫn ổn chứ? " - An Vy

" Phải gặp anh Kevin thì mới rõ tình hình " - Thái Diệp

" Vậy chiều nay chúng ta qua công ty anh ấy " - Bảo Nam

" Em ra ngoài một chút ạ " - Bích Thảo bỗng lên tiếng

" Ủ em đi đi " - Thái Diệp cười nhẹ gật đầu. Bọn hấn lại tiếp tục bàn về Vũ Phong

Đang ăn thì nó sơ ý làm li nước đổ xuống:

" Á "

" Hậu đậu " - Hấn vừa lấy giấy lau lau cho nó vừa bật cười nhìn khuôn mặt đang không biết khóc hay cười của nó

" Em đi rửa tay " - An Vy lườm hấn một cái rồi cũng đi ra bên ngoài.

Đang loay hoay rửa tay thì một hình bóng quen thuộc cùng một đám người chọt rẹt qua tầm nhìn của nó. Như vô thức, nó bước theo sau lưng người đó. Người này chẳng phải là người đã truy đuổi Bích Thảo trước đây sao? Đúng. Cũng tại nơi này. Nó đã từng chạm mặt bọn chúng. Nhưng tại sao, bọn chúng lại đi cùng Bích Thảo? Một đồng câu hỏi cứ lẩn quẩn trong đầu nó thôi thúc bước chân nó đi theo bọn chúng.

Vừa vào tới một con hẻm. Nó nấp sau bức tường cố gắng nghe xem bọn họ đang nói gì nhưng không thể nào nghe được. Nhưng rõ ràng mối quan hệ giữa bọn họ không phải là mối quan hệ đối đầu. Nhận thấy sự kì lạ, nó vội quay bước thì ai đó đã giữ lấy đầu nó không cho nó quay lại.

" Trò chơi phải có màn kết rồi "

Chất giọng quen thuộc vang lên bên tai nó. Nó đang định kêu lên thì tên đó đã dùng một chiếc kim tiêm đâm mạnh vào tay nó khiến đầu óc nó mông mị và dần mất đi ý thức, sau đó ngất lịm đi trong vòng tay người đó.

Đến lúc này, Bích Thảo và đám người đó mới quay người lại đi về phía nó đang ngất lịm trong tay tên kia.

" Làm tốt lắm, đưa tôi chỗ phu nhân đi "

Bích Thảo vừa ngất lịm thì bọn họ khẽ gạt đầu rồi tản dần ra. Bích Thảo nhìn xung quanh một lượt rồi quay về quán ăn vừa nãy. Một con người bước nhẹ tới chỗ nó vừa ngất đi rồi hướng mắt nhìn theo bóng dáng Bích Thảo sau đó bỏ đi.

Quay lại với bọn hắn, mãi vẫn không thấy nó đâu nên mới bắt đầu sốt sắng.

" Sao nó đi lâu vậy? " - Thái Diệp lên tiếng sau đó quay sang nhìn Bích Thảo - " Vừa nãy em không thấy Rain ở bên ngoài sao? "

" Không ạ. Em đi mua chút đồ. Quay lại thì vào đây luôn ạ. Không thấy chị ấy đâu " - Bích Thảo

" Để tao ra ngoài xem " - Khánh Anh đứng dậy đi ra bên ngoài

- -----

- Bệnh Viện □ -

Căn phòng rộng lớn, trắng toát, được trang bị rất đầy đủ tiện nghi. Một người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu vẫn chìm đắm trong giấc ngủ dài. Một người con trai cao lớn mặc chiếc áo dạ dài màu sữa cứ đứng lặng như vậy nhìn người phụ nữ đang chìm trong giấc mộng dài. Một giọt nước mắt vô thức chảy dài trên gương mặt toàn mỹ của anh. Anh cứ đứng như thế cho đến một lúc lâu sau, chuông điện thoại vang lên, anh đưa chiếc điện thoại lên nhìn thì thấy số lạ. Nhìn người phụ nữ một lần nữa sau đó anh mới bước ra bên ngoài đưa máy áp vào tai mình:

" Tôi nghe "

" Anh Kevin, Rain đang gặp nguy hiểm. Tôi là Vũ Phong " - Đầu dây bên kia phát ra. Ở trong bệnh viện yên tĩnh, tiếng nói đều đặn vang lên rõ mồn một trong điện thoại và sau đó là tiếng " Tút... Tút... Tút... " nhưng trái ngược với không gian lúc này, lòng anh như có cái gì thiếu đốt. Kevin nắm chặt chiếc điện thoại trong tay rồi quay người đi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sắp tới hồi kết

Quán ăn -

Thái Diệp, Bảo Nam, Khánh An cùng Bích Thảo vẫn đang ngồi trong quán đợi hắn ra bên ngoài tìm nó. Bỗng nhiên điện thoại của Thái Diệp vang lên, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc Thái Diệp cầm máy lên và nghe:

" Alo, cậu... " - Thái Diệp chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã vang lên làm cô cứng họng, ánh mắt bỗng chốc chuyển hướng sang Bích Thảo lạnh lùng.

" Tao có việc phải đi trước " - Vừa nghe xong điện thoại, Thái Diệp cất vội máy vào túi vỗ nhẹ vai Bảo Nam một cái nói rồi chạy đi.

" Candy, Candy " - Bảo Nam đứng dậy gọi với nhưng Thái Diệp vẫn chạy một mạch đi

" Lại xảy ra chuyện gì sao? " - Bảo Nam chống nạnh thở hắt ra nhăn nhó. Bích Thảo cùng Khánh An hết nhìn nhau lại nhìn Bảo Nam không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thái Diệp vừa chạy ra tới cổng cùng lúc Khánh Anh đi vào, nhìn thấy Thái Diệp đang hốt hải chạy vội đi, Khánh Anh liền giữ lấy tay cô, nói:

" Mà đi đâu vậy? Rain đã quay lại chưa? "

Thái Diệp nhìn Khánh Anh một lúc rồi gạt tay hắn ra:

"Đưa Camella về trước đi, một giờ sau gặp nhau ở nhà anh Kevin "

Dứt lời, cô chạy ra đường vẫy một chiếc xe sau đó lên xe và đi mất. Khánh Anh ngơ ngác nhìn theo chiếc xe taxi vừa đi, và hần đường như cũng hiểu được, An Vy có lẽ đã xảy ra chuyện.

- Quán cafe -

Taxi dừng trước một quán nước, Thái Diệp chạy vội vào bên trong, Hải My cùng Dĩ Mai đang ngồi đợi cô ở trong một góc quán.

" Ý các cậu là sao? " - Thái Diệp chạy tới, gấp gấp hỏi

" Cậu ngồi xuống đi " - Dĩ Mai gạt nhẹ đầu như muốn Thái Diệp bình tĩnh lại

" Nói đi " - Thái Diệp ngồi vào ghế đối diện với bọn họ, sau đó nhìn hai người lo lắng nói

" Anh Key thực sự đã gọi cho tôi, anh ấy bảo đã nhìn thấy đám người Bích Thảo dẫn dụ Rain vào một con hẻm và bắt cóc cậu ấy. " - Dĩ Mai

" Vậy bây giờ phải làm sao? Chắc anh Key biết bọn chúng đưa Rain đi đâu chứ? " - Thái Diệp lo lắng hỏi

" Trong chuyện này không nên gấp gáp. Bọn chúng có lẽ chỉ nhắm vào anh Key. Có lẽ khi cậu nhắc tới việc tìm thấy anh ấy đã khiến cho bọn chúng lộ ra sơ hở. Việc tiếp theo chúng ta nên làm là theo dõi Bích Thảo tìm ra chủ mưu đằng sau thì mọi chuyện mới nhanh chóng chấm dứt " - Hải Mi

" Không được. Lỡ như Rain có chuyện gì thì phải làm sao? Không được, không thể mạo hiểm như thế được " - Thái Diệp gắt lên

" Anh Key đã báo cho anh Kevin, có lẽ bọn họ cũng đang làm mọi cách tìm ra cô ấy. Chúng ta cũng không thể ngồi yên nhìn được, cứ theo dõi cô ta đi " - Dĩ Mai

Thái Diệp nắm chặt bàn tay lại. Chỉ mới trong tích tắc An Vy đã bị đưa đi, chứng tỏ thế lực của bọn chúng không hề nhỏ.

- -----

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có bọn hần, trong lòng mỗi ngày đều như lửa đốt.

- Sảnh lớn biệt thự Khánh Anh -

" Con đã gọi điện hỏi thăm gia đình An Vy sắm sửa tết thế nào rồi? Mà con bé cũng lạ, sao lại về mà không nói câu gì được? " - Bà nội hần buồn bã nói

" Chị Rain không có về nội " - Khánh An nhanh nhau nhìn bà nội lên tiếng

" Hà? " - Bà nội quay sang nhìn cô bé

" Không có gì đâu nội, một lát nữa con sẽ gọi ạ " - Khánh Anh bế Khánh An ngồi trên chân mình, sau đó ôm lấy cô bé như muốn cô bé im lặng. Hiểu được ý anh hai, cô bé ngược lên nhìn Khánh Anh rồi lại ngồi yên trong lòng hần.

" Thôi bọn con ra ngoài một chút ạ " - Thái Diệp nói rồi kéo Khánh Anh cùng Bảo Nam đi ra bên ngoài tới khu vườn hoa hồng xanh, nơi bọn hần có thể nhìn thấy hình bóng của nó.

Nhìn gương mặt lạnh lùng nhưng không thể dấu nổi sự bất lực, buồn bã của hần khiến Thái Diệp tự dằn vặt trong lòng. Nhưng mà cô cũng không thể nói với hần mọi chuyện, nguyên nhân An Vy mất tích có liên quan đến Bích Thảo.

~ Hồi tưởng ~

" Rain đâu? Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy? Chuyện gì? " - Khánh Anh cùng Bảo Nam bước vào nơi Kevin, Leo, Linda cùng Thái Diệp đang ngồi, Khánh Anh kích động nói lớn.

" Muốn Rain an toàn hãy bình tĩnh lại đi. Chắc chắn Rain không phải là mục đích cuối cùng của bọn chúng. Chúng ta không nên bứt dây động rừng " - Leo khoanh tay trước ngực nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài trời

" Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? " - Bảo Nam

" Anh sẽ tìm thấy nơi bọn chúng giam giữ Rain, sau đó mọi chuyện sẽ chấm dứt " - Kevin nói rồi lạnh lùng đi lên phòng. Anh thực sự đã hiểu mọi chuyện, chỉ không hiểu nguyên nhân sâu xa bên trong. Tất cả mọi chuyện và cả người phụ nữ ấy...

Mọi người đều lặng lẽ ngồi ở đó, gian phòng rộng lớn, sang trọng nhưng ai cũng cảm giác chật hẹp, bó buộc. Đây là lần thứ ba hần để nó rơi vào nguy hiểm. Chưa bao giờ hần lại cảm thấy bản thân vô dụng, bất lực như lúc này.

- -----

Kết thúc hồi tường, Thái Diệp thở dài một cái, sau đó kéo nhẹ tay Bảo Nam ý muốn để hắn một mình trong lúc này.

Bảo Nam và Thái Diệp vừa đi khỏi khu vườn, Bích Thảo bước tới nấp sau cây cột đèn lặng nhìn hắn. Hắn vẫn ngồi im trên chiếc ghế xích đu, làn gió lạnh phả vào gương mặt toàn mĩ của hắn, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Ngay lúc này hắn chỉ muốn điên cuồng chạy đi tìm nó, ngay lúc này hắn chỉ muốn ôm chặt lấy nó vào lòng, hôn nhẹ lên trán nó. Nó rất sợ lạnh! Đúng. Là rất sợ lạnh. Mỗi lúc đến trường, vừa ngồi vào lớp nó lại kéo tay hắn áp lên má rồi cười khúc khích. Bất giác hắn nở một nụ cười, nước mắt lại rơi xuống. Chỉ khi có chuyện với nó, hắn mới biết bản thân yếu đuối đến chừng nào, thế mới biết mọi chuyện trên đời đều không thể làm hắn sợ hãi ngoại trừ nó. Kevin đã âm thầm cho người tìm kiếm nó, việc bây giờ hắn có thể làm là chờ đợi. Đúng như Leo nói, chúng thực sự đã theo dõi sát hành tung của từng người mới dễ dàng ra tay như vậy. Nhất cử nhất động của bọn hắn vẫn nên cẩn thận sẽ tốt cho nó hơn. Càng nghĩ hắn lại càng thấy khó chịu, hương hoa vẫn thoảng bay trong làn gió lạnh, nó có bị người ta hành hạ không? Nó có bị lạnh không? Hắn cười nhạt rồi khẽ nói với gió:

" Hai chín tết rồi, sao em còn chưa về? Đã hứa sẽ cùng đón giao thừa bên nhau... "

Bích Thảo cứ nhìn theo hắn mãi. Có thứ cảm giác gì đó thực sự khó chịu. Nhìn thấy hắn buồn như vậy cô thực sự đau lòng. Cũng không biết từ lúc nào, trái tim cô lại trao cho hắn. Có lẽ từ nhỏ cho đến bây giờ chưa từng có ai rửa vết thương cho cô, chăm sóc cô cẩn thận, tỉ mỉ. Cô chỉ biết quan tâm, chăm sóc người mẹ mù, sống cô đơn cùng cực trong nỗi sợ hãi. Lần đầu tiên có một người sợ cô đau, lần đầu tiên có một người nói với cô sẽ là người nhà của cô, sẽ bảo vệ cô và lần đầu tiên có người đã không bỏ cô lại khi cô bị thương! Đó là hắn. Chỉ có hắn mới làm trái tim cô ấm áp. Nhưng mà hắn lại đang đau khổ vì một người khác, trái tim hắn không dành cho cô. Cô nắm chặt bàn tay lại rồi bỏ đi. Từ xa Thái Diệp đều nhìn thấy hết mọi hành vi cử chỉ của cô.

- -----
- Ngôi nhà ở vườn đồi -

Một người con trai mặc một bộ đồ đen, đội một chiếc mũ và bịt khẩu trang che hết gần nửa khuôn mặt anh tuấn. Anh bước vào khu vườn trong căn nhà sau đó đi vào ngôi nhà, một người con trai khác cũng đang ngồi trên ghế bàn ăn nhâm nhi li cafe nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nghe có tiếng động, cậu biết ngay là ai. Hoặc cô ấy.. Có lẽ sẽ không bao giờ tới nơi này nữa, hoặc là Vũ Phong...

" Anh có làm một li không? " - Hải Minh ngược đầu lên nhìn chàng trai bịt mặt

Vũ Phong còi mũi ra, sau đó mở khẩu trang ra cười nhẹ đi tới ngồi đối diện Hải Minh, nói:

" Trời lạnh như vậy được nhâm nhi một li ca cao nóng hồi do em pha chế thì thật tuyệt vời "

Hải Minh nhún vai cười nhẹ rồi đứng dậy đi vào bếp.

Vũ Phong thở dài một cái rồi cũng nhìn ra khu vườn. Nơi đây làm cho người ta cảm giác thư thái thoải mái vô cùng dễ chịu.

" Của anh đây " - Hải Minh đặt li nước nghỉ ngơi khói trước mặt Vũ Phong rồi ngồi xuống nhìn anh: " Rain vẫn ổn chứ? "

" Ổn. Bọn chúng cũng không bạc đãi cô ấy " - Vũ Phong vừa nói vừa uống một ngụm ca cao nóng

" Tại sao anh không cho Kevin biết địa điểm tới cứu cô ấy mà lại theo dõi âm thầm bảo vệ cô ấy ngay trong sào huyệt của bọn chúng? " - Hải Minh thắc mắc

Vũ Phong lắc nhẹ đầu đặt li nước xuống rồi nhìn Hải Minh:

" Mục tiêu của chúng ta vẫn là bà ấy. Ngày mai bà ta mới về nước, lúc đó anh sẽ ra mặt, mọi chuyện nên có câu trả lời rồi. Hoàng Thị và Huỳnh thị cũng không thể ngờ vực đấu đá nhau mãi được. Phải có điểm kết rồi. Anh cũng không muốn đợi ngày đưa Rain ra khỏi đó được nữa " - Key cười nhạt.

" Em đi với anh " - Hải Minh nói

Vũ Phong nghe xong bật cười nhìn Hải Minh:

" Trước đây chúng ta ghét nhau đến mức nào nhỉ? "

Hải Minh cũng cười nhẹ rồi nhún vai.

Vũ Phong lại nhìn ra bên ngoài trời, nói:

" Lúc trốn thoát được anh đã quay lại nhà Rain, nhưng do bọn chúng lùng sục, anh cũng đã kiệt sức may nhờ Linh Chi (xem lại chương 1 a) bắt gặp đã giúp anh trốn thoát bọn chúng. Vừa trở về lại gặp được em, có thể dễ dàng quan sát Rain và Lazy anh cảm thấy rất an tâm. Chúng ta đã sống trong hiểm lãm, thù hận quá lâu rồi. Anh thực sự mệt mỏi và muốn nhanh chóng giải quyết hiểu lầm "

" Sau đó thì sao? Chúng ta vẫn là người thất bại trong tay Ken " - Hải Minh vừa dứt lời cả hai đều bật cười. Trong trái tim họ đều có điểm chung là có sự bao dung, nhân hậu và cả cô gái nhỏ ấy - An Vy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Tuổi 16!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

